

præ cæteris sese sanctimonialibus canonicè viventi-
bus aggregasse.

CAP. XX. In earum claustris. Ut canonici, sic et sanctimoniales canonicè viventes sua olim claustra circumquaque muris septa, itemque dormitoria ac refectoria communia habuerunt: quorum vestigia plerisque in locis etiamnum supersunt. Huic disciplinæ in usum revocandæ, excellentissima heroina D. Margarita de Lalain, comitissa de Berlaimont, annis superioribus illustre nobilium virginum canonicarum, sub Regula S. Augustini militatum, cœnobium, in urbe Bruxellensi, de suo a fundamentis excitavit ac dotavit, Urbano VIII pontifice maximo approbante.

CAP. XXII. Puellæ quæ in monasterio erudiuntur. Lector observet, in claustris sanctimonialium canonicè viventium scholas etiam puellarum viguisse. Quod pium institutum cum laude æmulantur canonicæ nobiles Bruxellis, quas a comitissa Berlaimontia fundatas jam dixi.

CAP. XXIV. Quales sint præpositæ constituendæ. Nivellis, Melbodii, Thoræ et alibi hodieque inter canonicas prima post abbatialem est dignitas præposituræ.

CAP. XXVII. Presbyteris extra monasterium puellarum. Nivellis, Montibus Hannonicæ et alibi pas-

A sim sunt collegia canonicorum, qui in sanctimonialium canonicè viventium templis missarum solemnità ex ordine celebrant; et habent ii insuper sua propria ac peculiaria templa, in quibus horas canonicas cantant, et alia sacra munia obeunt.

Epistola Ludovici Pii. Institutionum seu Regularum, canonicis et sanctimonialibus canonicè viventibus, a Patribus concilii Aquisgranensis, anno 816 præscriptarum, exemplaria in singulas provincias, cum Ludovici Pii imp. epistola, ad uniuscujusque provinciæ metropolitanum, ut omnibus innotescerent, missa fuerunt. Hinc epistolarum quæ in manuscriptis codicibus occurrunt, tituli sunt diversi. In exemplari, quo Jacobus Sirmondus in editione Conciliorum Gallicæ usus est, nomen habetur *Sicharii* archiepiscopi Burdegalensis, quia in Aquitaniam secundam a Ludovico Pio missum fuit. In Antissiodorensi codice nomen est *Magni* Senonensis archiepiscopi: quæ urbs caput est illius provinciæ. In codice Nicolai Fabri Parisiensis (ex quo Lutetiæ anno 1610 Regulam sanctimonialium canonicè viventium describendam curavi) nomen habetur Arnonis archiepiscopi Salisburgensis. Omnes porro epistolæ ejusdem sunt argumenti, tametsi quædam, prout res posebat, in singulis sint diversa.

SYMPHOSII AMALARIUS

METENSIS PRESBYTERI ET CHOREPISCOPI

DE ECCLESIASTICIS OFFICIIS LIBRI QUATUOR^a

AD LUDOVICUM PIUM IMPERATOREM.

(Bibl. vet. Patr.)

AMALARIUS PRÆFATIO.

Gloriosissime imperator, et magnificentissime ac
centies invictissime, a Deo coronate, necnon et conser-
vate atque conservande? Servus ego vester, quamvis
minimus omnium, afficiebar olim desiderio, ut scirem
rationem aliquam de ordine nostræ missæ, quam con-
sueto more celebramus, et amplius ex diversitate quæ
solet fieri in ea, hoc est, quod aliquoties una epistola le-
gitur, aliquoties duæ et cætera talia, simulque de cæ-
teris officiis. Præterita proxima ætate videbatur mihi
quasi in crypta posito fenestratim lucis scintillas
radiare usque ad nostram parvitatem de re quam

C desiderabam longa esurie avidus, non frenum pas-
sus sum timoris alicujus magistri, sed illico meo
gratias agens Deo, scripsi quod sensi. Deinde tra-
ctare cœpi cui sapientiâ porrigerem ea quæ scri-
psi, ut ejus auctoritate statuerentur ea quæ ordinate
sunt scripta, seu corrigerentur quæ inordinate. Venit
in mentem inter omnes spirituales mœtes in hoc
seculo degentes, vestram potissimum pollere, cui
inest charitas sine livore, sapientiâ sine præjudicio
scientiæ quæ inflat, humilitas sine pietate, quæ
nulli rectitudini resistit, quæ vos quotidie exaltat

^a Haec libri isti de ecclesiasticis Officiis ut et
liber de Ordine Antiphonarii auctorem prætulere
Amalarium Fortunatum episcopum Trevirensensem;
sed post auctoritatem ipsius Amalarii in prologo li-
bri de Ordine Antiphonarii, et Ademarii monachi
S. Eparchii Engolismensis in Chronico, nulla fere
jam est inter doctos controversia quin Amalario
Metensi diacono tribui debeant. Verba ipsius Ade-
marii hæc sunt: « Aquisgrani habito concilio Lu-
dovicus imperator anno imperii sui tertio, ad incar-
natione Domini 816, jussit fieri Regulam canonicis
excerptam de diversis Patrum scripturis, decrevit
que eam observandam a canonicis. ut sicut mona-
chi respiciunt ad librum Regulæ S. Benedicti, sic
perlegant canonici inter se librum Vitæ clericorum.

Quem librum Amalarus diaconus ad imperatorem
jussus, collegit ex diversis doctorum sententiis. De-
dit ei imperator copiam librorum de palatio suo, ut
ex ipsis ea quæ viderentur congrua exciperet, et
ita cum decretis episcoporum qui ibi fuerant vita
clericorum roborata est. Scripsit eidem imperatori
supradictus Amalarus librum de Officiis divinis, et
de varietatibus eorum, et de ordine psalmodiarum
juxta clericorum usum antiquum. Porro non est
dubium, librum de divinis Officiis ab Ademaro dici
libros quatuor quos de ecclesiastico, ut inscribi so-
lent, Officio composuit Amalarus; de ordine vero
psalmodiarum appellari eum qui de Ordine est An-
tiphonarii.

ante Dominum, et eos qui vestigia vestra intuentur A
sequendo ab infimis et caducis ad sublimia et ac-
piterna erigit. Quapropter arbitratus sum posse
meam parvitatem aditam reperire ad vestram excel-
lentissimam presentiam. Insuper me etiam cognovi
debitorem vestri servitii, quamvis absens degerem,
et non vacuum redire ad vestram gloriosissimam et
piissimam presentiam debere, dicente Domino in
lege : *Non apparebis in conspectu meo vacuus* (Exod.
xxiii). Et iterum in Evangelio : *Reddite quæ sunt
Cæsaris, Cæsari* (Matth. xxii). Præsumpsi propter
nimiam humilitatem vestram, de qua diximus, ves-
træ excellentissimæ potestati ea offerre, præsertim
cum sciamus vos rectorem esse totius Christianæ
religionis, quantum ad homines pertinet. Ardor
mihi inerat ut scirem quid priores auctores habe-
rent in corde, qui nostra officia statuerunt. Sed quia
hoc difficillimum mihi est affirmare, ut identidem
scripsissem quod illi meditabantur, unum tamen
suffugium mihi est, si ea quæ scripsi videbuntur
vestræ pietati a via charitatis non excedere. Ex li-
bro Augustini de Doctrina Christiana defendar ab
illis qui me voluerint carpere, quasi periculose
scripsissem, eo quod mentes auctorum officii nostri
non presentes haberem. Dicit memoratus doctor in
libro memorato primo : « Quisquis vero talem inde
sententiam dixerit, quæ huic ædificandæ charitati
sit utilis, nec tamen hoc dixerit, quod ille quem leg-
git eo loco sensisse probabitur, non perniciose fal-
litur, nec omnino mentitur. Inest quippe in men-
tiente voluntas falsa dicendi. » Et paulo post : « Sed
quisquis in scripturis aliud sentit quam ille qui
scripsit, illis non mentientibus, fallitur. » Sed ta-
men, ut dicere cœperam, si ea sententia fallitur
quæ ædificet charitatem, quæ finis præcepti est, ita
fallitur ac si quisquam errore deserens viam, eo ta-
men per agrum pergat quo etiam via illa perducit :
corrigendus est tamen, et quam sit utilius viam non
deserere demonstrandum est, ne consuetudine de-
viandi etiam in transversum aut perversum ire cœ-
gatur. Notandum est etiam, ne videretur parvitas
mea quasi furtum interpolare meis verbis sanctorum
dicta Patrum, interposui in fine eorum et principio
signum crucis †. Divo Hludovico vita. Novo David
perennitas. Da principi, Domine, vitam. Ipsi novo
Salomoni felicitas. Pax mundi vos estis. Pio prin-
cipio prosperitas. Domine, vitam ipsi concede. Ves-
tra fides vos servet. Christus quem vos honoratis,
ipse vos servet. Potestatem vestram Deus conservet.
Deus pacificet regnum vestrum. Judith orthodoxa,
nobilissimæ atque prudentissimæ Augustæ salus per
multos apoc. Lamina pacis, Domine, serva. Lam-
ina mundi, Domine, serva. Vita vestra tutela om-
nium est. Vestra fides Ecclesiarum est gloria. Piis-
simos dominos nostros imperiales natos Hlotharium
gloriosissimum coronatum et fratres ejus Christus
conservet. Ex proavis orthodoxos, Domine, serva.
Custodes fidei, Domine, serva.

PREFATIO ALTERA

Ex Auctoris sententia ad indiciam hujus operis ponenda.

Postquam scripsi libellum qui a parvitate mea C
vocatur de ecclesiastico Officio, veni Romam, in-
terrogavique ministros ecclesiæ Sancti Petri, quot
orationes soliti essent celebrare ante epistolam
missæ per dies festos, in quibus duas solemnitates
celebramus, sicuti est in Nativitate Domini ad mis-
sam secundam de nocte, in qua continetur duplex
officium in Sacramentario, id est, unum de eadem
Nativitate Domini, et alterum de sancta Anastasia;
et in Dominicis diebus in quibus frequenter recolimus
solemnitates plurimorum sanctorum. Respon-
sum est mihi, Unam tantum. Hoc sciscitato, quia
vidi apud plerumque diverso modo eundem ordinem
agere, id est aliquos tres orationes, aliquos duas,
juxta affectum uniuscujusque animi, non me piguit
scribere inquisitionem meam super hac re a Ro-
manis, et in fronte ponere memorati libelli meo-
rum devotorum ad notitiam : necnon etiam et
iterare quod ex scripto S. Ambrosii et S. Au-
gustini didici de ordine orationum in Missa et
in aliis officiis, secuti sunt enim ordinem beati
Pauli apostoli ad Timotheum. Insuper etiam quæ
mihi visa sunt rationi ejusdem ordinis congruere
juxta capacitatem ingenii mei. Sanctus Ambrosius
per subjectum ordinem numerat memoratas oratio-
nes : orationes, obsecrationes, postulationes, gratia-
rum actiones. Orationi supponit, quando bona nobis
postulamus; obsecrationi, quando absolutionem a
malis; postulationi, pugnam contra omnia adversa.
Et præscribit sæpe nos debere hoc facere quando in
unum convenimus. Sanctus Augustinus ita : Preca-
tiones, orationes, interpellationes, sive, ut vestri
codices habent, postulationes, gratiarum actiones.
Et dicit : Quas omnis, sive pene omnis frequentat
Ecclesia in solemnitate sacramentorum. Precatio est
omnis oratio ante illud quod agitur in Dominica
mensa. Oratio est quicquid postea agitur usque ad
communionem. Interpellatio, sive postulatio est,
quando populus benedicitur. Gratiarum actio omnia
concludit. Ubi sanctus Augustinus dicit *precatioes*,
nostri codices habeat, *obsecrationes*. Obsecrationi,
ut dictum est, supposita est postulatio a S. Ambro-
sio pro absolutione peccatorum. Cætera uno modo
nominamus, ut prælibatum est de S. Augustino eun-
demque vim obtinent quia [quam] S. Ambrosius
supposuit eis, et in celebratione sacramentorum et
in cæteris officiis. In omnibus quæ scribo, suspen-
dor virorum sanctorum atque piorum Patrum judi-

cio : interim dico quæ sentio. Quæ aguntur in celebratione missæ, in sacramento Dominicæ passionis aguntur, ut ipse præcepit, dicens : Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis. Idcirco presbyter immolans panem, et vinum et aquam in sacramento, est Christi panis, vinum et aqua in sacramento carnis Christi et ejus sanguinis. Sacramenta debent habere similitudinem aliquam earum rerum quarum sacramenta sunt. Quapropter, similis sit sacerdos Christo, sicut panis et liquor similia sunt corpori Christi. Sic est immolatio sacerdotis in altari quodammodo ut Christi immolatio in cruce. Ut similis est homo Christi resurrectioni aliquo modo, manducat carnem, et bibit sanguinem ejus. Christus resurrexit a mortuis, et jam non moritur? Per corpus Christi quod manducat homo digne, anima resurrectione accepta per baptismum, sive per penitentiam, vivit, usque dum adimpleatur plena resurrectio in octavo die. Qua de re quando in extremo vitæ est homo, ut separetur corpus et anima, sumit anima viaticum sibi corpus Christi, ut propter illud corpus in spe homo vivat, usque dum recipiat corpus in resurrectione, quod vivificabat per se, id est, per suam administrationem. Quando hic vixit anima, vivebat propter corpus Christi, et proprium corpus propter animam : Christus antequam pateretur, sæpe oravit soles, et pernoctabat in oratione. Pro nobis, non pro se, orabat.

Omne genus humanum subditum erat diabolo : pro hac absolute descendit de cælo, et susceptam dispensationem exercuit. Sacerdos enim præsens instar ejus orationis, orationem facit pro absolute peccatorum antequam transeat ad immolationem. Multa vulnera uno medicamine frequenter sanantur : ita et una oratione sacerdotis creduntur multa peccata posse absolvi eorum qui obsequuntur. Dicta sint ista de immolatione sacerdotis : dicamus de ordine orationum, quem prætermisimus. Principium habuit idem ordo de missa in nocte Nativitatis Domini, ubi duplex oratio est : una de Nativitate Domini, et altera de sancta Anastasia. Ubi reliquæ sunt sanctæ Anastasiæ, vel ubi corpus ejus est, dicantur orationes de sancta Anastasia juxta Romanum morem ; ubi hoc non reperitur, dicantur de incarnatione Domini. Quando in Dominica die fuerit aliqua festivitas sanctorum, sufficere potest illa oratio in qua precatur adesse cum oratione sacerdotis intercessio sancti illius cujus festivitas celebratur, ad id quod intenditur, id est, ad memoriam immolationis Christi, præcipue cum oratio quæ in Dominica die statuta est, soleat currere per dies sequentis hebdomadæ. Juvat multos, quando tempus vacat lectionis et psalmodiæ, atque cæterarum orationum, seorsum sacramenta celebrare de Dominicis diebus, et seorsum de festivitibus sanctorum : simili modo in cæteris diebus, quando festivitas ad plurimorum sanctorum duas aut tres missas. Huic ordini congruit Sacramentarium, et Cantorius, in quibus inveniuntur sæpe due officia

A sanctorum in uno die : nec non et Domini præceptum dicit : Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis. In cæteris orationibus missæ pro diversis necessitatibus inscribunt sicut sunt. In tempore belli, et pro mer agentibus, ac pro diversis benedictionibus, ubi non satis est homini oratio communis sine pane et liquore, quid aliud agit sacerdos quam ut Christum quodammodo contendant recordari, qui nunquam obliviscitur, magni pretii sanguinis sui, et juxta magnitudinem pretii, maximum adjutorium ejus precari? Tamen si quis voluerit diligenter attendere ea quæ ibi precantur, reperiet in sequentibus orationibus missæ. Si propriis conscientiis voluerit intercedere, habet devotus homo locum ubi pro eis roget. Post salvationem sacerdotis, evangelio lecto, quando sacerdos dicit, *Oremus*, et dein transit ad accipiendas oblationes, congruenter potest multitudine populi pro propriis conscientiis intercedere, antequam transeat ad gratias agendas in Præfatione : sacerdos propriis, quando post acceptas oblationes primo transit ad altare. Cæteros in eo loco, ubi sacerdos componit hostiam in altari, et facit eam transire per suam secretam orationem ad nomen hostiæ, sive muneris, donive, vel sacrificii, seu oblationis. Si pro conjunctione sanctorum angelorum, habet in Præfatione : *Cum quibus et nostras voces ut admitti jubeas deprecamur*. Si pro pace certat intercedere, habet in Canone : *Quæ tibi offerimus pro Ecclesia sancta catholica, quam pacificare*. Si pro unitate Ecclesiæ, habet ibi : *adunare*. Si pro custodia sui, habet ibi : *custodire*. Si pro directione gressuum mentis sive corporis habet ibi : *Regere digneris toto orbe terrarum*. Ecce hic oratum est pro universali Ecclesia. Si voluerit pro singulis amicis intercedere, habet ibi : *Memento, Domine, famulorum famularumque tuarum* ; nominet ibi quoscunque ei et quas placuerit singulasve necessitates : dein recordetur eorum qui circumstant et præsens sacrificium offerunt. Si quis voluerit pro sua defensione clamare, habet ibi : *Communicantes et memoriam venerantes multorum sanctorum, quorum meritis precibusque concedas, ut in omnibus protectionis tuæ muniamur auxilio*. Ecce hic oratum est pro ipsis sacerdotibus. Si voluerit pro pace clamare totius temporis vitæ suæ, habet ibi in verbis quæ addidit S. Gregorius : *Diesque nostros in tua pace disponas, et dein ab æterna damnatione aripi, atque jubeas in electorum tuorum grege numerari*. Ecce hic oratum est pro æterna vita. Juxta dicta S. Ambrosii, in hac oratione bona nobis necessaria postulamus. In oratione quam dicit sacerdos post communionem, dicit sanctus Augustinus benedicere sacerdotem populum, et transire populum ad manus sacerdotis. Hæc consuetudo non observatur apud nos usquequaque, nisi sit forte id transire populum ad manus sacerdotis, quod est, accipere ab eo sacramenta corporis Domini, quod pene omnis Romana Ecclesia et Orientalis per omnes solemnes dies agit ; et id sit benedici, quod co-

meditur cibos Dominicus. Sic enim canitur in Canonē: *Ut quotquot ex hac altaris participatione sacrosanctum Filii tui corpus et sanguinem sumpserimus, omni-benedictione caelesti et gratia repleamur.* Intendat diligens auditor, pro quibus sonent orationes quas sacerdos dicit post communionem, reperiet nempe eas sonare pro his qui refecti sunt pane caelesti. Juxta ordinem orationum et expositionem memoratorum Patrum, precatum est in prima oratione missæ pro absolutione peccatorum: super mensam vero, postulatur bona nobis instar orationis et hymni evangelici, quem Christus cecinit secundum Joannem, commendando discipulos suos Patri ante passionem suam. In ista novissima benedicitur populus. Quid vult ista benedictio? Pugnare vult utique contra diabolum et ejus insidias. Id ipsum meminit sanctus Ambrosius in tertio ordine, ubi postulatio est. Juxta Augustinum, quartus ordo orationum gratiarum actione omnia concludit, hoc est, quando populus respondet, *Deo gratias.* Quæ si quis digna duxerit ad legendum, latius ea reperiet scripta in sequenti volumine. Hic notandum est quod in diebus Quadragesimæ, quando populus hora nona convenit ad ecclesiam, celebretur apud nostros benedictio super populum, et populus se humiliet prostratus ad orationem juxta dieta S. Augustini. Et potest videri ab aliquibus duplex oratio in tertio ordine orationum: quæ duplicitas, si diligenter consideretur, non reperietur quasi duplicatio,

A sed quasi simplicitas ad unam rem pertinens, id est benedictionem, quæ tamen pro diversitate populi necessario duplicatur. Non enim omnis multitudo currit ad sacrificium per continuos dies, qui ad ecclesiam conveniunt (prout faciunt qui per dies solemnes conveniunt); qui non communicant, ut non sint extorres a benedictione, super eos benedictio sacerdotis transit, quæ non tangit sacramenta corporis et sanguinis Domini: qui vero communicant, benedicuntur ipsa communionem; et pro eis oratur in priore oratione post communionem, ut tanto sacramento congruenter sint concordēs. Hæc in eis sunt, quæ a Romana sede accepi de his quæ hic inserere volo, quamvis jam latius explanata sint in sequenti volumine. Prima salutatio ad populum, *Pax vobis* pronuntiatur: non, *Pax vobiscum.* Quando versus de Alleluia canitur, exiit se planeta diaconus, stolamque post tergum ducit subtus dextram alam una cum planeta, et parat se ad ministrandum, ac in eo habitu perseverat usque dum Apostolicus recesserit de altari. Post evangelium non offerunt incensum super altare. Calix involutus sudario porrigitur ad altare, quod sudarium ponitur in cornu altaris. Calix in latere oblatæ in altari componitur, non post tergum. Litanie ita celebrantur in vigiliis Paschæ, ut noster mos olim obtinuit, id est, post baptismum per septenarium, et quinarium, et ternarium numerum.

CONTINENTIA CAUSÆ SECUTURÆ SCRIPTIONIS.

Ubi sanctus Augustinus exponit evangelicum illud: *Omnia ergo quæcunque vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis,* voluntatem separat a cupiditate, voluntatem ponit in bono, cupiditatem in malo. Non enim convenit ut quodcunque vult malus sibi fieri, hoc possit, ex auctoritate evangelica præsentis loci, in alium libere perpetrare. Verbi gratia, ut si ego ganeo cupio inebriari, aut nimis saturari ab alio, non oportet ut id libere in cæteris agam; sed quodcunque mihi boni cupio, id in cæteris debeo satagere. Voluntas quasi quidam stipes est, quæ a Domino menti datur, cui inhaerent quasi quidam ramusculi, appetitus: quibus jungitur res ab auctore omnium rerum, in qua aliquid operetur voluntas, cui si adsit ratio, aberit error. Ratio dirigit radios appetitus ad verum solem Domini, ut sua luce perspicue et veraciter sciat quid vel quale sit quod appetit. Unde qui supra: *Nemo enim vult, quod omnino quid vel quale sit, nescit.* Qui claro lumine pollent et sanis oculis, his proponitur subtilissima res et dignissima; qui aliquo nævo peccatorum fuscantur, his grossior et manifestior a

C moderatore æquissimo Deo. Unde Apostolus: *Unicuique, inquit, datur manifestatio spiritus ad utilitatem.* Stomachus est qui diversos cibos recipit, de quibus solet ructus fieri ad superiora; similiter quidam venter est mentis, qui recipit cogitationes. Si his defuerit res, non habent unde ructum faciant. Mihi peccatori grossa res data est potius ad indagandum quam exponendum, id est, de officio quod continetur in Sacramentario et Antiphonario, quæ pene omnibus rusticis nota est. Fiducialiter agam coram Deo, qui vult, ut unusquisque devote in suis datis ministret pro premio æterno. Humilis humilia de se sentiens præmium exspectat humilitatis. Qui aurum argentumque et cætera magna dona in domo Dei suscipit, non despicit pilos caprarum. Ardeat mihi inest tritæ vitæ et abolitæ propter antiquitatem, ut sciam quid habeat in medulla res memorata, id est, quid in corde esset primorum dictatorum officii nostri, et quem fructum pariat. Itaque mihi prima inquisitio est de Septuagesima, cujus finis constat in primo mense.

LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

De Septuagesima.

Septuagesima computatur, secundum titulationem Sacramentarii et Antiphonarii, novem hebdomadibus ante Pascha Domini, et finitur post Pascha Domini in septima sabbati. Die dominico habet initium, et in sabbato finem. Populi Dei tempus captivitatis significat, qui peccando recessit a Deo, et per misericordiam ejus revertitur ad requiem. Populus Dei in Babylonia detentus est captivus sub numero septuagenario: quo numero completo reversus est in Jerusalem. De quo populo dicit Jeremias: *Considerate et querite in plateis ejus, an inveniat is virum facientem judicium, et quarentem fidem, et propitius ero ei. Quod si etiam viri Domini dixerint, et hoc falso jurabunt, Domine, oculi qui respiciunt fidem.* Et iterum: *Indraverunt facies suas super petram et noluerunt reverti: ego autem dixi, forsitan pauperes sunt et stulti, ignorantes viam Domini, judicium Dei: ibo igitur ad optimates, et loquar eis. Ipsi enim cognoverunt viam Domini, judicium Dei sui: et ecce mngis hi simul confreyerunt jagum, ruperunt vineula. Et iterum: Omnis frater supplantans supplantabit, et omnis amicus fraudulenter incedet, et vir fratrem suum deridobit, veritatem non loquetur, etc.* Paulo post: *Nunquid super his non visitabo, dicit Dominus? Et iterum: Ejice illos a facie mea, et egrediantur. Quod si dixerint ad te, quo egrediemur? dices ad eos: Hæc dicit Dominus: qui ad mortem ad mortem: et qui ad gladium ad gladium: et qui ad famem ad famem, et qui ad captivitatem ad captivitatem.* Et Isaias: *Væ qui consurgitis mane ad ebrietatem sectandum, et potandum usque ad vesperum, ut vino æstuatis. Cithara, et lyra, et tympanum et tibia, et vinum, in conviviis vestris, et opus Domini non respicitis, nec opera manuum ejus consideratis: propterea captivus datus est populus meus.* Quanto tempore in captivitate fuerit; Jeremias manifestat, dicens: *Perdam ex eis vocem gaudii et lætitiæ, vos vocem sponsi et sponsæ, vocem molæ, et lumen lucernæ, et erit universa terra ejus in solitudine et in stupore, et servient omnes gentes istæ regi Babyloniæ septuaginta annis: cumque impleti fuerint anni septuaginta, visitabo super regem Babyloniæ, et reliqua.* † Forsan dictator septuagesimæ novit per Christi gratiam nobis peccata dimissa, septuaginta annos mutavit (quia in aliquibus criminibus communicamus priori populo) septuaginta diebus, ut quod illi inviti sustinuerunt, quia servi erant, nos voluntarie pro peccatis nostris sustineamus, quia liberi sumus, omittamus eam eis vocem gaudii et lætitiæ? vocem sponsi et sponsæ, etc.

Et Zacharias: *In die, inquit, vigesima et quarta undecimi mensis sabbati, in anno secundo Darii fa-*

Actum est verbum Domini ad Zachariam, filium Barachie, filii Addo, prophetam. Hieronymus in Zacharia: *Mensis autem undecimus, qui appellatur Sabbath, et lingua nostra in virgam vertitur, austeritatem et correptionem sonat, et est in acerrimo tempore hiemis qui a Romanis Februarius appellatur: quem septuagesima solet tangere. Sequitur post aliqua: Angelus Domini dixit: Domine exercituum, usque quo non misereberis Jerusalem, et urbium Juda, quibus iratus es? Iste septuagesimus annus est. Et respondit Dominus angelo, qui loquebatur in me. verba bona, verba consolatoria.*

Ejusdem in eodem: *Quod autem plenam misericordiam postulat, ut instante anno septuagesimo misereatur Deus Jerusalem et urbium Juda, ad intelligentiam referunt magistri ecclesiarum quod quandiam vera pax veniat et sabbatismus est, et septem decadarum numerus, id est, annus septuagesimus impleatur, nec Jerusalem plenam recipiet libertatem, id est, Ecclesia nec urbes Juda, id est, anima Domium consistens. Denique Dominus respondit verba bona et verba consolatoria, quod nunc ex parte carnalis, et ex parte prophetæ: Cum autem venerit quod perfectum est, destruantur quæ ex parte sunt, ut liberati de Babylone hujus sæculi, clamemus: In convertendo Dominus captivitatem Sion facti sumus sicut consolati. Dies paschæ verba bona et consolatoria dat, erigit ab bona opera: in ea enim justificamur.*

Sed requies et liberatio perfecta in sabbatismo datur, quando animæ sanctorum requiem æternam percipiunt. Babylonem diaboli civitatem appellat Joannes in Apocalypsi: *Cecidit, inquit, cecidit Babylon illa magna.* Beda in Apocalypsin libro secundo: *Superbi tunc a Domino dejiciuntur quando a diabolo instantur: Sicut psalmus, Dejecisti, inquit, eos dum allevarentur.* Septuagesimus numerus ad memoriam nobis reducit omne tempus præsentis sæculi, quo alieni sumus a cœlesti Jerusalem. Ideo auctor officii nostri septuagesimam posuit in nostris officiis, ut illo in tempore a deliciis hujus mundi abstinendo, ostenderemus in nostra conversatione qualiter per tempus sæculi vivere debeant subjecti, qui post baptismum peccatis se alienant a cœlesti Jerusalem. Agamus dies septuaginta ut captivis in peregrinatione, luctus pœnitentiæ convertatur in gaudium in resurrectione Domini, per quam revertimur ad Jerusalem: sic tamen, ut sex sequentes dies non ligemur cupiditate aliqua Babylonicæ civitatis; sed iter perambulemus, ut septima die veniente intremus cœlestem Jerusalem. Catechumeni qui super hoc alligati sunt originali peccato, illi abluantur aqua baptismatis in resurrectione, et nos pœnitentiæ: et illi et nos in resurrectione perseveremus usque ad plenam septuagesimam, id est, ut non

moriamur peccatis. Quamvis Persarum rex Cyrus, cognomento Christus, primo anno regni sui laxaret maximam partem, id est, quinquaginta milia forme hominum captivitatis Judaici populi de Babylonia, tamen septuagesimus annus protenditur usque ad secundum Darii annum, ut vult Eusebius testem adhibens Zachariam prophetam, apud quem secundo Darii anno loquitur Angelus: Domine exercituum, usquequo tu non misereberis Jerusalem, et urbem Juda, quibus iratus es? *Iste septuagesimus annus est.*

De istis septuaginta annis dicit Augustinus in libro de Doctrina Christiana tertio: Possunt et septuaginta anni Jeremiæ prophetae, pro universo tempore spiritualiter accipi, quo est apud alienos Ecclesia. Et iterum idem in duodecimo libro contra Faustum: Nam quod etiam post septuaginta annos secundum ejusdem Jeremiæ prophetiam, reditur ex captivitate et templum renovatur: quis fidelis Christianus non intelligat, post evoluta tempora, quæ septenarii dierum numeri repetitione transcurrant etiam nobis, id est, Ecclesie Dei, ad illam celestem Jerusalem ex hujus sæculi peregrinatione redeundum? per quem, nisi per Jesum Christum vere sacerdotem magnum ejus figuram gerebat ille Jesus sacerdos magnus illius temporis, quo templum ædificatum est post captivitatem: nam et numerus presens a septuagesima die usque in Pascha, Domini afflictionem et abstinentiam quandam intimat. Sexaginta dies sunt a septuagesima, usque ad quartam feriam ante cenam Domini, per hunc numerum viduae, quæ in magna tribulatione sunt, designantur. Quam tribulationem et afflictionem monstrat computus digitorum, qui memoratam numerum exprimit indice superposito pollicis. Tres dies qui supersunt usque ad resurrectionem Domini triduanum jejunium, quod secundum Septuaginta interpretatur, Nivivite exercuerunt, designant. Ut peccata nostra pro quibus affligimur, in clarificatione resurrectionis Domini aboleantur, necesse est triduo compati morti Christi. Post enim jam regenerati in anima per penitentiam, sive per baptismum, in Christi resurrectione; congratulari oportet usque ad requiem, quæ post hanc vitam donatur in sabbato. Sexaginta dies viduitatem nostram nobis ad memoriam reducant, qua peregrinamur a Domino. Tres dies qui supersunt, mortificationem nostræ delectationis, ut non irretiamur rebus hujus mundi, quæ solent nos irretire per concupiscentiam carnis, et per concupiscentiam oculorum, et superbiam vitæ. At in sex diebus qui supersunt usque ad sabbatum, bona opera recoluntur, quæ debemus operari, ut non sit vacua domus nostra in sabbato, id est, in requie animarum perfectæ libertati reddimur. Jeremias superius ostendit velle nos Dominium cessare a voce gaudii quandiu in Babylone fuerimus, dicens: *Et cessare faciam a vobis vocem gaudii et lætitiæ.* Quapropter Alleluia in illo tempore non cantatur apud nos, et dulcissimus hymnus Angelorum, Gloria in excelsis Deo, sed tractus pro Alleluia, a

trahendo dicitur Tractus, quem tractum intimavit Apostolus Paulus dicens, *In longanimitate et suavitate.* Et trahitur tractus et suavis est auribus.

Alleluia, propter honorem et latitudinem primæ linguæ præclarior est. Hieronymus in Isaiam l. 11. Ad comparationem enim linguæ Hebraicæ, tam Græci quam Latini sermonis lingua pauper est. Pauperem linguam in supradictis diebus frequentamus, Laus tibi, Domine, rex æternæ gloriæ. Dicit psalmus: *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena: Alleluia, et Gloria in excelsis, cantica cœlestia sunt.* Unde Joannes in Apocalypsi: Post hæc audivi quasi vocem magnam turbarum multarum in cœlo dicentium Alleluia. De gloria in excelsis Deo nulli dubium quin Angelorum cantus sit. Oportet enim nos sedentes, id est, humiliatos, supra firmam Babyloniis flere, dum recordamur Sion. Sunt qui primam hebdomadam septuagesimæ sine aliquo articulo novellæ conversationis ducunt, excepta mutatione Alleluia et in aliquibus locis Dalmatarum et intermissione Gloria in excelsis Deo. Si id usquequaque observatur, aut modo, sicuti vidi aliquando, nescio. Per LXX annos captivitatis, quos nos mutamus LXX diebus jejunium erat apud Judæos. Unde Dominus per Zachariam: *Cum jejunaretis et plangeretis per LXX annos, nunquid jejunium jejunastis mihi? Græci proximam hebdomadam sanctificant suo jejunio.*

Clerici autem nostri (sectore Telephoro papa, qui constituit septem hebdomadarum jejunium ante Pascha) etiam suo: Præceptor tamen officii nostri ampliorem mutationem requirit, quam agamus: novitque Augustinam dicentem in libro Questionum Evangelicarum: Jejunium aut in tribulatione est, aut in gaudio: in tribulatione ad propitiandum Deum pro peccatis; in gaudio vero, cum tanto minus delectant carnalia, quanto spiritualium major est sagitta.

Constitutione officii sui ipsum jejunium, quod prius dictum est, intimavit in prima oratione Missæ, dicens: ut qui juste pro peccatis nostris affligimur.

Hic enim afflictionem sonat. In introitu dicit: *Circumdederunt me gemitus mortis, dolores inferni circumdederunt me.*

Augustinus in psalmis: In his qui me circumdederunt, ut perderent, erant dolores invidentiæ, qui mortem operantur, perducuntque ad infernum peccati. Propter hos dolores non possumus læteri et securi esse; sed præparare debemus nos ad bellum, ut Apostolus: *Omnis autem, inquit, qui in agere contendit, ab omnibus se abstinet.*

Dicit Ambrosius: Ab his omnibus, quæ vitandæ eadem tradit disciplina, cum sciant unum coronandum: quando magis observandum nobis est quia omnibus promissa est salus? Hæc disciplina militibus nota est. Ex multis aliqua nobis proponenda sunt, quæ ad abstinentiam militis nostræ pertinent.

Dicit Apostolus ad Ephesios : *Fornicatio autem, et A omnis immunditia aut avaritia, nec nominetur in vobis, sicut deset sanctos.*

Contra hæc vitia luctamen nobis est, eodem Apostolo dicente : non est nobis collectatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, et reliqua. In his superant vitia. Bene se contra hæc præparat, qui ea ita abhorret, et a communione sua pellit, ut etiam apud se non nominentur. Futurum est bellum : abstinemus nos ab his quæ impediunt pugnam nostram. Sequitur et turpido, et stultiloquium, aut scurrilitas, quæ ad rem non pertinet, sed magis gratiarum actio. Ista ad rem capessendam Jerusalem non pertinent, sed resistunt : quapropter ab his abstinemus. De turpitudine dicit Hieronymus inter aliqua significare absconditam cogitationem, cum inflammatur sensus noster ad libidinem et carnis utilitatibus anima ignita accenditur, et nihilominus Dei timore et mentis judicio refrenatur.

Et iterum de stultiloquio et scurrilitate : Stultiloquium nihil in se sapiens et corde hominis dignum habet : Scurrilitas vero de prudenti mente decedit, inconsulto appetit quædam vel urbana verba, vel rustica, vel turpia, vel faceta, quam nos jocularitatem alio verbo possumus appellare, ut risum moveat audientibus. Verum et hæc a sanctis viris penitus propellenda sunt, quibus magis convenit flere atque lugere, ut in Hebraico quoque Evangelio legimus Dominum ad discipulos loquentem : *Et nunquam, inquit, latii sitis, nisi cum fratrem vestram videritis in charitate.* Unde Joannes Chrysostomus in sermone decimo quarto super Epistolam ad Hebræos : Nonne audistis Paulum dicentem : *Turpido, vaniloquium et scurrilitas abiciatur a vobis?* Cum turpitudinem et scurrilitatem posuit, tu autem rides? vaniloquium qui nullam habet utilitatem, vel omnino rudes et effundis faciem tuam? qui monachum profliteris, qui crucifixus es, qui lugens, rides? Dic mihi, ubi Christus hoc fecit? Audisti hoc alicubi? Nusquam quidem, sed contristatum sapius legisti. Et post aliqua : *Lugeamus ergo, dilectissimi, lugeamus, ut revera rideamus in tempore gaudii sincerius.* Sic nobis videtur velle præceptorem officii tempus Septuagesimæ, tempus esse luctus, et propterea eum dixisse, *Circumdederunt me gemitus mortis* : et iterum. *Adjutor in opportunitatibus, in tribulatione.* Augustinus in psalmo nono : Non enim convertitur anima ad Dominum, nisi cum ab hoc sæculo avertitur. Nec opportunus ab hoc sæculo avertitur, nisi angustia ejus et noxiis et perniciosis voluptatibus labores et dolores misceantur. Ubi labor et dolor, ibi jejunium saltem amicitia hujus mundi, ubi jejunium, ibi humilitas mentis : ubi jejunium septuagenarium, compassio captivorum. Si compatimur et conregubimus.

CAPUT II.

De Sexagesima.

In Sexagesima circumdati sumus tribulationibus quam maximis, ac si non esset locus evadendi. Vendidimus nos sub peccato, in nobis non est virtus solvendi. Unde dicitur prima oratione Sexagesimæ : Deus, qui conspicias quæ ex nulla nostra virtute subsistimus. Optamus potius quam presumimus, ut verus Dominus noster se intromittat ad solvendum. Simili de causa dicit Joel : *Quis scit si convertatur et ignoscat Deus, et relinquat post se benedictionem?* Quod sic exponit Hieronymus in eodem Joële : Ego, inquit, hortor, quod meum est, ad penitentiam, et Dominum ineffabiliter novi esse clementem. Et paulo post : Sed quia profundum divitiarum sapientie et scientie Dei nosse non possumus, sententiam tempero; et opto potius quam præsumo dicens : *Quis scit, si convertatur et ignoscat?* Quod ait, quis aut impossibile, aut difficile sciendum est. Peccata separant inter Deum et hominem, quare dubitamus in Sexagesima, utrum Dominus sit nobiscum, et propterea dicimus in Introitu : *Exsurge, quare obdormis, Domine? exsurge, et ne repellas in finem : quare factem tuam avertis? Oblivisceris inopie et tribulationis nostræ? Quoniam humiliata est in pulvere anima nostra?* Unde Augustinus in psalmo XLIII. Inter manus pulveris hujus, inter manus impiorum et persecutorum, humiliata est anima nostra ad hoc ut te invocemus, et dares auxilium de tribulatione : Venter autem noster hæsit in terra, id est, consensit impletati pulveris hujus.

Et iterum : *Exsurge, Domine, adjuva nos et redime nos propter nomen tuum,* hoc est, gratis propter nomen tuum, non propter meritum meum : quia tu dignus facere, non quia ego dignus sum cui facias. Est in epistola bonus athleta, qui nos confortat, ut quaramus viam evadendi de captivitate, et despiciamus dominos, qui nos ad delendum tenent. Dicit indignando super eos qui malis cedunt : *Libenter sufferitis insipientes : Sustinetis enim si quis vos in servitutem redigit, si quis devorat, si quis accipit, etc.* Nos captivi obedientes, secundum gradum arripimus, id est, de tribulatione conscendimus ad inquirendum nostrum proprium Dominum ; sciant, dicimus, gentes quoniam nomen tibi Dominus. Unde Augustinus. Cognoscat, inquit, quia nomen tibi Dominus, tanquam non vero, nec suo nomine nuncupentur, quicumque alii Domini nominantur, quoniam serviliter dominantur, et vero Domino comparati, nec Domini sunt. Tractus, Commovisti, Domine, ostendit terram commotam conscientia peccatorum. Post terram commotam semen inducitur. In septuagesima increpati sumus, quia otiosi stetimus, indocili sumus, ad veniam colendam : in ista Sexagesima semen jacimus.

Sexagesima percurrit infra Septuagesimam ad quartam feriam Paschalis hebdomadis. Hæc quarta feria habet convenientiam cum quarta ætate mundi, in qua David et Salomon regnaverunt. In quarta

etate gens illa cœlestis fide incluta, regno David et A Salomonis gloriosa templi etiam sanctissimi altitudine, totum nobilitabatur in orbem : in nostra vero quarta feria triumphat David, qui vicit leonem : Salomon æternus, pacificus regnat, de quo dicit Apostolus : *Christus resurgens a mortuis, jam non moritur : mors illi ultra non dominabitur.* Templum ædificat nobilissimum Deo patri qui dicturus est sine, *Venite, benedicti patris mei, possidete præparatum vobis regnum ab initio mundi.* Ad id regnum per sexagesimam nos oportet currere. Senarius enī numerus partibus suis computatus, primus perfectus est sexta unum tertia duo, meridies tria : unum enim et duo et tria sex faciunt. Hic numerus perfectionem demonstrat. Boda libro de temporibus : ubi notandum, quod non ideo senarius numerus perfectus est, quia Dominus in eo mundi opera perfecit : sed, sicut Augustinus ait, Ideo Dominus, qui simul omnia creare valebat, in eo dignatus est operari, quia numerus ille est perfectus. Senarius per denarium ductus sexaginta faciunt. Denarius ad mercedem operum respicit. Si quis per senarium, id est, perfectionem, mercedem operum requirit, ipse percipiet regnum, quod nobis promittitur in quarta feria Paschali.

CAPUT III.

De quinquagesima.

Quinquagesima in tertio gradu consistit. Antea dubitamus utrum proprius Dominus nobiscum esset, an non. Jam tenemus illum, et dicimus : *Esto mihi in Deum protectorem et in locum refugii, ut salvum me facias.* Jesum precamur ducom militum nostræ, dicendo : Et propter nomen tuum dux mihi eris, et nutries me. Jam in expeditione sumus, adventu doctissimus athleta, solito more nos hortans docet quibus munimentis muniri nos oporteat, et dicit : *Nunc autem manent fides, spes, charitas, tria hæc.* De quibus dicit in alia Epistola : *In omnibus amentes scutum fidei, in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere, et galeam salutis assumpsit et gladium Spiritus, quod est verbum Dei.* Triumphator militiæ nostræ Deus est cui dicitur : *Tu es Deus qui facis mirabilia.* Et iterum : *Liberasti in brachio tuo populum tuum.* Tractus vero Domino nobis præcipit servire, qui nos fecit, non ei cui nos vendidimus nosmetipsos. In sexagesima seminavimus, in quinquagesima fructum colligimus. Quid quæsitæ cæcus a Domino, qui nos præfigurat? Nihil aliud nisi ut frueretur lumine : fructum quæsitæ, fructum invenit. Ista Quinquagesima secundum diem, primum venerabilis Paschæ tangit, sicut enim senarius perfectionem operum demonstrat, ita quinquagesimarius omnia bona opera : quæ perficiuntur per quinquagesimam. Quinquagesima secundum diem, primum venerabilis Paschæ tangit, sicut enim senarius perfectionem operum demonstrat, ita quinquagesimarius omnia bona opera : quæ perficiuntur per quinquagesimam. Quinquagesima secundum diem, primum venerabilis Paschæ tangit, sicut enim senarius perfectionem operum demonstrat, ita quinquagesimarius omnia bona opera : quæ perficiuntur per quinquagesimam. Quinquagesima secundum diem, primum venerabilis Paschæ tangit, sicut enim senarius perfectionem operum demonstrat, ita quinquagesimarius omnia bona opera : quæ perficiuntur per quinquagesimam.

septiformem spiritum legem implendo ad resurrectionem. Tres gradus sunt trium officiorum, quos infliximus usque ad hunc locum. Primus continet planctum captivorum qui esse nolant sub dominis vitiorum, secundus voluntatem fugæ demonstrat; dummodo propitius Dominus velit eos suscipere, ac non a se repellere. Tertius consilium agit, quomodo fugiat, præsumens jam de susceptione, bonum consilium adipiscitur juxta verba Introitus : *Esto mihi in Deum protectorem.* Si quis tacto vel verboso sermone voluerit fari, non ut cætera, quæ in memoratis officii continentur; ita aptari in eis gradibus quomodo excerpta, volebo ad quandam arborem Augustinum, sed obsequio in ramis ejus : forsitan defendat sua densitate a rapacibus accipitribus. Scribit idem in libro decimo sexto de Civitate Dei : Non sane omnia, quæ gesta narrantur aliquid etiam significare putanda sunt : sed propter illa quæ aliquid significant, etiam ea quæ nihil significant, atteruntur. Non solo enim vomere terra proscinditur : sed ut hoc fieri possit, etiam cætera aratri membra necessaria sunt : Et non soli nervi in citharis atque hujusmodi vasie musicis aptantur ad cantum, sed ut aptari possint, insunt etiam cætera in compagibus organorum; quæ non percipiuntur a canentibus, sed ea, quæ percussa resonant, his connectuntur : ita in prophetica historia dicuntur et aliqua quæ nihil significant, sed quibus adherent quæ significant, et quomodo religantur. Diximus tres gradus attentionem ad pugnam : simili modo dicimus tres articulos triumphi, id est, unam sabbatam, quartamque, et septimam. Quia diximus Septuagesimam nostram pendere a septuaginta captivitatis annis prioris populi in Babylonia, bonum est ut respiciamus eodem articulo, quibus populus ille ad plenam libertatem pervenit. Prima reversio fuit facta sub Zorobabel duce, et Jesu sacerdote magno, in quinquagesimo mille hominibus, quod jam prescripsimus. Ubi hoc notandum est, quod in libro Esdræ scribitur, *Omnis multitudo quasi vir unus.* Unde Boda in expositione ejusdem : Nota gratiam primitivæ Ecclesiæ, in qua multitudinis credentium erat cor unum et anima una etiam in hoc transmittentium certu reperiri : ita ut cum tantus esset exercitus, qui prope quinquaginta milium summam completeret, et hic diversi gradus et conditionis existens, nihilominus omnis multitudo ob eandem fidem et dilectionem quasi unus esse videretur homo, donante illo qui habitare facit unanimes in domo. Secunda reversio est sub Esdra, sicut ab eodem scriptum est : Promovimus ergo a flumine Abana duodecimo die mensis primi, ut pergeremus Jerusalem, et manus Dei nostri fuit super nos, et liberavit nos de manu inimici et insidiatoris in via, et venimus Jerusalem, et mansimus ibi diebus tribus. Die autem quarta appensus est argentum et aurum, et reliqua. Sed nondum muri Jerusalem reedificati erant. Unde et in sequentibus legitur : *Et factum est in mense Casleu anno vigesimo, et ego eram (Nec*

mias) in Susis castro, et venit Anani unus de fratribus meis, ipse et viri Juda, et interrogavi eos de Judæis, qui remanserant, et supererant de captivitate, et de Jerusalem dixerunt mihi: Qui remanserunt et derelicti sunt de captivitate ibi in provincia, in afflictione sunt et in opprobrio, et murus Jerusalem dissipatus est, et portæ ejus combustæ sunt igni. Tertia reversio sub eodem facta est: sic enim scriptum est: *Miserat autem rex principes militum et equites, et audierunt Sanaballat Oronites et Tobias servus Amanites et contristati sunt afflictione magna, quod venisset homo qui quæreret prosperitatem filiorum Israel: et veni Jerusalem, et eram ibi diebus tribus.* Iste Neemias ædificavit Jerusalem. Hæc propterea prælibavimus, ut nostra coaptaremus priori populo Dei. Hic præmittamus quartam feriam, quando intravimus in pugnam, quoniam in altera periocha tractanda est. Dies dominicos sequimur.

CAPUT IV.

De Quadragesima.

In Quadragesima aliqua pars pugnae peracta est. Dicit nobis, quem in Quinquagesima protectorem invocavimus, Invocavit me, et ego exaudiam eum, etc. Epistola ita: Tempore accepto exaudivi te, et in die salutis adjuvi te. Et in responsorio: Angeli Domini custodiunt nos. In tractu: Scuto veritatis circumdati sumus. In Evangelio ad triumphum tendimus, ut dicamus inimico: Vade, Satana, in interitum. In genealogia hominis Christi, in quo triumphus tripudiat, numerum præsentem Quadragesimæ Mathæus sanctificat, quem quadragenario numero generationum scribit descendisse ad terras. Unde Augustinus in lib. 11 de Consensu Evangelistarum: Acute animadversum est, Matthæum, qui regiam in Christo instituerat insinuare personam excepto ipso quadraginta homines in generationum serie nominasse. Numerus autem ipse illud tempus significat, quo in hoc sæculo et in hac vita regi nos oportet a Christo, secundum laboriosam disciplinam, qua flagellat Deus (ut scriptum est) omnem filium quem recipit. De qua dicit Apostolus: *Per tribulationem oportet nos intrare in regnum Dei.* Ergo numerus iste laboriosus hujus temporis sacramentum, quo sub disciplina regis Christi adversus diabolum dimicamus, etiam illud declarat, quod quadraginta dierum jejunium, hoc est, humilitatem animæ consecravit, et lex et prophetæ, per Moysen et Eliam, qui quadragenis diebus jejunarunt, et Evangelium, per ipsius Domini jejunium. Quibus diebus quadraginta etiam tentabatur a diabolo, quid aliud, quam per omne hujus sæculi tempus tentationem nostram in carne sua, quam de nostra mortalitate assumere dignatus est, præfigurans? Iste quadragenarius numerus, qui inchoatur a sequenti dominica post Quinquagesimam, finitur quinta feria ante Pascha Domini, quæ vocatur Cœna Domini. Varietatem diei cœnæ Domini scribemus, si Dominus dederit,

^a August., De consensu evangelistarum.

in memorata periocha. Hoc enim sufficit hic commemorare, quod quadraginta a supradicto dominico duo dies supersunt usque ad baptismum, et sunt quadraginta duo: tot enim mansiones habuerunt filii Israel qui baptizati sunt in mari Rubro, quando exierunt de terra Ægypti, de dura servitute, et pervenerunt ad terram promissionis. Tot enim generationes sunt seriei Christi, cum Jechonia bis computato et eodem Christo. Merito qui ad cœlestem patriam tendunt, eodem numero mansionem satagunt, quo filii Israel ad terram promissionis venerunt. Et merito, qui ad Christum transeunt per baptismum, eodem numero ad eum perveniunt, quo Christus ad nos venire dignatus est. Et sicut Hieronymus in libro Mansionum filiorum Israel. Nec mirum, si in illo numeri sacramento perveniamus ad regna cœlorum, sub quo Dominus atque Salvator a primo patriarcha pervenit ad Virginem quasi ad Jordanem, qui pleno gurgite fluens, Spiritus sancti gratiis redundabat.

CAPUT V.

Cur quadragenarius numerus temporali vitæ aptetur.

^a Cur autem iste numerus hanc temporalem vitam terrenamque significet, illa interim causa de proximo occurrit, quamvis sit alia fortasse secretior, quia et tempora annorum quadripartitis vicibus currunt, et mundus iste quatuor partibus terminatur. Quadraginta autem quater habent decem. Porro ipsa decem ab uno usque ad quatuor progrediente numero consummantur. Et iterum ad Januarium: Numero autem quadragenario vitam istam propterea figurari arbitror, quod denarius in quo perfectio beatitudinis nostræ est, sicut in octonario, qui reddit, ad primum, ita in hoc creatura, quæ septenario figuratur, adhæret creatori.

CAPUT VI.

Cur in tempore tali constituta sit observatio Quadragesimæ.

^b In qua ergo parte anni congruentius observatio Quadragesimæ constitueretur, nisi confini atque contigua Dominicæ passionis? Quia in ea significatur hæc vita laboriosa, cui opus est hæc convenientia, ut ab ipsius mundi amicitia jejunetur, quæ utique fallaciter blandiri et illecebrarum succos circumspargere atque jacere non cessat.

CAPUT VII.

De varietatibus officiorum per diem, usque in resurrectione Domini.

Quarta feria inter Quinquagesimam et Quadragesimam jejunium, quod protenditur in Pascha Domini, inchoamus, usque ad istum diem in expeditione fuimus, hodie pugnam committimus. Hoc ostendit prima collecta Missæ, dicens: *Concede nobis, Domine, præsidia militiæ Christianæ sanctis inchoare jejunii.* In eadem die non est altera varietas, nisi quod usque ad hanc diem Missam celebravimus hora tertia, qua et Dominica die: in hac, hora

^b August. ibid.

nona : et deinceps mutatam. Quibus armis pugnare debeamus Joel ostendit, dicens : *In jejuniis et fletu et planctu*; et *Egrediatur sponsus de thalamo suo, et sponsa de cubili suo*; et Evangelium : *Tu autem cum jejunas, unge caput tuum et faciem tuam lava, et reliqua* : opinio est aliquorum, ut propterea hac die inchoetur jejuniis quadragesimale, quia exceptis diebus sex dominicis infra Quadragesimam quadraginta tantummodo sunt a memorata feria usque in sabbato sancto. Illud enim occurrit, quod sanctus Gregorius tantummodo triginta et sex dies abstinentiæ nobis insinuat quadragesimalis temporis : forsan, quia nondum erant additi quatuor dies a supra dicta feria quarta usque ad dominicam Quadragesimæ, [a ut ergo Quadragesimæ summa compleatur, quatuor dies præcedentis hebdomadæ ad illos XLVI dies adduntur : quos simili devotione venerabiles pari abstinentia, id est jejunii observatione custodiendos et sanctorum Patrum auctoritas, et ratio ipsa commendat. Unde et quarta feria, qua hoc jejuniis inchoamus, caput jejunii appellari consuevit.] constat etiam alia ratio, quæ non abhorret a vero ei cui perspicuum est capitis et membrorum compaginem unum corpus esse. A memorata feria usque in sabbato sancto, quadraginta et sex dies sunt. Totidem numero annorum, templum in Jerusalem ædificatum est. Unde Beda in expositione Esdræ. Cæpta est autem ædificatio templi primo anno Cyri regis, et sexto Darii anno consummata, qui sunt anni juxta fidem chronicorum, quadraginta et quinque. Siquidem Cyrus regnavit annos triginta, post quem Cambyses filius ejus annos octo, qui in hoc volumine, ut Josephus autumat, Artaxerxes vocatur : post quem Magi qui illum interfecerunt, anno uno post quos Darius usque ad consummationem ac ædificationem templi, annis sex : qui sunt, ut diximus, anni quadraginta quinque. Quæritur autem quomodo, dicente Domino, Judæis sub figura templi de passione ac resurrectione sua : *Solve templum hoc, et in tribus diebus excitabo illud*; responderunt ipsi : *Quadragesima et sex annis ædificatum est templum hoc, et in tribus diebus excitabis illud*? cum non amplius quam quinque et quadraginta anni reperiantur a primo Cyri regis usque ad sextum Darii regis annum. Sed si historiam Josephi legamus, in qua post consummationem ac ædificationem templi tres adhuc annos addit, in quibus peribolus, id est, circumposita templo munitionum constructio, et quædam alia quæ remanserant, perfecta sint, videbimus, quia recte in ædificatione templi quadraginta et sex annorum poterit summa computari, in quibus eminentiora ejus ædificia fuere completa. Templum hoc Domini corpus significat. Augustinus in tractatu super Joann., libro decimo : Ipsius templi resolutionem et ædificationem anniversaria solemnitate celebraturi sumus; ad quam vos exhortamur ut præparetis vos, si qui estis catechumeni, ut accipiatis gratiam.

* Uncis inclusa in uno tantummodo erant exemplari.

A Jam nunc tempus est, jam parturiatur quod tunc nascatur. Ergo illud novimus : sed forte hoc exigitur a nobis, utrum habeat aliquod sacramentum, quadraginta sex annis ædificatum templum. Sunt quidem multa quæ hinc dici possint : sed quod breviter dici potest, et facile intelligi, hoc interim dicemus.

B Fratres, diximus jam, nisi fallor, hesterno die : Adam unum hominem fuisse, et ipsum esse totum genus humanum. Nam ita diximus, si meministis, quasi fractus est, et sparsus colligitur, et quasi conflatur in unam societatem, atque concordiam spirituales, et gemit unus pauper modo ipse Adam : sed in Christo innovatur, quia sine peccato venit Adam, ut peccatum Adæ solveret in carne sua, et ut redintegraret sibi Adam imaginem Dei. Adam ergo caro Christi. De Adam ergo templum, quod destruxerunt Judæi, et resuscitavit Dominus triduo : resuscitavit enim carnem suam. Et post pauca : Quid ergo sibi vult numerus quadragenarius senarius? Interim ipse Adam quia per totum orbem terrarum est, audistis jam hesterno die quatuor litteris Græcis verborum Græcorum. Si enim ista verba quatuor scribas sub invicem, id est nomina quatuor partium mundi, Orientis, Occidentis, Aquilonis, et Meridiani, quod est totus orbis, unde dicit Dominus a quatuor ventis collecturum se electos suos, cum venerit ad judicium : si ergo facias ista quatuor nomina sua :

* *Ἀνατολή*, quod est Oriens,

Δύσις, quod est Occidens,

* *Ἄρκτος*, quod est Septentrio,

Μεσημβρία, quod est Meridies.

C *Ἀνατολή, Δύσις, Ἄρκτος, Μεσημβρία*, capita verborum Adam habent. Quomodo ergo invenimus illi et quadragenarium et senarium numerum? Quia caro Christi de Adam erat. Et iterum post pauca : Jam videte, istæ litteræ quem numerum habeant, et ibi invenietis quadraginta et sex annis ædificatum templum. Habet enim Adam *Ἄλφα μία*, quod est α' unum : habet et δ, quod sunt quatuor, habes quinque. Habet iterum *ἄλφα*, quod est unum, habes sex. Habet et μ', quod est quadraginta, habes quadraginta sex. Quomodo nos compaginari oporteat corpori Christi quod assumpsit, idem in sequentibus ostendit : Nos simus, inquiens, in humilitate cordis semper, et gaudium nostrum penes ipsum sit. † Qui ita agit ut cantores admonent memorata feria, ipse est in humilitate cordis : Ipsi dicunt : Immutemus habitum cinere et cilicio, jejunemus et ploremus ante Dominum.

D Compositor officii nostri juxta admonitionem suam vult circum nos agi : Si quis intravit in scholam disciplinæ Christianæ quarta feria, non est bonum ut egrediatur nisi post victoriam : quia intravimus quando celebravimus officia consueta, bonum est ut cum capite nostro in die resurrectionis triumphemus. Antequam sanctus Augustinus de numero memorato disputaret, hortatus est catechumenos ut se

præpararent ad solemnitatem Paschalem. Petrus apostolus ostendit quomodo se debeant præparare, dicens: *Agite pœnitentiam, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Domini nostri Jesu Christi, in remissionem omnium peccatorum.* Secundum Adam, propterea venit ut per pœnitentiam et baptismum reformetur ad suam imaginem primus Adam qui est in quatuor partibus mundi. Quia Adam sparsus est per quatuor partes mundi, illo numero ad colligentem Adam recurramus, quem continet totus orbis primis litteris suis.

CAPUT VIII.

De secunda varietate quartæ hebdomadæ Quadragesimæ.

Secunda varietas sicut in quarta hebdomada Quadragesimæ, et in quarta feria. Primum, quæ sit varietas; deinde, quare; postremo, si Dominus dederit, cur in quarta feria quartæ septimanæ. Varietas est per adjectionem unius lectionis et unius responsorii. Prima lectio Ezechielis prophetæ: *Sanctificabo nomen meum magnum.* Gra.: *Venite filii.* Secunda lectio Isaïæ prophetæ: *Hæc dicit Dominus Deus, Lavamini, mundi estote.* Gra.: *Beata gens cæjus est Dominus.* Causam pronemus Domino miserante: Memorata quarta feria apud cultores Ecclesiæ in apertione aurium dicitur. Eadem die agitur scrutinium tertium, quod maximum est inter septem scrutinia. Eadem die tanguntur aures et nares catechumenorum digitis presbyterorum. Eadem die instruuntur de auctoribus et initiis quatuor Evangeliorum. Eadem die percipiunt orationem Dominicam et Symbolum, ad reddendum in sabbato sancto Paschæ. Unde Augustinus in libro de Fide et Moribus: Cur ergo baptizandi symbolum tradimus, reddendumque reposcimus? Nihil tale enim factum est erga illos quos per mare Rubrum Deus ab Ægyptiis liberavit. Si autem recte intelligunt hoc significari præcedentibus mysteriis de sanguine ovis postibus illito, et de azymis sinceritatis et veritatis, cur non etiam illud consequenter intelligunt ipsam ab Ægyptiis separationem significare discessionem a peccatis, quam baptizandi profitentur? Scrutinium possumus recte intelligere iter ad baptismum. Scrutinium proprium syntagma habet, et propriam missam. De missa, quam publicam vocamus, est modo dicendum. In ea commemoratio celebratur eorum quæ aguntur in scrutinio. Duo officia ibi aguntur: imbuitur namque de fide et moribus. Unde qui supra in libro memorato: Audiant qui baptizandi sunt non solum quid credere debeant, sed etiam quemadmodum se ab hoc sæculo pravo eripiant. Ibi enim necesse est ut audiant quemadmodum credentes vivere debeant. Et iterum: Quod scriptum est evangelizasse Philippum spadoni Dominum, nullo modo dubitandum est, et illa in catechismo dicta esse quæ ad vitam moresque pertinent ejus qui credit in Dominum Jesum. Hoc est enim evangelizare Christum, non tantum dicere quæ credenda sunt de Christo, sed etiam quæ observanda ei qui accedit ad compagem corporis Christi. In

A prima lectione, quæ secundum Ezechielem legitur, demonstratur quomodo catechumenos congreget Deus ad compagem corporis Christi. Eripit eos a priore vita et facit credere in Christum; sic enim legitur ibi: *Tollam quippe vos de gentibus, et congregabo vos de universis terris, et adducam vos in terram, et effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus iniquitatibus vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos, et dabo vobis cor novum, et reliqua.* Quod sic Hieronymus in eodem Ezechiele: *Creator enim omnium sum: percepi eis, et sanctificavi illos, et gloriæ pristinæ restitui, ita ut super credentes et ab errore conversos effunderem aquam mundam baptismi salutaris, et mundarem eos ab abominatibus suis, et ab universis erroribus quibus fuerant occupati, et darem eis cor meum, ut crederent in Filium Dei.* Eandem rem in responsorio inveniet, qui quærit: *Venite filii, audite me: timorem Domini docebo vos.* Radix enim sapientiæ est timere Dominum. Qui primo radicem figit credulitatis, necesse est ut sciat timere Dominum. Unde iterum scriptum est: *Fili mi, accedens ad servitum Domini sta in justitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem.*

At secunda lectione affatum de moribus disputat, in qua ait: *Quiescite agere perverse, discite bene facere: quærite judicium, subvenite oppresso.* Et in conclusione ita: *Venite et arguite me, dicit Dominus; id est, si ita feceritis, et non reddidero vobis mercedem, merito arguetis me.*

C Sequens respons. demonstrat catechumenos ad nomen transire, dicens: *Beata gens cujus est Dominus Deus ejus, populus quem elegit in hereditatem sibi.* Versus bonos mores electorum demonstrat: *Verbo Domini cæli firmati sunt, et spiritu oris ejus omnis virtus eorum.*

Fas est ut qui se sponte obtulerunt Deo post instructionem fidei et morum, ad nomen ejus trans-eant, et ejus firmitate muniantur, cujus hereditate possidentur. Ut opinor, demonstratum est propter fidem et mores quibus instruendi sunt catechumeni, duas lectiones lectas esse eodem die. †

D Ergo et Evangelium non dissonat ab hoc officio, dicente Augustino super Joannem: Lavit ergo oculos in ea piscina, quæ interpretatur, Missus baptizatus est in Christo. Si ergo quando eum in seipso quodammodo baptizavit tunc illuminavit, quando inunxit, fortasse catechumenum fecit. Modo dicendum est, ut promissimus, quare hoc officium agatur quarta feria quartæ hebdomadæ Quadragesimæ. Per quadragesimum numerum omne tempus sæculi significatur, ut demonstratum est in superioribus ex libro sancti Augustini de consensu evangelistarum: sex dies primi, sex ætates sæculi demonstrant, et sex ætates unius hominis. De quarta tantummodo nunc dicendum est: quarta feria et quarta septimana Quadragesimæ compaginantur quartæ ætati sæculi et ævo unius hominis. Quarta ætas est a David, dicente Beda in sua chronica, usque ad transmigra-

tionem Babilonis. Et post cætera, a qua velut juvenili ætate, in populo Dei regum tempora cæperunt. Hæc namque in hominibus ætas, apta gubernandis solet existere regno. Item in eadem: Quarta ætas mundi non solum cum inchoato gentis Judææ imperio, sed et cum innovata promissione, quæ Patribus olim data est, imperii Christiani sumit exordium, jurante Domino David veritatem, de fructu ventris ejus sedere super sedem ejus. Non immerito eadem die et eadem hebdomada catechumeni ad nomen Christianum accedunt, quæ præfigurata est a quarta ætate hominis, id est, juvenili, quæ apta est ad gubernacula imperii: et ab eadem ætate sæculi, quæ innovata est ex promissione regni Christi. De quo regno Gabriel archangelus Mariæ: *Hic erit magnus, et filius Altissimi vocabitur: et dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum.* Beda in Luca: Accepit autem sedem, sive regnum David Dominus, ut gentem cui David quondam temporalis regni gubernacula simul et exempla justitiæ præbuit, quamque modulis hymnorum spiritualium ad fidem atque amorem sui conditoris accendere solebat, hanc ipse factis, verbis, donis et promissis tantum mediator Dei et hominum dignis, ad regnum cælestis et immortale vocaret, atque ad ipsam Dei Patris visionem introduceret.

CAPUT IX.

De tertia varietate sabbati ante Palmas.

Varietas tertia est sabbato ante Palmas; hæc est varietas ejus. Prætitulatur in Sacramentario nostro et in Antiphonario, *Sabbato vacat: Dominus papa eleemosynam dat.* Cogitare oportet quare eadem die potissimum eleemosyna apostolici recitetur, cum per omne tempus anni eleemosyna tribuenda sit. Ubi notandum quod ea quæ recolimus cultibus ecclesiasticis circa passionem Domini et resurrectionem atque ascensionem in cælos, in memorationem illarum rerum quæ suo in tempore peractæ sunt agimus; unde quotidie dicimus in sacrificio missæ: *Quotiescunque hæc feceritis, in mei memoriam facietis.* Habemus opus præcedens eleemosynæ præsentis sabbati, quod imitemur et ad memoriam nostri reducamus. Infit symmista Joannes: « Ante sex dies Paschæ venit Jesus in Bethaniam ubi fuerat Lazarus mortuus, quem suscitavit: fecerunt autem ei cœnam ibi. » Et post pauca: « Maria ergo accepit libram unguenti nardi pistici pretiosi, et unxit pedes Jesu, et extersit capillis suis pedes ejus et domus impleta est ex odore unguenti. » Ad indignationem Judæ proditoris, juxta Mathæum, ita Dominus testificat opus mulieris: *Quid molesti estis huic mulieri? Opus bonum operata est in me. Nam semper pauperes habetis vobiscum; me autem non semper habebitis.* Et post pauca: *Amen dico vobis, ubicunque fuerit prædicatum hoc Evangelium in toto mundo dicetur et quod hæc fecit, in memoriam ejus.*

Apostolicus vir, in memoriam devotissimæ mulieris, membris Christi facit quod ipsa fecit capiti. Dicit

A Paulus: *Imitatores mei estote, filii charissimi, sicut et ego Christi.* Identem dicit Apostolicus, quamvis non verbis, operibus tamen imitatores mei estote, filii mei, sicut et ego Mariæ. Unde Augustinus super Joannem: Factum audimus, mysterium requiramus. Quæcunque anima fidelis vis esse Maria, unge pedes Domini pretiosissimo unguento. Unguentum illud justitia fuit, ideo libra fuit. Et iterum: Unge pedes Domini bene vivendo, Dominica sectare vestigia, capillis terge; si habes superflua, da pauperibus, et pedes Domini tersisti: capilli enim superflua corporis videntur; habes quod agas de superfluis tuis. Tibi superflua sunt, sed Domini pedibus necessaria, forte enim in terra Domini pedibus indigent. De quibus enim nisi de membris suis in fine dicturus est, cum uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis? superflua vestra impenditis, sed pedibus meis obsecuti estis. Domus autem impleta est ex odore unguenti, mundus impletus est fama bona mulieris. Hoc pretiosissimum exemplum sequitur apostolicus, utinam et nos sequamur. Ubicunque enim officium Romane Ecclesiæ agitur, hæc fama personat, *Dominus papa eleemosynam dat.* Det Deus ut et in nobis perseveranter sonet, et acceptum sit quod agimus coram angelis Domini in memoriam nostri.

CAPUT X.

De quarta varietate diei Palmarum.

Quarta varietas est quæ dicitur diei Palmarum. Eadem die Dominus de Bethania descendit Hierusalem, quando obviam venit ei turba, Joannes narrat: *In crastinum autem turba multa, quæ venerat ad diem festum, cum audisset quia venit in Hierosolimam Jesus, acceperunt ramos palmarum et processerunt obviam ei et clamaverunt: Hosanna, benedictus qui venit in nomine Domini rex Israel.* In memoriam illius rei, nos per ecclesias nostras solemus portare ramos, et clamare, *Hosanna.* Quare venerit Hierusalem, Beata in Marco ex testimoniis Scripturarum promit, dicens: Appropinquante autem tempore passionis, appropinquare voluit Dominus loco passionis, ibique proximus manere, ubi constituto ac præfinito ante sæcula tempore inveniri posset ab eis, per quos eadem passio erat complenda. Et post pauca: Ubi non prætereunda silentio est non tantum concordia in rebus, verum etiam in temporibus Veteris et Novi Testamenti, umbræ et veritatis, legis et Evangelii. Scriptum est namque in lege, dicente Domino ad Moysen et Aaron: *Mensis iste vobis principium mensium, primus erit in mensibus anni. Loquimini ad universum cœtum filiorum Israel, et dicite eis: Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos suas.* Et paulo post: *Et servabitis eum usque ad quartam decimam diem mensis hujus, immobilisque eum universa multitudo filiorum Israel ad vesperam.* Decima ergo die mensis primi agnus qui in Pascha immolaretur, domum introduci jussus est, quia et Dominus decima die ejusdem mensis, hoc est ante quinque dies Paschæ, in civitatem in qua patretur ingressus est.

CAPUT XI.

De quinta varietate quartæ feriæ majoris hebdomadæ.

Quinta varietas est in quarta feria post Palmas, quæ habet varietatem et adjectionem unius lectionis et unius responsorii, cum quinque versibus, ac ex passione Domini, quæ ea die legitur, necnon etiam, ut scriptum habemus in libello qui dicitur, Romanus Ordo, ex genu flexione. Intimat supradictus libellus, ex Romana consuetudine debere eadem die ante publicum officium orationes, quas solemus in sexta feria agere, recitari. Quid rationis orationes habeant, sive in quarta feria, sive in sexta, juxta quod Dominus dederit, demonstrabimus in feria ex dictis sancti Augustini : præsentî vero parum intimandum est.

Libet modo primum dicere cur hæc varietas agatur in quarta feria, simulque intimare mysterium varietatis. Dicit Augustinus in libro ad Casulanum presbyterum de jejuniis sabbati : Quarta sabbati, quam vulgo quartam feriam vocant, consilium reperiuntur ad occidendum Dominum fecisse Judæi. Ex eo demonstratum est quare varietas celebrata sit in memorata feria. Consilium enim fecerunt Judæi ut occiderent Dominum. Sicut actus eorum, qui fuit in sexta sabbati, ad memoriam reducitur, sic et consilium eorum.

In utrisque injuriam fecerunt Christo. Illud mysterium continet præsens officium, ut intelligamus, secundum Adam pro primo Adam mortuum esse, sicut psalmus inquit : *Quæ non rapui, tunc exsolvebam.* Unde Augustinus : Omnino non rapuit, sed quis rapuit? Adam †. Eadem die memoriam nostri reducitur crudele consilium Judæorum, et mansuetudo Christi; de qua mansuetudine dicit qui supra, in psalmo XLIV : Usque adeo mansuetus, ut pendens in cruce, diceret : *Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* †. Hujus exemplo, id est capitis nostri, docemur, ut contra omnem injuriam armemus nos armis orationis et patientiæ, sicut scriptum est in Evangelio : *Orate pro persequentibus et calumniantibus vos.*

Postquam tetigerimus officii constituta, ipsa dilucidabunt quid in se contineant. Introitus est : *In nomine Domini omne genu flectatur, caelestium, terrestrium et infernorum; quia Dominus factus est obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, ideo Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris.* *Nomen Domini* in loco isto pro re debemus intelligere. Unde Ambrosius in Epistolam ad Philippenses : *Nomen evidens est, quomodo non vocabulum, sed rem quamdam dicit acquisitam ei, sicut illud quod scriptum est : Et cognoscent quia nomen tibi Dominus, hoc est, quoniam tu Dominus.*

Interpretatur vero Paulus quid sit illud nomen, *In nomine Jesu omne genu flectatur*, et reliqua. † Quamvis ista Ambrosius disserat post passionem Domini, tamen non abhorret a vero, si dixerimus, *in nomine Domini* posse intelligi, in præcepto Domini. *Omne genu flectatur* contra adversa mundi, ut superius dictum est, *Orate pro persequentibus et calumniantibus*

A vos. Ad quam rem significandam, orationes prælabimus ex Romano ordine. Intermissis præceptor officii, *Et omnis lingua confiteatur.* Hoc bonum bene locutus est Apostolus.

B Bonum nostrum Judæi loquebantur de Christi morte, quæ intercessit pro salute nostra, sed male proferebant linguis. Silentio linguæ docet nos præceptor officii vitare malum Judæorum. Mansuetudo Christi orabat, quam nos imitemur. Sufficit de introitu, qui pertinet ad orationem, quam nos exercere debemus in injuriis persecutorum. Nunc ad orationem missæ transeamus, in qua sicut in cæteris sequentibus mortem Christi celebrabimus, quam erat pro nobis passurus. Regnum mortis nos stimulabat, quod venit Christus reverberare. Sic enim dicit : *Qui nostris excessibus incessanter affligimur, per Unigeniti tui passionem liberemur.* Videamus lectionem, quæ aperte passionem Domini demonstrat, dieendo : *Oblatus est, quia ipse voluit, et non aperuit os suum.* Et in sequentibus, cur oblatus sit, aperit : *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum, et reliqua.* Unde Hieronymus : Si posuerit pro peccato animam suam ille quem Dominus contereere voluit, sive mandare, *videbit semen longævum*, quod seminavit super bonam terram, de quo et in Evangelio scriptum est : *Exiit qui seminat seminare semen bonum.* † Audiamus responsorium : *Ne avertas faciem tuam a puero tuo,* et reliqua. Unde Augustinus in Psalmis : Et hæc commendatio est a puero tuo, id est, a parvo qui jam caruit superbia per disciplinam tribulationis. † Versus ita sonat : *Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam, infixus sum in limo profundi.* Unde qui supra in eodem : Præfigurans et transformans in se nosipos, hæc ait : *Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam.* Potuerunt, qui persecuti sunt, etiam occidere, sed amplius quod faciant non habebunt. Et paulo post : *Infixus sum in limo profundi, et non est substantia.* Quid dicit limum? an ipsos qui persecuti sunt? de limo enim factus est homo, sed justifieandæ ad justitiam. Et paulo post : *Isti autem cum limus profundi essent, hæsi in illis, id est, tenuerunt me, prævaluerunt mihi, occiderunt me* †. Primus homo passus est duas mortes : mortem animæ et mortem corporis. In prima lectione, et in primo responsorio recolitur mors animæ, in secunda et in secundo, mors corporis. Pro utrisque mortuus est Christus. Unde Ambrosius in Epistola ad Corinthios : *Sanguis Domini sanguinem nostrum redemit, id est, totum hominem salvum fecit.* Caro enim Salvatoris pro salute corporis, sanguis vero pro anima nostra effusus est †. Primus homo unam habuit animam, propterea primum responsorium unus versus sequitur. Videamus primo quomodo secundâ oratio congruat intentioni nostræ : deinde, quomodo lectio, postremo quomodo responsorius qui habet quinque versus. Oratio dicit : *Deus, qui pro nobis Filium tuum crucis patibulum subire voluisti, ut inimici a nobis expelleres*

potestatem. Lectio referta est de passione Domini, A quæ dicit : *Quis est iste, qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra?* Et iterum : *Torcular calcavi solus.* In quibus verbis nihil aliud redolet, nisi angelorum inquisitio, cur haberet Christus tincta vestimenta sanguine, et ejus responsio, quia *torcular calcavi solus.* Quare hoc ageret, in fine lectionis audiri sumus ex gratiarum actione, quæ dicit : *Miserationum Domini recordabor, laudem Domini super omnibus quæ reddidit nobis.* Hieronymus in Isaia : *Pressus, inquit, pondere malorum in nullo alio nisi misericordia Dei spem habeo, qui facit misericordiam in millia diligentibus se.* Responsorius secundus quinque versus habens quinque corporis sensus significat in Adam mortuos, quos Christus in moriendo et resurgendo revivificavit, et pristino reddidit statui. Responsorius quinque versus habet. Unus homo per quinque sensus corporis mortuus erat. Operatorem mortis diabolum esse per sensus exteriores Cyprianus demonstrat. Offerit, inquit, oculis formas illuces, faciles voluptates, ut visu destruat castitatem : aures per canora musica tentat, ut in soni dulcioris auditu solvat et molliat Christianum vigorem ; linguam convicio provocat, manum injuriis lacessentibus ad petulantiam cædis instigat. † De olfactu silet. Faciat Deus ut instigator mortis non habeat locum intrandi ad animum nostrum per odorem libidinosum, quod magis timeandum est quam tractandum. In aliquibus verbis versuum responsorii ipse Adam introducit, a quo nos carnem trahimus. Dicit versus : *Quia defecerunt sicut fumus dies mei.* Augustinus inquit in eodem psalmo : *Unde sicut fumus, nisi propter elationem superbiam?* Tales dies dignus fuit accipere superbus Adam, unde carnem Christus accepit. Ergo in Adam Christus, et Adam in Christo. Et iterum : *Percussus est sicut fenum, et aruit cor meum.* Respice ad Adam, unde genus humanum. Unde enim nisi ab illo hæreditaria ista paupertas. Dicat ergo jam cum spe in corpore Christi positus ille aliquando in suo corpore desperatus : *Percussus sum sicut fenum et aruit cor meum* †. Passio quæ legitur, nostra corda confirmat. Ostendit Judæorum consilium prævaluisse ad tempus, et in mansuetudine Christum perseverasse. Proposuimus tantum dicere de varietatibus, quapropter reticemus de sequentiis missæ, quia congruit ut ad memoriam reducere mortem Christi, consilio Judæorum, quam tamen eodem die per patibulum crucis non subiit, oportet ut morte nostra quæ jam erat, illam recolamus pro qua ipse dignatus est venire ad passionem.

CAPUT XII.

De sexta varietate Cæne Domini.

Sexta varietas est in quinta feria, quam vocamus Cænam Domini. In ea non canitur, *Gloria Patri, et Filio et Spiritui sancto.* In ea consecratur tribus modis oleum trium officiorum. In ea reservatur corpus Domini usque in crastinum, reficiturque in commemorationem refectionis Christi : lavantur pedes

A fratrum, et pavimenta ecclesiæ, nudantur altaria usque in sabbato sancto. In ea die poenitentes veniunt ad solutionem et apud quosdam redditur symbolum a catechumenis, ut in canone Laodicensis concilii continetur : tamen Romanum Ordinem sequentes hanc redditionem servamus usque in sabbato sancto. Optamus ex his omnibus primo, si Dominus dederit, aliqua proferre de ratione olei. Ut Isidorus ait, olea ipsa arbor est, fructus oliva, succus oleum. Est autem arbor pacis insigne : habet et pinguedinem, qua lassi atque infirmi artus recreantur, et gratia præstatur luminis. Illud oportet hoc in loco intimare, ut secundum Apostolum, ex visibilibus invisibilia intelligantur. Sine oleo enim potest Deus sanare infirmos, sanctificareque suos, et demones effugare. Unde Ambrosius in Epistola ad Corinthios I : *Scimus enim et Spiritum sanctum sine manus impositione datum a Deo, et non baptismatum consecutum remissionem peccatorum.* Nunquid non hic invisibiliter baptismatum est, quando donum baptismatis consecutus est. Olei naturam audivimus, quæ habilis est ad recreandos artus fessorum, et luminis gratiam præstat. Animales enim hæc possunt cognoscere : credant etiam quod non possunt videre, ut fiat quod de Apostolo prælibavimus : *Invisibilia enim ipsius, a creatura mundi per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur, sempiterna ejus quoque virtus et divinitas* : quod aperte Augustinus, in psalm. xlv explanat : *Oleum enim visibile in signo est, oleum invisibile in sacramento, oleum spirituale intus est.* C Potest Deus per se oleum tribuere spirituale, sine corporali ; sed propter animales aguntur visibilia, ut invisibilia facilius capiantur. Si quis dixerit, si potest, quare tanto studio observatur cultus consecrationis olei, respondebitur : *Nonne antiqui justii potuerunt Deo placere sine circumcisione? Potuerunt utique : sed postquam eis præceptum est ut circumcideretur, nisi circumciderentur, peccati vinculo tenebantur.* Unde Augustinus ad Seleuciam : *Antiqui justii si non circumciderentur, non erat eis peccatum ; postea vero quam jussit Deus ut circumcideretur Abraham, ejusque posteritas, jam nisi fieret, peccatum grave fuit.* Apostoli autem hac arte, id est olei, utebantur in redintegratione infirmorum, apostolici viri in consignatione neophytorum. Quapropter non sine peccato a nobis potest dimitti quod D eorum auctoritas consecravit. Sic enim scriptum est in Evangelio : *Exeuntes prædicabant, ut poenitentiam agerent, et dæmonia multa ejiciebant, et ungebant oleo multos egros, et sanabant.* Unde Beda : *Dicit apostolus Jacobus : Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros Ecclesiæ, et orant super eum ungentes eum oleo in nomine Domini : et si in peccatis sit, dimittentur ei.* Unde patet ab ipsis apostolis hunc sanctæ Ecclesiæ morem esse traditum, ut euergemei, vel alii quilibet ægroti, ungantur oleo pontificali benedictione consecrato. De eo oleo quod infunditur super neophytos, non tale quid legimus, sed tenemus apostolicam consuetudinem, et auctoritatem suam

accepimus a Romana Ecclesia, quam pro lege tenere oportet, dicente Augustino ad Casulanum presbyterum de jejuniis sabbati : In his enim rebus, de quibus nihil certi statuit Scriptura divina, mos populi Dei vel instituta majorum pro lege tenenda sunt. Nunc vero quia demonstratum est de generali ratione olei, restat ut primo dicamus de oleo quod consecratur pro infirmo. Consecratur enim in ipso officio consecrationis corporis et sanguinis Domini : non habet proprium officium, id est, nec in capite verba salutationis, nec *Oremus*, nec in fine concluditur ut cæteræ orationes : *Per Dominum nostrum Jesum Christum*, sed tantum, *in nomine Domini nostri Jesu Christi*. In eo loco ubi solemus uvam benedicere, ibi consecratur oleum pro infirmo, concluditurque conclusione : *Per quem hæc omnia, Domine, semper bona creas*. Unde intelligimus embolim esse supradicti officii. Supradictum officium immolationem Christi et Ecclesiæ tantummodo tenet. Qui enim peccato vivit, non immolatur Domino : qui peccato moritur, immolatur Domino. Nisi infirmitas accideret ex peccatis, non diceret Jacobus, *Et si in peccatis sit, dimittentur ei*. In Epistola quæ legitur eadem die ostendit Paulus quibus peccatis accidat infirmitas, dicendo : *Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat. Qui enim manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini. Ideo inter nos multi infirmi et imbecilles et dormiunt multi*. Hic ostendit vulnera, Jacobus coapostolus ejus medicinam : *Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros Ecclesiæ, et orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini et oratio fidei salvabit infirmum, et alleviabit eum Dominus, et si in peccatis sit, dimittentur ei*. Quid infirmum salvet, hic manifestat, scilicet oratio fidei, cujus signum est olei unctio. Si propterea infirmatur quia manducant corpus Domini indigne, quibus tamen subvenit olei unctio, id est, gratia Dei per orationem presbyteri, merito consecratio de qua nunc agitur consecrationi corporis et sanguinis Domini jungitur, quæ fit in commemorationem passionis Christi, per quam auctor peccati æternaliter prostratus est. Passio Christi auctorem mortis destruxit : gratia ejus, quæ significatur per olei unctionem, arma ejus, quæ sunt peccata quotidiana, destruxit. Novissima oratio consecrationis Dominici corporis ex voto poenitentium fit, de quibus dicitur : *Sacrificium Deo spiritus contribulatus*. Congruè in ea consecratur oleum pro poenitentibus, ubi eorum sacrificium Deo offertur. Quoniam de olei natura, et quid significet, et cur in tali loco consecratur, summam perstrinximus, consequens est ut aliqua tangamus de verbis consecrationis. Ait enim : *Emitte Spiritum sanctum tuum paraclætum de cælis in hanc pinguedinem olei, quam de viridi ligno producere dignatus es ad refectionem corporis*. Paraclætum est hic additum, quod non invenitur in sequentibus, ut reor, non sine causa alicujus mysterii. Primo videndum est quid operetur Spiritus sanctus in singulis, inde apparebit cur addatur

A in ista. Exorcismus olei jubet recedere diabolum a catechumeno, qui adhuc pro mortuo deputatur, quia nondum est baptizatus. Chrismalis unctio sanctificat jam viventem ex mortuis. Oleum pro infirmis, medicam præstat sauciatis. Unde in eadem, ad evacuandos omnes dolores, omnes infirmitates, omnem ægritudinem corporis. Ægritudinem sequitur dolor, dolorem consolatio. Paraclætus consolator interpretatur. Qui mortuus est, non dolet : quia non sentit, quem non sequitur consolatio. Qui in Christo sanctificatur per consurrectionem, non eget consolatione ex dolore. Nunc transeundum est ad principalem consecrationem chrismatis. Ipsa enim dicitur principalis, quia ad ejus unctionem principalis spiritus tribuitur. Habet enim proprium officium per se. Inchoatur a *Sursum corda* ; finitur, *Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui tecum vivit*. Consecratur in eo loco, ubi pacem inter nos solemus dare. Hoc est opus gratiæ Domini, ut pax et concordia regnet in nobis, ut Isidorus ait : « Olea est arbor pacis insignis. » Hæc pax præfigurata est olim in arca Noe, ut verba ejusdem consecrationis testantur, dicendo : *Et cum mundi crimina diluvio quandam expiarentur effuso similitudinem futuri muneris columba demonstrans, per olivæ ramum pacem terris redditam nuntiavit*. Hic non solum oleum, sed et balsamum, consecratur. Balsami arbor est una aromatum, quæ sunt odoriferæ, ut idem Isidorus. Aromata sunt quæque fragrantis odoris, quæ India vel Arabia mittit, vel Italiæ regiones. Nomen autem aromata traxisse videntur, sive quia aris imposita, divinis invocationibus apta videantur, seu quia sese aeri inserere ac miscere probantur †. Odor balsami in oleo, opinionem bonarum virtutum late dispersam, operante gratia Spiritus sancti demonstrat. Additur oleo balsamum, quia nitet in vultu Christi cælestis splendor. Unde Hieronymus in psalmo quadagesimo quarto ad Principiam virginem : *Virgo de virgine, qui non ex voluntate viri, sed ex Deo natus est*. Nisi enim habuisset in vultu quiddam oculisque sidereum, nunquam eum statim secuti fuissent apostoli, nec qui ad comprehendendum venerant, corruissent. Ipse nitor exhilarat, operante Deo, vultus electorum, ut cum magna delectatione actus eorum imitemur. Unde præsens oratio. Nam et David prophético spiritu gratiæ suæ sacramenta prænosens, vultus nostros in oleo exhilarandos esse cantavit. Et paulo post : *Hæc olei unctio vultus nostros jucundos efficit ac serenos*. Vultus nostros, manifestationem operum nostrorum intelligimus. De qua re Augustinus in psalmo centesimo quarto : *Gratia quædam, quæ est hominum, ad homines, perspicua ad conciliandum sanctum amorem, oleum dicitur in nitore divino : et quoniam excellentissima in Christo apparuit, totus orbis eum diligit*. Et paulo post : *Tanta enim ejus est gratia, ut multi qui in eum non credunt laudent eum, et propterea dicant nolle se in eum credere, quia nemo potest hoc quod jubet implere*.

Laudando impediuntur, qui in illum vituperando sæviebant: amatur tamen ab omnibus, prædicatur ab omnibus, quia excellenter unctus, id est, Christus. Sequitur exorcismus olei; ut Isidorus: Exorcismus Græce, Latine conjuratio; seu sermo increpationis est adversus diabolum, ut discedat; et concluditur sic: *Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui venturus est judicare vivos et mortuos, et sæculum per ignem.* Illo inunguntur catechumeni, ut si quæ maculæ inhæserunt corpori aut menti, postquam ad scrutinium accesserunt, recedant, et munimentum deinceps habeant per hanc unctionem, ut non possit diabolus repedare. Verba orationis hæc demonstrant, dicendo, *ut si quæ illis adversantium spirituum inhæseret reliquæ, ad tactum sancti olei omnes abscedant: nullus spiritualibus nequitia locus, nulla refugis virtutibus sit facultas,* et reliqua. Hæc increpatione sive conjuratio ad diabolum, digna est habere judicium novissimum, in quo judicandi sunt mortui et vivi et sæculum per ignem. Ibi se scit potissimum diabolus damnandum, illius tremore undique concutitur: at qui jam resurrexerunt et vivunt cum Christo, illi audiant bona sibi promitti, *per eundem qui vivit et regnat Deus cum Patre in unitate Spiritus sancti.* Tres commemoratæ consecrationes ex una eademque substantia fiunt, id est olei liquore. Sic namque Spiritus sancti substantia una, qui tamen dividitur, multiformiter per gratiam donorum suorum: *Alii datur sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ, alteri fides, alii gratia sanitatum,* et reliqua. Hæc videntur nobis habilia esse ad dilucidandas consecrationes nostras. *Sermo sapientiæ bonam conversationem tenet, eorum scilicet quibus loquitur præsens Apostolus: Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt querite, ubi est Christus in dextera Dei sedens: quæ sursum sunt sapite.* Hunc saporem gustavit qui ait: *Gratia Dei sum id quod sum.* Ecce habes oleum: addatur *sermo scientiæ.* Scientia ad doctrinam pertinet: quoniam in illa laboravit Paulus, propterea subjunxit, *et gratia ejus in me vacua non fuit.* Habes et balsamum. Ubi hæc duo conjuncta fuerint, perfectum faciunt servientem. Sequitur, *Alteri fides, fidem in promptu ad duo opera introducimus, ad expulsionem videlicet, ut Apostolus: Si habuero fidem, ita ut montes transferam: et ad munimen, de quo dicitur, sumentes scutum fidei.* Habes exorcismum olei, ut ipsa veritas testatur, dicendo, *Si quæ inhæseret reliquæ adversantium, ad tactum sanctificati hujus olei abscedant.* Et iterum: *Nulla refugis virtutibus sit facultas.* Sequitur, *Alii gratia sanitatum:* habes oleum pro infirmo. Verba hujus orationis demonstrant, non solum necessariam esse medicinam corporalem, sed potius spiritualem, dicendo juramentum mentis et corporis. Peccatis infirmatur mens, gratia Domini sanatur: sine istis, ut reor, nullus aulam cœlestis regni intrat, id est, nisi habeat conversationem bonam, et doctrinam sive verbis, sive moribus, qui non possunt abscondi, dicente Apostolo: Similiter

A autem et facta bona manifesta sunt quæ aliter non habent, abscondi non possunt nisi habuerit fidem, sine qua nemo potest placere Deo: nisi habuerit quotidianam gratiam curationum, quia quotidie peccamus. Quapropter hæc præcipue improbantur a sacerdotibus per ministrationem olei, ut omnes generaliter accipiant, quia nisi ea dederit gratia Dei, non sunt habiles regno. Dei sequentia dona, non omnes omnia hic possunt habere, sed per multos divisa sunt qui tamen non creduntur divisi a regno Dei, quamvis non habeant operationem virtutum, id est, ut signa faciant et dæmones ejeciant: sive non habeant prophetiam, ut secreta Scripturarum revelent, aut futura prædicent: sive non habeant discretionem spirituum, aut genera linguarum vel interpretationem sermonum non erunt extorres a regno cœlorum, dummodo habeant fidem, quæ per dilectionem operatur. Diximus Deo propitio quo in loco consecratur oleum, et quid in significatione contineat: restat ut dicamus aliqua de ordine consecrationis juxta adnotationem Sacramentarii et libelli qui dicitur Romanus Ordo. De oleo pro infirmo sic continetur in Sacramentario. Antequam dicatur: *Per quem hæc omnia, Domine, semper bona creas, levantur de ampullis quas offerunt populi, et benedicit tam dominus papa, quam omnes episcopi.* In Exodo scriptum est, ut populi offerant oleum, dicente Domino: *Præcipe filiis Israel, ut offerant tibi oleum de arboribus olivarum purissimum.*

C Quando a populis offertur, simplex liquor est: per benedictionem sacerdotum transfertur in sacramentum. Hæc administratio significat, debere adesse terrenam administrationem spirituali. Unde dicit Apostolus: *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si vestra carnalia metamus?* Benedicit tam dominus papa quam omnes presbyteri. Mos est Romanæ Ecclesiæ ut in confectione immolationis Christi adsint presbyteri, et simul cum pontifice verbis e manibus conficiant: at quia in ipsa pericha concluditur consecratio olei hujus, oportet ut simili modo sicut et cætera, cum pontifice presbyteri oleum conficiant. Dicit libellus Romani Ordinis de consecratione chrismatum: *Continuo duo acolyti involutas ampullas cum sindone alba de serico, ita videri possint a medio teneant in brachio sinistro.*

D Et paulo post: *Antequam benedicat, halat ter in ampullam.* Et iterum: *Ampulla autem, quæ cum chrismate est, statim ut benedicta fuerit operiatur, ut a nemine nuda videatur, sed tenente eam acolyto, omnes per ordinem salutent, quam episcopus et diaconi prius salutent.* † Si enim præsens Ordo, ut scriptum est, non agitur, frustravit scriptor laborem operis sui: si autem agitur, frustra nisi aliquid contineat in sacramento. Libet primo dicere de hoc quod dicit, *Halat ter in ampullam.* Halitus ab interioribus et secretis procedit ad publicum, et vocatur spiritus et narius ejus est. Pontifex per spiritum suum substantiam Spiritus sancti nuntiat in corpore assumpto a divinitate inhabitare, cujus adventu

renovata sunt omnia. Ampulla enim cum chrismate quodammodo corpus Domini ex virgine Maria assumptum significat. Quod antequam transiret ad altare crucis, aliquo tempore coopertum erat, et aliquo nudum : primævo tempore coopertum erat, quando ita fugit in Ægyptum regem Herodem, quasi non esset Rex regum, et Dominus dominantium : quando ita portatus est ad templum, quasi non esset omnipotens : quando ita regredientibus parentibus ab Jerusalem, requisitus est inter cognatos et notos, quasi non esset ubique : quando ita inventus est in templo, sedens in medio doctorum, atque audiens et interrogans, quasi non esset fons sapientiæ : quando ita subditur parentibus, quasi non esset auctor parentum.

In istis omnibus coopertus latebat. Operimentum erat sindon alba, per quam non incongrue possumus intelligere mundissimam specialiter conversationem ejus, qua indutus fuit ab initio. Nudum erat, postquam cœpit miracula facere, quæ ultra hominum opera erant. Unde Nicodemus, *Nemo potest hæc signa facere quæ tu facis, nisi fuerit Deus cum illo* : simulque prædicare et Deum se demonstrare. Ut inquit : *Ego et Pater unum sumus*. Nisi Petrus intelligeret hoc dictum esse de divina natura, non diceret : *Tu es Christus Filius Dei vivi*. At postquam transit ad altare crucis, id est, ad immolationem, quasi ad consecrationem episcopi, ipse est enim summus Pontifex, qui seipsum obtulit Deo Patri, aliqua parte temporis nudum corpus suum demonstravit. Quæ pars ad memoriam reducit per ampullæ nuditatem quam episcopus et diaconi salutant. Thomas qui misit digitos suos in fixuram clavorum, et manus in latus, dixit, *Dominus meus et Deus meus* : nudum salutavit corpus Christi. Nuditatem ejus dicimus manifestationem præsentiae corporalis : similiter, qui manducaverunt et hiberunt eum illo, postquam resurrexit a mortuis. At postquam salutata est a pontifice et ministris altaris ampulla, cooperitur ut a nemine nuda videatur : cooperta tamen salutatur ampulla. Christus namque postquam præsentiam suam eis secundum suam dispositionem exhibuit, quos voluit esse testes suæ resurrectionis, ascendit in cœlum, et invisibilis hominibus factus est, ut ipse testatur : *Exivi a Patre, et veni in mundum : iterum relinquo mundum, et eado ad Patrem*. Quod est aperte dicere, Visibilis apparui hominibus : rediens ad Patrem, invisibilis ero. Quamvis præsentiam ejus corporalem non videamus, tamen venerando eam quotidie salutamus. Quia tetigimus ad dilucidandum de ratione olei : nunc placet dicere, si Dominus dederit, quare omitamus, *Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto*. Triduo jacuit Dominus in sepulcro secundum Evangelium, quod dicit : *Sicut fuit Jonas in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus, sic erit Filius hominis in corde terræ tribus diebus et tribus noctibus*. Quod ita Augustinus in libro primo Quæstionum Evangeliorum : Sextæ feriæ dici partem, qua sepultus est,

cum præterita nocte, pro nocte et die accipiens, hoc est, pro tota die sabbatum nocte et die, et noctem dominicam cum eodem die illucescente, ac per hoc accipiendo partem pro toto, habes triduum et tres noctes.

Triduanam Domini sepulturam ad memoriam reducimus, quam non recolimus celebrando, nisi addatur cum sexta feria et septima quinta. Dominica enim nox in magna gloria celebratur, ut liquet omnibus qui morem nostræ ecclesiæ tenent. Unde Augustinus ex sermone ad populum vigiliis Paschæ. Deinde sabbati dies a sua nocte incipiens, finitus est vespere incipientis noctis, quæ pertinet ad initium dominicæ diei, quoniam eam Dominus suæ resurrectionis gloria consecravit. Illius itaque noctis ad initium diei dominici pertinentis nunc istam solemniter memoriam celebramus.

Si juxta Augustinum gloria fuit resurrectio, nempe mors et sepultura, humiliatio ejus est. Si se exinanivit, juxta Apostolum, postquam formam servi accepit, quanto magis cum factus est obediens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Per tres continuos dies, id est quinta feria, sexta, septimaque triduanam sepulturam ejus celebramus. Ac per hoc ut compaginemur humilitati sepulturæ ejus, omitimus excelsa nostra, id est, *Gloria Patri, et Filio*, et campanarum signa, sive alia quæ congruentius tractabuntur cum ad dilucidandum ea perventura fuerit. Panis cœlestis, id est, corpus Domini, reservatur a feria quinta usque ad Parasceven. Secundum Augustinum ad Januarium. Sunt qui quotidie volunt eucharistiam sumere. Valet etiam, inquit, ad hanc similitudinem, quod in primo populo unicuique fidelium manna secundum propriam voluntatem in ore sapiebat : si uniuscujusque in ore Christiani sacramentum illud, per quod salvatus ac subjugatus est mundus. Nam et ille honorando non audet quotidie sumere, et ille honorando non audet ullo die præmittere. Contempnum solum non vult cibus iste, sicut manna fastidium. In Parasceve non conficitur corpus Domini. Necessè est ut hi, quibus est voluntas communicandi, habeant sacrificium ex priori die. Dein transitur ad convivium, ex quo Cœna Dominica vocatur.

Unde Isidorus : Cœna Domini dicta est, eo quod in eo die Salvator Pascha cum discipulis suis fecit. Quali modo illud sanctum convivium celebratum sit, Joannes evangelista narrat : *Ecce cœna facta, inquit, cum diabolus jam immisisset in cor, ut traderet eum Judas Simonis Scariothis, sciens quia omnia dedit ei Pater in manus, et quia a Deo exiit, et ad Deum vadit, surgit a cœna, et ponit vestimenta sua : et cum accepisset linteam, præcinxit se : deinde misit aquam in pelvim, et cœpit lavare pedes discipulorum, et extergere linteo, quo erat præcinctus*. Et post pauca : *Postquam ergo lavit pedes eorum, accepit vestimenta sua : et cum recubuisset iterum, dixit eis : Scitis quid fecerim vobis ?* Quod Augustinus ita in eodem.

Non itaque debemus intelligere veluti jam consumptam atque transactam : adhuc enim cœnabatur, cum Dominus surrexit, et lavit pedes discipulorum ; nam postea recubuit et buccellam suo traditori postea dedit : utique nondum finita cœna, hoc est dum adhuc panis in mensa esset. Cœna ergo facta, dictum est jam parata, et ad convivantium mensam usque perducta : Vidi quemdam religiosum ea die primo aliquid sumere de cibo, et postea lavare pedes peregrinorum, et sic transire ad mensam, Domini nostri exemplo. Lavamus eo die non solum pedes fratrum, sed etiam pavimenta Ecclesiæ. Quamvis ornatui possit congruere lavatio eorum, Paschalis festivitatis, tamen non deest aliquid mysterium in eo. Parietes domus, vocabulum habent Ecclesiæ quia continent Ecclesiam, non sunt ipsi Ecclesia. Quod possumus intelligere ex interpretatione Ecclesiæ. Legamus super Bedam. Ejus lingua discernitur, quid inter synagogam et Ecclesiam sit, atque interpretationem eorum. Verum differt, inquit, inter synagogam quæ congregatio, et Ecclesiam quæ convocatio interpretatur, quod voteris instrumenti populus utroque vocabulo, novi autem tantum Ecclesia nuncupatur : quia videlicet et pecora et inanimæ quæque res congregari in unum possunt, convocari autem non nisi ratione utentia possunt. Ac per hoc quia Ecclesia non parietes domus : qui tamen propterea sanctificantur ab episcopo, ut in eis velit esse adventus angelorum, et homines in eam introeuntes, ab omni turpiloquio et scurrilitate etiam et inutili cogitatione norint se prohiberi. Audiant qui intrant ecclesiam, quæ audivit Moyses, quando voluit visere rubum ardentem, et Dominus, *Ne appropries, inquit, huc, solve calceamentum de pedibus tuis ; locus enim, in quo stas, terra sancta est.* Et iterum angelus ad Josue : *Solve, inquit, calceamentum de pedibus tuis : locus enim in quo stas, sanctus est.* Calceamenta de mortuis animalibus fiunt. Mortuum animal est Adam, de quo nos mortem traximus. Videamus si aliquo modo mens nostra calceata sit more ejus. Nisi ille fieret mortalis, non haberemus necessitatem dormiendi, non domorum ædificandarum, non necessitatem agriculturæ, non esuriremus, non sitiremus, non bella componeremus, quia unicuique satis esset Dei imaginem sibi reservare, et gaudere unione fraternitatis : ut etiam taceam de apertis peccatis, quando circa hæc mens studet, calceata est pelibus mortui animalis. Intrantes nos ad sancta loca, ubi Dominus et angelus ejus est, exuamus nos hic calceamentis, et cogitemus de conversatione angelorum ubi est requies sine somno, ubi domus gratia protectionis Dei, ubi opus sine labore, satiety sine esurie, ubi pax perpetua sine bello. Pavimentum ecclesiæ, auditores magistrorum significat. Lavatio domus, quæ nuncupative Ecclesia dicitur, est signum lationis pedum fratrum : lavatio pedum fratrum, signum est remissionis peccatorum, sive quando a Domino remittuntur, sive invicem a nobis ipsis.

Augustinus de eo in Joanne : Dominus dicit, ve-

ritas loquitur, quod opus habeat pedes lavare etiam ille, qui lotus est. Quid, fratres mei, quid putatis? Nisi quia homo in sancto quidem baptismo totus abluitur non propter pedes, sed totus omnino : verumtamen cum in rebus humanis postea vivitur, utique terra calcatur. Ipsi enim humani affectus, sine quibus in hac mortalitate non vivitur, quasi pedes sunt, ubi ex humanis rebus afficimur ; et sic afficimur, ut si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos decipiamus, et veritas non mansit in nobis.

Quotidie ergo pedes lavat nobis, qui interpellat pro nobis et quotidie opus habemus ut pedes lavemus, id est ut vias spiritualium gressuum dirigamus.

In ipsa oratione Dominicâ confitemur, cum dicimus : *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* In ipsa die pœnitentes ad remissionem peccatorum redeunt juxta Decretalia Innocentii papæ, qui dicit : De pœnitentibus autem, sive de gravioribus commissis, sive ex levioribus pœnitentiam gerunt, si nulla interveniat aegritudo, quinta feria ante Paschæ Domini ejus remittendum Romanæ Ecclesiæ consuetudo demonstrat.

Innocentius tempus præfigit, Hieronymus modum in epistola ad Oceanum de morte Fabiolæ, cujus, id est, Fabiolæ, pœnitentiam laudat de adulterio commissio, dicens : Quid ego in abolitis et antiquis moror, quærens excusare culpam, cujus pœnitentiam ipsa confessa est? Quis hoc crederet, ut post mortem secundi viri in semet reversa, quo tempore solent viduæ negligentes, jugo servitutis excusso, agere se liberius, adire balneas, volitare per plateas, vultus circumferre meretricios, saccum induere? errorem publice fateretur? et tota urbe spectante Romana, ante diem Paschæ, in publica quodam Laterani, qui Cæsariano truncatus est gladio, staret in ordine pœnitentiam? Episcopis et presbyteris et omni populo collacrymanti, sparso crine, ora lurida, squalidas manus, sordida colla submitteret? Quæ peccata fletus iste non purget? Quas inveteratas maculas hæc lamenta non abluant? In istis omnibus cognoscimus valde præsentem diem consecratum esse remissioni peccatorum.

Non enim putamus, præsentem quintæ feriæ fortuito hoc accidere. Nos scioli interim dicamus quid nobis videatur rationes habere, quod in ipso die voluit Dominus pedes lavare, cujus exemplo nos pedes et cætera lavamus, quæ lavatio remissionem peccatorum significat. Quapropter et pœnitentes eadem die ad manus sacerdotum recurrunt, et cur eadem die oleum consecratur. Dominus noster quinta ætate venit in mundum, sextam consecravit suo adventu. De quo Gregorius in libro de Ædificatione templi : Qui et in fine Synagogæ venit, et ante initium Ecclesiæ, quam ex gentibus collegit.

Sed primo videamus qualis esset ætas quinta, postea intelligere poterimus si eam Dominus inve-

nisset. Dicit de ea dominus Beda : Quinta die pisces A avesque aquis eductæ. Et post pauca : Successit et vespera, quando imminente jam Salvatoris adventu, gens Judæa propter scelerum magnitudinem Romanis tributaria facta, insuper et alienis regibus est pressa.

Et iterum in eodem, id est de temporibus : Quinta quasi senilis ætas a transmigratione Babylonis usque ad adventum Domini Salvatoris. Et paulo post : In qua ut gravi senectute fessa malis crebrioribus plebs Hebræa quassatur †. Quomodo quassata sit Isaias tangit : Calamum quassatum non conteret, et linum fumigans non exstinguet. Quod ita Gregorius in Moralibus : Quid enim calami nomine nisi Judaici populi temporale regnum denuntiat? nitens quidem exterius, sed interius vacuum. Et quia in eodem B populo genus jam regale defecerat, et regnum ejus alienigena possidebat, aperte hoc idem regnum quassatum calamum vocat.

Quid vero per linum, nisi ejus sacerdotium exprimitur? quod lineis nimirum vestibus utebatur, quod quia in adventu Domini charitatis ardorem perdidit, quasi amisso jam igne fidei, non ardens : sed fumigans fuit. Incarnatus autem Dominus, calamum quassatum non confregit, et linum fumigans non exstinxit : quia Judææ regnum, quod pene destructum jam fuerat, ejusque sacerdotium, quod ignem fidei non tenebat, non potestate judicii percussit, sed cum patientiæ longanimitate toleravit. Audivimus quassationem quintæ ætatis, C quam Dominus invenit, audiamus restaurationem, qua Dominus sextam ætatem sue adventu reparavit.

Qua de re venisset ad nos in fine quintæ ætatis, in fine quintæ feriæ hodiernæ festivitatis demonstrat, in qua et legem finivit, quod in posterioribus scribemus Deo volente : Nunc dicendum est de his quæ secum adduxit. Scribit Daniel : *Septuaginta hebdomadæ abbreviatæ sunt super populum tuum, et super urbem sanctam tuam ut consummetur prævaricatio, et finem accipiat peccatum, et deleatur iniquitas, et adducatur justitia sempiterna, et implentur visio et prophetia, et ungetur Sanctus sanctorum.*

Unde Beda in libro de Temporibus : Nulli dubium, D quin hæc verba incarnationem Christi designent ; qui tulit peccata mundi, legem et prophetas implevit ; unctus est oleo præ participibus suis †. De qua unctione dicit Isaias ex persona ipsius Salvatoris : *Spiritus Domini super me, propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me, prædicare captivis remissionem, et cæcis visum.* Unde Hieronymus in eodem Isaiæ : Quando enim consortes nominantur, naturam carnis intellige, quia Deus consortes substantiæ suæ non habet. Et quia erat unctio spiritualis, et nequaquam humani corporis, ut fuit in sacerdotibus Judæorum, idcirco præ consortibus, id est præ cæteris sanctis unctus esse memoratur. Cujus unctio

illo expleta est tempore, quando baptizatus est in Jordane, et Spiritus sanctus in specie columbæ descendit super eum, et mansit in illo. Secundum verba præcedentia propterea venit ut consortes faceret regni sui. Hæc unctio conficitur quinta feria, quia ipse venit ad nos quinta ætate mundi. Sed dilatus est quidam modus unctionis a nativitate secundum Isaiam, et Evangelium in specie columbæ usque ad baptismum, (quamvis ab initio ex quo cepit homo fieri credamus unctionem in Jesu spiritualem manere) non discrepat ab hac ratione, quod quinta feria consecratur oleum, et unctio servatur usque ad baptismum nostrum. Quem modum Ambrosius manifestat in libro super Lucam : *Rogabo, inquit, Patrem, et alium paraclitum dabit vobis, ut vobiscum sit in æternum, spiritum veritatis, quem hic mundus non potest accipere, quia non videt eum, nec scit eum.* Merito ergo se in corpore demonstravit, quoniam in divinitatis suæ substantia non videtur : Vidimus spiritum, sed in specie corporali. Homo Christus Jesus postquam cepit esse homo, semper fuit Deus, cui per incrementa membrorum non credimus aucta esse charismatum dona. *In ipso enim inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter.* Unde Hieronymus in Isaiæ : *Noscamus infantiam humani corporis divinæ non præjudicasse sapientiæ ; et iterum : Super hunc ergo florem, qui de trunca radice Jesse per Mariam virginem repente consurget, requiescet Scritus Domini, quia in ipso complacuit omnem plenitudinem divinitatis habitare, corporaliter, nequaquam per partes, ut in cæteris sanctis.* Et Beda in Luca : *Notanda distinctio verborum, quia Dominus Jesus Christus in eo quod præter erat, id est, habitum humanæ fragilitatis induerat, crescere et confortari habebat : In eo vero quod etiam verbum Dei, Deus æternus erat, nec confortari indigebat, nec habebat augeri : unde rectissime plenus sapientiæ perhibetur et gratia. Sapientia quidem, quia in ipso habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter : gratia autem, quia eidem mediatori Dei et hominum homini Jesu Christo magna gratia donatum est, ut ex quo fieri homo cepisset, perfectus esset et Deus. Simile est quod Joannes scribit eum plenum gratia et veritate, eandem ipsam divinitatis excellentiam veritatis, quam Lucas sapientiæ nomine commendans. Et iterum ejusdem in Actibus apostolorum : Unctus est ergo Jesus non oleo visibili, sed dono gratiæ Dei, quod visibili signatur unguento, quo baptizatos ungit Ecclesia. Nec tamen tunc unctus est Spiritu sancto, quando super eum baptizatum velut columba descendit. Tunc enim corpus suum, id est ecclesiam suam, præfigurare dignatus est, in qua præcipue baptizati accipiunt Spiritum sanctum : sed ista mystica et invisibili unctione tunc intelligendus est unctus quando verbum Dei caro factum est, id est, quando humana natura sine ullis præcedentibus honorum operum meritis, Deo verbo est in Virginis utero copulata, ita ut cum illo fieret una persona. Ob hoc*

cum confitemur natum de Spiritu sancto et Maria virgine. Ipse venit tollere peccata mundi, ut memoratus propheta dimittere contractos in remissionem †. Ipsa die finitur lex Veteris Testamenti, quod manifestat ex auctoritate Scripturarum idem in Luca. Moyse quippe mortuo, Josue dux ordinatur, quia lege traditionibus Pharisæorum corrupta Christus incarnatur. Josue trans Jordanem manna pascit et pascitur, quia Dominus usque ad tempus sui baptismatis cæremonias legis et ipse servat, et a cunctis servari desiderat. Transductam plebem Jordanem Josue petra circumcidit, quia baptismi gratia celebrata, Salvator etiam cogitationum quod lex nequiverat, illecebras fidelis severitate præcidit: et tres semis annos quasi solito manna nutritur, sacramenta legis, quamvis ad cælestia promissa paulatim provocans, observare non cessat: donec tempore præfixo desideratum Pascha cum discipulis suis manducans, ita demum mane illucescente, mundissima sui corporis et sanguinis mysteria in crucis altari consecrata quasi azyma terræ repositionis imbuendis fidelibus afferat. Et iterum: *Et accepto calice gratias egit, et dixit: Accipite et dividite inter vos.* Et hic calix ad vetus illud Pascha, cui finem desiderabat imponere, pertinet. Quo accepto, gratias egit, ob hoc nimirum, quia vetera transitura, et futura fuerant omnia nova. Lex non solvebat peccata, sed puniebat. Christus in quinta feria veteri legi finem dat, peccata absolvit. Idipsum in prima oratione Missæ sonat sacerdos, dicendo: Ita nobis ablato vetustatis errore resurrectionis suæ gratiam largiatur. Affert et oleum quo unguantur sui consortes, de quibus dicit Petrus: Vos estis genus electum, regale sacerdotium. Restat adhuc unum in Romano Ordine, ubi præcipit, ut a quinta feria usque in Sabbato sancto nuda sint altaria: quod aliud non significat, nisi fallor, nisi fugam apostolorum, quam ipse Dominus testatur in Evangelio Joannis: *Modo creditis: ecce venit hora, ut dispergamini unusquisque in propria, et me solum relinquatis.* Quod Augustinus in eodem ita tractat: Tunc ita perturbabimini, ut etiam quod modo creditis relinquatis †. Altare Christum significat, ut Beda narrat in libro de Tabernaculo et Vasis ejus. Aureum vero altare ipsum Domium significat, quia miro atque ineffabili ordine ita carnem veram traxit ex Adam, ut a peccato carnis Adæ veraciter esset immunis. Quomodo quidem altare utrumque ex unius ejusdemque generis lignis factum, sed non utrumque erat auro coopertum. Sed et in hoc altari nihil carnale offerebatur, verum aromata tantum adolebantur, quia Dominus preces sive lacrymas effundens, non pro suis erratibus, qui nulli erant, sed pro nostra hoc salute faciebat. Sicut enim arca intra velum posita, hominem Deum sedentem ad dexteram majestatis in excelsis, significat ita altare extra velum quidem, sed prope introitum ejus positum, eundem mediatorem Dei et hominum potest figuratim exprimeret. Vestimenta altaris, Christi sancti sunt,

A de quibus scriptum est: Et relicto eo omnes fugerunt.

CAPUT XIII.

De septima varietate, Parasceve.

Septima varietas est in sexta feria, quam Parasceven vocamus. Parasceve, ut Beda ait, præparatio interpretatur. Quo nomine Judæi, qui inter Græcos conversabantur, sextam sabbati, quæ nunc a nobis sexta feria vocatur appellabant: quod evidelicet die, quæ in sabbato fuerant, necessaria, præpararent juxta quod die sexta manna quondam erat præceptum: sexta autem die colligatis duplum, etc. Qui vero inter Romanos vitam ducunt Judæi, usitatius eam Latine cœnam cognominant. Hæc sexta feria, sextæ feriæ primæ creationis, et sextæ ætatis hujus mundi coaptatur. De sexta feria primæ creationis dicit, qui supra in libro de Temporibus: Sexta die terra suis animantibus impletur, et homo primus ad imaginem Dei creatur moxque ex ejus latere dormientis sumpta costa, femina fabricatur. Et iterum de sexta ætate: Sexta ætate præconantibus prophetis, Filius Dei in carne, qui hominem ad imaginem Dei crearet, apparuit: qui dormiens in cruce, sanguinem et aquam de latere, unde Ecclesiam sibi consecraret, emanavit. Eadem die legitur lectio libri Exodi, in qua agnus, qui die Dominica Jerusalem ad immolandum intravit, immolatur. Dicit lectio: *Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos suas* (de quo in posterioribus) *et servabitis eum usque ad quartam decimam diem mensis hujus, immolabitque eum universa multitudo filiorum Israel ad vesperam.*

Dominus noster est agnus, qui incipiente quinta-decima luna traditus est, et crucem ascendit parasceve. Sequitur Responsorius, cum quatuor versibus: nullique dubium, quin Christus homo ex quatuor elementis consisteret. Naturale est homini ut ex terra, et aqua, et aere, et igne consistat. Quando naturam hominis assumpsit, hæc quatuor elementa assumpsit. Illa pendebant in cruce inter medios duos latrones. Unde unus versus, In medio duorum animalium cognosceris: quod ita Hieronymus in Abacuc: Porro simplex interpretatio et opinio vulgi de Salvatore intelligit, quod inter duos latrones crucifixus agnitus sit †. Quamvis de eadem re sit et alter sensus, tamen qui hoc officium constituit, illud intellexit, quod beatus Hieronymus retulit ex vulgi opinione duorum latronum. Oratio sequens memorat: Deus a quo et Judas reatus sui pœnam, et confessionis suæ latro præmium sumpsit. Duo genera sunt afflictorum. Unum non prodest patientibus, quia non corriguntur per pœnas: in quo genere sunt Judas et latro non conversus. Alterum prodest his qui fructuose pœnitent quorum typum alter latro portat, venerabilis quidem ex confessione. Hi qui non corriguntur ex afflictione ad corpus pertinent Judæi proditoris, et latronis impij: qui corriguntur, ad latronem qui meruit audire, *Hodie mecum eris in paradiso.* Sequitur lectio Oscæ.

Antequam dicamus de hac lectione, dicendum est cur addatur. In quarta feria quando consilium Judæorum de morte Domini ad memoriam reduximus, mortem nostram duplam manifestavimus, pro qua venerat Christus pati, tamen suam passionem usque in sextam feriam servavit, qua die primus parens noster conditus est. Hodierna die, hoc est in parasceve, ad memoriam reducimus suam passionem ad nostram imitationem, de qua dicit Petrus : *Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus.* Idipsum apertius possumus memorare ex lectione quæ legitur eadem die; Dicit enim : *Erit absque macula maculus anniculus, juxta quem ritum tolletis hædum, et servabitis eum usque ad quartam decimam diem mensis hujus.* Agnus iste absque macula, Christi corpus significat immaculatum : hædus corpus suum, quod nos sumus, qui peccatores sumus. Utrumque animal memoratur in religione paschæ. Sicut ex Scriptura discimus : *Pascha nostrum in immolatione esse Christi,* ita nostram immolationem in mortificatione vitiorum ; et si necesse fuerit in effusione omnium præsentium rerum, etiam et ipsius animæ, et sic transeundum ad Patrem. Lectio sequens Oseez dicit : *Venite, et revertamur ad Dominum, quia ipse cepit et sanabit nos, percutiet et curabit nos, Vivificabit nos, post duos dies, in die tertia suscitabit nos, et vivemus in conspectu ejus.* Quod sic Hieronymus in eodem Oseez : *Percutit ergo Dominus et curat nos, quia quem diligit corripit, et castigat omnem filium, quem recipit : et non solum curat, sed vivificat post duos dies, et tertio die resurgens ab inferis, omne humanum secum suscitavit genus. Cumque percussos curaverit, et curatos vivificaverit, et vivificatos suscitaverit, tunc vivemus in conspectu ejus, qui illo absente mortui jacebamus †.* In ista resurrectione demonstratur utilitas imitationis nostræ, quia si compatimur, et conregnabimus. Sequitur tractus : *Qui habitat in adjutorio altissimi.* Expositor Augustinus psalmi præsentis, in præfatione ejus monstrat quam congruenter per præsentem psalmum imitari debeamus passionem Christi. In quo, inquit, imitari sumus vias Christi? Nunquid in ea magnificentia qua Deus erat in carne? Aut ad hoc nos exhortatur, aut hoc a nobis exigit, ut talia miracula qualia fecit, ipsi faciamus? Et paulo post : *Non hoc tibi dicit, Non erit discipulus meus nisi ambulaveris super mare, aut nisi suscitaveris mortuum quadriduanum, aut nisi aperueris oculos cæci nati.* Et paulo post, *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde.* Quod factum est propter te, hoc in eo debes attendere, ut imiteris. Et paulo post : *Nec ad ipsa ergo miracula hortatur quæ ipse fecit, et antequam esset homo; sed quo te hortatur? ut imiteris quod non posset nisi factus homo. Tolerare enim passiones nunquid posset nisi homo? Mori et crucifigi et humiliari non posset nisi homo. Si ergo et tu molestias hujus sæculi pateris, quas fecit diabolus sive aperte per homines, sive occulte sicut Job, sis fortis,*

A sis tolerans, habitabis in adjutorio Altissimi, sicut dicit iste psalmus †. Longus est iste tractus, quæ, quod promissum est nobis in lectione Oseez, ubi dicit, *Post duos dies suscitabit nos,* in tertia die resurgere in spe debemus tenere, non in re. Unde Gregorius in libro de *Ædificatione templi* : Hinc est quod propheta alius per resurrectionem Domini humanum genus vidit in fine suscitari, atque ait : *Vivificabit nos post duos dies, in die tertia suscitabit nos, et vivemus in conspectu ejus.* Ipsa resurrectio in fine tractus memoratur : *Longitudine dierum replebo eum, et ostendam illi salutare meum.* Unde Augustinus in eodem psalmo : Quæ est longitudo dierum? vita æterna, fratres, nolite putare longitudinem dierum dici hos, ut sunt dies ætatis dies majores. Tales dies nobis habet dare. Longitudo illa est quæ non habet finem, æterna vita quæ nobis premititur. Et paulo post, *Et ostendam illi salutare meum.* Nec hoc, fratres, breviter prætereundum est. *Ostendam illi salutare meum,* hoc dixit, ostendam illi ipsum Christum. Et paulo post : *Per fidem adhuc vivimus, et non per speciem? Quando erit species? Quando videmus faciem ad faciem? quod dicit Apostolus, quod nobis promittit Deus in magno præmio omnium laborum nostrorum; quidquid laboras, in hoc laboras ut videas. Et post pauca : Ipse qui humilis visus est ipse videbitur magnus, et certificabit nos. Dehinc sequitur passio. In ea velut ipsum Christum in cruce videmus. Revert Romanus libellus quid postea agendum sit, dicens : *Statim duo diaconi nudant altare sindone, quæ prius fuerat sub Evangelio posita, in modum furantis.* Altare, ut sæpe diximus, Dominum nostrum significat, in quo nostras oblationes Patri offerimus vestimenta, apostolos et omnes sanctos. Congruum est ut subta Evangelium aliquid jaceat propter honestatem; quo sublato, rapitur quod subjectum fuit, quia dedito Christo inter manus iniquorum, apostoli more furum fugerunt et latuerunt. Quod enim significat altare, hoc et Evangelium. Potest in hac sindone intelligi specialiter Joannes, qui perseveravit cum Domino usque ad crucem, qui et audivit, *Ecce mater tua;* et postea propter metum Judæorum se occultavit in ore furum. Post hoc celebrantur orationes. Hic enim dicendum est ex Decretalibus Innocentii papæ, quare missa non cantetur in sexta feria et in septima. Nam utique, inquit, constat apostolos biduo isto in tristitia et in mœrore fuisse, et propter metum Judæorum se occultasse, quod utique, non dubium est, in tantum eos jejunasse biduo memorato, ut traditio Ecclesiæ habeat, isto biduo sacramenta penitus non celebrari. † Orationes tantum leguntur. [* Ob hoc quoque non canitur hodie missa, quia in hac die Dominus se ipsum obtulit, et ipsa oblatio sufficit ad salutem credentium.]*

Hic reddemus quod quarta feria promisimus de sancto Augustino : Prius iterum ad memoriam reduco, quando persequimur ab inimicis, ut semper re-

* Uncis inclusa in uno erant exemplari, in cæteris tribus non erant.

vertamur ad orationem, unde ita memoratum scutum, *Pro eo ut me diligere, detrahebant mihi*. Quid ait. *Ego autem orabam* Non quidem dixit quid orabat, sed quid melius intelligimus quam pro eis ipsis? Crucifixo enim maxime detrahebant, quando velut homini quem quasi vicerant illudebant, de qua cruce ille dixit: *Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciant*. Et paulo post: Nobis utilius erat quod patientiæ præbebat exemplum, quam si suos inimicos sine ulla dilatione perdendo, ad hoc nos ædificaret, ut impatienter festinarem de his quos malos patimur, vindicari; cum scriptum sit, *Melior est patiens quam fortis*.

Docent ergo nos divina eloquia Dominico exemplo cum audivimus: *Pro eo ut me diligere, detrahebant mihi, ego autem orabam*, ut quando aliquos sentimus ingratos, non solum non reddentes bona sed insuper reddentes mala pro bonis, nos oremus; et ipsi quidem pro aliis, vel sævientibus, vel dolentibus, et in fide periclitantibus. Nos vero etiam pro nobis primitus, ut animum nostrum Deo miserante atque opitulante vincamus, quo ferimur in ulciscendi cupiditatem cum detrahatur sive presentibus sive absentibus nobis; deinde dum Christi patientiam recordamur, tanquam ipso excitato, sicut factum est dum dormiret in navi, qui perturbationem cordis nostri tempestatemque tranquillat, animo sedato atque pacato, oremus etiam pro ipsis detractoribus nostris, ut securi dicamus, *Dimitte nobis, sicut et nos dimittimus*; sicut et ille dimittebat qui peccatum quod ei dimitteretur utique non habebat. Admonitione firmissima sicuti admoniti sumus, et pro nobis oremus, atque pro periculis hujus vitæ, et pro hæreticis, perfidisque Judæis, ac pro paganis. Per omnes orationes genuflexionem facimus, ut per hunc habitum corporis, mentis humilitatem ostendam excepto quando oramus pro perfidis Judæis. Illi enim genu flectebant, opus bonum male operabantur, quia illudendo hoc faciebant. Nos ad demonstrandum quod fugere debeamus opera quæ simulando fiunt, vitamus genuflexionem in oratione pro Judæis. Similiter et a pacis osculo in istis diebus nos abstinemus: non quod pacis osculum malum sit, ubi ex charitate vero profertur, sed ut demonstraretur quam injuriam passus sit Christus a suo proditore, ut et nos vitemus eandem injuriam in fratribus. Quod dico tale est: locutione et opere debemus subditis monstrare, vitandum esse malum Judæ. Signo delose traditus est Christus: nec mirum si ea intermittamus, ut nostra distinguantur a Judaismo, cum S. Augustinus dicat: *Nostrum diem festum paschalemque ideo transire ad Dominicum, ut nostra festivitas distinguatur a festivitate Judæorum*. Dicit ad Januarium: *Nam Judæi tantummodo mensem novorum et lunam observant a quarta decima usque ad vicesimam primam; sed quia illud eorum Pascha, quo passus est Dominus, ita occurrit ut inter mortem ejus et resurrectionem medius esset sabbati dies, addendum patres nostri censuerunt,*

ut et nostra festivitas a Judæorum festivitate distingueretur.

CAPUT XIV.

De adoratione sanctæ crucis.

Post hæc monet libellis memoratus ut præparetur crux ante altare, quam salutant et osculantur omnes. Crux ab initio, ex quo eam Dominus beavit sanguine suo, ab omnibus fidelibus verbis et operibus glorificata est. Ex multis glorificationibus, quibus glorificata est, pauca pingam in presenti opere. Dicit Joannes Chrysostomus in homilia de cruce et latrone: Crux spes Christianorum, crux resurrectio mortuorum, crux cæcorum dux, crux desperatorum via, crux claudorum baculus, crux consolatio pauperum, crux refrenatio divitum, crux destructio superbiorum, crux male viventium pœna, crux adversus dæmones triumphus, crux devictio diaboli, crux adolescentium pædagogus, crux sustentatio inopam, crux spes desperatorum, crux navigantium gubernator, crux periclitantium portus, crux obsessorum murus, crux pater orphanorum, crux defensor viduarum, crux justorum consiliarius, crux tribulatoꝝ requies, crux parvulorum custos, crux virorum caput, crux senum finis, crux lumen in tenebris sedentium, crux regum magnificentia, crux scutam perpetuum, crux insensatorum sapientia, crux libertas servorum, crux imperatorum philosophia, crux lex piorum, crux prophetarum præcognatio, crux annuntiatio apostolorum, crux martyrum gloriatio, crux monachorum abstinencia, crux virginum castitas, crux gaudium sacerdotum, crux Ecclesiæ fundamentum, crux orbis terræ cautela, crux templorum destructio, crux idolorum repulsio, crux scandalum Judæorum, crux perditio impiorum, crux invalidorum virtus, crux ægrotantium medicus, crux emundatio leprosoꝝ, crux paralyticorum requies, crux esurientium panis, crux sitiendum fons, crux nudorum protectio. Pene omnis glorificatio qua decorata est sancta crux, precata est orationibus presbyteri post Evangelium. Si quis ea voluerit scrutari, quæ ibi deprecata sunt, et mentem referre ad præsentem glorificationem, inveniet ea in virtute sanctæ crucis. De qua et Hieronymus in tractatu Epistolæ ad Ephesios: *Crux itaque Christi non solum nobis, sed et angelis cunctisque in cælo virtutibus profuit, et aperuit sacramentum quod antea nesciebant. Et Sedulius in Carmine Paschali:*

Nave quis ignoret speciem crucis esse colendam.

Dei enim Filius exinanivit se, ut visibilis apparet hominibus. Ea die qua crux deosculatur, humiliatus est pro nobis Patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Si hujus mortis imitatores esse debemus, necnon et humilitatis oportet esse. Unde prosternimur ante crucem, ut fixa humilitas mentis, per habitum corporis delectetur. Humilitatem mentis non possumus amplius monstrare, quam ut totum corpus ad terram prosternatur. Unde Augustinus in psalmo quadragesimo tertio: *Quisquis*

enim ita humiliatur, ut genua figat, adhuc habet quo humilietur; quisquis autem sic humiliatur, ut hæreat in terra venter ejus, ultra quo humilietur, non habet. Sic prosternor ante crucem ut Paula prostrata est: de qua laudator panegyricus ejus Hieronymus dicit in libello Vitæ ejusdem Paulæ: Prostrataque est ante crucem, quasi pendentem Dominum cerneret. Et ego jacens ante crucem, passus Christus pro me, proscriptus est in corde meo, virtutem sanctæ crucis, quam accepit ex Dei Filio, adoro. Creaturam nullam colendo ut Deum adoro, sed venerando: unde Apostolus inquit, *Honore invicem prævenientes*. Omnis substantia quæ Deus non est, creatura est; et quæ creatura est, Deus non est. Crux Christi ante me posita, Christum quasi pendentem in ea mente teneo. Ipsa verba nostræ deprecationis demonstrant quem adoremus. Dicimus: Crucem tuam adoramus, Domine, et sanctam resurrectionem tuam laudamus et glorificamus. Hic non sunt verba precationis, sed ostentationis adorandæ crucis, et glorificandæ resurrectionis Domini. Sed et in alio loco solemus dicere: Deus qui unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi pretioso sanguine humanum genus redimere dignatus es, concede propitius ut qui ad adorandum vivificam crucem adveniunt, a peccatorum suorum nexibus liberentur. Quem deprecor, ipsum adoro, prosternor corpore ante crucem, mente ante Dominum, veneror crucem, per quam redemptus sum; sed illum deprecor, qui redemit. De qua adoratione scriptum est in tripartita Historia, libro primo: Hoc enim signum bellicum inter alia pretiosius erat eo quod imperatorem præcedere et adorari illud a militibus moris esset. Item in eodem opere, libro secundo: Audivi enim et Probianum virum in palatio habentem militiam medicorum, crudeli podagræ passione detentum, ibi doloribus liberatum, eique apparuisse sanctam mirabiliter visionem. Cum enim dudum paganus esset, factus postea Christianus, aliquatenus dogma sequebatur: totius vero salutis causam, id est, sacratissimam crucem, nolebat adorare. Hanc habenti sententiam, divina virtus apprensus signum monstravit crucis, quod erat positum in altario ejus ecclesiæ, et aperte palam fecit quia ex quo crucifixus est Christus, omnia quæ ad utilitatem humani generis facta sunt, quolibet modo præter virtutem sanctæ crucis gesta non essent, neque ab angelis sanctis, neque ab hominibus piis †. Fuerunt quidam qui volebant dicere se velle eandem crucem adorare in qua Dominus crucifixus est. Utinam in omnibus ecclesiis haberetur, præ cæteris merito veneraretur. Quamvis omnis ecclesia eam non possit habere, tamen non deest eis virtus sanctæ crucis in eis crucibus quæ ad similitudinem Dominicæ crucis factæ sunt, sicut legitur in libro Historiæ Anglorum de Oswaldo fidei rege et Christianissimo, qui in periculo positus, subito fecit crucem, et fixit in terram, eaque adorata, et deprecato Deo coram illa, dedit eis victo-

riam. Sic enim scriptum est in memorato libro tertio, titulo secundo: Ostenditur autem usque hodie et in magna veneratione habetur locus ille, ubi venturus ad hanc pugnam Oswaldus, signum sanctæ crucis erexit, ac flexis genibus Deum deprecatus est, ut in tanta rerum necessitate suis cultoribus cœlesti succurreret auxilio. Denique fertur quia facta citato opere cruce, ac fovea præparata, in qua statui deberet, ipse fide fervens hanc arripuerit, ac foveæ imposuerit, atque utraque manu erectam tenuerit, donec aggesto a militibus pulvere terræ figeretur, et hoc facto, elata in altum voce cuncto exercitui proclamaverit: *Flectamus omnes genua, et Deum omnipotentem vivum ac verum in commune deprecemur, ut nos ab hoste superbo ac feroce sua miseratione defendat*. Sic enim ipse, quia juste pro salute gentis nostræ bella suscipimus. Fecerunt omnes ut jusserat. Et sic, incipiente diluculo, in hostem progressi, juxta meritum suæ fidei victoria potiti sunt. In cujus loco orationis innumeræ virtutes sanitatum noscuntur esse patratæ, ad indicium videlicet et memoriam fidei ejus. Nam et usque hodie multi de ipso ligno sacro sanctæ crucis hastulas excidere solent, quas cum in aquas miserint, ejusque languentes aut pecudes potaverint sive asperserint, mox sanitati restituntur. Quoniam cætera dicta domini Bedæ accipimus, quare non et ista accipiamus in quibus narratur virtus Domini, monstrata per venerationem sanctæ crucis? Si quis voluerit dicere, non ita esse actum de ligno sanctæ crucis ut Beda narrat, et si ei creditum fuerit, poterit multa testimonia sanctarum Scripturarum evellere, quod absit. Et si quis voluerit succensere præsens factum, Deo rebellis videtur esse qui hanc virtutem præstitit ligno sanctæ crucis, ut non in præsentem victoriam solum daret servo suo, sed etiam in sequenti tempore virtutes exerceret per merita sanctæ crucis, ut memoratum est in præsentem opere. Quod si aliquis dixerit: Quare non adoras asinum, quia in eo Dominus sedit, sive cætera talia, quæ Dominus tetigit corpore suo? secundum parvitatem meam respondeo, quia non lego in auctoritate sanctorum Patrum, miracula et sanitates ex his monstrari, sicut virtute sanctæ crucis, et neque me scio per illa redemptum ut per sanctam crucem: neque diaboli artes ita per illa dissipatas, ut per istam; neque portas per illa inferni fractas, ut per istam; neque animas justorum ductas in paradysum, ut per istam. Diabolus, et femina, et vir, et lignum scientiæ boni et mali, fuerunt mucro perditionis nostræ: gratia Dei, et virgo quæ peperit, et vir, et lignum, sunt in causa restaurationis nostræ, non asinus, non mulier hæmorrhœissa, non lapis, non puteus in quo Samaritana hauriebat aquam, et cætera talia. Sed non proderat nasci, nisi mori profuisset; non enim frustra dixit Apostolus: *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos qui non peccaverunt, in similitudinem prævaricationis Adæ, qui est forma futuri*. Formam futuri Adæ ita

tego : Sicut primus Adam causa fuit mortis nostræ, A etiam nobis, qui non manducavimus de ligno vetito ; ita Christus est causa vitæ æternæ. Accessit diabolus ad Adam per feminam, et occidit eum ; pulsavit ad ostium Adæ, quando suggestit Evæ. Aperuit ostium Eva, et per illam intravit ad Adam, quasi suggestio per dilectionem ad consensum. Accessit gratia Domini ad virginem Mariam, et paravit sibi habitaculum in homine Christo, et revixit genus humanum quod occisum erat in Adam. Insuper etiam diabolus, qui cœpit regnare per mortem in Adam, accessit ad Christum, et tentavit eum per eodem aditus introeundi, per quos tentavit primum Adam, et non invenit ostium intrandi, exclusus est foris. Primus Adam accepit legem, ut non manducaret de ligno scientiæ boni et mali ; si obediret Domino, in ea lege, præmium obedientiæ possideret in vitam æternam, quam ipse perdidit, et nos per illum. Lignum scientiæ boni et mali secundum suam naturam non habuit mortem in se, sed fuit in causa ut in eo probaretur obedientia parentis nostri, sive vindicaretur inobedientia. Sicut istud lignum fuit in causa probationis, ita lignum vitæ in causa sempiternæ vitæ. Hoc lignum attulit nobis Dominus noster Jesus Christus per lignum crucis in Ecclesia nostra : ut qui morti debitores eramus per lignum scientiæ boni et mali, faceret nos vitæ capaces per lignum sanctæ crucis. Sicut enim lignum scientiæ boni et mali ex sua natura non habuit mortem, ita lignum unde nobis vita sempiterna conceditur, non ex se habet hanc virtutem, sed ex illius virtute, qui, si infirmus fuit ex nobis, vivit ex virtute Dei, cui virtuti nunquam et nusquam potest resisti. Cœpit regnare mors et diabolus ab inobedientia ligni scientiæ boni et mali : superata est eadem mors et diabolus per obedientiam ligni sanctæ crucis. Sicut enim Deo placuit genus humanum restaurare per eandem naturam per quam perditam erat, id est, per humanam ; ita virtutem obedientiæ, quæ corrupta erat in Adam propter esum ligni, per abstinentiam illius, qui obediens fuit Patri in ligno crucis. Sicut enim illa obedientia primi Adam omnibus profuisset, si permaneret usque ad præmium, quo non possit peccare genus humanum, ita ista omnibus respicientibus ad illam prodest : primus Adam inobedientiæ mucrone interfectus est a ligno scientiæ boni et mali ; secundus Adam per palmam obedientiæ a cruce transivit in vitam æternam, et nos secum duxit. Quod enim erat Adæ primo destinatum per lignum vitæ, ut feliciter viveret si in obedientia Domini perseveraret, hoc nobis nunc tributum est per lignum quod Christus obediens in nostra Ecclesia plantavit. Unde non immerito crux vivifica vocatur. Adam perditio per quatuor partes mundi dispersa erat, Adam salvatio quatuor partes mundi comprehendit statura corporis sui in ligno. Unde Sedulius in Paschali carmine :

Quattuor inde plagas quadrati colligit orbis :
Splendidus auctoris de vertice fulget Eous
Occiduo sacræ lambantur sidere plantæ.

Areton dextra tenet, medium læva erigit axem,
Cunctaque de membris vivit natura creatis.

Hanc sanctam crucem totus mundus adoret qui per eam redemptus est, deprecando illum cui potestas est virtutem suam tribuere secundum suam voluntatem, juxta quod disposuit ante sæcula unicuique creature.

CAPUT XV.

De præsentatione corporis Domini in altari, et calicis cum vino non consecrato.

In superius memorato libro inveni scriptum ut duo presbyteri afferant post salutationem crucis corpus Domini, quod pridie reservatum fuit, et calicem cum vino non consecrato, quod tunc consecratur, et inde communicet populus. De qua observatione interrogavi Romanum archidiaconum, et ille respondit : In ea statione ubi apostolicum salutis crucem, nemo ibi communicat. Qui juxta ordinem libelli per commistionem panis et vini consecrat vinum, non observat traditionem Ecclesiæ, de qua dicit Innocentius, isto biduo sacramenta penitus non celebrari. Percussus est pastor, oves gregis dissipatæ sunt. Pastores qui videntur esse in Ecclesia, declinatione sui officii demonstrant statum illius temporis, qui tunc agebatur apud discipulos Christi. Dominus enim dixit pridie : *Non bibam de hoc genimine vitis, donec bibam illud vobiscum novum* : quod manifestat actum esse lectio quæ legitur secunda feria post Pascha Domini, dicente Petro : *Nobis qui manducavimus et bibimus cum illo, postquam resurrexit a mortuis*. Ratus ordo est ut exspectemus usque dum Dominus noster consecret sacramenta corporis et sanguinis sui in cruce, et nova ea faciat per resurrectionem suam : et sic tandem manducemus et bibamus saluberrimum illud sacramentum, non jam pransi, quod apostoli fecerunt in cœna Domini, sed jejuni. Et isto ordine post salutationem crucis oportet singulos remeare ad sua.

CAPUT XVI.

De octava varietate quæ fit die sabbati.

Octava varietas est in sabbato sancto. Heri retulimus ex decretalibus Innocentii papæ hodie non celebrari missam, quod ita esse comperimus ex officio hodierno, quod totam noctem illustrat futuram. Oportet ut hoc discamus ex prima consecratione cerei, quæ dicit : *Hæc nox, in qua destructis vinculis mortis*. Et iterum : *Hæc nox est, de qua scriptum est, et nox ut dies illuminabitur*. Vigiliæ agendæ sunt in nocte ut ex auctoritate Patrum recolimus. Dicit Augustinus ex sermone ad populum in vigilia Paschæ : Dicendum est cur tanta celebritate, hodierna potissimum nocte, vigiliis celebremus. Quod die tertio resurrexit a mortuis Dominus Christus, nullus ambigit Christianum. Hac autem nocte hoc factum esse, sanctum Evangelium contestatur. Et paulo post : Illam noctem agimus vigilando, qua Dominus resurrexit, et illam vitam, de qua paulo ante dicebamus, meditatur, ubi nec mors ulla, nec somnus

est, quam in sua carne nobis inchoavit, quam sic excitavit a mortuis, ut jam non moriatur, nec mors ei ultra dominetur. Et iterum : Cui resurgenti paulo diutius vigilando concinimus, præstabit ut cum illo sine fine vivendo regnemus. Sed et si forte his horis, quibus nos ducimus istam vigiliam, illius adhuc corpus in sepulcro erat, nondumque resurrexerat, nec sic vigilando sumus incongrui, quia ille dormivit ut vigilemus, qui est mortuus ut viveremus. Hieronymus horam certam vigiliarum demonstrat in Commentariis Matthæi, dicendo : Tradiitio Judæorum est, Christum in media nocte venturum in similitudine Ægyptii temporis : quando Pascha celebratum est, exterminator venit et Dominus super tabernacula transiit, et sanguine Agni postes nostrarum frontium consecrati sunt. Unde reor et traditionem apostolicam permansisse, ut die vigiliarum Paschæ ante noctis dimidium populos dimittere non liceat expectantes adventum Christi ; et postquam illud tempus transierit, securitate præsumpta, festum cunctis agentibus diem.

CAPUT XVII.

De agnis de cera factis benedicendis.

Romanus libellus narrat eodem die benedici ceram oleo mixtam, indeque fieri agnos, eosque reservari usque in octavas Paschæ. In octavis vero post communionem dari populo ex his incensum ad adoleandum, et ad suffumigandum domibus suis : et narrat similiter nos facere debere de cereo consecrato. Cera namque Christi humanitatem designat, ut Gregorius in homiliis. Favus quippe mel in cera est, mel vero in cera, est divinitas in humanitate. † Agni quos Romani faciunt, Agnum pro nobis factum immaculatum designant. Omnibus rebus nobis Christus ad memoriam frequentius reducendus est, ut Augustinus ad Januarium : Non ideo, inquit, tamen putare debent stulti, qui nolunt in melius commutari, adoranda esse ista luminaria, quia ducitur ex eis aliquando similitudo ad divina mysteria figuranda. Ex omni enim creatura ducitur. † Quando agnum de cera videmus, Agnus præfiguratus et in Pascha immolatus ad memoriam reducit. Cui S. Gregorius oleum infudit, quando mysteria Paschalis agni reseravit.

CAPUT XVIII.

De cereo benedicendo.

Romanis ita agentibus, nobis quoque præceptum est a papa Zosimo benedicere cereum. Ut diximus, cera humanitatem Christi designat. Unanimitatem significationis vult habere cereus iste cum columna ignis quæ illuminabat populum Israel in nocte. Unde dicitur in consecratione cerei : *Hæc igitur nox est, quæ peccatorum tenebras columnæ illuminatione purgavit.* Et paulo post : *Sed jam columnæ hujus præconia novimus, quam in honore Dei rutilans ignis accendit.* Columna illa Christum præfigurabat, de qua dicit Hieronymus in libro mansionum : *Moverunt autem castra de Ramesse mense primo, quinta decima die mensis primi. Altera die post Pascha*

PATROL. CV.

egressi sunt filii Israel in manu excelsa : Et paulo post : In mense primo quando hiems præterit et abiit tibi, quando veris exordium est, quando cuncta renouantur, eximus quinta decima die mensis primi in crastinum Paschæ, pleo mensis lumine post esum agni immaculati, et iterum : *Et proficiences filii Israel de terra Ramesse, castrametati sunt in Socoth.* Et post pauca : *Profecti de Socoth, castrametati sunt in Ethan, quæ est in extremo solitudinis.* Tertia mansio offertur post tabernacula, in qua primum videtur Dominus in nocte in columna ignis, et per diem in columna nubis, ut præcedat populum, et dux itineris fiat. Ethau, nobis resonat fortitudo atque perfectio. Et iterum : *Præparemus nobis fortitudinem, assumamus perfectum robur ut inter errorum tenebras, et confusionem noctis conscientie Christi lumen appareat : dies quoque noster nubem habeat protegentem, ut his ducibus ad sanctam terram pervenire valeamus.* Nam et columna nubis in persona Spiritus sancti accipitur, dicente Gregorio Nazianzeno in sermone de secundis Epiphaniis : *Baptizavit, inquit, Moyses in mari et in nube, sed in typo, et in figura, ita enim Paulus pronuntiat. Habuit ergo mare formam aque, nubes vero Spiritus sancti. Pars columnæ, in qua legitur nubem habitasse, protegebat populum Dei, pars altera illuminabat. Namque de Spiritu sancto legitur, et virtus Altissimi obumbrabit tibi ; quod enim obumbrat, protegit. Si enim cereus rutilans illam humanitatem designat quæ illuminavit omnem hominem venientem in hunc mundum, profecto et personam Spiritus sancti in eodem cereo debemus intelligere, quæ obumbrat casto corpori, ne iudiciatur æstu concupiscentiæ. Iste cereus qui præfiguratur humanitatem Christi, illuminatus benedicitur, quia humanitas Christi, postquam assumpta est a divinitate, semper fuit illuminata. Cui semper benedicitur. † Illa columna præcedebat filios Israel antequam transirent mare Rubrum ; nostra columna, scilicet cereus, præcedat et nostros catechumenos. Lumen ipsius lumen Christi significat, quo et præsens nox illuminatur, gratia scilicet resurrectionis, et catechumeni qui venturi sunt ad baptismum. Ipsam illuminationem designant lectiones quæ ante baptismum leguntur, ut in sequentibus monstrabitur. Cereus propterea benedicitur, quia nisi ex benedictione ministri, non potest ex sua simplici natura transire ad mysteria. In mysterio enim erat columna ignis. Quod a diacono benedicitur morem sequitur Romanum : in eo enim archidiaconus conficit agnos. Qui cereus per octo dies neophytorum præcedit pontificem, qui est caput populi, quia columna ignis præcessit populum usque ad terram repromissionis.*

CAPUT XIX.

De lectionibus.

Diximus cerei lumine Christi lumen significari, quo illuminantur catechumeni : nunc narrandus est, Domino miserante, modus illuminationis, ut ordinate et illuminato itinere pergatur ad baptismum.

Doctor catechumenorum conviva debet esse catechumenorum. Hoc egit Christus, quando convivabatur cum publicanis et peccatoribus, ut eos trajiceret in se. Hoc Petro dictum est in Actibus apostolorum, quando ei vas hincum de caelo missum est : *Surge, Petre, occide et manduca* : quod ita Beda in eisdem Actibus : *Surge, inquit, ad evangelizandum praeparare ; occide in gentibus quod fuerant, et fac quod es*. Qui enim manducat cibum foris positum, in suum corpus trajicit. Praecepit ergo vox divina ut nationes per incredulitatem ante fores positae, interfecta praeterita vita, societati Ecclesiae quam significat Petrus inserantur. Hanc doctrinam significat mensa in tabernaculo Mosaico, quae habet quatuor pedes : quia (ut Beda in libro de Tabernaculo) quadriformi ratione omnis divinarum eloquiorum series distinguitur. Hic oro, intendatis, quam congruentiam habeant lectiones quatuor, et cantica, et orationes quae aguntur propter instructionem catechumenorum, cum quatuor pedibus mensae.

Idem qui supra in memorato : Mensa tabernaculi quatuor pedes habet, quia verba caelestis oraculi vel historico intellectu, vel allegorico, vel tropologico, id est morali, vel certe anagogico solent accipi. Historia est namque cum res aliqua quomodo secundum litteram facta sive dicta sit, plano sermone refertur.

Videamus si prima lectio cum isto pede vadat. Nonne sicut ibi scriptum est de generatione hominis tenetur secundum historiam? Omnino ita credimus, ut ibi scriptum est : *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram, et praesit piscibus maris et volatilibus caeli*. Et iterum : *Masculum et feminam creavit eos*, et sicut ibi narratur, die sexto credimus hominem factum.

Orat sacerdos Deum, qui mirabiliter hominem creavit et redemit, ut homo qui est ad imaginem Dei factus, id est, mentis ratione, resistat catechumenis contra oblectamenta mundi. Doctoris officium est, ut primo instruat catechumenum de sua formatione, dein quomodo cecidisset, dummodo non consentiat carnalibus, ut Adam Eva, posse restaurari ad primam formationem. A doctore habet doctrinam, a sacerdote vero confirmatio impetratur. Secunda lectio plano sermone refert quomodo populus Israel ex Aegypto salvatus sit. Quia in superiore lectione audivit catechumenus suam formationem, in ista audiat redemptionem suam a dominis quibus se vendidit suis peccatis, et audiat quod sicut populum Israel liberavit Dominus de manu Pharaonis, quem delevit in mari Rubro, sic possit et eum liberare de manu diaboli per aquam baptismi. Cui sequitur victoriae canticum : *Cantemus Domino, gloriose enim magnificatus est*. Canticum maguam devotionem animi demonstrat, quam solent singulariter devoti percipere, quibus non generaliter respondetur. Exultat devotus animus, quia videt catechumenos devotos per Dei vocationem et hoc videt ex affectu doctrinae. Ista duas lectiones

A unum canticum sequitur, quia utraeque in primo pede mensae stant, id est, in allegoria. Vel ideo priorem lectionem canticum non sequitur, quia in illa insinuat parens, in quo omnes peccaverunt. Doctrinam doctoris confirmat sacerdos, ita deprecando quod uni populo a persecutione Aegyptia liberando, dextra tuae potentiae contulisti, id in salutem gentium per aquam regenerationis operaris, praesta ut in Abrahamae filios et in Israeliticam dignitatem totius mundi transeat plenitudo. Transeamus ad secundum pedem mensae. Idem qui supra in eodem : Allegoria est, cum verbis sive rebus mysticis praesentia Christi et Ecclesiae sacramenta signantur †. Tangamus tertiam lectionem, quae quamvis tertia sit ordine lectionum, tamen propter sacramenta quae continet secundo pedi mensae conjungitur. In ea habemus sacramenta Christi et Ecclesiae : *Apprehendent septem mulieres virum unum in die illa, dicentes : Panem nostrum comedemus*. Secundum historiam, non legimus illud factum, sed in Christo scimus completum, quem apprehenderunt septem dona Spiritus sancti. Unde Hieronymus in Isaia : in adventu Domini Salvatoris nostri septem mulieres, id est, septem gratiae Spiritus sancti, de quibus in consequentibus idem propheta dicturus est, *Exiet virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet, et reliqua*. Et paulo post : *Apprehendent Jesum, quem multo tempore desideraverant, quia nullum alium poterant invenire, in quo aeterna statione requiescerent †*. Ecce habes sacramentum Christi, audi et sacramentum Ecclesiae : *Cum abluerit Dominus sordes filiarum Sion, et sanguinem Hierusalem laverit de medio ejus spiritu judicii et spiritu combustionis*. Idem qui supra in eodem : Nota quia sordes filiarum Sion laverit spiritu judicii, sanguinem artem Hierusalem spiritu combustionis. Quod enim leve est lavatur; quod gravius, exurit. De quo judicii spiritu et spiritu combustionis Joannes Baptista in Evangelio loquebatur : *Ego vos baptizo in aqua : qui autem post me venit, vos baptizabit in Spiritu sancto et igne*. Ex quo discimus quia homo tantum aquam tribuat, Deus autem Spiritum sanctum, quo sordes abluntur, et sanguinis peccata purgantur †. Ecce habes hic sacramenta Ecclesiae. Hic demonstratur catechumenis quid amare debeant, ut septem mulieres quae apprehenderunt virum unum : et quid proficiat eis baptismus, id est, ut per spiritum judicii et per spiritum combustionis minora et maxima peccata purgentur. Quam sequitur canticum, *Vinea facta est, in quo continetur sacramentum Synagogae*. Si modo non est Synagoga conjuncta viro Christo, erit cum plenitudo gentium intraverit. Propter haec duo sacramenta, id est, Ecclesiae et Synagogae, orat sacerdos, dicens, *Deus, qui nos ad celebrandum paschale sacramentum utriusque Testamenti paginis instruis, da nobis intelligere misericordiam tuam*. Quod doctor docuit, id est, remissionem peccatorum accipere gentes per Christianitatem, et Judaicam plebem, quae vinea dicitur Soreth, quando fuerit vinea

Douñi Sabaath domus Israel, id est, vir videns Dominum, hoc orat sacerdos, ut eandem misericordiam, per quam sit remissio, intelligat Ecclesia, et dicat: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam.* Tertium pedem mensæ requiramus. Dicit Beda in quo et supra: Tropologica (id est, moralis) locutio ad institutionem et correctionem morum, sive apertis sive figuratis prolata sermonibus, respicit.

Fas est ut postquam docti fuerint catechumeni de purgatione baptisimi, instruantur de moribus. Dicit lectio quarta: *Audite audientes me, et comedite bonum, et delectabitur in crassitudine anima vestra. Inclinate auram vestram, et venite ad me: Audite, et viset anima vestra, et feriam vobiscum pactum sempiternum, misericordias David fidelis.* Quod ita Hieronymus in eodem Isaia: Sermo divinus non carnis illis bona, sed animæ pollicetur. Si enim audieritis ma bona terræ comedatis, sive bonum, qui dicit, *Ego sum pastor bonus, et delectabitur in bonis et in crassitudine anima vestra.* Ergo bona quæ animæ repromissa sunt, non divitiæ et corporis sanitas, et sæculi dignitates, quæ etiam philosophi appetunt indifferentia, id est, nec bona, nec mala, et pro utilium qualitate variantur, sed illa erodenda sunt ad quæ hortatur Deus: *Declina a malo, et fac bonum, et reliqua.* Hæc vult docere qui dicit, *Audite audientes me, ut declinet catechumenus a malis moribus, et faciat bonos; et iterum: Derelinquat impius vias suas, et vir iniquus cogitationes suas, et revertatur ad Dominum.* Sicut primæ duæ lectiones propter historicam narrationem concluduntur uno cantico, sic ista una dilatatur in duobus, propter duas res sibi conjungentes, scilicet mores bonos et celestem patriam. Unde Propheta: *Anima ejus in bonis demorabitur, et semen ejus hereditabit terram.* Et pene in aliquibus reperitur eadem in canticis quæ in lectione. Dicit lectio: *Omnes obtinentes, venite ad aquas; canticum dicit, Sitiit anima mea ad Deum fontem vivum.* Lectio dicit: *Feriam vobiscum pactum sempiternum misericordias David fidelis; canticum dicit, Deus fidelis in quo non est iniquitas.* Lectio dicit: *Et quomodo descendit imber, et nix de cælo, et illuc ultra non revertitur, sed insubriat terram, et infundit eam, et reliqua; canticum dicit, Audiat terra verba oris mei, expectetur sicut pluvia eloquium meum, et descendant sicut ros verba mea.*

Quibus in verbis evangelica doctrina monstratur, quam precatur doctor infundî super catechumenos, postea admonet ut non sileant, dicantque quid in corde habeant, et dicit: *Date magnificentiam Deo nostro, et reliqua.* Jam sunt in ipso introitu ostii baptismalis. Orat sacerdos, qui sentit ex devotione animi vocatos eos esse a Domino, continuam protectionem, dicendo: *Concede propitius, ut quos aqua baptismatis abluit, continua protectione tuearis.* In quarto cantico teneamus quartum pedem mensæ. Beda in eodem anagoge, id est, sensus ad superiora duces, locutio est quæ de præmiis futuris, et ea, quæ in cælis est vita futura, sive mysticis sive

A apertis sermonibus disputat. Audientes quid dicant catechumoni post admognitionem doctoris: *Sicut cervus desiderat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus.*

Quod Augustinus ita: Et quidem non male intellegitur, vocem esse eorum qui cum sint catechumeni, ad gratiam sancti lavacri festinant. Unde et sollemniter cantatur hic psalmus, ut ita desiderent fontem remissionis peccatorum, quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum. *Sitiit anima mea ad Deum vivum.* Unde qui supra: *Quid sitiit? Quando veniam, et apparebo ante faciem Dei.* Hoc est quod sitio, venire et apparere. Sitio in peregrinatione, sitio in cursu, satior in adventu. Sed quando veniam? Quod enim citum est Deo, tardum est desiderio. *Quando veniam et apparebo ante faciem Dei?* ex illo desiderio est et hoc quod clamatur alibi, *Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini per omnes dies vitæ meæ.* Totum anagogicum sonat. Idipsum deprecatur sacerdos, ut qui festa paschalia agnus, celestibus desideriis accensi, fontem vitæ sitiamus. Inter hæc duo cantica non est lectio necessaria, quia (ut prædiximus) qui in bonis moribus moratur, rogat ut celestia tantummodo sciat, quamvis propter convenientiam lectionis et duorum canticorum, sine altera lectione congrue conjungantur.

CAPUT XX.

De duobus cereis.

Diximus cereum consecratum Christi humanitatem designare, quo utitur pro columna ignis cui conjungimus lectiones. Etenim illius lumen Christi doctrinam signat, qui est fons omnis sapientiæ; illo catechumenorum tenebræ expulsæ sunt. Qui cereus ideo novo igne accenditur, ut designet Christi doctrinam novam, quæ est in Novo Testamento, sive novam gratiam qua illustrata est nox singulariter Dominica, videlicet Christi resurrectione. Additur etiam in libello memorato alter cereus, ubi dicitur: *Et tunc illuminantur duo cerei, tenentibus duobus nocturnis, et reliqua.* Nos vero hunc ordinem diligentî cura volumus observare, quoniam Christus *lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, dixit choro apostolorum: Vos estis lux mundi.* Sit cereus consecratus in Christi persona; sit alter cereus, illuminatus a primo cerco, chorus apostolorum: utrique sint in ecclesia, utrique præcedant catechumenos nostros ad baptismum, præcedant nos ad terram promissionis. Christi apostolorumque constitutione diligentissima cura debemus observare. Per se Christus illuminat Ecclesiam, illuminat et per apostolos. Unde Augustinus ad Januarium, quando ei exponit cur nos jejuni communicemus, cum apostoli non jejuni communicaverint. Namque Salvator, inquit, quo vehementius commendaret mysterii illius altitudinem, ultimum hoc voluit infigere cordibus et memoriæ discipulorum, a quibus ad passionem digressus erat: et ideo non præcepit quo deinceps ordine sumeretur ut apostolis per quos

Ecclesias dispositurus erat, servaret hunc locum. In duabus varietatibus catechumenorum doctores introduximus, id est, in quarta feria post mediam Quadragesimam, in qua docti sunt de fide et moribus : et in hodierna die, qua perfectius instruuntur. In his duabus varietatibus non reor doctorum variare doctrinam, cum ex his duobus vita nostra pendeat. Unde dicit Beda in libro de Tabernaculo : Vita nostra in presenti fide et operatione recta consistit. Propterea hodierna die repetitur doctus opus, ut si forte per oblivionem dilapsum est, quod olim didicerant catechumeni aut si aliqui nondum interfuerunt, hodie plenius instruuntur.

CAPUT XXI.

De pronuntiatione lectionum in vigiliis Paschæ et in vigiliis Pentecostes.

Tribus generibus subditorum debitores sumus loqui in ecclesia, scilicet sapientibus, et insipientibus, et domesticis nostris. De sapientibus et insipientibus loquitur Paulus ad Romanos : *Sapientibus, inquit, et insipientibus debitor sum.* De domesticis dicit ad Corinthios : *Præter illa quæ extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana sollicitudo omnium Ecclesiarum.* Per instantia quotidiana, quæ vocat sollicitudinem omnium Ecclesiarum, illam doctrinam monstrat quam quotidie faciebat ad eos qui secum morabantur. Status noctis, in quo legimus quasi insipientibus, monstrat corda insipientium, quibus necesse est ut extrinsecus lumen habeant. Utrosque habemus in ecclesia nostra, et sapientes et insipientes. Melius enim convenit catechumenos comparari insipientibus quam sapientibus. Propter hanc pronuntiationem, quam facimus in vigiliis Paschæ et Pentecostes, ista tangimus, ut noverimus quare aliter pronuntietur in officio missæ et aliter isto officio. Quæ si Dominus dederit, plenius dicturi sumus in officio diurnali et nocturnali. Propter cæcitatē cordis catechumenorum, qui sunt insipientes, comparavimus lectiones eorum statui noctis; ut in nocte pronuntietur lectio, ita pronuntietur in præsentia catechumenorum. Dicit libellus de quo sæpe memoravimus, qui continet Romanum Ordinem. Non pronuntietur lectio libri Genesis, nec lectio libri Exodi, similiter et de cæteris. Si enim hoc observatur, hanc nobis videtur posse habere rationem : eis qui cognoscunt cives cœlestis Hierusalem, ut sapientes, pronuntiandi sunt sicut ut amore dulcedinis, nominis civis sui avidius lectio bibatur. Hi vero, id est catechumeni, qui nondum cognoverunt cives Hierusalem, frustra eis profertur auctor incognitus, quibus firmissima auctoritas vilesceat potest per ignorantiam.

CAPUT XXII.

De canticis.

Esto, catechumeni in proximo futuri sunt de cœtu centum quadraginta quatuor millium, qui cantant canticum novum, quod nemo potest dicere, nisi ille. Pro illo precatur a sacerdote in Sacramentario : et ut ab immaculato divini fontis utero in novam repatus creaturam, progenies cœlestis emergat; et

quos aut sexus in corpore, aut ætas discernit in tempore, omnes in usam pariet gratia mater infantiam. Et in sequentibus : Ut omnis homo hoc sacramentum regenerationis ingressus, in veræ innocentiam novam infantiam renascatur. Propter futuram renovationem in veram innocentiam, jam, quasi factum sit quod cito est venturum, ex persona ipsorum cantat cantor cantica quæ ceteri non possunt cantare, qui maculati sunt post iterum baptismi; ut lectio sit ista, sicut nobis videtur, quasi species magistrorum : et canticum, quasi benevolentia auditoris : et oratio sacerdotis atque populi, qui respondent, Amen, confirmatio præcedentis benevolentie. Cantare solius est in conspectu Domini gaudere præ cæteris de innocentia, qua procul dubio vestiantur infantes in baptismo. Quamvis propter cantam cantica dici possunt, tamen in libris unde ista excerpta sunt, carmina aut cantica vocantur. De primo scriptum est : *Tunc cecinit Moyses et filii Israel carmen hoc Domino, et dixerunt, Cantemus Domino.* De secundo ita Isaias : *Cantabo dilecto meo canticum paternis mei vineæ suæ. Vineæ facta est, etc.* De tertio ita in Deuteronomio : *Scriptis Moyses canticum hoc et docuit filios Israel.* Quartum quamvis non prætituletur in Psalterio de cantico, tamen ab Augustino viro doctissimo habemus illud canticum nominatum. Sic enim scripsit in præfatione cantici, *Sicut cervus* : Corpus, inquit, Christi Ecclesia est, nec in omnibus qui intrant in Ecclesiam, invenitur tale desiderium; sed tamen quicumque suavitatem Domini gustaverunt, et quod eis sapit, agnoscunt in cantico.

CAPUT XXIII.

De olei unctione in sabbato sancto.

Scrutinium habet suum proprium opusculum, et propterea nos oportet præterire illud, præcipue quia jam inde operatum est. Sed quia in itinere nostra charissima invenimus, non possumus præterire ea, nisi visendi gratia oculum eis probeamus. Ac per hoc libet nunc dicere de olei unctione. Dicitur in Sacramento : In sabbato Paschæ ad reddentes, dicit dominus papa post *κρίσις* : Primo dicendum est, reddant; et postea, quid dicat papa : Nempe, lectionem, quam acceperunt quarta feria post medium Quadragesimæ, hodie reddunt.

Papa inquit : *Nec te latet, Satana, imminere tibi penas; et post paululum : Da honorem Spiritui sancto paraclito, et recede ab his famulis et famulabus Dei; iste est exorcismus papæ, ipse præcessit in olei consecratione.* De quo officio dicit Gregorius in homiliis : Sancta quippe Ecclesia quotidie spiritualiter agit quod tunc per apostolos corporaliter faciebat. Nam sacerdotes ejus cum per exorcismi gratiam manum credentibus imponunt, et habitare malignos spiritus in eorum mente contradicunt, quid aliud faciunt, nisi demonia ejiciunt. Sequitur in Sacramentario : Post hoc tangit singulis nares et aures, et dicit eis, *Epiphanta* Istud officium prælibatum est in memorata quarta feria, sed fors ideo reperitur quia aliqui nonnulli ve-

nerant, sive per negligentiam perdidissent quod acceperunt, qui venerant.

Sequitur in eodem Sacramentario : Postea tangit de oleo sancto scapulas et pectus. Ut prædiximus, istud oleum ad donum gratiæ Dei pertinet, de quo dicebat Paulus : Alteri fides in eodem spiritu. Ad tutamen mentis et corporis imponitur oleum in scapulis et pectore. In armis tutaminis locum scutum solet tenere. Fidem idem Apostolus inter cæteras virtutes pro scuto ponit, dicendo : Sumentes scutum fidei. Per cogitationes pravas et opera diabolus nos corrumpit; propterea munimur oleo exorcismi, id est, scuto fidei in scapulis, quæ sunt habiles ad portanda onera, per quas intelligere possumus opera, ut expulsa opera diaboli non habeant locum redeundi. Similiter et in pectore pro munimine cogitationum. Uinctio forinseca ostendit quid intus operetur Spiritus sanctus ad invocationem sacerdotis. Et dicit: *Abrenuntias Satanae*, id est, diabolo, *quem in ore tenebas per immolationem idolorum?* Iterum : *Et omnibus operibus ejus?* Quæ aliqua sunt carnalia, sicut est voluptas carnis, ad quam pertinet cibus superfluous, et potus, et omnis luxuria? et aliqua spiritalia, sicut est superbia, invidia et cætera. Propter hæc carnalia, ut absint, ungitur in scapulis: et propter spiritalia, ut adsint menti, ungitur in pectore. Sequitur : *Et omnibus pompis ejus*. Ut breviter stringam omnes honores vanos et superfluos hic intelligo: de multis unum proferam. Quando aliquis Imperator vel potens festis diebus procedit ad missam, ducitur cum eo inter cæteras pompas phaleratus equus auro et argento, super quem nullus sedet eundo et redeundo. Ecce pompa, ecce frustratus honor. Promissio facta est, ut firma sit, gratiæ Dei quasi quodam oleo, tribuendum est. De qua promissione dicit, qui supra, in memoratis: In die quippe baptismatis, omnibus nos antiqui hostis operibus atque omnibus pompis ejus abrenuntiare promissimus. Itaque unusquisque vestrum ad considerationem suæ mentis oculos reducat, et sic servat post baptismum quod ante baptismum spondidit, certus quia jam fidelis est, gaudeat. Per præsentem abrenuntiationem expulsus est prior hospes? per confessionem credulitatis introeat secundus. Quamvis post consecratam aquam Interrogetur credulitas, tamen hic a nobis recitabitur propter continuationem expulsiōnis prioris hospitis et introductionis secundi. Dicit sacerdos : *Credis in Deum Patrem omnipotentem?* Confitetur Interrogatus se credere. Ecce aditus jam paratus secundi hospitis per fidem. Postea Interrogatus, si credat in Filium, respondet credere se. Ecce aditus divinatorum operum. Propterea factus est Deus homo, ut nos alloqui posset, et operum suæ voluntatis monstrare. Post hoc dicitur : *Credis in Spiritum sanctum?* Respondet se credere. Expulsiæ pompæ, adoptantur dona vera Spiritus sancti, quæ enumerat Isaias.

CAPUT XXIV.

Comprobatur ex Evangelio posse salvari catechumenos per confessionem cæterorum fidelium.

Scriptum est in Evangelio Marci venisse Syrophenissam mulierem ad Christum, rogantem pro filia, quæ habebat spiritum immundum. Cui Dominus dixit : *Sine prius saturari filios: non enim est bonum sumere panem filiorum, et mittere canibus.* At illa respondet, et dicit ei : *Utique, Domine. Nani et canelli sub mensa comedunt de micis puerorum. Et ait illi: Propter hunc sermonem vadit, exiit demonium de filia tua.* Hæc mulier Syrophenissa typum genuit Ecclesiæ: quæ quotidie rogat Dominum pro filia sua, quæ nondum est Christiana, et offert fidem suam pro ipsa, quoniam propter infantiam illæ adhuc non potest loqui, quam tamen credimus salvari, juxta illud Evangelii per sermonem matris: Ut ista audivit, propter hunc sermonem, id est, quem mater protulit, humilitatis et fidei, exiit demonium a filia: ita credimus per confessionem porrigentium infantem ad fontes, expelli dæmones a catechumens. Quod fide matris salvata sit filia, aperte Matthæus narrat, dicente Domino: *O mulier, magna est fides tua; fiat tibi sicut vis. Et sanata est filia illius ex illa hora.* Unde habemus in libro Bedæ scriptum, quem fecit super Marcum. Propter humilem, inquit, matris fidelemque sermonem, filiam deseruit dæmonium. Ubi datur exemplum catechizandi et baptizandi infantes, quia videlicet per fidem et confessionem parentum in baptismo liberantur a diabolo parvuli, qui necdum per se sapere vel aliquid cogitare boni possunt aut mali. Ex hoc datur intelligi et adultus, qui potest loqui, ore proprio confessionem suam proferat, quam propterea cæteri offerunt pro parvulis, quia ipsi loqui non possunt. De qua re dicit Augustinus in epistola ad Bonifacium episcopum de parvulis requirentem: *Queris a me utrum parentes baptizatis parvulis suis noceant, cum eos dæmoniorum sacrificiis sanare conantur? Et si non noceant, quomodo eis prosit, cum baptizantur, parentum fides, quorum eis non potest obesse perfidia?* Ubi respondeo tantam illius sacramenti, hoc est baptismi salutarem, esse virtutem, in sancta compage corporis Christi, ut semel generatus per aliorum carnalem voluntatem, cum semel regeneratus fuerit per aliorum spiritalem voluntatem, deinceps non possit vinculo alienæ iniquitatis obstringi, cui nulla sua voluntate consensit. Si enim secundum sanctum Augustinum alterius voluntate regeneratur parvulus in baptismo, nulli incredibile debet esse, nisi salvetur fide alterius. Non enim potest, ut omnibus liquet, sapientiam habere fidei infans, qui nondum sapit neque intelligit: et qui non, juxta quod in promptu video, multum separatur moribus a pecoribus. Animam habet parvulus, quæ vivificat corpus, quam etiam habent pecora: memoriam habet, sed filiam quam pecora habent, id est, eam quæ per sensum corporis intrat ad animam: nihilominus in cæteris operibus, quantum segregetur, aut non se-

regretur ab illis, facile potest dignosci; neque hoc A mirum, si absolvatur parvulus alterius fide, qui alieno peccato obligatus est. Quæ causa sit ut alterius voluntate regenescatur, memoratus Augustinus ad eundem quem supra, in sequentibus monstrat: Ut autem, inquit, possit regenerari per officium voluntatis alienæ, cum offertur consecrandus, facit hoc unus Spiritus, a quo regeneratur oblatus. Non enim scriptum est: Nisi quis renatus fuerit ex parentem voluntate, aut ex offerentium, vel ministrantium fide; sed: Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu. Aqua igitur exhibens forinsecus sacramentum gratis, et Spiritus operans intrinsecus beneficium gratiæ. Liquido hic monstratur morem confessionis nostræ tenuisse Ecclesiam sancti Augustini, id est, ut ministræ fidem suam offerat pro parvulo, B quando dicit: Non enim scriptum est, nisi quis renatus fuerit ex parentum voluntate, aut ex offerentium vel ministrantium fide. Quod propterea dicit, ut intelligamus non esse opus liberandi parvulum voluntate sive fide offerentium, sed Spiritu sancto, qui communis est maioribus offerentibus et parvulis renatis. Tamen ut hoc fiat, id est; ut salvetur parvulus per opera Spiritus sancti, valet multum voluntas et fides offerentium. Et paulo post dicit memoratus Augustinus in memorata epistola: Regenerans ergo Spiritus in maioribus offerentibus, et parvulo oblato renatoque, communis est: ideoque per societatem unius ejusdemque Spiritus prodest offerentium voluntas parvulo oblato. Dicitur quodammodo parvulus fidem habere propter fidei sacramentum, et C conversionem ad Deum habere propter conversionis sacramentum, quia est in illo celebrata similitudo fidei, similitudo conversionis. Unde eadem in epistola idem qui supra: Si enim sacramenta quaedam similitudinem rerum earum quarum sacramenta sunt, non haberent, omnino sacramenta non essent. Ex hac autem similitudine plerumque jam ipsarum rerum nomina accipiunt. Sicut ergo secundum quemdam modum, sacramentum corporis Christi, corpus Christi est; sacramentum sanguinis Christi, sanguis Christi est, ita et sacramentum fidei, fides est. Nihil est autem aliud credere, quam fidem habere: ac per hoc, cum respondetur parvulos credere, qui fidei non habent effectum, respondetur, fidem habere propter fidei sacramentum, et convertere se ad Deum propter conversionis sacramentum: quia et ipsa responsio, ad celebrationem pertinet sacramenti, sicut de ipso baptismo Apostolus: *Consepulti, inquit, sumus Christo per baptismum in mortem...* Non ait, sepulturam significavimus, sed prorsus ait, *consepulti sumus*. Sacramentum ergo tantæ rei, non nisi ejusdem rei vocabulo nuncupavit. † Ex sacramento quidem habet similitudinem, quasi ipse parvulus respondeat: ex ore offerentium fidem suam, habet quodammodo fidem. Sicut nos propter similitudinem sepulturæ Domini, quam accepimus in baptismo, ipsam rem, id est sepulturam, agimus, ita ex responsione parentum sive offerentium, qui

similitudinem credulitatis parvulorum emercent, agit in infantibus fides. Solemus enim nominare infantem, et dicere ei: Credis in Deum Patrem? atque respondet offerens? Credo. Satis superius demonstratum est ex evangelico testimonio, quod fides offerentis possit eum salvare. Et ex Augustino possumus intelligere eundem parvulum respondere voce offerentis, ubi dicit: Facit hoc unus Spiritus, ex quo generatur oblatus: et ubi idem Augustinus disputat et similitudine sacramentorum, ad eas res quarum sacramenta sunt, ubi dicit, cum respondetur, parvulos credere qui fidei non habent affectum. Ex quo intelligere possumus, ex similitudine responsionis, quasi ipsa parvulus respondeat, sacramentum fidei celebrari in parvulo, et in alio loco, ubi dicit: Nam sicut credere respondent, ita etiam fideles vocantur. † Ita credo propter opus unius Spiritus sancti, quod offerens respondet, hoc esse illius quem offert. Non diceret toties sanctus Augustinus fidei sacramentum nisi easset aliquis effectus inter rem ipsam et similitudinem ejus, id est, inter sacramentum fidei, quod potest fides nominari, et ipsam fidem, quam homo profert ex intelligibili animo. Sicut enim distat aliquid inter nostram sepulturam, quam accepimus in baptismo, et Christi, qua resurrexit a mortuis, ut ultra non moriatur: ita inter sacramentum fidei et fidem: Tamen ipsa sacramenta ad hoc valent ut nos perducant ad ipsas res quarum sacramentum sunt. Sacramento fidei salvatur parvulus usque ad tempus quo possit discere fidem suam. Unde qui supra, in sequentibus ad eundem quem supra, dicit: Itaque parvulum etsi nondum fides illa quæ in credentium voluntate consistit, jam tamen ipsius fidei sacramentum fidelem facit. Nam sicut credere respondetur, ita etiam fideles vocantur, non rem ipsam annuendo, sed ipsius rei sacramentum percipiendo. Cum autem sapere homo cœperit, non illud sacramentum repetit, sed intelligit, ejusque veritati consona etiam voluntate coaptabitur. Hoc quandiu non potest valebit sacramentum ad ejus tutelam adversus contrarias potestates, et tantum valebit, ut si ante majoris [rationis] usum ex hac vita migraverit, per ipsum sacramentum, commendante Ecclesiæ charitate, ab illa damnatione quæ per unum hominem intravit in mundum, Christiano adjutorio liberetur. Hoc qui non credit, et fieri non posse arbitratur, infidelis est etsi fidei habeat sacramentum: longaque melior est illo parvulus qui etiamsi fidem nondum habeat in cogitatione, non ei tamen obicem contrariæ cogitationis apponit.

CAPUT XXV.

De consecratione baptisterii.

In prima oratione mundatur et serenatur habitaculum hospitis, qui Deum debet suscipere, et deprecatur ejus adventus, ut ex ipsa oratione possumus cognoscere. *Omnipotens, inquit, sempiternus Deus, adesto magnæ pietatis tuæ mysteriis, adesto sacramentis, etc.* In sequenti manifestat se jam habere hospitem cui loquatur: quapropter dicit: *Suscipuum*

corda. Deinde gratias agit quia dignatus est tam magnus hospes ad tam humile-hospitium descendere, ut in eadem oratione monstratur. *Et licet*, inquit, *nos tantis mysteriis exsequendis simus indigni*, etc. Deinde recolat miracula quæ jam facta sunt per aquam, id est : In primordio creationis Spiritus sanctus ferebatur super aquas, ut virtutem sanctificationis aquarum natura conciperet. Refert et aliud, quod in salutatione aræ factum est.

Unde ita scriptum est in memorata oratione : *Deus, qui nocentis mundi crimina per aquas abluens, regenerationis speciem in ipsa diluvii effusione signasti, etc.* Postea intrat sacerdos ad expulsionem diaboli, dicendo : *Procul ergo hinc, jubente te Domino, omnis spiritus immundus abscedat*, etc.

Quali ignominia dignus sit hospes aquæ expelli, per suam insufflationem sacerdos monstrat, ut illud impleatur quod Dominus dixit : Nunc princeps mundi hujus ejicietur foras. Ejecto illo hospite munitur aqua crucis signaculo, ut non habeat locum redeundi diabolus. Per invocationem sanctæ Trinitatis exemplo baptismi Christi, Trinitas adest in nostro baptisterio per invocationem sacerdotis.

Prima benedictio Patrem Invocat, quæ dicit : *Benedico te, creatura aquæ, per Deum vivum, per Deum sanctum, qui te in principio verbo separavit ab arida*, et reliqua. Secundæ benedictioni Filius adest : *Benedico te et per Jesum Christum Filium ejus unicum, Dominum nostrum, qui te in Cana Galilææ signo admirabili suæ potentie convertit in vinum*, et reliqua. Spiritus sanctus introducit in novissimo, et est omnis deprecatio ut sicut Dominus jussis suis aquam fecit obtemperare in superioribus miraculis, ita et nunc eo jubente efficiatur non solum habilis ad abluenda corpora, sed etiam ad purificationem mentis, sicut in sequentibus dicitur, ut præter naturalem emundationem, quam lavandis possunt adhibere corporibus, sint etiam purificandis mentibus efficacés. Hoc in loco, id est, postquam dixerit sacerdos : *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*, mutatur vox quasi ad lectionem legendam.

In præsentī oratione humilis deprecatio est, seu aliqua præparatio mentis ad impetrandum adventum sancti Spiritus in aquam, ut sicut in prima oratione deprecatu est Deus venire in mentem sacerdotis, sic et in sequentibus deprecetur virtus Spiritus sancti, ut veniat in naturam aquæ. Ita enim dicit sacerdos : *Hæc nobis præcepta servantibus*, ac si dicat : Non nostra præsumptione tantam virtutem audemus invocare in naturam aquæ, sed ex præcepto Domini nostri qui jussit baptismum exercere. Atque deinceps inquit : *Tu Deus omnipotens clemens adesto, tu benignus aspira*, et reliqua quæ sequuntur. Post hanc humilem deprecationem vocat sacerdos Spiritum sanctum, et alta voce, id est, alto mentis affectu deprecat, ut dignetur advenire ad ipsam aquam ita dicendo : *Descendat in hanc plenitudinem fontis virtus Spiritus tui*. Quæ deprecanda sunt, ut ibi ope-

retur, sequentia verba monstrant præsentis orationis.

CAPUT XXVI.

De immisione cereorum in aquam.

Clamante voce sacerdotis, ut descendat virtus Spiritus sancti in aquam, cerei neophytorum deponuntur in aquam. Quare hoc? nisi ut demonstraretur modo cereus signare Spiritum sanctum? Legitur unam columnam fuisse in itinere filiorum Israel, quæ utrumque haberet in ministerio, hoc est, ut lux eis esset in nocte ex una parte, et ex altera protectio nubis in die. De qua dicit sanctus Augustinus in libro XII contra Faustum : *Cæc non ergo et nobis Christus columna*, quia et rectus et simus, et fulciens infirmitatem nostram per noctem lucens, per diem non lucens, et ut qui non vident, videant, et qui vident, cæci fiant. Legunturque quasi dicit, ut nostra translatio tenet : Dominus autem præcedebat eos ad ostendam viam per diem in columna nubis, et per noctem in columna ignis. Ut enim per cereum illuminatum ad memoriam reducimus columnam ignis, quæ figurabat Christum, a quo illuminati sunt apostoli, quibus dicitur : *Venit lux mundi* : sicut a benedicto cereo illuminatur alter cereus, ita per cereos extinctos sive, ut melius possumus dicere, cereum propter unitatem Ecclesiæ, per quem ad memoriam reducimus columnam ignis, Spiritus sancti personam designatur. Unde Gregorius Nazianzenus in sermone de secundis epiphaniis : *Baptizavit, inquit, Moyses in mari et in nube*, sed in typo et in figura : ita enim Paulus pronuntiat. *Habuit ergo mare formam aquæ, nubes vero Spiritus sancti.*

Sine lumine est cereus neophytorum usque ad tempus quo cæteri ecclesiæ illuminantur : tempore quo cæteri cerei illuminantur, illuminantur et neophytorum. Postquam enim Spiritus sanctus purgaverit corda neophytorum, et eos introduxerit in societatem et unanimiorem Ecclesiæ, tunc illuminabit corda eorum.

Sicut enim in sua persona habet, ut sit communicatio Patris et Filii : habet in operatione, ut conjungat sanctam Ecclesiam, et contineat in unitate. Solemus differre officium illuminandorum cereorum neque ad missæ officium : sive propter causam, ut prius accipiant neophyti impositionem manus episcopi, et sic eos credamus illuminari Spiritu sancto, seu propter noctem, in qua celebramus missam, ut sicut gloria resurrectionis illustrata est, ita illustretur lumine nostrorum cereorum. Dictum est, ut æstimo, quare cerei deponantur in aquam ad invocationem Spiritus sancti, quoniam ipsi Spiritus sancti personam aliquo modo demonstrant.

CAPUT XXVII.

De unctione chrismatis a presbytero, et de impositione manus episcopi super neophyllum.

Antequam aliquid dicatur de manus impositione episcopi, dicendum est, quæ de causa ungetur neophytus a presbytero in vertice capitis. Ut in gestis

pontificatus legitur, Sylvester papa instituit, ut a presbytero ungeretur neophytus in cerebro; ita enim scriptum est: Hic constituit, ut baptizatum liniat presbyter chrismate levatum de aqua propter occasionem transitus mortis †. Quo tempore Sylvester rogeret Ecclesiam, manifestum est: hoc est, tempore quo Nicænum concilium confirmatum est sub imperatore Constantino. Dein, ut reor, Patres sancti constituerunt, ut ungerentur neophyti a presbyteris chrismate consecrato ab episcopo. Unde unus eorum doctor egregius Beda dicit in tractatu super Actus apostolorum. Nam presbyteris, sive extra episcopum, sive præsentem episcopo, cum baptizant, chrismate baptizatos ungere licet, sed quod ab episcopo fuerit consecratum: non tamen frontem ex eodem oleo signare, quod solis debetur episcopis, eum tradunt Spiritum paraclitum baptizatis. Quod si antea agebatur superflue constitutum a sancto Sylvestro, quod jam agebatur. Secundum hoc constitutum, reor, quod ad hoc priore tempore de unctione chrismatis pontifex expectabatur, ut per manus episcopi orantis unctio charismatis ageretur: usque ad illud tempus non generaliter omnes baptizabantur, præcipue cum imperatores et ministri eorum pagani erant, ac ideo non facile neophytis potuit occurrere episcopus, vel ipsi ad episcopum venire. Sacerdos, qui ungit neophytum, verbis sue orationis solutionem vinculorum et alligationem vulnerum monstrat, dicendo: Deus omnipotens, Pater Domini nostri Jesu Christi, qui te regeneravit ex aqua et Spiritu sancto, qui que dedit tibi remissionem omnium peccatorum. In istis verbis et curationem intelligimus plagarum, et solutionem vinculorum. Postea addit memoratus sacerdos: Ipse linit te chrismate salutis in vitam æternam: in istis vero intelligimus salvationem quamdam, quæ pertinet ad salutem usque in vitam æternam. Episcopus vero transiit verba: Ipse te linit chrismate salutis, quasi ditior, non solum ut salvare possit, sed etiam ditare, et dicit: Emitte in eum septiformem Spiritum sanctam tuum poractum de cælis, spiritum sapientiæ et intellectus, spiritum consilii et fortitudinis, spiritum scientiæ et pietatis, adimple eum spiritu fidei Domini et consigna eum signo crucis, in vitam propitiatus æternam. Hæc sunt vestimenta, quibus ornari oportet filium regis, ut stare possit in aula cælesti. Qui baptizantur, filii sunt Dei, ut Joannes Evangelista narrat: Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, et reliqua. Episcopus deprecatur Deum, ut sicut lavare dignatus est hominem per baptismum, ita dignetur vestire regalibus vestibus, quibus indui oportet filios regis. De quibus filiis dicit apostolus Paulus: Omnes qui in Christo baptizati estis, Christum induistis. Ibi induant se neophyti Christum, ubi renovantur in imaginem ejus qui creavit eos. Mens enim vestis se Christo, quando ille spiritu vestitur, qui requievit in homine Christo, postquam coepit esse homo. Audivi quemdam interrogare, si

A sine impositione manus episcopi possit neophytus possidere regnum cælorum. Latro qui in cruce confessus est Dominum, et audivit ab eo, *Hodie mecum eris in paradiso*, non suscepit manus impositionem, quamvis eum baptizatum credamus fuisse in cruce suo sanguine. De quo baptismo dicit Gregorius Nazianzenus in sermone de secundis Epiphaniis: Scio enim et quartum baptismum, quo quis sanguine suo per martyrium baptizatur, quo baptismum etiam Christus baptizatus est, ut et in hoc, sicut in cæteris formam credentibus et se sequentibus daret. † De quo baptismo dicit Augustinus in epistola ad Seleucianum: Jam non debemus querere quando quisque fuerit baptizatus; sed quoscunque legimus in corpore Christi, quod est Ecclesia, pertinere ad regnum cælorum, non nisi baptizatos intelligere debemus: nisi forte quos angustia passionis invenit, et nolentes negare Christam, antequam baptizarentur, occisi sunt, quibus ipsa passio pro baptismo deputata est. Etiam verba S. Sylvestri, qui ob remedium difficultatis episcopum consequendi ante exitum animæ, jussit ut linitur neophytus a presbytero chrismate salutis in vitam æternam, sic sonant quasi possit recipi in regno cælorum sine impositione manus episcopi. Diversæ enim sunt mansiones in domo Patris. De illis qui per negligentiam amittunt episcopi præsentiam, et non suscipiunt manus impositionem, pensandum est, ne forte in justitia illa damnentur, in qua negligenter exercent justitiam, quia debuerunt festinare ad manus impositionem. Sicut enim Christus dicit: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei*: similiter dicit: *Nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum*. Vere in baptismo dimittuntur nostra peccata, et consepelitur Christo, in resurrectione justificamur, sicut dicit apostolus Paulus: *Mortuus est propter delicta nostra, et resurrexit propter justificationem nostram*. Quis eum suscitasset a mortuis, idem Apostolus manifestat ad Romanos dicens: *Quod si spiritus ejus, qui suscitavit Jesum a mortuis, habitat in vobis: qui suscitavit Jesum a mortuis, convivificabit etiam mortalia corpora vestra*. Ad quod opus vivificet Spiritus corpora nostra, superius in memorata epistola demonstratum est, ubi idem dicit: *Spiritus vero vivit propter justificationem*. De qua justificatione dicit sanctus Augustinus in libro de Civitate Dei vigesimo primo, capitulo vigesimo septimo: Nam quid cui prodest, quod baptizatur, si non justificatur? Nonne qui dixit: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu, non intrabit in regnum Dei*: Ipse etiam dixit: *Nisi abundaverit justitia vestra super Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum*? Christus resurrexit propter justificationem nostram, Spiritus eum suscitavit a mortuis: idem Spiritus vivificat, sive vivificabit et mortalia corpora nostra. Liquido apparet quod resurrectio corporis Christi nobis vivificationem promittat, quæ resur-

rectio fit propter justificationem nostram. Justificatio nostra est in exercitatione honorum operum, ut Ambrosius ait in tractatu epistolæ ad Romanos. Quamvis et justus bonus dicendus sit, tamen genera ipsa posuit, justum in exercitio significans, bonum vero natum qui simplicitate innocens dicatur. Nostra fides ita tenet, ut sine Spiritu sancto neque cogitare, neque agere recti aliquid valeamus. Per manus impositionem intimavit Paulus apostolus accipere Spiritum sanctum credentes, imponendo manus discipulis, quando venit Ephesum, et interrogavit eos dicens : Si Spiritum sanctum accepistis credentes ? quos postea baptizavit, quia Joannis baptismate erant baptizati, et imposuit eis manus, ut acciperent Spiritum sanctum. Acceperunt olim quidam Spiritum sanctum sine impositione manus, etiam antequam baptizarentur, sicut scriptum est in Actibus apostolorum : *Cecidit Spiritus sanctus super omnes qui audiebant verbum Dei*. Unde Beda in eodem : Ne baptismata gentibus tradere dubitet quin Petrus sancti testimonio confirmatur, ipsas lavacri aquas, quas sanctificare solet novo ordine percurrentis : quod semel in testimonium fidei gentium, nunquam vero in Judæis evenisse reperitur. De qua re dicit Gregorius Nazianzenus in sermone de secundis Epiphaniis : Non continuo legem Ecclesiis dedit, si semel aliquando, aut raro aliquid tale factum est : quoniam quidem neque si una alicubi hirundo videatur, veris continuo tempus induxit. Quod miraculi causa fit, sive necessitatis, non est trahendum in consuetudinem. Secundum Matthæum, modis duobus baptizatur Spiritu. *Ipse enim, inquit, baptizabit vos Spiritu sancto et igne*. Baptizatur Spiritu sancto et igne : baptizatur Spiritu sancto, quando abluimur a peccatis, quam abluitionem significant albæ vestes in baptismate per totum corpus. Baptizatur igne, quando ardorem Spiritus accipimus : ut apostoli acceperunt in die Pentecostes. Baptismum ignis accipimus per impositionem manus episcoporum, qui consumat ligna, fenum, stipulam : quia Deus ignis consumens est, et calorem præstat vitæ æternæ, atque lumen videndi ea quæ mortalibus oculis clausa sunt. Iste modus apparitionis Spiritus sancti, non fuit necessarius in Christi baptismate : quia non venit ostendere necessario ea operari in homine Christo, quæ commemoravimus, quoniam in eo habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter ; sed in apostolis et cæteris hominibus : Si quis sine isto baptismate migraverit de sæculo, periculosum iter arripit. Hoc prævidens Sylvester papa, quantum potuit, subvenit : et propter absentiam episcoporum, necessitate addidit ut a presbytero ungerentur. Timendum est, ne illa differentia sit inter illum, qui sine impositione manus moriatur, et inter illum qui eum accipit, quæ est inter stellarum claritatem, hoc est, quamvis non excludantur a regno Dei propter cætera bona opera, tamen non habeant illum locum, quem habereant, si illam acciperent. Non nego posse hominem acci-

A pere Spiritum sanctum sine impositione manus, si eum Dominus dare voluerit : sed eum oppido constringit apostolica observatio, quam exercuerunt per manus impositionem, et cura præsens ecclesiastica, qui per negligentiam perdit manus impositionem. Conferamus eadem dona, juxta Augustinum, cum beatitudinibus demonstratis in monte : et videamus ex verbis Augustini quantum periculum incurrat, qui negligenter exit de mundo sine impositione manus. Moratus doctor sapientiam comparat pacificis : in quibus ordinata sunt omnia, nullusque motus adversus rationem rebellis est †. Secundum hanc comparisonem non est pacificus, qui sapientiam non habet, neque Filius Dei. Si non fuerit pacificus, Filius Dei non est : quapropter non intrabit in aulam cœlestem. Intellectum comparat mundis corde, qui purgato oculo cernere possunt, quod corporeus oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit. Secundum hæc, qui non habet intellectum, quo vadat ? quia cæcus est, et nescit quo vadat. Consilium comparat misericordibus, qui dimittunt, ut dimittatur illis ; et adjuvant cæteros sicut se volunt adjuvari. Sine hoc dono nemo pervenit ad regnum Dei, dicente Evangelio : *Si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris, nec Pater vester cœlestis dimittet vobis peccata vestra*. Fortitudinem comparat esurientibus, qui laborant desiderando gaudium de veris bonis. Qui potest adipisci regnum cœlorum, nisi desiderans gaudia verorum honorum ? Scientiam comparat ludentibus, quia jam cognoverunt in scripturis, quibus malis victi teneantur, quæ tanquam bona et utilia ignorantes aperuerunt.

Nisi enim homo agnoscat errorem suum et ab eo se corrigendo revertatur, non est aptus regno Dei. Pietatem comparat mitibus : qui enim pie quærit sanctam Scripturam, et non reprehendit quod nondum intelligit, et propterea non resistit, quod est, mitem esse, ipse possidebit terram. Timorem comparat humilibus, de quibus Evangelium manifestat quod ipsorum sit regnum cœlorum. Ad quod præmium hæc dona perducat, in clausula præsentis comparisonis, idem, cujus verba intelligere cupimus, explanat, dicendo : Unum autem præmium, quod est regnum cœlorum, pro his gradibus varie nominatum est. Sicut enim his subvenitur a donis Spiritus sancti, quibus tribuit idem Spiritus sanctus, ut pie quærerent ac salubriter expectarent baptismalia sacramenta, quamvis ad ea non perveniant : sic timendum est, ne non subveniatur his qui negligenter hæc Dei dona quærent.

De his autem qui negligenter ea tribuunt, scriptum est in Evangelio : *Serve male et piger, aciebas quis meto ubi non semino, et congrego ubi non sparsi : oportuit ergo te mittere pecuniam meam nummulariis. Et post pauca : Inutilem servum ejectione in tenebras exteriores, ibi eris fletus et stridor dentium*. Memorata dona sanctus Gregorius per gradus ascendentium enarrat in libro de *Edificatione templi*,

unde quædam excerpimus, quæ hic locum habent. A Propheta ergo, inquit, quia de cœlestibus ad ima loquebatur, cœpit magis a sapientia, et descendit ad timorem : Sapit, qui credit in sanctam Trinitatem. Intelligit qui præcepta divina sensu percipit et opere implet. Consilium habet, qui quodcumque agit, prudenter prævidet. Fortis est, qui resistit diabolo et voluntati ejus. Scit, qui inter bonum et malum discernere novit. Pius est, qui peccata dimittit, et elemosynas facit. Timet Deum qui non tantum bene facit, sed male facere non audet.

Sed nos qui a terrenis ad cœlestia tendimus, eodem gradus ascendendo numeremus, ut a timore ad sapientiam pervenire valeamus. In mente etenim nostra primus ascensionis gradus est timor Domini : secundus, pietas : tertius, scientia : quartus, fortitudo : quintus, consilium : sextus, intellectus : septimus, sapientia.

Est enim timor Domini in mente, sed qualis est iste timor, si cum eo pietas non est? Qui enim misereri proximo ignorat, qui compati tribulationi ejus dissimulat, hujus timor ante omnipotentis Dei oculos nullus est, qui non sublevatur ad pietatem : sed sæpe pietas per inordinatam misericordiam errare solet, si forte pepercerit quæ parcenda non sunt. Peccata enim quæ ferri gehennæ ignibus possunt, disciplinæ sunt verbere corrigenda. Sed inordinata pietas, cum temporaliter parcat, ad æternum supplicium pertrahit. Ut ergo vera et ordinata sit pietas, ad gradum est alium sublevanda, id est, ad scientiam : Ut sciat, vel quid ex misericordia puniat, vel quid ex misericordia dimittat. Sed quid si sciat quid agere quisque debeat : virtutem vero agendi non habeat. Scientia ergo nostra crescat ad fortitudinem : ut cum videt quid agendum sit, hoc agere per mentis fortitudinem possit, ne timore trepidet : et pavore collapsa, non valeat bona defendere quæ sentit. Sed sæpe fortitudo si fuerit improvida, et minus contra vitia circumspecta, ipsa sui præsumptione in casum ruit : ascendat ergo ad consilium, ut prævidendo præmunit omne quod agere fortiter potest. Sed esse constium non potest, si intellectus deest : quia qui non intelligit malum quod agentem gravat, quomodo potest bonum solidare, quod adjuvat : itaque a consilio ascendamus ad intellectum. Sed quid si intellectus magno quidem acumine vigilet, et moderari se nesciat per maturitatem? Ab intellectu ergo ascendamus ad sapientiam, ut quod acrite intellectus invenit, sapientia mature disponat. Ut per oleum intelligamus rectam conversationem, quæ moderatur in mente per maturitatem sapientiæ : et per balsamum doctrinam, quæ bonum odorem præstat foris. Idem in eodem libro, in alio loco dicit de sapientia : Sapientia ad vitam, scientia vero pertinet ad doctrinam.

Chrisanthis unctio, ut prætulimus, pertinet ad dona Spiritus sancti, id est ad sapientiam et scientiam : oleum, ad sapientiam ; balsamus, odorem suum longe lateque spargens, ad scientiam. Hæc

duo, id est vita et doctrina, sibi connexa inveniuntur in septem donis. Sapientia primum et intellectus. Sapientia ad vitam, intellectus ad doctrinam : consilium ad doctrinam, fortitudo ad vitam : scientia ad doctrinam, pietas ad vitam. Hæc sunt ornamenta vestis, quæ tribuit Deus menti per impositionem manus, sine quibus periculosum est aliquem inveniri in convivio regis, ne audiat vocem terribilem dicentis : *Amice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem?* Solent diverso modo orationem proferre magistri simul cum cruce, quam faciunt pollice in frontibus infantium. Omnia verba superius memorata, orationis verba sunt : quoniam non ab illis datur Spiritus, qui manus imponunt, sed deprecantur ut veniat. Unde Augustinus in libro decimo quinto de Trinitate, titulo vigesimo quarto : Natus enim aliquis discipulorum ejus dedit Spiritum sanctum. Orabant quippe, ut veniret in eos, quibus manus imponebant, non ipsi eum dabant, quem mox in suis præpositis etiam nunc servat Ecclesia. Eum quem superius precatu est pontifex, ut mitteret Spiritum sanctum, in sequentibus petit, ut suscipientem dignetur consignare in vitam æternam, id est ut eundem Spiritum non amittat suscipiens usque dum perducatur hospitem suum ad vitam æternam. De quo signaculo dicit Hieronymus in tractatu epistolæ ad Ephesios : Signati autem sumus Spiritu Dei sancto, ut et spiritus noster et anima imprimantur signaculo Dei, et illam recipiamus imaginem et similitudinem, ad quam in exordio conditi sumus. Hoc signaculo sancti Spiritus juxta eloquium Salvatoris, Deo imprimente, signamur. *Hunc*, enim ait, *signavit pater Deus*. Signatur ergo etiam Spiritu sancto omnis qui ex eo quod credidit Deo, signavit, quia verus est Deus, qui idcirco signatur, ut servet signaculum, et ostendat illud in die redemptionis parum atque sincerum, et nulla ex parte mutilatum, et ob id enumerari cum his valeat qui redempti sunt. Sine isto signaculo non oportet nos præsentari ante Deum : de quo quasi de aliquo vestimento, dicebat Paulus ad Corinthios : *Etenim qui sumus in corpore isto, ingemiscimus gravati, eo quod notumus exspoliari, sed supervestiri, ut absorbeatur quod mortale est a vita*. De quo vestimento dicat, in sequentibus monstrat : Qui autem perficit nos in hoc ipso, Deus, qui dedit nobis pignus Spiritus. Quoniam arrabonem Dei suscepimus, ut illius simus, signo crucis quo redempti sumus, signamur, ut quando exterminatur signum illud viderit in frontibus nostris pertranscat domus nostras, et videat quod non sui sumus, sed illius cujus signum portamus. Hæc crux chrisanthis efficitur, quod confectum est ex oleo et balsamo. Opera hospitis nostri, talis liquor monstrat. Charitatem quæ signatur per oleum ; cum suis frontibus follis plantat in mente, et odorem bonæ voluntatis nobis exhalat, sicut ex balsamo bonus odor redollet. Ut ab episcopis solis inungatur per manus impositionem, ab apostolis assumptum est, ut Beda doctoret in tractatu super Actus apostolorum.

Notandum autem quod Philippus qui Samarica evangelizabat, unus de septem fuerit. Si enim Apostolus esset ipse, utique manus imponere potuisset, ut acciperent Spiritum sanctum. Hoc enim solis pontificibus debetur. Ipsa crux nullo in loco melius figuratur quam in eo ubi summus pontifex laminam auream, in qua sculptum erat nomen Dei ineffabile, vigeat. Et ut per manus impositionem et orationem detur Spiritus sanctus, similiter ab apostolica auctoritate sumptum est, ut in Actibus apostolorum scriptum est: *Cum audissent apostoli qui erant Hierosolymis, quia recepisset Samaria verbum Dei, miserunt ad eos Petrum et Joannem: qui cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum sanctum. Et paulo post: Tunc imponebant manus super illos, et accipiebant Spiritum sanctum.* Juxta exemplum Petri et Joannis, occurrant episcopi ad loca ubi sunt, quibus necesse est imponi manus: occurrant et illi sine retractatione, qui accepturi sunt vestimentam nuptiale, ut possint, intrante rege, perseverare in convivio. Si aliquis prius subripitur de presenti sæculo, quam possit occurrere ministerio tanto, Deus scit cur eum prius coget exire de presenti sæculo. *Novit Dominus qui sunt ejus; et secundum Joannem evangelistam, Oves meæ vocem meam audiunt, et ego cognosco eas, et sequuntur me, et ego vitam æternam do eis, et non peribunt in æternum, et non rapiet eas quisquam de manu mea.* Hoc omnino cavendum est, ne torpore securitatis, negligentia ostium apertum inveniatur. Dicit Romanus libellus: de quo sæpe commemoravimus: Oratione expleta, facit crucem cum pollice ex chrismate in singulorum frontibus, ita dicende: In nomine Patris et Filii, et Spiritus sancti, Pax tibi, et cum spiritu tuo. Hæc verba sunt salutationis ad novum hominem, qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis.

CAPUT XXVIII.

De Litanis.

Litanie quæ fiunt circa baptisterii consecrationem, intercessionem sanctorum designant pro nascentibus, quod possumus discere ex lectione libri Apocalypsis, *Vidi ostium apertum in celo.* In ipsa Christus demonstratur sedens super sedem. Ibi Ecclesia, supra quam Dominus sedet, ibi indicium aquæ, in colore jaspidis: et ignis, in sardinis. Ibi spiritus Dei in septem lampadibus ardentibus ante thronum, qui sunt septem dona Spiritus Dei: Ibi baptismus in mari vitreo, sicut scriptum est, *Et in circuitu sedis tanquam mare vitreum simile crystallo.* Unde Beda super eundem librum †. Propter fidem veram, baptismum refertur ad vitrum, in quo non aliud videtur exterius, quam quod gestat interius. Crystallo quoque, quod de aqua in glaciem et lapidem pretiosum efficitur, baptismi gratia figuratur. De iri tacuimus, quia in ipso volumus designare litanias. Item inter alia dicit eadem Apocalypsis: *Et iris erat in circuitu sedis, similis visionis smaragdine; unde qui supra in eodem: Iris qui sit se-*

A nubes irradiante, et post diluvium primo propitiationis indicio factus est, intercessum sanctorum, quos Dominus illustrat, Ecclesiam muniri designat. Qui bene smaragdino lapidi nimie viriditatis comparantur. Quo enim hereditatem immarcescibilem fide perfectiore expectant, eo potentius etiam ceteros orando protegant. Quia iris erat in circuitu sedis, aguntur litanie, et ante baptismum, et post baptismum. Litanie Græce, Latine deprecationes.

CAPUT XXIX.

De vestimento albatorum, et recapitulatio de Septuagesima.

Albati propter vestes albas vulgo appellantur. Scio eorundem vestimentorum significationem diligenter explanatam ab archiepiscopis qui fuerunt tempore beatissimæ memoriæ Caroli ad eundem, ejus tamen admonitione. Igitur non expedit in isto opusculo laborare de illa, sed tantum, ut dicam, juxta Domini pietatem, qui octo dies insinuat, in quibus vestiuntur albæ vestes, et cerei neophytorum illuminantur. Sicut enim septem dies pertinent ad Vetus Testamentum propter sabbatum: ita octo dies ad Novum, propter octavam diem resurrectionis. De qua re dicit Salomon: *Da partes septem, necnon et octo;* jam enim docebat populum suum, ut non semper inhaerent Veteri Testamento, sed transirent aliquando ad Novum. A sabbato enim usque ad sabbatum portantur albæ vestes, quæ nobis specimen præstant, quales debeamus esse in Novo Testamento, et qualia corpora recepturi in octava die. A sabbato usque ad sabbatum portamus illas, id est, ex qua die pignus Spiritus accipimus: qui propter septenarium numerum sabbato deputatur usque ad alteram sabbati, quæ est memoria illius sabbati, in qua præsentari nos oportet ante Dominum cum ipso pignore. Ipsa vestimenta sunt stolæ albæ, de quibus scribitur in Apocalypsi: *Et date sunt illis singula stolæ albæ.* Singulas modo habent stolæ animæ sanctorum, de sua beata immortalitate gaudentes. Et iterum in eodem: *Amicti stolis albis, et palmis in manibus eorum: stolis, baptismum; palmis, triumphum crucis insinuat.* Et iterum in eodem: *Beati qui lavant stolæ suas, ut sint potestas eorum in ligno vitæ, et reliqua.* Dignum premium stolis candidis, id est vitæ immaculatae promittit, videlicet, ut Domini aspectu, qui est vita æterna, potiat. Ex memoratis sententiis possumus dignoscere duas eas, id est ut albæ vestes sint in signum, qualia corpora nostra debeant esse in Novo Testamento (corpora enim sunt quodammodo vestes animæ), et qualia nobis promittantur in futuro. De quibus Salomon ait: *Omni tempore sint vestimenta tua candida, et oleum de capite tuo non deficiat.* Et hic possumus intelligere, quod talia debeant esse opera nostra omni tempore, qualia sunt vestimenta albatorum, tam munda et candida. Et sicut ab illorum capite oleum non deficit per octo dies, ita nunquam cheritas ex mente nostra deficiat. Quod in sabbato exuantur ipsa vestimenta, hoc vult demonstrare

quod in die exitus animæ quando recedit de corpore A inveniat eadem anima sabbatum, id est requiem, et vestimenta sua hic dimittat, id est corpus, ut recipiat illud iterum in novissimo die. Unde mihi videtur congruentius esse, si portanda sunt post dies octo, et ut vere portanda sunt vestimenta abatorum, ut potius ab ipsis portentur a quibus portata sunt in sanctificatis diebus, quam ab illis qui se multis maculis poluerunt post baptismum: quia corpora nostra non alias animas recipient in futuro, quam eadem quæ illa rexerunt in præsentia. Duplicia solent esse eadem vestimenta: et duplex remuneratio sanctis promittitur in æterna vita. Unde Isaias: *Duplicia in terra sua possidebunt, id est gaudium animæ, et gloriam incorruptibilis corporis.* Quoniam peccatis imminentibus polluimus corpora nostra post baptismum, festinemus ad priorem emundationem per secundum baptismum venire, id est per penitentiam: Quis est qui purget nos a peccatis nostris? Et quis est qui introducat ad priorem mundationem, nisi Spiritus sanctus? Spiritus sanctus est septiformis. Manifestum est, si decem præcepta ejus custodiamus, eidem creatori nostro a quo per inobedientiam recessimus, per obedientiam conjunctos nos esse. Qua de re in septuagenario numero qui est septemplex decuplatus, ploremus et debeamus nostram miseriam, ut Spiritus sanctus expuret nos a nostris peccatis, et deducat per præcepta sua usque ad denarii remunerationem, ut ipsum regem Dominum nostrum in decore suo mereamur videre. Diximus, quantum potuimus, in superioribus septuagesimum numerum pertinere ad plorationem captivorum populi Dei, qui fuerunt sub Nabuchodonosor in Babylone. Possumus et eandem septuagesimam aliquo modo comparare filii Israel, qui fuerunt in Ægypto sub Pharaone, quasi prima officia, *Circumdederunt me gemitus mortis; et, Exsurge, quare obdormis, Domine? et, Ego mihi in Deum protectorem, congruat illi tempori, quando filii Israel se viderunt affligi ab Ægyptiis, et clamaverunt ad Dominum, ut scriptum est in Exodo: Post multum temporis mortuus est rex Ægypti, et ingemiscentes filii Israel propter opera, vociferati sunt, et ascendit clamor eorum ad Dominum ab operibus et audivit gemitum eorum, et recordatus est pacti quod pepigit cum Abraham et Isaac et Jacob. Et officium quartæ feriæ, quod est caput jejunii illi tempori, quando dixit Dominus ad Moysen: *Solve calciamentum de pedibus tuis.* Epistola vero, quæ in eodem die legitur, demonstrat nobis quid sit solvere calciamentum de pedibus, ut ex multis unum dicam: *Egredietur sponsus de cubili suo, et sponsa de thalamo suo.* Calciamentum a nostris pedibus solvitur, quando opus quod ex necessitudinibus concupiscentiæ carnalis percipimus, intermittitur. Et officium Quadragesimæ illi tempori, quando affligebatur Pharaon, ut liberaretur populus Dei: et postea perveniendam est ad mare Rubrum, id est ad baptismum: ac deinde transeundam per desertum sub ductibus*

sicut neophyti nostri per octo dies sub duobus presbyteris scilicet atque patronis et matronis deducuntur, et sic tandem perveniendum in sabbato ad terram promissionis. Illi qui baptizant, patres sunt baptizatorum, ut ex multis testimoniis Scripturarum possumus conjicere: sicut Marcus dicitur filius Petri in baptismo. De talibus filiis florent affata scripturæ apostolorum. Quoniam plures sunt baptizatorum, quam deduci possint ab his qui baptizant, commendantur cæteris patribus spiritualibus, ut eis hoc præbeant, quod a presbyteris præbendum erat. Nec sic abhorret a vero quod quadragesima duo dies nos perducant ad terram promissionis; quoniam propter nos qui jam transivimus mare Rubrum, constituti sunt quadragesima duo dies, et qui in captivitate peccatorum nostrorum redegimus nos, per exempla patriarcharum revertamur ad terram promissionis, non per baptismum aquæ: catechumeni nostri, qui nondum transierunt mare Rubrum, possunt esse sub typo populi Israel, qui adoraverunt idola in Ægypto, et per duces optimos Moysen et Aaron, liberati sunt de Ægypto, et transierunt mare Rubrum.

CAPUT XXX.

De illuminatione cereorum.

Quod illuminatio cereorum secundum libellum Romani ordinis exspectatur usque ad Agnus Dei, hoc demonstrat, quod per illum agnum qui tollit peccata mundi unusquisque lumen accipere debet.

CAPUT XXXI.

De missa in nocte.

Dicamus, modo *Gloria in excelsis Deo*, quia tanto lumine illustrata est præsens nox, scilicet, Dominica resurrectione; canamus laudes Deo, quoniam, in quibus habitabat diabolus, jam inhabitat Spiritus sanctus. Hoc ait pontifex ore et mente, ut nos mente teneamus, dicendo: *Deus qui hanc sacratissimam noctem gloria Dominice resurrectionis illustras, conseres in nova familie tue progenie adoptionis Spiritum, quem dedisti.* Ubi notandum vocem ministrorum ad neophytos esse usque ad Evangelium. Dicit ad eos lector: *Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt querite; ubi Christus est in dextra Dei sedens.*

Habes lectionem de anagogico pede, in quo catechumeni accensi per verba cantici, sicut cervi desiderabant apparere ante faciem Dei; quod nunc habent in effectu, tunc habebant in desiderio. Nemo perfecte potest sapere quæ sursum sunt, nisi interno mentis celesti sapore prius fuerit accensus. Dicit ad eos lector: *Mortui enim estis et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.* Commortui estis Christo per baptismum, vita vestra futura jam est in Christo, est vobis vita reposita in sua vita. Quod in illo scitis factum ex resurrectione, in vobis sperate futurum: *Cum enim Christus apparuerit vita vestra, id est cum se demonstraverit ille qui modo in se servat vitam vestram, et fecerit vos esse, quod ipse jam est per immortalitatem, tunc et vos appa-*

relatis cum ipso in gloria, quæ modo vobis promittitur. Quapropter dicit officialis : *Nolite esse otiosi, offerite Deo sacrificium.* Augustinus nobis demonstrat in psalmo centesimo sexto decimo, quale sacrificium debeant offerre. Audivimus, fratres, admonentem nos atque hortantem Spiritum sanctum, ut sacrificium confessionis offeramus Deo. Et paulo post : Per vosipsos potestis advertere, non tantum in peccatis, sed et in laudibus Dei confessionem divinis litteris solere nominari. Quid congruentius in hoc psalmo quando *Alleluia* cantamus, quod est, laudate Dominum, nos admoneri intelligimus, cum audimus : *Confitemini Domino*, quam idipsum scilicet, ut laudemus Dominum? Non potuit laus Dei brevius explicari, quam ut diceretur, *quoniam bonus est.* Quid sit grandius ista brevitate, non video. Et paulo post : Sed quoniam populo dicitur in prænuatiatione futurorum liberato ab omni labore et captivitate peregrinationis, et ab omni permixtione iniquorum, quod ei per gratiam Dei præstitum est, non solum non retribuendis mala pro malis, sed etiam retribuendis bona pro malis, convenientissime adjunctum est, *quoniam in sæculum misericordia ejus.* Ex uno præcepto pendet *Alleluia*, et tractus qui sequitur, hoc est, ut neophyti offerant Deo sacrificium laudis. Tractus dicit, in causa neophytorum : *Laudate Dominum, omnes gentes, laudate eum, omnes populi; quoniam confirmata est super nos misericordia ejus, et veritas Domini manet in æternum.* De quibus duabus vietatibus idem qui supra dicit in psalmo cxii. Hæc duo, misericordiam et veritatem, advertite, in sanctis Scripturis, quam sæpe sibi jungantur. In sua quippe misericordia vocavit impios, et in veritate judicat eos, qui vocati venire noluerunt. Præsentem neophyti iter paratam habent intrandi ad regna cælorum : porta aperta est eis, quam nos, qui inquinati sumus per mundanum affectum post baptismam, pulsare debemus bonis operibus. Idcirco tantum in causa est erga eos, ut offerant Deo sacrificium laudis. Cantatur prius *Alleluia*, quod est Hebræum. Hebræa enim mater est cæterarum linguarum, ut credimus, et nobilissima constat propter auctoritatem divinæ Scripturæ; Latina inferior quasi filia, sive varus, quam duxit in uxorem filius Synagogæ, ac per hoc *Alleluia* præponitur hic, quod non fit in cæteris officiis : tamen cum ventum fuerit ad dicendam de prima et octava die neophytorum, oportet repedare eandem portam, sive sic, seu alio modo. Ecce finitam est sacrificium neophytorum. Deinde resurrectio Domini ad memoriam reducit, et angelorum allocutio ad feminas et feminarum affectus. Evangelium narrat secundum Marcum modum conventus feminarum, et dixit : *Dum transisset sabbatum, Maria Magdalene et Maria Jacobi et Salome emerunt aromata, ut venientes ungerent Jesum.* Ut opinor, propter mulierum imitationem dicit Romanus libellus non portari hæc nocte ante Evangelium aliud nisi thymiana, sive quia dubitat utrum jam carnem suam plenam munere lucis revexisset ab in-

A feris Dominus, hæc tantemodo obtulerunt mulieres. Illis locutus est angelus, dicens : *Nolite espavescere; Jesum quæritis Nazarenum crucifixum : surrexit, non est hic.* In sequentibus manifestatur affectus mulierum : *At illæ exeuntes, fugerunt de monumento. Invaserat enim eas timor et pavor, et nemini quidquam dixerunt, timebant enim.* Quod ita Beda super Marcum : Merito movet quomodo Marcus scribat, et nemini quidquam dixerunt, cum dicat Lucas, et regressæ a monumento, nuntiaverunt hæc omnia illis undecim et cæteris omnibus. Similiter Matthæus, et exierunt de monumento cum timore et gaudio magno, currentes nuntiare discipulis ejus; nisi intelligamus ipsorum angelorum nemini ausas fuisse aliquid dicere, id est respondere ad ea quæ ab illis audierant, aut certe custodibus quos jacentes viderunt *. Reducendo ad memoriam silentium et sacrificium mulierum, in tempore sacrificii silent cantores. Et earum sacrificium erat tunc quod ferebant unguentam ad unguendum corpus Domini. *Sanctus, sanctus, sanctus* cantant, quod est angelorum cantus, quia angeli non tacuerunt de ejus resurrectione, sive iste, qui modo locutus est in Marco; sive illi quos Joannes narrat sedentes, unum ad caput et unum ad pedes. Vice mulierum iterum Agnus Dei reticent cantores, *Agnus Dei, dico, qui tollis peccata mundi, miserere nobis.* Maria dicebat hortulano : *Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi ubi posuisti eum? quem credebat, furtim sublatum, non credebat tollere peccata mundi, ac propterea audivit quando voluit Dominum tangere : Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum.* Sacerdos vicarius Christi implet officium suum. Dubitantibus apostolis de sua resurrectione, timentibus mulieribus et nihil dicentibus angelorum concertus clamat Christum resurrexisse a mortuis. Christus ipse per suam gloriosam apparitionem manifestum se facit quibuscumque vult.

CAPUT XXXIIII.

De octo diebus neophytorum.

Dicit Augustinus ad Januarium : Hæc de Scripturis firmissimè tenentur, id est Pascha et Pentecoste, ut quadraginta dies illi ante Pascha observentur, Ecclesie consensus roboravit : sic etiam, ut octo dies neophytorum distinguantur a cæteris, id est, ut octavus primo conveniat *. Octo officia quæ sunt in commemoratione neophytorum, distinguuntur a cæteris sequentibus usque ad Pentecosten. Primum habet duas laudes, id est, *Alleluia, Confitemini Domino*, et tractum, *Laudate Dominum, omnes gentes.* Octavum habet duas, id est, duo *Alleluia, Hæc dies, et Laudate, pueri, Dominum* : quod non fit in nullo sabbato alio usque in Pentecosten. Sex medii habent responsorium et *Alleluia*. Prima ergo vita, ut qui supra ad eundem, non fuit sempiterna peccanti. Requies autem ultima sempiterna est, ac per hoc et octavus sempiternam beatitudinem habebit, quia requies illa, quæ sempiterna est, excipitur ab octavo, non exstinguitur, neque enim esset aliter sempiterna. Ita erit octavus qui prius, ut prima vita,

sed aeterna, reddatur. In memoratone primæ vitæ, quam habuit primo Adam, *Alleluia* canitur, et quia non fuit sempiterna, tractus sequitur, ut in lingua humilliore humilitas posterioris vitæ recordetur. Adhuc neophyti in peregrinatione sunt, in qua tamen laudare Dominum debent, quia sunt redempti. Requies ultima, quæ redditur in septima die, et perficitur in octava, ipsa habet sempiternam beatitudinem: ac per hoc in memoriam potissimæ restorationis in septima die, et in octavo officio duo *Alleluia* cantantur: primum, quia vita redditur; secundum, quia sempiterna *Alleluia*. Gloriosior omnium linguarum lingua Hebræa est. Atque in isto loco eadem ratione possumus nos absolvere a debito octavarum dierum, id est Dominicorum Pentecostes, quando duo *alleluia* frequentantur. Duo sunt unde anima in septima die, id est requie, laudat Dominum unde de percepta lætitia, alterum de percipienda in resurrectione, et alio modo: Homo in resurrectione constabit ex anima et corpore, quamvis spiritali. In recordatione illius resurrectionis per Dominicos dies Pentecostes duo *alleluia* celebrantur. Et quia Dominica resurrectio præcessit in octavo die, quod futurum erit in resurrectione nostra, hoc agimus per Dominicos dies Pentecostes, id est, ut et mens et corpus laudet Dominum. Et quia interim sine corpore anima in te laudat Deum, per singulos dies *Alleluia* celebratur. In festivitatibus sanctorum duo *alleluia* sunt, quia jam de Domini aspectu potius lætantur, quam hæc quæ sunt tantum in requie animæ. Unum, quia requiescant; alterum, quia vident Dominum. Quamvis memorata sabbati septima dies sit hebdomadis, tamen octavum officium in ea celebratur pro neophytis. At medii sex responsorium tenent et *alleluia*. Sicut septenarius numerus requiem significat, ita et sennarius opera. Responsorius, qui nos invitat per sex dies ad Christi resurrectionem, aliquam actionem vult nobis intimare in resurrectione corporum. De qua actione dicit idem, qui supra, ad eundem: Inest autem in illa requie non desidiosa segnitia, sed quedam ineffabilis tranquillitas actionis otiosæ. Sic enim ab hujus vitæ operibus in fine requiescetur, ut in alterius vitæ actione gaudeatur. Sed quia talis actio in Dei laude agitur, sine labore membrorum, sine angore curarum, non ad eam sic transitur per quietem, ut ipsa labori succedat, id est non sic esse incipiat actio, ut desinat quies. Neque enim redditur ad labores et curas, sed permanetur in actione. Quia ad quietem pertinet nec in opere laborare, nec in cogitatione fluctuare. Quia ergo per requiem ad primam vitam redditur, unde anima lapsa est in peccatum, propter ea per sabbatum requies significatur. Illa autem prima vita, quæ a peregrinatione redeuntibus, et primam stibam accipientibus redditur per unam sabbati, quem diem Dominicum dicimus, figuratur. Et in alio loco idem ad eundem: Dies Dominicus non Judæis, sed Christianis, resurrectione Domini declaratus est, et ex illo cepit habere festi-

vitalem suam. Animæ quippe omnium sanctorum ante resurrectionem corporis sunt quidem in requie, sed in ea non sunt actiones qua corpore recepto vegetantur. Talem quippe actionem significat dies octavus, qui et primus, qui non auferit illam requiem, sed glorificat. Ex inspiratione sancti Augustini per responsorium intelligimus actionem sanctorum in corpore, quæ erit cum omni lætitia, ut responsorius sonat, *Hæc dies quam fecit Dominus; exultemus et lætemur in ea*. Quia hæc lætitia exitum habet in glorificatione, *Alleluia* sequitur; et ut demonstraretur eandem actionem non esse aliud nisi laudem Dei, post sex dies continuatim *Alleluia* cantatur. Ubi notandum est versus responsorii omnes esse de psalmo *Confitemini Domino*, qui sonat confessionem laudis, quæ tamen laus *Alleluia* concluditur præter nobiliorem linguam. Versus sunt: *Confitemini Domino, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus. Item: Dicit nunc Israel quoniam bonus. Item: Dicant nunc qui timent Dominum, quoniam in sæculum. Seu: Dicant qui redempti sunt a Domino*. Utrosque vidi scriptos in illo loco, et utrosque audivi cantari. Item: *Dextera Domini. Item: Lapidem quem repronaverunt. Item: Benedictus qui venit*. In fine enim versusum præposterus ordo est, *Benedictus qui venit in nomine Domini*, præponitur in quinta feria versus, *Lapidem quem repronaverunt*, qui est in ordine psalmi prior, et quod non est sine ratione, sexta feria cantatur. Idem inter cæteros præcipue sonat de passione Domini, quæ facta est sexta feria: in illa repronaverunt Judæi Dominum edificantes, in illa factus est caput angeli, conjungens duos parietes simul ex adverso venientes.

CAPUT XXXIII.

De eisdem octo diebus.

Octo dies neophytorum cursum præsentis vitæ monstrant. Sicut enim iter filiorum Israel, postquam transierunt mare Rubrum usque ad terram promissionis, significat omnem cursum præsentis vitæ, ita et conversatio neophytorum omnem cursum præsentis vitæ, in quo nos oportet secundum resurrectionem Christi vivere. De quo cursum dicit Augustinus in libro contra Faustum duodecimo: Rubet in mari Rubro baptizatus, utique Christi sanguine consecratus: hostes sequentes a tergo moriantur, peccata præterita. Ducitur populus per desertum: baptizati omnes nondum perfuerunt promissa patria: sed quod non vident; sperando et per patientiam expectando, tanquam in deserto sunt: et illic laboriosæ et periculosæ tentationes, ne revertantur corde in Ægyptum: nec ibi tamen Christus deserit, nam et illa columna non recedit. Secundum hæc verba, baptizati nostri ducuntur quotidie ad Ecclesiam, columna cerei illuminata præcedens eos, illuminata est jam, quia in corpus Christi trajecti sunt baptizati: spiritus Christi illuminat membra Christi. Ex sequentibus potest dignosci quomodo illi octo dies ceptentur cursum status nostri: prima dies quando

baptizatus descendit de aqua, quæ est sabbatum, id est requies, statum Adæ nobis informat antequam peccaret. Non Adam ita fuit factus, ut labore aliquo acquireret sibi fructum vivendi, si non peccaret, sed tamen legitur posuisse eum in paradiso Deum ut operaretur. Eandem requiem, quam præstitit Deus Adæ, antequam peccaret, dat baptizatis in sabbato: ita tamen ut deinceps operentur bona usque ad alteram sabbati: sicut et Adam operi deditus fuit absque ullo labore. Ipsa requies est innocens vita, quam habuit Adam in septima die quando requievit Deus ab omnibus operibus suis: eandem recipiunt modo baptizati in sabbato. Ac dein quia via restat baptizatis per desertum, quasi post *Alleluia*, animæ tractus, id est, patientia, per quam expectare debent terram repromissionis, sequuntur sex dies qui pertinent ad opus bonum, sanctumque et pium, ne vacua domus invadatur. Post illos sex dies sequitur sabbatismus, qui eos introducit ad patriam repromissionis, ubi est requies sempiterna, non revertens ad alium laborem, sed de lætitia gloriæ animarum transit ad lætitiâ incorruptibilis corporis: ac ideo non subsequitur *Alleluia*, Hæc dies, tractus: sed *Alleluia, Laudata, pueri, Dominum*. Sex dies qui inter duo sabbata sunt utrumque nobis tempus ad memoriam reducant, scilicet Adæ, qui fuit deditus desiderantissimo operi in paradiso; et illud quo filii Israel transierunt per desertum sub ducibus, in quo tempore non sunt attrita vestimenta illorum, et sic tandem pervenerunt ad libertatem in terra repromissionis, quæ significat patriam in qua recipiuntur sanctæ animæ post sæculum transactum.

CAPUT XXXIV.

De die sancto Paschæ.

Die sancto Paschæ in introitu per ora prophetarum præsentat se Christus ex resurrectione Patri suo, in Ecclesia sua dicens: Resurrexi et adhuc tecum sum. Oratio prima demonstrat aditum esse apertum sanctæ Ecclesiæ regni cœlestis per capitulum resurrectionem. Epistola admonet nos ut separati simus a vitiiis, in quo certavimus per dies quadragesimales, et neophyti abjecerunt in baptismo. Corinthiis misit illam Paulus, ut separarent se justis ab his qui tale peccatum fecerunt, quale nec inter gentes audiebatur: et per pœnitentiam non revertantur ad cœtam sanctorum. Ipsi erant vetus fermentum, et illi azymi propter novitatem vitæ. Ita et nos admonemur illa, ut sine retractione in die sancto Paschæ alieni simus a vitiiis. Det Deus ut sicut Filius ejus Dominus noster, qui hodierna die ita resurrexit a mortuis, ut mors ultra repetitum non habeat in illo, ita nec in membris suis habeant præterita vitia neque imminencia. Responsorius monstrat quantum lætari oporteat eos qui purgantur a vitiiis; in *Alleluia* monstratur in quo sit tantæ lætitiæ causa, id est, quia *Pascha nostrum immolatus est Christus; itaque epulemur*, et cætera. Evangelium exponit perfectius causam totius lætitiæ. Quia suo in loco, si Dominus dederit, dicturi sumus enucleatius de toto effectu

missæ, meæ parvitati hæc sufficiant, quæ propterea tetigi, ut non mihi viderer a tanta lætitiâ, quantum præsens continet dies, mente alienus fore. Insuper etiam libet interponere quod S. Augustinus de orationibus missæ dicit in libro Quæstionum in quæstionibus ad Paulinum Nolanum episcopum: Multa hinc dici possunt quæ improbanda non sunt, sed eligo in his verbis hoc intelligere quod omnis vel pene omnis frequentat Ecclesia, ut preces accipiamus dictas, quas facimus in celebratione sacramentorum, antequam illud quod est in mensa Domini incipiat benedici. Orationes, cum benedicitur et sanctificatur, et ad distribuendum comminuitur, quam totam petitionem fere omnis Ecclesia Dominica oratione concludit: interpellationes, sive (ut nostri codices habent) postulationes sunt, cum populus benedicitur. Tunc enim antistites vel advocati susceptos suos per manus impositionem misericordissimæ offerunt potestati. Quibus peractis, et participato tanto sacrificio, gratiarum actio cuncta concludit, quam in his etiam verbis ultimum Apostolus commendavit. Hoc autem fuit præcipue causa ista dicendi, ut his breviter præscriptis atque significatis non putaretur negligendum esse quod sequitur, *Pro omnibus hominibus, pro regibus et his qui in sublimitate sunt, ut quietam et tranquillam vitam agamus in omni pietate et charitate*, ne quisquam, sicut se habet humanæ cogitationis infirmitas, æstimaret non esse ista facienda pro his a quibus persecutionem patiebatur Ecclesia, cum membra Christi ex omni essent hominum genere colligenda. Unde adjungit et dicit: *Hoc enim bonum est et acceptum coram Salvatore nostro Deo, qui omnes homines vult salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire*. Et ne quisquam diceret posse esse salutem viam in bona conversatione et unius omnipotentis Dei cultu, sine participatione corporis et sanguinis Christi, unus enim Deus, inquit, et unus mediator Dei et hominum homo Christus Jesus; ut illud quod dixerat, omnes homines vult fieri salvos, nullo alio modo intelligatur præstari nisi per mediatorem, non Deum, quod semper erat Verbum, sed hominem Christum Jesum, cum *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* †. Orationes quatuor quas memorat S. Augustinus, ita nominat nostra translatio: *Obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones*. Ubi etiam notandum est quod oratio illa quæ sic inchoatur: *Libera nos quæsumus, Domine, ab omnibus malis*, conclusio sit tantam orationis Dominicæ, cum S. Augustinus dicat, « quam totam petitionem fere omnis Ecclesia Dominica oratione concludit; » simulque hoc notandum quod orationem illam quam episcopi sive advocati solent facere super populum cum signo sanctæ crucis, ille solebat facere eam, postquam comminabat corpus Domini ad distribuendum: quam orationem vocat postulationes. Dein sequuntur gratiarum actiones, quando post auditam vocem diaconi, quæ dicit, *Ita, missa est, sive, Benedicamus Domino*, populus respondet, *Deo gratias*.

CAPUT XXXV.

Demonstratio quod informant sex dies paschales cæteros dies Dominicos et justos homines : et dies quinquaginta a sabbato Paschæ, neque ad sabbatum octavarum Pentecostes, futuram vitam, et quotidiani dies sive Septuagesimæ Dominici, seu Quadragesimales, penitentes.

Illi sex dies paschales, in quibus responsorium cantamus et *Alleluia* informant cæteros dies Dominicos sive festos, quos celebramus ab octavis Pentecostes usque in Septuagesimam. Responsorius et *Alleluia* actum eorum et lætitiã sive lætitiã sive gratiarum actiones, qui perseverant in sanctitate quam acceperunt in baptismo, recolunt. Ita enim in spe habent regnum futurum, ut etiam hic bene operando ad beatitudinem perveniant. Sive, ut alio modo dicamus, per responsorium activam vitam intelligimus, per *alleluia* contemplativam. Actus necesse est hic celebretur, ut quod speramus et per patientiam exspectamus adipisci valeamus per bona opera. Responsorii illi quos per sex dies cantamus, sive per cæteros Dominicos dies, vel festivos dies sanctorum, quibus subsequitur *Alleluia*, tales actus significant qualis est prædicatio, lectio, elemosyna, visitatio viduarum, pupillarum et infirmorum. Hæc in præsentis sæculo omni die Dominico agere possunt sine retractione. Quibus id est memoratis responsoriis, *Alleluia* sequitur, quia post talem actionem in laudem Dei transfertur anima sanctificata ab omni peccato. Illi dies quinquaginta qui sequuntur a sabbato Paschali usque ad octavas Pentecostes, alteram vitam informant, quam nondum percepimus, ubi non erit responsorius, quia nemini ibi prædicabitur : sed erunt omnes docibiles Dei ; neque aliquis visitabitur quia nemo ibi viduus, neque pupillus, neque infirmus. Elemosyna non erit necessaria, quia nemo ibi indigens, sed tantum *Alleluia* ibi celebrabitur, id est lætitiã animarum de percepta immortalitate et receptione corporum, ut gratiarum actus Deo usque in sempiternum. Eandem lætitiã numerus quinquagenarius significat, qui apud Hebræos jubilæus appellatur, id est, jubilatiõ plena. Quid cæteri dies informant, ex libro S. Augustini de Fide et Operibus considerare, ut opinor, valeamus : sic enim dicit : Non quia quicquam ista debet extolli, ut non dicam, apud alios jactare, sed apud seipsum putare audeat, ac in hac vita esse sine peccato. Sed nisi essent quedam ita gravia, ut etiam excommunicatiõs plectenda sint, non diceret Apostolus, *Congregatis vobis et meo spiritu tradere hujusmodi Satana in interitum carnis, ut spiritus salvus sit in die Domini Jesu*. Unde etiam dicit : *Ne lugam multos ex his qui ante peccaverunt, et non egerunt penitentiam super immunditiis et fornicatione quam gesserunt*. Item nisi essent quedam non ea humilitate penitentis sananda, quæ in Ecclesia datur eis qui proprie penitentes vocantur, sed quibusdam correptionum medicamentis, non discret ipse Dominus, *Corripe eum inter te et ipsum solum, et si te audierit, lucratus es fratrem tuum*. Postremo, nisi essent quedam

A sine quibus hæc vita non agitur, non quotidianam medelam poneret in oratione quam docuit, ut dicamus : *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* †. Quotidiani dies informant eos, quia solent presbytero confiteri peccata, ut corripantur ab ipso, et consilium accipiant penitendi. Ipsi dies sine *Alleluia* transiguntur, quia non est pulchra laus in ore peccatoris. Quamvis citatus sit Deus ad parcendum, tamen non cito potest crubescencia peccatorum transire a corde justis. Memoratum modum informat versus qui dicit : *Non est sanitas in carne mea a facie iræ tuæ : non est pax ossibus meis a facie peccatorum meorum*. Informant etiam verba Domini, ad Moysen dicentis de Maria : *Si pater ejus spuisset in faciem ejus, nonne deluerat saltem septem dierum rubore suffundi? Separatur septem diebus extra castra, et postea revocabitur. Cui enim apuitur in faciem, despectus adhibetur. Quando nos Deus despicit propter peccata nostra, rubore debemus perfundi usque ad completionem septem dierum, id est, usque ad satisfactionem. Per abstinentiam *Alleluia* in quotidianis diebus in officio missæ rubor Ecclesiæ monstratur, quem habet de suis vulneratis, et nondum sanatis. At Dominici dies a Septuagesima usque in Pascha Domini eos informant qui his tentationibus tenduntur, sine quibus vita præsens non potest transigi. Responsoriis dierum illorum non subministratur *Alleluia*, sed tractus, qui quamvis pertineat ad contemplationem propter suam dulcedinem et unionem, tamen non est in tanta lætitiã, in quanta est illa de quo dicebat Jacobus : *Qui autem in verbo non ostendit hic perfectus est vir*. In diebus quadragesimalibus ante pascha informat eos sancta Ecclesia, qui proprie penitentes vocantur, excepto quod non excommunicantur, et ad manus reconciliationis episcoporum non redit in finem Quadragesimæ ; informat eos in jejuniis, in abstinentia deliciarum, in habitu, in dejectione, in luctu, in vigiliis, in quietudine, in silentio, in obedientia operum, et cæteris bonis quibus reconciliantur Deo simul cum penitentia.*

CAPUT XXXVI.

De diebus Pentecostes.

Tempus Pentecostes inchoatur a prima die resurrectionis, et currit usque ad diem quinquagesimam post Pascha. De quo tempore dicit Augustinus in libro ad Januarium : Quadragesimarius autem partibus suis computatus addit ipsum denarium ; et sunt quinquaginta, tanquam merces operis et continentie. Neque quim frustra ipse Dominus quadraginta dies post resurrectionem in hac terra et in hac vita cum discipulis conversatus est : et posteaquam ascendit in cælum, decem diebus interpositis, promissum Spiritum sanctum misit completo die Pentecostes. Qui dies quinquagenarius habet alterum sacramentum, quod septies septem quadraginta motum fuit, et cum reditur ad initium, quod est octavus, qui et primus dies : quinquaginta completur, qui celebrantur post resurrectionem Domini

jam in figura non laboris, sed quietis et lætitiæ. **A** Propter hoc jejunia relaxantur, et stantes oramus, quod est signum resurrectionis. Unde etiam diebus Dominus omnibus ad altare observatur, et *alleluia* canitur, quod significat actionem nostram non esse nisi laudem Dei, sicut scriptum est. *Beati qui habitant in domo tua, in sæcula sæculorum laudabunt te.* De relaxatione jejunii Ambrosius dicit in tractatu ad Romanos †: Nam sunt quidam qui feria quarta carnem non edendam statuerunt: sunt qui sabbatis; sunt iterum qui a Pascha usque ad Pentecosten edunt. Et Hieronymus ad Marcellam de fide nostra et dogmate hæretico contra Montani sectatores. Nos unam quadragesimam secundum traditionem apostolorum tempore nobis congruo jejunamus: illi tres in anno faciunt Quadragesimas, quasi tres passi sunt salvatores; non quod et per totum annum, excepto Pentecosten, jejunare non liceat; sed quod aliud sit necessitate, aliud voluntate munus offerre. Et iterum ad Lucinum Bæticum: Atque utinam omni tempore jejunare possimus, quod in Actibus apostolorum diebus Pentecosten et die Dominico Paulum apostolum, et cum eo credentes fecisse legimus. Et iterum in eadem: Non hoc dico quod festis diebus jejunandum putem, et contextas diebus quinquaginta ferias auferam: sed unaquæque provincia abundet in suo sensu, et præcepta majorum leges apostolicas arbitretur. Et iterum ejusdem in Commentario super Matthæum: Quando vero transierunt nuptiæ, et passionis ac resurrectionis tempus advenit, tunc sponsi filii jejunabunt. Nonnulli putant fdcirco post dies quadraginta passionis jejunia debere omitti, licet statim dies Pentecosten et Spiritus sanctus adveniens indicet nobis festivitatem, et ex hujus occasione testimonii, Montanus, Prisca et Maximilla etiam post Pentecosten faciunt Quadragesimam, quod ablato sponso, filii sponsi debeant jejunare; Ecclesiæ autem consuetudo ad passionem Domini et resurrectionem per humilitatem carnis venit, ut spiritali saginæ jejunio corporis præparemur. Juxta leges autem tropologiæ sciendum quod quandiu sponsus nobiscum est, et in lætitia sumus, nec jejunare possumus, nec lugere; cum autem ille propter peccata nostra a nobis recesserit, et avolarit, tunc indicendum jejunium est, tunc luctus recipiendus. **D** Duas varietates habemus in Ecclesia nostra de jejunio quod fit post resurrectionem Domini. Aliqui secundum nostrum vulgarem usum statuunt terminum quadragesimalis jejunii in festivitate sancti Joannis; illi qui hoc faciunt non possunt semper dies Pentecosten excludere a jejunio. Aliqui volunt secundum traditiones sanctorum Patrum, quos prætulimus, et in sequentibus habemus ponere, omnes dies Pentecosten habere in lætitia; qui hoc faciunt non possunt semper terminum hujus quadragesimæ facere in festivitate sancti Joannis. Et ubi terminus ponatur non est fixum ex Scripturis sacris, neque ex traditionibus Patrum. Solet aliquoties evenire ut post Pentecosten dies abundant ad numerum quadraginta

dierum implendum usque ad festivitatem sancti Joannis, hoc est, quando dies Dominicus Paschæ occurrerit in undecimo Kalendarum Aprilium, et in decimo suprascriptarum et in nono et in octavo. Quando in memoratis octavis Kal. Aprilis occurrerit dies Dominicus Paschæ, tunc habendus est dies Pentecosten in 11 Idibus Maii. Ab illo die usque in festivitatem sancti Joannis Baptistæ hebdomadæ sex sunt. Et si quis voluerit quadraginta tantummodo diebus intendere, intendat quando Dominicus dies Paschæ occurrerit in septimo Kal. April., sive sexto supra scriptarum, et sic poterit adimplere numerum suum inter Pentecosten et festivitatem S. Joannis. Ut reor, propter memoratos dies, qui per disjunctos annos convenientes sunt termino qui fit in festivitate sancti Joannis, prætermissa est diligentia Pentecosten, et inclusi sunt ipsi dies in luctu, qui debent esse lætitia, ex auctoritate Dominicæ presentationis, ut solitus terminus teneatur. Si visum fuerit magistris, ut hoc diffiniant, quando tempus jejunii peragatur eorum qui sponte propter peccata sua jejuant post resurrectionem Domini, videtur nobis variabilis res auferri de nostra Ecclesia. Cur lætari debeamus in diebus Pentecosten, abundant exempla sanctorum Patrum; cur jejunare necesse sit unusquisque ex corde suo cognoscit. Major enim festivitas est adventus Spiritus sancti quam festivitas beati Joannis Baptistæ. Si includenda est festivitas infra jejunium, amplius includenda est festivitas sancti Joannis quam adventus Spiritus sancti; et si hoc statuit jejunans sive indicens jejunium, ut in festivitate sancti Joannis, vel sancti Petri et Pauli absolvatur jejunium, et postea peragatur, nullum detrimentum facit animæ suæ. Non sequimur nos in præsentī jejunio Montanum et suos sectatores, sed consideramus peccata nostra, et pro eis certamus fructus dignos reddere poenitiæ. Ex Hieronymo memorato possumus addiscere a quibus illa jejunia usurpata sint aliquando, quod non ex necessitate indicenda sint jejunia Pentecosten communi Ecclesiæ, sed voluntate licere unicuique jejunare ob devotionem suæ mentis. Ab ista licentia et ab ista libertate excluduntur, quæ proprie poenitentes in Ecclesia nominant.

CAPUT XXXVII.

De litania majore.

Sequitur una varietas inter octavas Paschæ et vigiliis Pentecosten, hoc est, jejunium triduanum in vigilia Ascensionis Domini. Miror quemodo inolevit consuetudo præsentis jejunii in nostra Ecclesia, quæ tamen non tenetur per omnes Orientales Ecclesias, cum sancti Patres quos memoravimus, Ambrosius, Augustinus, Hieronymus, dicant relaxanda jejunia tempore Pentecosten, nec non etiam venerabilis presbyter Beda de eodem tempore dicit in homiliis suis: Merito ergo sacrosanctis diebus his nos quoque majoribus epulis atque hymnis cœlestibus vacamus, ob reverentiam nimirum Dominicæ resurrectionis, ob memoriam Domini convictus cum disci-

pulis, simul et ob spem futuræ nostræ quietis ac vitæ immortalis. Et paulo post : Recte etiam quinquagenario dierum numero statum futuræ nostræ beatitudinis in imagine veneramur, jejunia videlicet relaxando, et *Alleluia* canendo, stantes orando, quæ sunt aptissima perpetuæ quietis, resurrectionis et laudis præsentia. A quo primo initium præsens jejunium sumpsit, Gregorius Turonensis manifestat, in gestis Francorum ita dicens : In his temporibus fuit in Vienna urbe terræ motus maximus ubi multæ ecclesiæ et domus multorum concussæ fuerunt et subversæ : ubi bestię multæ oberrantes, lupi, ursi æcerbi ingressi per portam civitatis, devorantes plurimos, per totum annum hæc faciebant. Nam veniente solemnitate sancti Paschæ, sanctus Mamertus, qui in ea urbe erat episcopus, dum missarum solemniam ipsa vigilia celebraret, palatium quoque regale quod in ea civitate erat, divino igne succensum est. Cumque hæc agerentur appropinquante Ascensione Domini, indixit jejunium vir sanctus Dei triduanum in populo cum gemitu et contritione. Et paulo post : Tunc cessavit ipsa tribulatio et subversio. Deinceps omnes Ecclesiæ Dei et sacerdotes hoc exemplum imitantes usque ad præsens, ipsas triduanas litanias ubique celebriter colunt. Ubi dicit, *omnes Ecclesiæ Dei*, non extra Gallias possumus eas intelligere. Ubi erant de quibus Ambrosius dixit, qui quotidie statuissent carnem edendam usque in Pentecosten, ibi non solum jejunium juxta morem nostrum, neque ubi Hieronymus, neque ubi Augustinus erat. Quod si fieret, non tam aperte prædicarent relaxationem jejunii infra quinquaginta dies. Romana consuetudo unum diem, id est, septimo Kalendas Maii, interponit, quem vocat in *litania majore*, non in jejunio : litaniam autem, ut prædiximus, deprecatio est apud nos. Potest enim serena mens et aliena a voluntate mala, deprecari Deum, quamvis manducet sobrie carnem meridie, et lætetur de resurrectione Domini ; tamen majorum Patrum, id est apostolicorum, usus sequendus est. Forsitan ex ipso officio poterimus intelligere quid deprecandum sit tali tempore. Prima oratio ad missam dicit : *Præsta, quæsumus, omnipotens Deus, ut qui in afflictione nostra de tua pietate confidimus, contra adversa omnia tua semper protectione muniamur*. Huic concordat offertorium, dicens : *Adjuva me, Domine Deus meus, salvum me fac propter misericordiam tuam*. Et iterum : *Qui insurgunt in me confundantur*. Eo tempore, id est, septimo Kalendarum Maii, possunt inimici commovere bellum adversus vicina regna, ut reor, caute providit sancta Ecclesia Dominum rogare ut qui destruxit olim consilium Achitophel, nunc destruat consilia eorum qui volunt irruere super pacem ejus. Intendit ad hoc quod dicit Epistola : *Multum enim valet deprecatio justis assidua*. Evangelium alteram petitionem sonat dicens : *Quis autem ex vobis patrem petit panem : et iterum, aut piscem ? et iterum, aut si petierit ovum ; in istis tribus tria temporalia petenda possumus in-*

telligere, et tria spiritualia. Per panem omnia bona quæ de terris nascuntur ; per piscem, quæ de aquis ; per ovum, animalia quæ coeunt simul. Hæc enim memorato tempore in aliquo profectu sunt : germina messis pullulant, arborum fructus ex flore prodeunt, vineæ atque olei liquor suis ab arboribus se erumpit, pulhorum animalia campos tendunt. Quoniam hæc necessaria sunt nostris usibus, petenda sunt a Domino ut conserventur. At spiritualia, ita : per panem, charitatem ; per piscem, fidem ; per ovum, spem : quibus tribus colitur a nobis Divinitas. Hæc illo in tempore præcipue petenda sunt a Domino, quando resurrectio Christi et Ecclesiæ celebratur, ut his roborati, in justificatione persistamus. Officium Romanum cantamus et tempus ejus prædicationis prætermittimus. Interest, secundum Hieronymum, quando ex voluntate munus offertur Deo, et quando ex necessitate. Voluntate omni tempore munus possumus in abstinentia rerum percipiendarum offerre Deo, sed ex necessitate non oportet.

CAPUT XXXVIII. De vigilia Pentecostes.

Veniendum est modo ad vigiliam Pentecostes. In eis leguntur lectiones quatuor, et canuntur quatuor cantica ante baptismi consecrationem, sicut in vigiliis Paschæ. Ibi legimus : *In principio creavit Deus cælum et terram*. In vigiliis Pentecostes, *Tentavit Deus Abraham*. In illa non sequitur canticum, in ista sequitur. Lectiones ad memoriam nobis adducunt duos patres : unum secundum carnem, alterum secundum spiritum. Adam, qui in priore lectione memoratur, carnalis est pater, a quo originem omnes ducimus, qui peccavit non obediendo præcepto Dei, cui non subditur canticum victoriæ. Abraham, pater spiritualis, quia ejus fidem imitando filii ejus efficiuntur et populus Dei vocamur. Iste restituit obediendo in immolatione filii sui, quod primus offendit non obediendo. Cui merito subditur canticum victoriæ : occidit enim vitium inobediendiæ. Ipsum sonat oratio sacerdotis : *Deus, qui in Abrahamæ famuli tui opere, humano generi obedientiæ exempla præbuiti, et reliqua*. Hæc lectio ad historiam pertinet : ut legitur, ita factum est. Sequitur alia lectio : *Scriptis Moyses canticum*. De quo cantico dicat, cantor illic demonstrat, scilicet, *Attende cælum*. De quo Beda super Lucam : Ad memoriam prisce religionis canticum Deuteronomii, in quo universus veteris populi status, quid videlicet offenso, quid propitio Deo mererit, continetur, nonnullis in locis sabbato dicere consuevit. Alioquin esset præposterum ut prioribus septimanæ diebus prophetarum dictis carminibus Moysis ultimum diceretur †. Ac per hoc, quia præcesserunt boni mores in filiis Abrahamæ, antequam apprehenderent septem mulieres virum unum, proponitur lectio, *Scriptis Moyses canticum*. *Attende cælum*, ubi Adam ad memoriam reducitur, qui est imago totius humani generis, in quo major pars erat infidelis ante Christi adventum. Vineam factam est, scilicet sacramentum Christi et Ecclesiæ (quod pertinet

ad allegoriam) præcedit, quia nisi is venisset, boni mores ad universum orbem non transissent. De tertia lectione jam dictum est, in qua septem dona Spiritus sancti de obedientibus faciunt unum virum, de quo dicebat Paulus, *Donec occurramus omnes in virum perfectum*, et reliqua. Quarta lectio est Jeremiæ prophetæ, quæ dicit inter cætera : *Disce ubi sit sapientia, ubi virtus, ubi prudentia, ut scias simul ubi sit longiturna vita et victus, ubi sit lumen oculorum et pax*. Præsentibus verbis ad sitim aliquam vocat audientes, scilicet, sapientiæ, virtutis, prudentiæ. Quare hoc? ut sciat audiens, *ubi sit longiturna vita, lumen oculorum et pax*. Quod præcipit discere, ad desiderium pertinet fontis, juxta quod respondet audiens : *Sicut cervus desiderat ad fontes aquarum*, etc. Ubi rationem dicit quare desiderat fontem, ibi superiorem vitam intimat dicendo, ubi sit longiturna vita, et lumen oculorum, et pax, quæ pertinet ad anagogen. Et sacerdos ita : *Omnipotens æternus Deus, qui hanc solemnitatem adventus Spiritus sancti consecrasti, da nobis quæsumus, ut cælestibus desideriis accensi fontem vitæ sitiamus*. Ubi dicit, *cælestibus desideriis accensi*, anagogicum sonat. De litania circa baptismum, et *alleluia*, et *tractu*, dictum est. Parum libet de *alleluia* et *tractu* iterum recordari. *Alleluia* in memoratone primæ vitæ innocentis Adæ cantatur; sed quia non fuit eadem innocentia sempiterna, in *tractum* convertitur. Verbi gratia : Fui catechumenus Constantinopoli captus : quæsit me dominus meus misericors et piissimus, invenit me captivum; occidit illum qui me rapuit propter meam incuriam, et me reddidit libertati, ut reverterer ad patriam meam. Quam ingens gloria apud me, quia erutus sum a servitute, et redditus libertati? Tamen quia longa via et laboriosa et periculosa restat redeundo ad patriam meam, post magnam lætitiæ aliquo tædio affectus sum, nesciens utrum perveniendum sit ad patriam, quasi de aliquo gradu descendens a majore lætitiâ, id est, ab *Alleluia*, in minorem, quasi in *tractum*. Patienter tamen fero, laudando ereptorem, iter injunctum si aliquo modo aliquando reverti potero ad patriam. Insuper etiam ereptor meus mittit mecum defensores, qui me defendant de barbarica rabie, quæ undique circumdat iter meum. Ipsi defensores sunt baptismalia sacramenta, et cereus, atque patronus, qui mecum versantur usque ad septimum diem lavationis albarum. Septima dies, ut sæpe dictum est, illam requiem designat quam exeuntes de mundo suscipimus, quæ sine ullo periculo manebit. Ad distinctiorem *alleluia* et *tractus*, quam volumus hic demonstrare hæc parva mihi sufficiunt : insuper etiam placet hic intimare, quæ distantia sit inter lectiones quæ leguntur in vigiliis Paschæ et eas quæ leguntur in vigiliis Pentecostes. Quod enim distat inter Adam et Abraham, hoc oportet differre inter doctrinam magistrorum ad catechumenos qui baptizantur in Pascha Domini et in Pentecoste. Deberet eis narrare periclitationem humani generis usque ad internecio-

nem prope per inobedientiam Adæ, sicut tunc erat quando nullus hominum Deum colebat, nisi solus Abraham; ipsa internecio permansit in universo genere humano, exceptis his aliquibus qui de Abraham stirpe prodierant : in illo enim, id est Adam, per adventum Christi primo occisus est diabolus? postea per dilectionem septem mulierum junctum est Christo genus humanum. Deinde ad bona opera directum est. Iste ordo servatur in vigiliis Paschæ. Alter est in vigiliis Pentecostes. In isto recollitur quomodo Abraham Deo placuit per obedientiam, et sua progenies in bonis moribus delectata sit, cui tamen necesse est in Novo Testamento, ut adjungatur per baptismum Christo, et sic in eo maneat usque dum perducatur ad cælestis regnum.

CAPUT XXXIX.

De sequentibus septem diebus Pentecostes.

Inchoatæ in sequentibus diebus præsentis hebdomadæ quid agere debeamus, dominus Beda manifestat in homilia sua dicens : Verum hoc quoque quod non statim peracta die quinquagesima genu ad orandum curvamus, sed et illa adhuc septimana stantes Domino supplicamus, et quamvis intermissa repetentes jejunia, tamen *Alleluia* quotidie personamus, nemo absque discretionem apta et congrui ratione mysterii putet acitari. Quia enim Spiritus sancti septiformis est gratia jure solemnitas adventus ejus per septem dies laude hymnorum debita, simul et missarum celebratione colitur. Quia tempore Pentecostes Ecclesia toto orbe novos semper Deo populos per aquam regenerationis aggregare consuevit, merito saluti eorum congaudentes quousque albis induuntur stolis, et nitorem purificatæ mentis, splendore habitus demonstrat, hymnum Deo devotæ laudis offerimus juxta præceptum ipsius piissimi pastoris ac redemptoris nostri, qui ait : *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat*. Merito etiam tunc stantes oramus, ob significationem videlicet liberationis eorumdem, qui per donum Spiritus sancti de morte animæ ad vitam resuscitari atque revivere meruerunt. Cujus donante gratia, etiam carnis immortalitate nos in novissima die vestientes atque ad gaudia beatæ resurrectionis perducendos esse speramus.

CAPUT XL.

Quanto tempore debeant esse sub disciplina chrismatum qui non consequuntur manus impositionem episcoporum tempore baptisterii, sed post.

Solet quæri inter vulgares quanto tempore debeant unctionem chrismatum observare in capite ut non laventur qui accipiunt manus impositionem absque tempore baptisterii. Quibus potest responderi, quanto tempore generaliter ab Ecclesia celebratur adventus Spiritus sancti super apostolos, tanto tempore celebretur apud unumquemque qui eum accepit, hoc est, septem diebus. Et non immerito : quia enim Spiritus sanctus in septem mulieribus venit ad hospitium suum, fas est unicuique mulieri convivium suum pareri per singulos dies, et

quibus mulieribus dicit Isaias : *Apprehendent septem mulieres virum unum.* Convivium illarum mulierum est, quando ipsæ de se satiant hospitem suum. Talia convivia exercebat Christus apud convivas suos, talia et Spiritus sanctus exercet. Hospes Spiritus sancti mens est hominis. Mens tanto amplius satiatur a sagina Spiritus sancti, quanto minus fuerit dedita carnalibus desideriis. Ita accipiens observet tempus adventus Spiritus sancti, ut solet charus amicus circa charum amicum observare. Quando charus aliquis ad amicum charum venit, in nullo vult ille qui suscipit illum offendere, sed quidquid novit ei placitum esse, hoc ex corde benigno ei adhibet; ita quidquid cognoverit suscipiens Spiritum sanctum placitum ei esse, hoc illi exhibeat, quandiu cum illo est. Si hoc fecerit, forsitan citius poterit ei reconciliari, quando aliqua offensa recesserit ab eo. Quando chrismatus recordatur unctionem chrismatis sibi adesse, tunc potissimum recolit debere se esse sub disciplina Spiritus sancti. Unctio illa ideò fit ut sciamus quid invisibiliter operetur Spiritus sanctus in nobis. Oleum solet fessorum membra fovere, balsamus solet redolere. Fessa sunt membra animæ nostræ, quando poenitet se egisse quod contra voluntatem Dei est. Ad quam solet venire Spiritus sanctus et ei monstrare dimissa peccata sive dimittenda. Unde et ipse Spiritus sanctus consolator dicitur. De qua re dicebat David : *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ latificaverunt animam meam.* Hunc Spiritum sanctum acceperunt apostoli in terra, quando Christus insufflavit eis in faciem, et dixit : *Accipite Spiritum sanctum : quorum remisieritis peccata remittuntur eis.* Non solum hoc operatur Spiritus sanctus, id est ut remittantur peccata, sed etiam præstat bona opera, quæ per opinionem bonam in alios bonum odorem iuspirant : ibi est balsamus. Hunc enim modum acceperunt apostoli die Pentecostes, hoc est, ut virtutum signis odorem notitiæ suæ porrigerent populo. Est etiam alia natura olei, id est, ut lumen præstet. Hoc enim Spiritus sanctus operatur in homine, ut lumen habeat intelligentiæ; operatur simul et balsamum, quando per ora loquentium lumen, quando intrinsecus dedit, ad cæterorum notitiam perducit cum dulcedine eloqui. Non enim frustra Spiritus sanctus super apostolos venit in die Pentecostes in vento et igneis linguis : voluit futuræ Ecclesiæ monstrare quod operaturus esset in apostolis per adventum suum; venit in vento vehementi, ut ostenderet se excussurum esse ab apostolorum cordibus omnem cupiditatem terrenam. Sicut enim ventus vehemens projicit pulverem a facie terræ, sic adventus Spiritus sancti a corde hominis ejicit omnem terrenam cupiditatem. In igneis linguis apparuit, ut demonstraret quales facturus erat apostolorum linguas, hoc est, loquentes et ignita verba infundentes in corde credentium. Hæc enim verba ignita consumunt peccata, et accendunt corda ad amorem æternæ patriæ. Hæc est charitas quæ diffunditur in cordibus creden-

tium, et facit ea unum cor esse ad imitationem suam propriæ substantiæ, hoc est, ut unum velint, sicut sancta Trinitas unum vult. Hoc primum oportet conservare illum qui accepit Spiritum sanctum ut in nullo discordiam habeat ab unitate Ecclesiæ. Demonstratur etiam per alteram apparitionem Spiritus sancti in columbæ specie, altero modo eadem virtus charitatis, hoc est per simplicitatem. Simplex est enim animal columba, et a malitia felis alienum, ac ideo per eam voluit se monstrare, ut innotesceret hospitibus suis simplices esse debere. Quomodo simplicitas debeat observari, Apostolus docet, diceas, prudentes in bono, simplices in malo. Hoc est, sciat sibi ipsi homo prodesse et cæteris fratribus, et nesciat sibi officere et aliis. Ille sibi officit, qui in tempore adventus Spiritus sancti carnali concupiscentiâ inquinatur. Ac per hoc se contineat a complexu feminarum, qui non perficitur sine carnali concupiscentiâ; absteineat se a crapula et ebrietate, ut mens saginetur spiritali cibo: absteineat se a mendacio et ab omni simulatione, quoniam Spiritus quem suscepit fugit fictum. Non enim parvum peccatum est mendacium; si comparaverimus luxuriam et castitatem, et mendacium, et veritatem, non minus videbitur peccare qui mentitur, quam qui polluitur luxu. Non est major castitas veritate. Ipsam Dei substantiam dicimus veritatem. Qui mentitur, veritatem corrumpit, quantum in se est. In eo hominæ ubi duo corda sunt, non habitat ille spiritus qui facit unanimes in domo. Multi enim loquuntur verbis ad unum hominem, et ad alterorum oculis innuendo. Porrigit ex uno corde dulcedinem verborum cui loquitur, ex altero corde alteri dolum, per quem venenum in corde ejus fundit cui loquitur. Qui hoc facit in eo non est Spiritus sanctus. Est qui ridet ore, et corde machinatur malum adversus eum qui porrigit risum, et iste habet duo corda, quapropter non in eo habitat Spiritus sanctus. Hoc vestimentum, id est simplicitatis, perdidit miser Adam, quando se nudum cognovit. De qua re scribit Augustinus in libro Geneseos contra Manichæos : Quod autem nudi erant Adam et mulier ejus, et non confundebantur, simplicitatem animæ castitatemque significat. Nam et Apostolus ita dicit : *Optavi vos uni viro virginem castam exhibere Christo. Timeo autem, ne sicut serpens Evam sefellit in versutia sua, ita corrumpantur mentes vestre a simplicitate et castitate, quæ est in Christo.* Et post pauca : Quomodo videbant, si clausi erant oculi? Sed hoc dictum est ut intelligeremus eis oculos esse apertos, postquam de fructu illo acceperunt, quibus se nudos videbant, et displicebant sibi. id est, oculos astutiæ, quibus simplicitas displicet. Cum enim quisque ceciderit de illa intima et secretissima luce veritatis, nihil est unde velit placere superbia, nisi fraudulentis simulationibus. Hinc enim et hypocrisis nascitur, in qua multum sibi videntur cordati, qui potuerunt fallere et decipere quem voluerunt. Quia de convivio superius fuimus locuti, quod debet hospes parare Spiritui sancto per septem

dies, ita tamen ut ab eodem Spiritu sancto petat. A idem convivium et credat se accipere, bonum est ut demonstramus ei quid per singulos dies possit ministrare suscepto hospiti suo. Dies singulos dicimus profectus quosdam mentium. Dicit Petrus in Epistola sua: *Vos autem omnem curam subinferentes, ministrare in fide vestra virtutem, in virtute autem scientiam, in scientia autem abstinentiam, in abstinentia autem patientiam, in patientia pietatem, in pietate autem amorem fraternitatis, in amare fraternitatis charitatem.* Qualiter isti cibi parandi sunt, Beda exponit in tractatu super septem Epistolas canonicas, dicens: Virtutem hoc loco non pro fortitudine ac miraculis, sed pro conversatione bona posuit, quæ fidei rectæ jungenda est, ne sine operibus otiosa sit et mortua. In quo recte omnem curam subinferre B præcipit, quia qui mollis et dissolutus est in opere suo, frater est sua opera destruentis. *In virtute autem scientiam, juxta illud Isaïæ: Discite bene facere, quærite judicium. In scientia autem abstinentiam, ut cum bona facere didicerint, mox a malis absterneant, ne in vacuum scientia cœlestium cedat, si se ab illecebris terrestribus quis continere neglexerit. In abstinentia autem patientiam;* abstinentiam necesse est semper patientia comitetur, ut quicumque a voluptatibus mundi se continere didicit, ejus quoque adversa corde firmo sustineat, a dextris videlicet et a sinistris, per arma justitiæ munitus. *In patientia pietatem,* ut erga eos quos patienter tolerat etiam pius existat, juxta illud Apostoli Pauli: *Charitas patientis est, benigna est. In pietate autem amorem C fraternitatis,* ut non aliter rei intuitu pietatis opera suis quisque adversariis impendat, nisi fraternæ tantum dilectionis, hoc videlicet tota in intentione procurans ut quos docendo solum vel redarguendo nequit ad effectum pietatis, orando vel bene facien-

do convertat. *In amore autem fraternitatis, charitatem.* Charitatem hoc loco appellat specialiter eam qua Conditorum diligimus, quæ proficientibus virtutum gradibus merito amoris fraternitatis adjungitur, quia nec Deus sine proximo, nec sine Deo proximus perfecte valet amari. Et quidem Dei amor excellentior est amore proximorum, quia illos sicut semetipsos, Deum vero toto corde, tota anima, tota virtute diligere jubemur: sed tamen consuetudine nos amoris fraterni oportet ad amorem Conditoris ascendere. *Qui enim non diligit fratrem suum, quem videt quotidie, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere?* Hæc enim omnia si vobiscum adsint et superent, non vacuos et sine fructu vos constituent.

CAPUT XLI.

De missa Innocentium.

Contingit causa ut ea primo scriberem atque porrigerem, quæ statui postponere in ordine opusculi nostri, in qua posteriore parte juxta ordinem status officiorum, debui interponere de missa innocentium: sed quia oblitus sum tunc illud introducere, nunc æstimo me invenisse congruum locum, ut post Spiritum sanctum, qui Innocentes facit, veritatem missæ Innocentium introducerem, ac ideo hic habeat locum de missa Innocentium: prætitulatur in Antiphonario sic: *« Gloria in excelsis Deo non cantatur, nec Alleluia, sed quasi in tristitia deducitur dies ille. »* Compositor officii præsentis conjungi nos vult animis devotarum feminarum quæ in morte Innocentium doluerunt et planxerunt. Sicut separat nos ab actu malorum Judæorum in Cœna Domini, sive in Parasceve, sive in Sabbato, mittendo osculo, sive cætera sueta; ita conjungit in præsentis festivitatis dolori devotarum feminarum. Causa earum tristitiæ omittimus. *Gloria in excelsis Deo et Alleluia.*

LIBER SECUNDUS.

CAPUT PRIMUM.

De duodecim lectionibus.

Sex lectiones ab antiquis Romanis Græcæ et Latine legebantur (qui mos apud Constantinopolim hodieque servatur), ni fallor, propter duas causas: unam, quia aderant, Græci, quibus incognita erat D Latina lingua, aderantque Latini, quibus incognita erat Græca; alteram, propter unanimitatem utriusque populi. Duodecim lectiones propter duodecim lectores dicuntur, non propter duodecim varietates sententiarum: sex lectiones sunt tantummodo in sententiis. Neque enim si dixerimus *amen*, verum, propterea duas varietates intelligere debemus, sed unam; in temporibus quando agimus XII lectiones, solemus jejunare, etiamsi provenerint in octavis Pentecostes, quando celebratur festivitas septiformis Spiritus et neophytorum. Unde dominus Beda dicit in homilia sua: Quod vero inter hæc jejunio-

rum castigatio repetitur, de ipsorum apostolorum exemplo sumptum credere debemus, qui accepto Spiritu, quo perfectius nova cœlestium bonorum suavitate fruebantur, eo altius mentem a memoria deliciarum abstulere terrestrium, Jam enim advenerat tempus illud de quo Dominus prædixit quia discipuli, ipso secum conversante, jejunare non possent, ablato autem eo jejunarent. Nam cum interrogarent eum discipuli Joannis, dicentes: Quare nos et Pharisei jejunamus frequenter, discipuli autem tui non jejunant? ait illis: *Nunquid possunt filii sponsi jejunare quandiu cum illis est sponsus? Venient autem dies cum auferetur ab eis sponsus, et tunc jejunabunt.* Quia ergo et ante passionem, et post resurrectionem Dominicam, propter ipsius Domini præsentiam lugere ac jejunare nequiverant, constat profecto quia post ablationem ejus, spontaneis sese subdiderunt jejunio. Namque ubi Spiritus sancti-

sant acceptione recreati, sicut a cæteris mundali-
bus illecebris, sic et ab epularum appetitu mentem
prorsus averterant, animæ potius quam corporis
alimonia gaudentes, et pro memoria patricæ cælestis,
orationibus ac lacrymis insistentes salubribus. * De
eodem jejunijs scribit sanctus Leo homiliam : Ut
jejunium celebratur in ordinatione sacri ordinis,
primitivæ Ecclesiæ mos obtinuit. Sic enim scriptum
est in Actibus apostolorum : *Erant autem in ecclesia
quæ erat Antiochiæ prophete et doctores, in quibus
Barnabas et Symeon, qui vocabatur Niger. Et post
panca : Ministrantibus autem illis Domino et jeju-
nantibus, dixit Spiritus sanctus : Separate mihi Bar-
nabam et Saulum in opus quo assumpsi eos. Tunc
jejunantes et orantes, imponentesque eis manus, di-
miserunt illos, et ipsi quidem missi a Spiritu sancto,
abierunt Seleuciam. Et in alio loco : Et cum consti-
tuissent illis per singulas ecclesias presbyteros, et oras-
sent cum jejunijs, commendaverunt eos Domino, in
quem crediderunt. Quamvis et continuatum jejunium
per aliquod spatium possit intelligi in supradictis
verbis Domini Bedæ, tamen non excluditur jeju-
nium pro ordinandis. Et quia mentio est introducta
de duodecim lectionibus, oportet eam inchoare a
tempore primi mensis. In duodecim lectionibus con-
secratio sacrorum ordinum celebratur. Ipsa enim
consecratione hoc agitur ut homo Deo jungatur,
monstrante hoc sancto Gregorio ad interrogationem
Augustini Anglorum episcopi, quando interrogavit
si solus episcopum ordinare posset, illo respondente,
si difficultas esset aliorum episcoporum posse, sin-
aulem, essent tres aut quatuor. Qua de causa ita
inquit : Nam in ipsis rebus spiritalibus, ut sapien-
ter et mature disponantur, exemplum trahere a re-
bus carnalibus possumus. Certe enim dum conjugia
in mundo celebrantur, conjugati quique vocantur,
ut qui in via jam conjugii præcesserunt, in subse-
quentis quoque copulæ gaudio misceantur. Cur non
ergo et ut hac spiritali ordinatione, qua per sacrum
ministerium homo Deo jungitur, tales conven-
niant, qui vel in profectu ordinati episcopi gau-
deant, vel pro ejus custodia omnipotenti Deo preces
pariter fundant. Primi apostoli semper in Decem-
brario mense, in quo natiuitas Domini nostri Jesu
Christi celebratur, consecrationes ministrabant, us-
que ad Simplicium, qui fuit a B. Petro quadragesi-
mus nonus. Ipse primus sacravit in Febuario, ni-
fallor nullam ob aliam causam nisi intimando con-
jungendos propinquius Christi corpori, qui per sa-
crum ministerium provehantur. Quod nullo modo
satius fieri potest quam si per eos patriarchas, ex
quibus Christus natus est, generentur. Quod impos-
sibile est secundum carnem, secundum vero spiri-
tum dignum et habile hoc est, ut per interpretationes
patriarcharum nominum nascantur mente, qui ge-
nealogiæ Christi videntur familiares ascisci. Et quia
incongruum est sicut unicuique generationi singula-
ris hebdomada deputatur, ita per unamquamque
hebdomadam consecrationem celebrari, causa con-*

gruenti per singula tempora quæ convenire possunt
virtutibus et interpretationibus patriarcharum qui in
articulis genealogiæ positi sunt, consecratio cele-
bratur. Per tres *τεσσαρακαιθιας* annuales sunt heb-
domadæ quadraginta dux. Tot generationes secun-
dam Mathæum Christi sunt cum ipso. Tot etiam
hebdomadæ inveniuntur a primo sabbato primi men-
sis usque ad quartum sabbatum decimi mensis. Con-
secratio prima celebratur primo sabbato primi men-
sis, quæ quasi in loco Abrahæ generat Christum.
Abraham interpretatur pater multarum gentium, cui
dictum est : *In semine tuo benedicentur omnes gen-
tes*. Si quis consecratus stat in semine multorum
convertentium per sua exempla ad Dominum, est
primo patriarcha, Abraham genitus, est ipsum se-
men Christus, in quo semine promissum est Abra-
hæ benedici omnes gentes. Ipsa consecratio tempore
verno celebratur, quod tempus habile est procrea-
tionibus. Nam et Abraham tertia ætate fuit hujus
mundi, quæ ætas comparatur adolescentiæ, quæ ha-
bilis est generationi aliorum. Secunda consecratio
est in quarto mense secundo sabbato, quod est ini-
tium secundi catalogi quatuordecim hebdomadarum.
Hæc deputatur in loco David filiorum. David inter-
pretatur fortis manu, ipse prostravit Goliath, id est,
humilitas superbiæ. Qui consecrantur, propterea
consecrantur, ut fortes sint per humilitatem, et su-
perbiæ deiciant. Ipsa celebratur in Julio mense,
quando fervor magnus solis est super terram. Ora-
nibus notum est David bellicosum fuisse, et
valde arsisse in Marte. Tempus Junii aptum est bel-
lis. Tertia consecratio celebratur in Septembrio,
tertio sabbato, quod est initium tertii catalogi. Hæc
deputatur generationi Jechoniæ. Jechonias interpre-
tatur præparatio Domini. Nullique dubium si omnes
oportet præparari in adventu Christi, quin potissimum
eos qui consecrantur, quæ consecratio habet finem
in ipsa natiuitate Christi, quæ aliquando in tertia
hebdomada finitur propter anticipationem dierum
natiuitatis Domini, et habet tredecim hebdomadas,
aliquando in quarta propter tarditatem, et habet qua-
tuordecim. Neque hoc sine ratione est, quia si com-
putatur catalogus novissimæ tesseradecalis, et se-
mel computetur Jechonias, non amplius inveniun-
tur cum ipso Christo quam tredecim generationes ;
si ipse bis computetur, quatuordecim inveniuntur.

CAPUT II.

De jejunijs annuo Quatuor Temporum.

Diximus de jejunijs quod sit in duodecim lectioni-
bus pro his qui ad ordinationem accedunt ; desidera-
mus si Dominus dederit, cuius muneri ingratus nul-
lus debet esse, nec dives, nec pauper, ex demon-
stratione sancti Augustini monstrare medicamina
jejunii Quatuor Temporum : quod quamvis ordinatio
in memoratis temporibus non celebratur, sicut nec
a primis episcopis celebrata fuit, tamen necessario
oportere nostræ religioni quatuor jejunia annualia
celebrare. Qua de re cogito quia illa præcesserunt,
in his duodecim lectionibus statutis esse, et non jeju-

nium propter ipsas, sed ipsas propter jejunium præcedens. Atque ipsa quatuor jejunia opinamur esse initium quadragesimalis temporis. Denarius numerus totam disciplinam nostram continet. Nostra disciplina talis est, ut creatura serviat Creatori. Creator Deus in tribus personis colitur. Colitur ab animo, qui eum diligit ex toto corde, ex tota anima, ex tota virtute : cui subicitur corpus ad regendum ex quatuor elementis, id est, calido, sicco, frigido, humido. Quod si bene rexit, id est, tria et quatuor, quæ sunt septem, devotissime subditur homo Creatori, et sunt decem. Quatuor temporibus annus volvitur : vere, æstate, autumno, hieme. Hæc quatuor tempora solent nos per delectamenta sua revocare ab amore Creatoris, qua de re jejunandum est in unoquoque tempore, ut castigentur nostra quatuor elementa, ne subripiantur a delectationibus [dilectione] mundi. Ipsa enim quatuor elementa conjuncta sunt in sua natura quatuor temporibus anni : ver est calidum et humidum, in eo facimus unum jejunium, ut elementum humoris in nobis castigetur, ne consentiat falsæ pulchritudini veris. Ex humore et calore nascitur pulchritudo terræ. Ætas sicca est et calida, in qua alterum jejunium facimus, ut castigetur elementum caloris in nobis, ne consentiat incendio carnali. Tertium jejunium fit in autumno, qui est humidus et siccus, ne aliquo languore animi arescamus ac defluamus, et inveniamur sine pinguedine oleæ in æterno tabernaculo. Etenim illo tempore congregamus quo fruamur in futuro. Quartum jejunium fit in hieme, quæ est frigida et humida : ne membra nostra fluxu atque luxu solvantur in comessationibus et potationibus, ac per hoc negligatur amor Dei. At quia quatuor tempora annorum nos impediunt ab amore Dei, quatuor jejunia facimus, per singula quoque tempora suum jejunium, unumquodque jejunium pro suo tempore. Simili modo diurna curricula quatuor nos impediunt ab amore cælestium, scilicet, matutinum, meridianum, vespertinum, nocturnum ; per hæc etiam quotidie ab amore æternorum retrahimur. In unoquoque jejunio tres dies sunt, quia unumquodque tempus tres menses habet, pro unoquoque mense singuli dies jejunio consecrantur. Ast vero quia quotidiana peccata aggravant, non sufficit unum jejunium per unumquodque tempus, ac per hoc quadragesimale tempus, inducimus, quo quotidiana peccata affliguntur. Denarius, qui pertinet ad disciplinam nostram, quater ductus, quadraginta facit. In ipso denario præsidet sancta Dei Trinitas, et regit creaturam suam, ut aliena sit a deceptione primi parentis ; quod nos boni facimus, ipse facit in nobis. Modo ponamus verba sancti Augustini. Dicit in libro Quæstionum, cap. 83 : Omnis sapientia et disciplina est, quæ ad homines erudiendos pertinet, Creatorem creaturamque dignoscere, et illum colere dominantem, istam subjectam fateri. Est autem creator Deus, ex quo omnia et per quem omnia, in quo omnia : et ideo Trinitas, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Crea-

tura vero partim est invisibilis sicut animus ; partim visibilis, sicut corpus. Invisibiliter ternarius numerus tribuitur, qua de diligere Deum tripliciter jubemur, ex toto corde, et ex tota anima, et ex tota mente : corpori quaternarius, propter evidentissimam naturam ejus, id est, calidam et frigidam, humidam et siccam. Universe ergo creature est septenarius numerus. Quapropter omnis disciplina dignoscens et discernens Creatorem atque creaturam denario numero insinuat. Et iterum in libro de Doctrina Christiana secunde : Quaternario namque numero et diurna et annua curricula peraguntur : diurna, matutinis et meridianis, vespertinis nocturnisque horarum spatiiis ; annua vernis, æstivis, autumnalibus hiemalibusque mensibus. A temporum autem dilectione, dum in temporibus vivimus, propter æternitatem, in qua vivere volumus, abstinendum et jejunandum est, quamvis temporum cursibus ipsa nobis insinuetur doctrina contemnendorum temporum, et appetendorum æternorum. Porro autem denarius numerus Creatoris atque creature significat scientiam. Nam trinitas Creatoris est, septenarius autem numerus creaturam indicat propter vitam et corpus ; nam illa tria sunt : unde etiam toto corde, tota anima, tota mente diligendus est Deus : in corpore autem manifestissima quatuor apparent, quibus constat, elementa. In hoc ergo denario dum temporaliter nobis insinuat, id est, quater ducitur, caste et continenter a temporum dilectione vivere, hoc est quadraginta diebus jejunare. Quibus diebus eadem jejunia celebrentur oportet memorari, scilicet quarta feria sexta et septima. Quarta, quia in ea fecerunt Judæi consilium ut occiderent Christum, sexta eum occiderunt ; septima, Romanorum more, jejunio concluditur propter tristitiam apostolorum de morte Domini, ut Innocentius narrat in Decretalibus. Sabbatho, inquit, jejunandum esse ratio evidentissima demonstrat. Nam si diem Dominicum et venerabilem resurrectionem Domini nostri Jesu Christi, non solum in Pascha celebramus, verum etiam per singulos circulos hebdomadarum ipsius diel imaginem frequentamus, ac si sexta feria propter passionem Domini jejunamus, sabbatum prætermittere non debemus, qui inter tristitiam atque lætiam temporis illius videtur inclusus. † Cur in ea potissimum die consecratio celebretur, Augustinus scribit ad Januarium : Sabbathum commendatum est priori populo in otio corporaliter celebrando, ut figura esset sanctificationis in requie Spiritus sancti. Nunquam enim legimus in Genesi sanctificationem per omnes priores dies, sed de solo sabbato dictum est : Sanctificavit Deus diem septimum. Quia ergo charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis, ideo sanctificatio in septimo die commemorata est, ubi requies commendatur. † Episcopi consecratio transit ad Dominicum diem. Ipse est vicarius apostolorum, imo etiam Christi. Eo die accipit donum Spiritus sancti, qua die dignatus est illustrare corda apostolorum.

CAPUT III.

De numero lectionum per tres memoratos dies.

Quarta feria leguntur duæ lectiones, quoniam debent hi qui ad sacrum ordinem transeunt, admo-neri, ut habeant notitiam legis et prophetarum. Quarta ætate mundi, lex et propheta vigerunt. Apostolus admonet de doctrina, dicens ad Titum : *Amplectentem eum qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut potens sit exhortari in doctrina sana, et eos qui resistunt, redarguere.* Quod ita Hieronymus in Epistola ad Titum : *Obtineat eum qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut quomodo sermo Dei fidelis et omni acceptione dignus, sic et ille talem se præbeat, ut omne quod loquitur fide dignum existimetur, et verba ipsius sint regula veritatis.* Potens quoque sit eos qui sæculi hujus turbinibus exagitantur consolari, et per suam doctrinam infirma præcepta destruere. Sana autem doctrina dicitur ad distinctionem languidæ infirmæque doctrinæ. Talis quodque sit, ut contradicentes arguat hæreticos, sive Judæos, et sæculi illius sapientes. Et superiora quidem quæ in episcopi virtutibus posuit, ad vitam pertinent : hoc vero quod ait, *ut potens sit consolari in doctrina sana, et contradicentes arguere, referendum est ad scientiam : quia si episcopi tantum sancta sit vita, sibi prodesse potest sic vivens ; porro si et doctrina et sermone fuerit eruditus, potest cæteros quoque instruere, et non solum docere suos, sed et adversarios repercutere, qui nisi confutati fuerint atque convicti, facile queunt simplicium corda pervertere.* Hic locus adversus eos facit qui inertia se et otio somno dantes, putant peccatum esse si Scripturas legerint, et eos qui in lege Domini meditantur die ac nocte quasi garrulos inutilesque contemnunt, non animadvertentes Apostolum post catalogum conversationis episcopi, etiam doctrinam similiter præcepisse. Hæc præterea interposui ut intentum facerem ordinandum ad notitiam Legis et prophetarum. Sexta feria una legitur. Apparet quia lex et propheta in uno Evangelio recapitulantur, quod legitur in sexta ætate mundi. De responsoriis non est necesse hic aliud dicere quam quod singulis lectionibus singuli responsorii respondeant, ut mos est. In futuro eos reservamus. In sabbato quando benedictio datur, quatuor leguntur. Quatuor ordines sunt benedicientium Domini, quos Psalmista commemorat, dicens : *Domus Israel, benedicite Domino ; domus Aaron, benedicite Domino : domus Levi, benedicite Domino : qui timetis Dominum, benedicite Domino.* Illas benedictiones ita explanat Augustinus in libro Psalmorum : *Benedicite, populi, Dominum, hoc est, domus Israel generaliter ; benedicite præpositi, hoc est, domus Aaron ; benedicite, ministri Dei, hoc est, domus Levi ; qui de cæteris nationibus timetis Dominum, benedicite Domino.* Omnes ergo una voce dicamus, quod sequitur : *Benedictus Dominus ex Sion, qui habitabat in Jerusalem.* In istis lectionibus imbuuntur ordinandi ad exempla sanctorum quatuor ordinum Patrum,

A quæ si secuti fuerint, poterunt habere partem cum eis benedicendi Domino, sive quod benedictio illorum super eos veniat. Ex lectionibus præsentibus jejunii primi post Pentecosten discamus, si quatuor ordines memorati quatuor lectionibus conveniant. Prima lectio dicit : *Effundam spiritum meum super omnem carnem, et reliqua.* In his verbis et in sequentibus demonstratur generaliter domus Israel. Sequens lectio dicit : *Offeretis sacrificium novum Domino ex omnibus habitaculis vestris, panes primitiarum duos de duabus decimis, quos elevari sacerdos coram Domino.* Sacerdos præpositus demonstrat, quod est domus Aaron. Tertia lectio dicit : *Accedite ad sacerdotem qui fuerit in diebus illis, et dicite ad illum : Profiteor hodie coram Domino Deo tuo qui exaudivit nos.* Et post pauca : *Et idcirco nunc offero primitias frugum terræ, quam Dominus dedit mihi. Et dimittes eas in conspectu Domini Dei tui, et adorate Domino Deo tuo, epulaberis in omnibus bonis.* Hic non refertur de oblatione sacerdotis, sed de ministro qui eam portavit, quem continet tertius ordo benedicientium. Quarta lectio dicit : *Si in præceptis meis ambulaveritis, et mandata mea custodieritis, et reliqua, nullique dubiam quin hi qui timent Dominum, mandata ejus custodiant.* Proxima lectio ordinationi de camino ignis legitur. Non potest homo rite accedere ad consecrationem, nisi prius transeat per fornacem atque in fornace benedicat Domino. Dicit Sapientia : *Vasa figuli probat fornax, et homines justos tentatio tribulationis, secundum Paulum qui dicit : Et hi probentur primo, et sic ministrent, probati esse debent per fornacem, id est, per multas tribulationes, qui accessuri sunt ad ministerium eorum.* Probationem præsentem Apostolus ostendit ex Epistola ad missam, dicens : *Scientes quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem, spes autem non confundit, et reliqua.* Gravitatem quam debet sacratus servare tractus demonstrat : *Laudate Dominum, omnes gentes, ne in superbiam elatus, in iudicium et in laqueum incidat diaboli.* Tractus tempore humilitatis solet celebrari et semper in causa humilitatis ponitur : per singulas orationes in duodecim lectionibus solemus mentis humilitatem per genuflexionem ostendere, excepto in octavis Pentecostes. In sola de camino ignis non flectimus genua, quando Nabuchodonosor compellebat populum ut adorarent statuum quam fecit, ut separata sit nota oratio, quæ est ad unum verum Deum, ab errore gentilium. In sola ista oratione qua deprecamur eripi ab incendio vitiorum, sicut tres pueri erepti sunt de camino ignis, præmittimus genuflexionem.

CAPUT IV.

De clericis, quo nomine generaliter nos vocamus.

Dicit Hieronymus ad Nepotianum presbyterum de Vita clericorum vel monachorum : *Clericus est, qui Christi servit Ecclesie.* Interpretetur primum vocabulum suum, et nominis diffinitione præbata mister esse quod dicitur. Sic enim clericus sors Latine ap-

pellatur; propterea vocantur clerici, vel quia de sorte sunt Domini, vel quia Dominus ipse sors, id est, pars clericorum est. Qui autem vel ipse pars Domini est, vel Dominum partem habet, talem se exhibere debet, ut possideat Dominum, et ipse possideatur a Domino. Qui Dominum possidet, et cum Propheta dicit, *Pars mea Dominus*, nihil extra Dominum habere potest. Quod si quippiam aliud habuerit præter Dominum, pars ejus non erit Dominus; verbi gratia, si aurum, si argentum, si possessiones, et cætera, sive comatus, sive papa sit, si habuerit aliquid præter Dominum, clericus non est.

CAPUT V. *De tonsura.*

Caput nostrum significat principale mentis nostræ, ubi agnitio Dei est. Agnitio Dei est in mente, quod est caput nostrum. Capilli in capite significant cogitationes in mente. Duæ sunt partes animi, superior et inferior. Superior est mens, in qua est agnitio Dei; illam radere debemus a superfluis cogitationibus, ut oculus intellectus nostri æterna possit intueri. De qua re dicit Gregorius in *Moralibus*: Quid vero per caput, nisi ea quæ principale uniuscujusque actionis mens ipsa signatur? Et post pauca: Caput ergo tondere est cogitationes superfluas a mente reseccare. Inferior vero pars habet capillos, id est, multas cogitationes, in qua solemus de temporalibus sæpe cogitare. Quæ pars non est ad imaginem Dei, ut Augustinus in libro de Trinitate duodecimo, titulo septimo. Sed quia sexu differt a visu corporis, quin mulier rite potuit in ejus corporali velamento figurari pars illa rationis, quæ ad temporalia gubernanda deflectitur, ut non maneat imago Dei, nisi ex qua parte mens hominis æternis rationibus conspiciendis vel consulendis adherescit. Non enim præcipitur Christiano ne aliquando cogitet de temporalibus, sine quibus præsens vita non transigitur, sed esse debere partem animæ quæ temporalia regit subtilitatem menti, sicut mulier est viro. Quapropter capilli in inferiori parte capitis manent. Circulus vero capillorum virtutem æqualitatis rationi undique consentientem significat. Tunc gubernantur bene res temporariæ, si rationi convenerint. De qua re protulit idem qui supra, in libro de quantitate animæ, versum Horatii de sapientia loquentem: Fortis, et in seipso totus teres atque rotundus.

Sequitur post versum memoratus Augustinus, dicens: Et recte: nam neque in animo boni quidquam invenis quod magis sibi ex omni parte consentiat, quam virtutem, neque in planis figuris, quam circumlum. Superiorem partem capitis rasorio sæpe renovamus, cum forti sollicitudine superfluas temporariasque cogitationes de superiore parte animi reseccamus. In inferiore parte coronam portamus, cum ea quæ secundum mundum necessario gubernare debemus, concorditer cum ratione aquamus. Hoc prævidendum est ut ne ipsi capilli, id est curæ hujus mundi, superflue crescant, ne aures cordis cooperiant, et oculos impediunt, quæ solent

A sæpe suffocare verbum seminantes. Unde Dominus dicit in Evangelio: *Quod autem cecidit in spinis, hi sunt qui audierunt, et a sollicitudinibus et divitiis et voluptatibus vitæ euntes suffocantur, et non referunt fructum.* Discamus etiam ex verbis sancti Gregorii quid illud significet quod in tempore jejuni extra morem solitum capillos occipiti sive barbam permittimus crescere. Idem in eodem quo supra: Quid est enim quod Nazaræi capillos nutriunt, nisi quod per vitam magnæ continentiæ præsumptionum cogitationes crescunt. Sed quid est quod devotione completa, caput Nazaræus radere capillisque in igne sacrificii ponere jubetur, nisi quod tunc ad perfectionis summam pertingimus, cum sic exteriora vitia vincimus, ut etiam cogitationes superfluas mente reseccemus? Quas nimirum sacrificii igne concremare, est flamma eas divini amoris incendere. Pias cogitationes quæ solent accrescere tempore abstinentiæ, nullus prohibere debet; sed antequam perducant nostram fragilitatem ad aliquam periculosam præsumptionem, radere eas debemus. Interrogatur ab aliquibus quis primus tonsus sit in nostro more. Legi in epistola cujusdam viri, Petrus; sed quia non tantæ auctoritatis est, ut ex illa firmare valeamus nostram sententiam, malumus eam silentio præterire. Non tamen ab re est si dixerimus illum aut aliquem successorem ejus primo fuisse tonsum nostro more, quoniam ab illa Ecclesia sumptus est talis usus in qua illi sederunt. Sed quid ad nos, cum multa agamus ex consuetudine præsentis Ecclesiæ, quorum auctores non proferuntur specialiter, sicut nec observationes quadragesimalis temporis ante Pascha? Scimus tamen, ex demonstratione sancti Augustini, consensione Ecclesiæ eam esse roboratam. Sic et nos dicimus tonsuram nostram ex auctoritate et consuetudine Romanæ Ecclesiæ esse roboratam. Dicamus quod Gregorius dicit in *Moralibus* de scriptore libri Job: Sed quis hæc scripserit, valde supervacue queritur, cum tamen auctor libri Spiritus sanctus fideliter credatur: sic et nobis non magnopere curandum sit quis primus schema stemmatis capiti imposuisset, cum scimus magistra ratione compositum esse.

CAPUT VI.

D *De ordinibus sacris, quos nostri episcopi consuetudine frequentant.*

Primo notandum est, eos ordines qui potissimum necessarii sunt in Ecclesia, Apostolum Paulum denominasse, et eorum mores depinxisse, sine quibus non potest rite immolatio altaris celebrari, scilicet sine sacerdote et diacono. Ut sine retractatione sacerdos vigilet circa hostias, necessarius est diaconus, ad ministrandum ea, quæ necessaria sunt sacerdoti: cæteri ordines his adjecti sunt. Crescente Ecclesia, crevit officium ecclesiasticum: ut multitudini Ecclesiæ subveniri posset, adjiciuntur inferiores in adiutorio præpositorum. Unde Ambrosius in tractatu Epistolæ ad Timotheum: illud vero dictis nostris adjici dignum est, quoniam non con-

venit demirari, si neque subdiaconorum, neque lectorum memoriam Apostolus fecisse videatur: illis etenim gradibus functionum qui in Ecclesia necessario habentur isti postea magis sunt adiecti propter utilitatem ministerii, quod propter multitudinem credentium per alteros postea impleri debere necessitas flagitavit. Unde nec inordinationem ante altare assequuntur, eo quod nec mysteriis ministrare statuantur, sed alii quidem eorum, lectionum officium implent, alii vero intra diaconium illa præparant, quæ ad diaconi pertinent ministeria, nec non sollicitudinem implent luminarium. Nam mysterii ministerium presbyteri soli implent et diaconi: alii quidem eorum sacerdotale opus implentes, alii vero sacris ministrantes. Juxta verba Ambrosii intelligimus subiectos ordines diacono et presbytero non debere ordinationem accipere circa altaria? nec quando episcopus prosternitur ante altare, debere secum prosternere alios nisi eos qui provehendi sunt ad sacerdotale ministerium, vel ad diaconatus officium. Sic sunt inferiores ordines in adiutorio superiorum, ut tamen non excludant superiores ab officiis sibi commissis. Secundum Augustinum, ipsum summum pontificem Christum ostiarium possumus accipere: ita scribit in homilia quadragesima tertia super Joannis Evangelium. Non ergo pigeat nos, fratres, secundum quasdam similitudines ipsum videlicet Christum accipere ostium, ipsum ostiarium. Quid est enim ostium? Quo intramus. Quid est ostiarius? Qui aperit. Quis ergo se aperit? nisi qui seipsum exponit? Christus dignatus est lector esse, ubi secundum Lucam aperuit librum, et legit. Exorcistæ officium ad sacerdotis ministerium coniungit sanctus Gregorius ubi dicit: Nam sacerdotes cum per exorcismi gratiam manum credentibus imponunt, et reliqua. Acolyti ministerium invenimus Aaron summum pontificem in lege celebrasse, ubi dicitur in Exodo de lucerna, *Et collocabunt eam Aaron et filii ejus*. De istis sat est ad demonstrandum unumquemque sacerdotem habere in se subjecta ministeria: sed propter multitudinem hominum non posse illum omnia adimplere, æ ideo adiectos esse sibi socios qui minora adimpleant. Nunc ordo deposcit, quantum Dominus dederit, ut de singulis ordinibus dicamus specialiter.

CAPUT VII.

De ostiariis.

Ostiarii habent exordium a Veteri Testamento: hic enim janitores vocabantur. Scriptum est in libro Paralipomenon primo: *Per quatuor ventos erant ostiarii, id est, ad orientem; ad occidentem, ad aquilonem et ad austrum: fratres autem eorum in vinculis morabantur, et veniebant in Sabbatis suis de tempore usque ad tempus. His quatuor levitis scilicet Sellum et Acub et Elmon et Achimam, creditus est omnis numerus janitorum, et erant super exedras et thesauros domus Domini. Per gyrum quoque templi Domini morabantur in custodiis suis, et cum tempus fuisset ut ipsi mane aperterent fores: de eorum grege*

*erant et super vasa ministerii. Ad numerum enim inferebantur vasa, et efferebantur. Iterum de ministerio eorum in secundo: Constituit quoque janitores in partes domus Domini, ut non ingrederetur eam immundus in omni tempore. Et iterum: Janitores vero per portas singulas observabant, ita ut ne puncto quidem discederent a ministerio, quamobrem et fratres eorum Levitæ paraverant eis cibos. Ili quando ordinantur, suscipiunt claves ecclesiæ et audiunt ab episcopo: Ita agite, ac si rationem possitis Deo reddere pro rebus quæ istis clavibus includuntur; et accipiunt ostium. Nos quia generaliter sumus genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, scrutari debemus quali modo ostiarii officium peragamus. Ostiarius aperit ostium ecclesiæ. Ecclesia, Christi est populus. Si quis per fidem aliquem introduxerit in ecclesiam, ipse ostiarius est. Unde Augustinus in tractatu super Joannem quadragesimo secundo: *Ego veni ut vitam habeant, hoc est fidem, quæ per dilectionem operatur, per quam fidem in ovile ingrediuntur ut vivant, quia justus ex fide vivit. Hoc donum gratiæ Spiritus sancti dinumerat apostolus Paulus, ubi dicit: Alii fides in eodem Spiritu. Tria habet fides: unum est, ut sit ostium, quo utitur in presenti ostiarius, et alterum, ut sit expulsio quo utitur exorcista, et tertium, ut sit munimen, quo utitur presbyter in olei unctione, quod in suo loco, Domino miserante dictum est.**

CAPUT VIII.

De lectoribus.

Esdras lectorem accipiamus in Veteri Testamento, ille nos docebit qualiter legere debeamus, sicut scriptum est in eodem: *Congregatusque est omnis populus quasi vir unus ad plateam, quæ est ante portam Aquarum, et dixerunt Esdræ scribe ut afferret librum legis Moysis. Et post pauca: Stetit autem Esdras scribe super gradum ligneum, quem fecerat ad loquendum, et aperuit Esdras librum coram omni populo super omnem quippe populum eminebat. Levitæ silentium faciebant in populo ad audiendam legem, populus autem stabat in gradu suo, et legerunt in libro legis Dei distincte et aperte ad intelligendum. Huius sacerdotis et scribæ, scilicet Esdræ opera replicat episcopus in oratione sua ad lectorem, dicens, ut assiduitate lectionum sit aptus pronuntiare verba vitæ, et mentis ac vocis distinctione populo monstrare intelligibilia. Hoc ministerium continetur in dono gratiæ Dei, de quo dicit Apostolus: *Alii sermo scientiæ secundum eundem spiritum*. Nos enim spiritualiter lectores sumus quando de moribus instruimus aliquem intrantem in Christianum populum.*

CAPUT IX.

De exorcistis.

Dicit Beda in tractatu super Actus apostolorum: Refert Josephus regem Salomonem excogitasse, suamque gentem docuisse modos exorcismi, id est, conjurationis, quibus immundi spiritus expulsi ab homine, ulterius reverti non sunt ausi. Quando idem ordinatur accipit libellam, in quo scripta est exor-

ciatio, et audit ab episcopo ut habeat potestatem A manum imponendi super energumenum. Hoc donum gratiæ Dei ad fidem pertinet. Iste est secundus modus fidei per expulsionem diaboli. Unde dicit Mattheus: *Amen dico vobis, si habueritis fidem, et non hesitaveritis, non solum de ficulnea faciatis; sed et si monti huic dixeritis, Tolle te, et jacta te in mare fiet.* Moraliter: Si quis per orationes suas vitium diaboli potuerit expellere de homine, exorcista est.

CAPUT X.

De acolythis.

Acolythus ab Aaron et filiis ejus sumat exemplum sui ministerii. Scriptum est in Exodo: Præcipe filiis Israel, ut afferant tibi oleum de arboribus olivarum, purissimum piloque contusum, ut ardeat lucerna semper in tabernaculo testimonii extra velum, B quod appensum est testimonio, et collocabit eam Aaron et filii ejus. Quod ita Beda in libro tertio de tabernaculo: Disposito omni ornatu tabernaculi, consequenter etiam lumen lucernæ prævidetur, ut decor ejus admirabilis sicut interdiu, lumine solari, ita etiam noctu flammis lucernalibus illustretur, neque unquam in domo Dei aliquis tenebrarum locus aliqua umbrarum possit hora suppetere. Ille cum ordinatur, accipit ab archidiacono ceroferrarium. Quare hoc faciat Isidorus dicit: Acolythis Græce, Latine conferarii dicuntur a deportandis cereis quando legendum est Evangelium, aut sacrificium offerendum. Tunc enim accendantur luminaria ab eis, et deportantur, non ad eflugandas tenebras, dum sol eo tempore rutilat, sed ad signum lætitiæ demonstrandum. Hoc donum ad prophetiam pertinet. Postquam imbutus fuerit homo de moribus, quod est primum donum scientiæ, necesse est ut frequenter admoneatur sententiis Scripturarum sacrarum. Sicut enim ignis incensus extinguitur, si non addiderimus fomenta: sic prima doctrina extinguitur, nisi frequenter eadem reparatur diversis sententiis. Duo sunt officia prophætæ: unum ut obscuros sensus Scripturæ dilucidet: alterum, ut futura nuntiet. Ille est enim spiritualiter acolythus, qui ignem verbi cœlestis, quo et illuminentur fratres ad agnoscendum, et inflammentur ad diligendum Deum, prædicando ministrat.

CAPUT XI.

De subdiaconis.

Subdiaconi in Veteri Testamento multis in locis Nathinæi appellantur, quale est illud in Esdra: *Nathinæi filii Isai, filii Susan, et reliqua.* Et iterum: *Habitabat unusquisque in possessione et in urbibus suis, et sacerdotes, levitæ, Nathinæi, et filii Salomonis, etc.* Ut Isidorus dicit, Nathinæi interpretantur, in humilitate Domino servientes. De ministeriis eorum idem dicit: Denique isti oblationes in templo Domini suscipiunt a populo, isti obediunt officiis levitarum, isti quoque vasa corporis et sanguinis Christi diaconis ad altaria Domini offerunt. Ipsi vocantur apud Græcos *ὑποδιάκονοι*, apud nos subdiaconi. Hi quando ordinantur, suscipiunt ab episcopo

A patenam et calicem. Subdiaconi sequentes qui accipiunt ab archidiacono urceolum ad ministrandum vinum in eucharistiam corporis Christi. Ipsi etiam accipiunt scyphum manile cum manutergio. Merito ab archidiacono suscipiuntur, quia in ejus adjutorio consecrati sunt. Subdiaconus regionarius tempore sacrificii stat in facie pontificis: ideo necesse est ut subsequentes necessaria a foris ministrent. Subdiaconus ideo dicitur, quia sub diacono est. Ad unum mysterium consecratur: subdiaconus vasa altaris ad eum defert, ipse vero ad altare, ut in eo disponat quæ disponenda sunt, atque inde recipiat, ut bonus dispensator de mensa Domini sui. Miror qua de re sumptus usus in ecclesia nostra, ut subdiaconus frequentissime legat lectionem ad missam cum hoc non reperitur ex ministerio sibi dato in consecratione commissum, neque ex litteris canonicis, neque ex nomine suo. Subdiaconus, ut monstratum est, dicitur, quia sub diacono est positus. In quibus rebus illi subditus sit, consecratio ejus et canonica institutio monstrant, id est, ut in his ministret diacono, quæ aguntur circa altaris officia. Nam primævo tempore diaconus non legebat Evangelium, quod nondum erat scriptum: Sed postquam statutum est a patribus nostris, ut diaconus legeret Evangelium, statuerunt ut et subdiaconus legeret epistolam sive lectionem.

CAPUT XII.

De diaconis.

Ordinem vel auctoritatem diaconi et presbyteri C atque episcopi, sive differentiam assumendam a Veteri Testamento sanctus Hieronymus nobis demonstrat: ex Epistola ad Evagrium presbyterum, dicens: Et ut sciamus traditiones apostolicas sumptas de Veteri Testamento, quod Aaron et filii ejus atque levitæ, in templo fuerunt, hoc sibi episcopi et presbyteri et diaconi in Ecclesia vindicent. Ac per hos recurramus ad Vetus Testamentum, et inquiramus quale esset ministerium levitarum in templo: Scriptum est in libro Numerorum, capitulo quinto: *Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Applica tribum Levit, et fac stare in conspectu Aaron sacerdotis, ut ministrent ei, et excubent et observent quidquid ad cultum pertinet multitudinis coram tabernaculo testimonii, et custodiunt vasa tabernaculi, servientes in ministerio ejus.* Ecce ministerium audivimus levitarum, id est, vigiliis in templo, et observationes rerum, quæ pertinent ad cultum tabernaculi sive vasorum. Et paulo post: *Cumque involuerint Aaron et filii ejus sanctuarium et omnia vasa ejus in commotione castrorum, tunc intrabunt filii Caath, ut portent involuta.* Et istud ministerium eorum, ut portent in itinere omnem suppellectilem tabernaculi, quin et ipsam tabernaculum, sicut in sequentibus demonstrabitur. Hoc est officium familie Gersonitarum, ut portent cortinas tabernaculi, et tectum fœderis, operimentum aliud, et reliqua. De filiis Caath dicitur ut sint sub manu Eleazar filii Aaron sacerdotis. De istis, ut sint sub manu Ithamar filii Aaron sacerdotis, et dicitur, ut a trigésimo anno

usque ad quinquagesimum ministrent in tabernaculo A
 fœderis. Ex isto libro Numerorum et ex verbis san-
 cti Hieronymi, qui nos jubet differentias sacrorum
 ordinum sumere a Veteri Testamento, discimus
 ministerium esse Levitarum, ut custodiant ecclesiam
 et vasa ejus, atque supellectilem, necnon etiam et
 quæ necessaria sunt ecclesiæ portare per iter, por-
 tent. Quapropter in Sardicensi concilio statutum est,
 ut qualescunque preces habuerint episcopi ad pal-
 atium, diaconi eas perferant. Ita scriptum est in
 nono capitulo memorati concilii: Quicumque ergo,
 quales superius memoravimus preces habuerint, vel
 acceperint, per diaconum suum mittant, quia per-
 sona ministri invidiosa non est, et reliqua. Quia au-
 divimus ministerium diaconi ex Veteri Testamento,
 videamus causam consecrationis ejus ex Novo. Scri-
 ptum est in Actibus apostolorum: *Convocantes duo-*
decim multitudinem discipulorum, dixerunt: Non est
æquum nos derelinquere verbum Dei, et ministrare
mensis. Considerate ergo, fratres, viros ex vobis boni
testimonii septem, plenos Spiritu sancto et sapientia,
quos constituamus super hoc opus: nos vero orationi
et ministerio verbi instantes erimus. Unde Hierony-
 mus ad eundem quem supra: *Non est dignum, ut*
relinquentes verbum Dei, ministremus mensis. Sciant
 quare diaconi constituti sunt: legant Acta aposto-
 lorum, recordentur conditionis suæ. Et in eadem
 superius, quid patitur mensarum et viduarum mini-
 ster? Perspicuum est esse ministerium illorum in Novo
 Testamento, ut afferant quæ ponenda sunt in mensa
 Domini ad cœleste convivium, et disponant ea super
 illam. Audiamus nunc consecrationem. Scriptum est
 in libro memorato Actus apostolorum: *Et placuit ser-*
mo coram omni multitudine, et elegerunt Stephanum
virum plenum fide et Spiritu sancto, et Philippum.
 Et Paulo post: *Hos statuerunt ante conspectum*
apostolorum: et orantes, imposuerunt eis manus.
 Et libellus quidam apud nos de sacris ordinibus
 nescio cujus auctoris, qui dicit, solum episco-
 pum debere manus imponere super diaconum:
 quia non ad sacerdotium consecratur, sed ad mi-
 nisterium. Nunquid scriptor libelli doctior atque
 sanctorum apostolis? qui posuerunt plures manus
 super diaconos quando consecrabantur, et propterea
 solus episcopus ponat manum super diaconum, ac si
 solus possit precari virtutem gratiarum, quam plures
 apostoli precabantur? An forte ideo non imponit sa-
 cerdos manum super eum, qui ad diaconatus officium
 consecratur, ut non fiat quod ipse est, id est sacer-
 dos? Si ita est, nec episcopum oportet ei manum
 imponere, ut non fiat episcopus. Quod si propterea
 oportet ei episcopum manum imponere, quia ipse
 orat pro eo, non solus ille orat, sed omnes qui pie
 intendunt verbis episcopi, ac mente retinent. Imita-
 tio episcoporum, apostolorum chorus est. Optimum
 est, bonos duces sequi, qui certaverunt usque ad
 plenam victoriam. Quia de impositione manus legi-
 mus, quæ assumpta est a Veteri Testamento, bonum
 est inquirere quid significet. Mysterium est quale-

cunque sit: quæ in Veteri Testamento agebantur,
 umbra erant futurorum. Dicamus breviter quod sen-
 timus. Deus dabit doctores, qui melius explanabunt
 conatum nostrum. Per manus, opera intelligimus;
 per digitos, dona Spiritus sancti. In membris huma-
 nis non est major discretio membrorum, quam in
 digitis, ac per hoc discreta dona Spiritus sancti per
 eos monstrantur. Caput enim, principale mentis de-
 signat. Scripsimus in præsentii opusculo ex dictis
 sancti Augustini, non dare apostolos Spiritum san-
 ctum: sed orare ut veniret super eos quibus manus
 imponebant. Unde scriptum est in libro Numero-
 rum: *Et dixit Dominus ad Moysen: Congrega mihi,*
septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti
quod senes populi sint ac magistri, et duces eos ad
 B *ostium tabernaculi fœderis, faciesque ibi stare tecum,*
et descendam et loquar tibi, et auferam de spiritu tuo
tradamque eis. Non dixit: Aufer de spiritu tuo, et
 trade eis; sed, auferam et tradam. Et paulo post:
Descenditque Dominus per nubem, et locutus est ad
eum. Auferens de spiritu qui erat in Moyse, et dant
septuaginta viris. Neque hic dixit, quod Moyses da-
 ret, sed Dominus dedit. Per impositionem manuum,
 opera Spiritus sancti intelligimus. Non enim adhuc
 est Deus omnia in omnibus. In aliquo est sapientia,
 in aliquo fides, in aliquo pietas, in aliquo castitas,
 in aliquo humilitas. Hoc valent plurimæ manus su-
 per caput ejus, qui consecratur, ut unusquisque de-
 precetur Dominum, quatenus partem de spiritu suo
 det ei. Si enim quis voluerit dicere quid necesse
 est toties imponere manus super capita eorum qui
 consecrantur? Imponuntur enim super diaconum,
 imponuntur postea super presbyterum. Quare hoc?
 nisi quia per consecrationem de opere ad opus tran-
 sit, sicut de ministerio diaconi transit ad immolatio-
 nem sacerdotalem. Quoniam nec illud opus, nec il-
 lud possumus agere, nisi dono gratiæ Dei adjuti, ut
 Apostolus: Deus enim est qui operatur in vobis et
 velle et operari pro bona voluntate. Repetitur ma-
 nus impositio, ac deprecatio primi operis transit ad
 deprecationem secundi. Additur unum ministerium
 diaconi, id est, ut legat Evangelium quod in primo
 tempore non legebatur, quando Stephanus fuit fa-
 ctus diaconus. Ut opinor, nondum erant Evangelia
 D scripta. Diacono Evangelii lectio convenit, minister
 est. Imitatur eum qui dixit: *Non veni ministrare,*
sed ministrare. Quandiu Evangelium Christus præ-
 dicavit, minister nobis Christus factus est, quod in
 novissimo ostendit ante immolationem suam, quan-
 do lavit pedes discipulorum. Habet diaconus et do-
 num prophetiæ. Et merito, quia ejus fungitur offi-
 cio, de quo dictum est: *Propheta vobis suscitabit*
Dominus de fratribus vestris, tanquam me, ipsum
audite. Et iterum in Evangelio: *Propheta magnus*
surrexit in nobis.

CAPUT XIII.

De presbyteris.

Presbyteri deputantur in loco filiorum Aaron.
 Scriptum est in libro Numerorum. Hæc nomina s-

liorum Aaron sacerdotum, qui uncti sunt, quorum repleta est consecratione manus, ut sacerdotio fungerentur. Hunc morem tenent episcopi nostri, manus presbyterorum unguunt de oleo. Manifestum est cur hoc faciant, ut mundæ sint, ad offerendam hostiam Deo, et largæ ad cætera officia pietatis. Utrumque designatur per oleum, et gratia curationis, et charitas dilectionis. Hi præsumt Levitis, ut idem liber Numerorum demonstrat: *Princeps autem principum Eleazar filius Aaron sacerdotis, erit super excubitores custodiæ sanctuarii.* Et paulo post: *Hic est cultus familiarum Gersonitarum in tabernaculo fœderis, eruntque sub manu Ithamar filii Aaron sacerdotis.* Ipsi enim quando consecrantur, manus impositionem accipiunt. Quid illud significet, secundum quod nobis Dominus de lit, ministravimus. In quo ordine essent presbyteri tempore apostolorum, discamus ex auctoritate sanctorum Patrum. Dicit Ambrosius in tractatu super Timotheum: Opinabitur quisquis usum divinarum non habet Scripturarum, beatum Paulum presbyteros prætermisisse: sed non ita se res habet; illa enim quæ de episcopo in anterioribus dixit, etiam et de illis dicit, qui nunc nominantur presbyteri, eo quod antiquis temporibus utrisque nominibus vocabantur presbyteri. Et post pauca: Melius autem qui cognoscere poterit illud ex illis quæ ad Titum scripsit Apostolus: Dixit enim: *ut constituas per singulas civitates presbyteros, sicut ego præcepi tibi:* et dicens, quales debeat ordinari, addidit: *Oportet enim episcopum irreprehensibilem esse sicut Dei dispensatorem:* cum conveniret utique ut presbyterum eum diceret: sed evidenter eundem et presbyterum et episcopum nominavit. Et Hieronymus in epistola ad Titum: Attendamus verba dicentis: *ut constituas per civitates presbyteros, sicut ego tibi disposui.* Qui, qualis presbyter debeat ordinari, in consequentibus disserens, hoc est, *si quis sine crimine est, unius uxoris vir,* etc. Postea intulit: *Oportet enim episcopum sine crimine esse tanquam Dei dispensatorem.* Idem ergo est presbyter, qui et episcopus. Et paulo post: Putet non Scripturarum, sed nostram esse sententiam, episcopum et presbyterum unum esse, et aliud ætatis, aliud esse nomen officii, relegat Apostoli ad Philippenses verba dicentis: *Paulus et Timotheus servi Christi Jesu, omnibus sanctis in Christo Jesu, qui sunt Philippis, cum episcopis et diaconis, gratia vobis et pax, et reliqua.* Philippis una est urbs Macedoniæ, et certe in una civitate plures, ut nuncupantur, episcopi esse non poterant. Sed quia eosdem episcopos illo tempore quos presbyteros appellabant, propterea indifferenter de episcopis quasi presbyteris est locutus. Adhuc si alicui hoc videatur ambiguum, nisi altero testimonio comprobetur in Actibus. In Actibus apostolorum scriptum est, quod cum venisset apostolus Paulus Miletum, miserit Ephesum, et vocaverit presbyteros ejusdem Ecclesiæ, quibus postea inter cætera sic locutus est: *Attendite vobis et omni gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit episcopos pascere Ec-*

clesiam Domini, quam acquisivit per sanguinem suum. Et hic diligentius observate, quomodo unius civitatis Ephesi presbyteros vocans, postea eosdem episcopos dixerit. Ejusdem ad Evagrium: Sed et Petrus in prima epistola: *Presbyteros, inquit, in vobis precor compresbyter, et testis passionum Christi, et futuræ gloriæ, quæ revelanda est particeps, regere Ecclesiam Christi, et inspicere non ex necessitate, sed voluntarie juxta Deum.* Quod quidem Græce significantius dicitur *ἐπισκοποῦντες*, unde et nomen episcopi tractum est. Parva tibi videntur tantorum virorum testimonia? clangat tuba Evangelica filius tonitru, quem Jesus amavit plurimum, qui de pectore Salvatoris doctrinæ fluentia potavit: *Presbyter electæ Domine et filii ejus, quos ego diligo in veritate.* Et in alia epistola: *Presbyter Caio charissimo, quem ego diligo in veritate.* Comites non dedignentur esse, quod duces fuerunt. A ducatu accepit nomen sacerdos, ut Beda exponit in expositione de templo Salomonis. Sacerdos namque ab eo nomen Latine accepit, quod sacrum præbere ducatum minoribus debeat. Qualis esset eorum consecratio, Hieronymus in epistola memorata ad Evagrium exponit. Nam et Alexandriæ a Marco evangelista usque ad Eraclam et Donsium episcopos, presbyterum semper unum esse electum, et in excelsiori gradu collocatum episcopum nominabant, quomodo si exercitus imperatorem faciat, aut diaconi eligant de se quem indurium noverunt, et archidiaconum vocent. * Archidiaconi consecratio nobis notissima est. Archidiaconus eandem consecrationem habet quam cæteri diaconi: sed electione fratrum præponitur. Idem Hieronymus exponit quare unus eligeretur, super Epistolam ad Titum: Antequam diaboli instinctu studia in religione fierent, et diceretur in populis: *Ego sum Pauli, ego Apollo, ego autem Cephæ,* communi presbyterorum consilio Ecclesiæ gubernabantur. Postquam vero unusquisque eos, quos baptizaverat, suos esse putabat, non Christi, in toto decreto est orbe, ut unus de presbyteris electus superponeretur cæteris, ad quem omnis cura Ecclesiæ pertineret, et schismatum semina tollerentur. Idem unde supra in epistola ad memoratum Evagrium: Quod autem postea unus electus est, qui cæteris præponeretur presbyterorum, in chrismatis remedium factum est, ne unusquisque ad se trahens Christi Ecclesiam rumperet. Videamus cur presbyteri nomen transeat ad episcopi. Ambrosius dicit in Epistola ad Timotheum: Quæ autem sit causa, non est justum eam silentio præterire ob illam immutationem nominum, quæ ad præsens esse videtur, et qua ex causa discreta sunt nunc nomina, et neque episcopus dici potest presbyter, neque presbyter unquam episcopi nuncupationem poterit sibi vindicare, neque dum presbyter esse desistit. Antiquis etenim temporibus quando pietati studebant presbyteri, omni in loco ordinabantur, hoc quidem nomen contemplatione honoris accipientes; sicut et apud Judæos presbyteri dicebantur, qui populo

præerant. Vocabantur autem et episcopi ab illo opere, quod et implere videbantur, eo quod considerare omnia, quæ ad cultum pertinent pietatis, fuerant constituti, ita ut universorum dispensationem haberent commissam. Nam et perfectam dispensationem et auctoritatem ecclesiastici ministerii ipsi tunc commissam habebant, et omnia regebantur pro eorum arbitrio. Et in sequentibus: Beatis vero apostolis decedentibus, illi, qui post illos ordinati sunt ut præessent Ecclesiis, illis primis exæquari non poterant, nec miraculorum testimonium par illis habere, sed et in multis aliis inferiores illis esse videbantur: grave existimaverunt apostolorum sibi vindicare nuncupationem: diviserunt ergo nomina ipsa, et eisdem, id est, presbyteris presbyterii nomen reliquerunt. Alii vero episcopi sunt nuncupati, hi qui et ordinationis præditi potestate, ita ut plenissime iidem præpositos se Ecclesiarum esse cognoscerent * Hieronymus exponit quod plus habeat episcopus quam presbyteri, dicens in epistola ad Evagrium sæpe repetitum: Quid enim facit excepta ordinatione episcopus, quod presbyter non facit? * Et exponit, cujus constitutione episcopus sit constitutus, tractatu super Titum, dicens: Sicut ergo presbyteri sciunt se ex Ecclesiæ consuetudine ei qui sibi præpositus fuerit, esse subjectos: ita episcopi noverint se magis consuetudine, quam dispositionis Dominicæ veritate presbyteris esse majores, et in commune debere Ecclesiam regere, imitantes Moysen, qui cum haberet in potestate solus præesse populo Israel, septuaginta elegit, cum quibus populum iudicaret. De eisdem septuaginta mentio facta est in consecratione presbyteri, dicendo, ut cum pontifices summos regendis populis præfecisset, ad eorum societatis et operis adjumentum sequentis ordinis viros et secundæ dignitatis eligeret: sic in eremo per septuaginta virorum prudentiam mentem, Moysis spiritum propagasti, et reliqua. Opus presbyteri, ad donum spiritus sapientiæ pertinet, propter bonam conversationem.

CAPUT XIV.

De pontifice.

Pontificem Aaron præfiguratur in sua unctione, de quo scriptum est in Levitico: Sanctificavit oleum Moyses, quod fundens super caput Aaron, unxit eum et consecravit. Et iterum in eodem: Pontifex, id est, sacerdos maximus inter fratres suos, super cujus caput fustum est unctionis oleum, et cujus manus in sacerdotio consecratæ sunt. Et paulo post: Nec egredietur de sanctis secundum auctoritatem Patrum, scilicet, Paulum apostolum, Ambrosium archiepiscopum, et Hieronymum presbyterum, consecratio ad immolandum facta est episcopi, in ordinatione presbyteri. Sed quod additur ex canonica auctoritate, ut plures adsint episcopi: dicendum est, cur addatur. Gregorius Apostolicus interrogationi Augustini respondit, quam jam prætulimus in superioribus præsentis opusculi: Et quidem, inquit, in Anglorum Ecclesia, in qua adhuc solus tu

A episcopus inveniris, ordinare episcopum non aliter nisi sine episcopis potes. Et paulo post: Cum igitur, auctore Deo, ita fuerint episcopi in propinquis sibi locis ordinati, per omnia episcoporum ordinatio sine aggregatis tribus vel quatuor episcopis fieri non debet. In sequentibus exponit cur adventus eorum necessarius sit. Cur non ergo et in hac spiritali ordinatione, qua per sacrum ministerium homo Deo conjungitur, tales conveniant, qui vel in profectu ordinati episcopi gaudeant, vel pro ejus custodia omnipotenti Deo preces fundant? Gregorius dicit, quare debeant convenire plurimi: frater ejus Innocentius monstrat, quare prohibitum sit uni hoc facere, in decretalibus nono capitulo: Nec unus episcopus ordinare præsumat, ne furtivum beneficium præstitum videatur. Additur etiam ad consecrationem ejus infusio olei super caput: Un le dicit Beda in libro tertio de Tabernaculo et Vasis ejus: Indutus vero sacris vestibus pontifex mox oleo unctionis perfunditur, ut per gratiam Spiritus sancti consecratio perficiatur: non quod ea quæ præmissa sunt iadumenta virtutum, absque gratia Dei possimus habere: sed quia majus necesse est auxilium gratiæ tribuatur a Domino, ubi quis vel majorem conscenderit gradum, vel plurimorum fuerit regimini prælatus. Mystice dicit Psalmista: Sicut unguentum in capite, quod descendit in barbam, barbam Aaron. Augustinus in tractatu Psalmorum: Quis erat sacerdos, nisi unus sacerdos, qui intravit in Sancta sanctorum? Quis est sacerdos? nisi qui fuit et victima et sacerdos, nisi ille, qui cum in mundo non inveniret quod offerret, seipsum obtulit? Vicarius Christi pontifex efficitur: ideo in capite ungitur. Caput nostrum Christus. Caput nostrum unctum est oleo invisibili: episcopus, quia vicarius Christi est, in capite ungitur: ab illo enim significatur se accipere hanc unctionis gratiam, qui caput est totius corporis. Imitando illum, qui caput est totius Ecclesiæ, per unctionis gratiam fit et ipse caput Ecclesiæ sibi commissæ. Christus pro universa Ecclesia interpellat: Episcopus pro sibi commissâ vice Christi regat Ecclesiam sibi commissam, sicut Christus totam Ecclesiam. Hoc sonant verba consecrationis (jus: Tribuas ei cathedram episcopalem ad regendam Ecclesiam tuam et plebem universam. Et aliter: Dicit Gregorius in Moralibus, oleum in capite, charitas in mente. Quia vicarius Christi est, dilectionem quam Christus nobis monstravit, et docuit, in eo debemus invenire: atque ab eo ad cumulum nostri profectus trahere. Omnia hæc quæ extrinsecus geruntur, signa sunt rerum intimarum. Si quis in mente habuerit ipsas res, ipse est verus sacerdos: ac ideo verum, quod Petrus dicit de universis Catholicis: Gens, sancte regale sacerdotium. Dicit libellus, secundum cujus ordinem celebratur ordinatio apud quosdam, ut duo episcopi teneant Evangelium super caput ejus, quod neque vetus auctoritas intimat, neque apostolica traditio, neque canonica auctoritas. Potest tamen Evangelii positio super caput, monere tenentes, ut quo Domini

nus idem Evangelium firmet in corde ejus, deprecetur, aut ut moveant eum qui consecratur, recordari se amplius esse sub jugo Evangelii, quam foret. Generaliter enim de benedictione omnium electorum dicit Beda in expositione de templo Salomonis : Qui enim dixit : *Benedixit omnes timentes Dominum, puillos cum majoribus* : ipse dixit : *Quia tu reddes singulis secundum opera eorum*. Communis ergo ibi benedictio omnium erit electorum, a tamen pro distincta operam qualitate, multæ sunt mansiones beatorum in una eademque domo Patris æterna in cælis.

CAPUT XV.

De habitu sacrorum ducum.

Primo notandum est ita esse clericorum habitum constitutum in ecclesiasticis officiis, ut in omnibus Christiano populo possit præbere exemplum bonæ conversationis. Quod quodammodo significat Hieronymus in libro de veste sacerdotali ad Fabiolam : Legimus, inquit in Levitico, juxta præceptum Dei Moysen lavisse Aaron et filios ejus. Jam tunc purgationem mundi, et rerum omnium sanctitatem baptismi sacramenta signabant. Non accipiunt vestes, nisi loti prius sordibus; nec coronantur ad sacra nisi in Christo novi homines renascantur. * Ex his verbis intelligimus, vestes sacerdotales ad conversationem populi Christiani pertinere.

CAPUT XVI.

De non utendis vestibus sacratæ in quotidiano usu.

Stephanus natione Romanus ex patre Jobio, ut legitur in Gestis episcopaliibus, constituit sacerdotibus Levitisque vestes sacratas in usu quotidiano non uti in ecclesia. Tale quid Dominus per Ezechielem loquitur : *Hæc sunt gazophylacia sancta, in quibus vestiantur sacerdotes, qui appropinquant ante Dominum in Sancta sanctorum*. Et paulo post : *Cum autem ingressi fuerint sacerdotes, non egredientur de sanctis in atrium exterius, et ibi reponent vestimenta sua, in quibus ministrant, quia sancta sunt, vestienturque vestimentis aliis, et sic procedent ad populum*. Et iterum : *Cumque ingrediantur portas atrii interioris, vestibus lineis induentur, nec ascendant super eos quidquam laneum, quando ministrant in portis atrii interioris et intrinsecus*. Et post pauca : *Cumque egredientur atrium exterius ad populum, exuent se vestibus suis, in quibus ministraverant, et reponent in gazophylacia sanctuarii, et vestient se vestimentis aliis*. Quamvis hæc spiritualiter intelligere debemus, tamen admoniti sumus a supra memorato Apostolico, ut mutationem vestimenti juxta litteram compleamus. Nobis enim, qui Spiritu sumus renati, ante oculos bonum est frequentare quod in mentem transeat. Per lineam vestem, qua tantummodo utimur in sanctis, intelligimus subtilem orationem, exutam ab omni carnali cogitatione ante Dominum. Locutio vero ad populum alia debet esse tanque grossa, ut intelligi valeat a populo. Unde et Hieronymus in libro decimo tertio super Ezechielem : Et quia semel præceperat quibus vestibus uti deberent sacer-

dotas quando intrinsecus in ministeriis sunt, rursum jubet ut egredientes in gazophylaciis sive in exedris sanctorum se exuant pristinis vestibus, et induantur aliis, ne si sanctas vestes habuerint, sanctificent populum foris positum, qui necdum fuerit, sanctificatus, nec se præparavit in sanctificatione templi, ut sit Domini Nazaræus. Per quæ discimus non quotidianis et quibuslibet pro usu vitæ communis polutis vestibus nos ingredi debere in sancta sanctorum : sed munda conscientia, et mundis vestibus tenere Domini sacramenta. Et iterum in eodem : Porro religio divina alterutrum habitum habet in ministerio alterum in usu vitæque communi. Namque et hic ex verbis Hieronymi admoniti sumus mutatione vestimenti. Sequitur ejusdem in eodem : Hæc vestimenta proprio nobis labore conficimus, quæ texta sunt desuper, qualem et Dominus habebat tunicam, quæ scindi non potest : quibus induimur, quando secreta Domini et arcana cognoscimus, et habemus spiritum qui scrutatur etiam alta et profunda Dei, quæ non sunt monstranda vulgo, nec proferenda ad populum, qui non est sanctificatus, nec Dei sanctitudini præparatus; ne si majora se audierint, majestatem scientiæ ferre non possint, et quasi solido suffocentur cibo qui adhuc lacte infantiæ nutriendi sunt. * Inter regulas sacre Scripture septem hæc una ex illis constat ut a littera trans-eamus ad spiritum, et a spiritu ad litteram. Ac ideo non abhorret a vero, quamvis de laneo vestimento accipiamus secundum spiritum, si secundum litteram perfecerimus mutationem vestimenti, quod et secundum litteram et secundum spiritum rite possumus intelligere.

CAPUT XVII.

De amictu.

Amictus est primum vestimentum nostrum, quo collum undique tingimus. In collo est namque vox, ideoque per collum loquendi usus exprimitur. Per amictum intelligimus custodiam vocis, de qua Psalmista dicebat : *Dixi, Custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea; posui ori meo custodiam*. Et in alio psalmo : *Pone, Domine, custodiam ori meo*. Amictus ideo dicitur, quia circumficitur. In isto primo vestimento admonetur castigatio vocis.

CAPUT XVIII.

De alba.

Postea camisiam induimus quam albam vocamus, de qua Hieronymus in epistola memorata de veste sacerdotali ad Fabiolam : Secunda ex lino tunica, est poderis, id est, talaris, et in sequentibus. Hæc adhæret corpori, et ita arcta est et strictis manicis, ut nulla omnino in veste sit ruga, et usque ad crura descendat. Volo pro legentis facilitate, abuti sermone vulgato : solent militantes habere lineas, quas camisias vocant, sic aptas membris et astrictas corporibus, ut expediti sint vel ad cursum vel ad prælia, dirigendo jaculo, tenendo clypeo, ense librando, et quocumque necessitas traxerit. Ergo et sacerdotes parati in ministerio Dei utantur hac tunica, ut ha-

bentes pulchritudinem vestimentorum nudorum celeritate discurrant. In eo distat vestimentum illud a nostro quod illud strictum est, nostrum vero largum. Etenim hi qui in Veteri Testamento spiritu servitutis erant astricti, de quo dicebat Paulus: *Non enim accipistis spiritum servitutis in timore*. Nos vero quia Filius liberavit, liberi sumus, non accepimus spiritum servitutis in timore, spiritum adoptionis filiorum. Ac ideo sic illorum strictum, nostrum largum propter libertatem, qua Christus nos liberavit. Quia primum vestimentum diximus esse castigationem vocis, videamus si secundum habeat aliquam castigationem corporis. Dicit Beda in libro de tabernaculo: Hæc etenim linea manus ac brachia debet stringere sacerdotis, ne quid nisi utile faciant; pectus, ne quid inane cogitet; ventrem, ne delicias ultra modum appetendo, Deum se gulosum facere præsumat; subjecta ventri membra, ne lascivendo totam sacerdotalis habitus pulchritudinem corrumpant; genua, ne ab orationis instantia torpeant; tibias et pedes, ne ad malum currant. Induatur ergo sacerdos primo linea stricta, ut et corpus ab iniquis operibus, et a pravis cogitationibus mentem compeccat. Quod ibi significatur strictura vestimenti, hoc apud nos lini castigatio. Quia usque ad pedes Beda pervenit disserendo de lineis vestibus, congruum est ut nosmetipsos absolvamus de sandaliis, sive, ut alio nomine, campobis, qui supersunt in pedibus. Sandalia subtus cooperiunt pedem, desuper nudum relinquunt; de quibus dicit idem qui supra in tractatu super Marcum: Marcus dicendo calcari eos sandaliis, vel soleis, aliquid hoc calceamentum mysticæ significationis habere admonet, ut pes neque tectus sit, neque nudus ad terram, id est, nec occultetur Evangelium, nec terrenis commodis imitatur. Sicut per linum, quo pedes vestiuntur, castigatio pedum significatur, ita per sandalia profectus ad prædicandum.

CAPUT XIX.

De casula.

Casulam, quæ est generale indumentum sacrorum ducum, ante cæteras vestes quæ sequuntur præponimus. In illis quæ supra prætulimus castigatio corporis a vitiis designatur, excepto in sandaliis. In sequentibus vero opera justitiæ demonstrabuntur. Dicit Beda in libro memorato de Tabernaculo: Vestes sanctæ Aaron, quas illi fecit Moyses, opera sunt justitiæ et sanctitatis. Casula vero, quæ pertinet generaliter ad omnes clericos, debet significare opera quæ pertinent ad omnes: hæc enim sunt fames, sitis, vigiliæ, nuditas, lectio, psalmodia, oratio, labor operandi, doctrina, silentium, et cætera hujusmodi. In istis enim nullus sacrorum dux negligens debet esse. Quando istis operibus vestitur, casula indutus est. Hæc in aperto sunt, et tam ad minores gradus pertinent quam ad supremos. Casula dupla est, post tergum inter humeros, et ante pectus. Per humeros opera exprimuntur. In eis duplex sit vestimentum, quia sic debemus bona opera foris proximis osten-

dere, ut eadem intus coram Domino integra servemus. In pectore duplex, quia in eo utrumque debet esse, et doctrina et veritas: veritas interius, doctrina ad homines. Hæc duo duplicia sint conjuncta, quia tunc bene ministratur, cum opus et ratio in unum conveniant. Opus ad humeros, ratio ad pectus.

CAPUT XX.

De stola.

Stolam accipit diaconus, quando ordinatur ab episcopo. Ipsa enim semper utitur in opere ministerii. Per stolam designatur onus leve ac suave, de quo Dominus dicit: *Tollite jugum meum super vos: jugum enim meum suave est, et onus meum leve*. Per jugum Evangelium intelligimus, de quo dicit Hieronymus in Commentariis Matthæi: Quomodo levius, lege Evangelium, cum in lege homicidium, in Evangelio ira damnetur? Et paulo post: In lege multa præcepta sunt, quæ Apostolus non posse compleri plenissime docet. In lege opera requiruntur, quæ qui fecerit, vivet in eis; in Evangelio voluntas requiritur, quæ si etiam effectum non habuerint, tamen præmium non amittet. In eo quod stola ad genua tendit, quæ solent curvari causa humilitatis, hoc intelligimus quod Dominus dicit: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde*. Sciat se diaconus in stola superposita collo, ministrum Evangelii esse, non præpositum. Evangelium Christus est.

CAPUT XXI.

De dalmatica.

Dalmatica a Sylvestro papa instituta est. Per dalmaticam intelligimus religionem sanctam, immaculatam, quæ est apud Deum et Patrem, ut visitetur pupilli et viduæ in tribulationibus eorum, et visitatores immaculatos se custodiant ab hoc sæculo. Ipsa dalmatica duas coccineas lineas habet retro, similiterque in anteriori parte, quia Vetus Testamentum et Novum rutilant dilectione Dei et proximi. Immaculatum esse, ad Deum pertinet; visitare fratres, ad proximum. Per colorem coccineum opera misericordiæ, quæ ex charitate fiunt in pupillis et viduis, intelligimus; per candorem, visitorum munditia designatur. Ipsa est enim vestis de qua dicitur in psalmo quadragesimo quarto: *Asstitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate*. Unde Augustinus in eodem psalmo: In veste ista varietas sit, scissura non sit. Ecce varietatem intelleximus de diversitate linguarum, et vestem intelleximus propter unitatem. Et in sequentibus, *circumamicta varietate*, pulchritudo intrinsecus. In fimbriis autem aureis, varietas linguarum doctrinæ, decus. Fimbriæ, quæ procedunt de dalmatica, verba sunt ejus prædicatoris ejus religio sancta et immaculata est. Sicut verba ab aura aeris raptantur, ita fimbriæ spiramine venti. Profert Paulus candidas fimbrias circa manus ad utilitatem gentium quando dicit, *Magis autem laborat operando manibus suis quod bonum est, ut habeat unde tribuat necessitatem patienti*. Quod Paulus

predicavit, opere complevit, dicens ad Corinthios de se : *In tribulationibus, in laboribus.* Quod ita Ambrosius in eadem Epistola : Laborare non destitit manibus suis, ne cui gravis esset. Fert simbrias candidas in latere, quando dicit : *Castigo corpus meum, et in servitutum redigo,* et in alio loco : *In castitate,* hoc est, castitate corporis, et in *vigiliis.* Qui hanc custodit, immaculatum se custodit ab hoc seculo. Fert coccineas circa humeros et pectora, quando dicit : *In charitate non ficta.* Ficta charitas est quæ dimittit vitia et pupillos in tribulatione, et subvenit in prosperitate. Quæ simbriæ ante sunt et retro, quia mandatum dilectionis et in Veteri Testamento, et in Novo manet. Unde Joannes : *Charissimi, non mandatum novum scribo vobis, sed mandatum vetus, quod habuistis ab initio. Mandatum vetus est verbum quod audistis. Iterum mandatum novum scribo vobis.* Quod ita Beda : Eadem charitas et mandatum vetus est quod ab initio commendata ; et mandatum novum, quia tenebris ejecti, desiderium novæ lucis infundit. Aliquæ dalmaticæ habent viginti octo simbrias ante et retro. Ubi est octies repetitas septiformis Spiritus propter genera hominum, quos replet, ut laudent Deum, hoc est, reges terræ, et omnes populi, principes et iudices, juvenes et virginea, senes et juniores. Et aliquæ triginta et triginta. Singulæ lineæ altrinsecus quindecim, quia charitas et in Veteri Testamento et in Novo quindecim ramos ex se producit. Quisquis studet prodesse fratribus in adversitate et in prosperitate, iste habet simbrias coccineas in utroque humero. Hæ duæ fortunæ signantur per sinistrum et dextrum humerum. Quindecim ramos charitatis enumerat : *Patiens est, benigna est, non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati. Omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet.* Linea quæ in medio est quasi stipes charitatis. Quod enim significant lineæ sive simbriæ in dextro humero sive sinistro, hoc significant in anteriori parte hominis quæ pertinet ad Novum Testamentum. Sinistrum latus habet simbrias, quia actualis vita sollicita est, et turbatur erga plurima ; at dextrum latus non habet, quia contemplativa vita quieta est : per ipsam figuratur regina quæ stat a dextris. Ipsa est una columba, perfecta et proxima, stat a dextris, et nihil in se sinistrum habet ; largitas brachiorum, largitatem et hilaritatem datoris demonstrat. Diaconus, qui non est indutus dalmatica, casula legit circumcinctus, ut expedite possit ministrare, vel quia suum est ire ad comitatum propter instantes necessitates. Ipsa habet pertusas subtus alas, quoniam Christum vult imitari, qui lancea perfoesus est in latere, et vult ut nos sequamur ejus vestigia. quod significat perfoesus in latere.

CAPUT XXII.

De tunica quam sacerdos induit super camisiam.

Sicut in camisia designatur castigatio corporis,

PATR. CV.

ita in tunica virtutes animæ, quæ ad solos sublimes pertinent, de qua Hieronymus in epistola ad Fabiolam : Hæc ipsa hyacinthina tunica subucula nominatur, et proprie pontificis est, significatque rationem sublimium non patere omnibus, sed majoribus atque perfectis. Ipsa est interior, ipsaque designat virtutes animæ, quæ non multis cognitæ sunt, et quas semper debet habere perfectus. Unde Beda in tractatu super Lucam : Quis etenim nesciat viscera misericordiæ, benignitatem, humilitatem, patientiam, modestiam, castitatem, fidem, spem et his similia, sine ulla temporum intercapedine a fidelibus esse servanda ? Ipsa non cingitur, sed camisia. Quæ ita est fabrefacta, ut non impediatur cursum nostrum ad ministrationem, quoniam memoratæ virtutes liberam nobis iter præbent ad contemplationem Dei. Camisia cingulo continentia constringitur, præcipiente Domino : *Sint lumbi vestri præcincti,* ut per duas virtutes, id est, obedientiam Domini et naturalem disputationem constringatur omnis voluptas. Hæc sunt vestimenta de quibus scribitur in Parabolis Salomonis, *Fortitudo et decor indumentum ejus.* Et in superioribus, *Et cingulum tradidit Chananeo.* Si quis voluerit uti duabus tunicis, ostendet se esse diaconum et sacerdotem, sive ut octo sint vestimenta secundum numerum vestimentorum summi pontificis Aaron, cujus vestimenta narrantur fuisse circa caput et corpus usque ad pedes. De vestimento pedum et manuum reticetur. Ad illius normam, ut dixi, habet summus pontifex noster a capite usque ad pedes octo vestimenta. Primum est amictus, secundum camisia, tertium cingulum, quartum stola, quintum et sextum duæ tunicæ, septimum casula octavum pallium. Porro vestimentum pedum potius pertinet ad nostros pontifices quam ad Aaron. Dicitur nostris pontificibus : *Euntes docete omnes gentes ;* Aaron tantum in Judæa versabatur. Sudarium in manu potius ad nostros quam ad Aaron, quoniam major munditia est in Novo Testamento quam esset in Veteri : et illa bona habemus quæ illi habuerunt, et plura per Jesum Christum Dominum nostrum. Sacerdos in suo officio non se exiit casula, quia præcipiente Domino per Moysen non debet exire de sanctis, sicut scriptum est : *Nec egrediatur de sanctis,* ubi intelligi datur debere eum jugiter in continentia et abstinentia manere.

CAPUT XXIII.

De pallio quo utuntur archiepiscopi.

Pallium archiepiscoporum super omnia indumenta est, ut lamina in fronte solius pontificis. Illo discernitur archiepiscopus a cæteris episcopis. Pallium significat torquem, quem solebant legitime certantes accipere. Quo dono admoventur cæteri ad legitimum certamen. Quod habet duas lineas a summo usque deorsum ante et retro. Significat enim summæ doctrinæ decorem per disciplinam mandatorum Domini acceptabilem. Circulus circa collum disciplina est Domini circa sermonem prædicatoris, ut non sit alter sermo prædicationis et aliud opus,

dicente Paulo : *Nemini dantes ullam offensionem, ut A non vituperetur ministerium nostrum.* Quod ita Ambrosius in tractatu Epistolæ ad Corinthios : *Vituperatur enim ministerium ipsorum, si ea quæ verbis docebant, operibus suis, ut fierent, exempla non darent.* Mandata Veteris Testamenti, a principio Geneseos usque in finem, in humerali linea operando et docendo portet pontifex in pectorali; Novi, a primitiva Ecclesia usque in finem. De torque dicebat Salomon in Parabolis : *Ut addatur gratia capiti tuo, et torques collo tuo.* Quod ita Beda in eodem : *Mos apud veteres fuit ut legitime certantes coronam in capite, torquem in collo, acciperent. Et nobis ergo si disciplinam conditoris nostri, si gratiæ matris scita custodimus, major inde virtutum spiritualium claritas augetur. Additur gratia capiti, cum charitas, quæ principale mentis ornat, ardentius inflammatur. Additur et collo torques, cum fulgore perfectæ operationis sermo prædicationis, qui per collum procedit, confirmatur : ac ne contemni ab auditoribus debeat, indeficienti virtutum connexionè ducitur. Sed et his qui Mosaicæ legis decreta Domino veniente servabant, addita est gratia Novi Testamenti cum spe regni cælestis, cujus splendor eximius, ad exemplum coronæ vel torquis, nullo unquam sine claudetur.*

CAPUT XXIV.

De sudario.

Sudario solemus tergere pituitam oculorum et narium atque superfluum salivam decurrentem per labia. Ac ideo sudarium significat isto in loco studium mundanæ cogitationis, quo naturales et velut ingenitas nostras delectationes studemus tergere, sive propter offusionem lacrymarum tergendum fertur sudarium, ut in Martyrologio Bedæ legitur, quod pater noster Arsenius propter redundationem lacrymarum tergendam, sudarium semper in sinu vel in manu habuerit. In manu sinistra portatur ut ostendatur in temporalis vita tædium nos pati superflui humeris, hoc est carnalis delectationis. Et iterum sudarium ad hoc portamus, ut eo detergamus sudorem, qui sit ex labore proprii corporis, quod legitur usitatum fuisse circa corpus Christi. Unde legitur : *Et sudarium quod fuit super caput ejus.* Sudor tædium nostro corpori est, si non esset tædium, non toties tergeretur. Habet aliquoties mens tædium, dicente Psalmista : *Dormitavit anima mea præ tædio.* Tædium in anima, quasi sudor in corpore. Tædium animi aliquoties solet fieri ex conscientia peccatorum, aliquoties ex accidentibus, ut est omne flagellum quod patitur ab alieno corpore : aliquoties ex infirmitate proprii corporis, quæ infirmitas aliquoties solet accidere ex peccatis. Quando tædium ex infirmitate peccatorum frontem conscientiæ nostræ tegit, habeamus sudarium ex ligno castigatum et mundum, qualia sunt verba David prophetæ : *Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis. Et si fuerit infirmitas ex approbatione, sicut in Job, dicamus quod dixit :*

Sicut Domino placuit, ita factum est : sit nomen Domini benedictum. Munda cogitatio in David fuit quando dixit : *Cor mundum crea in me, Deus : mundaque in Job, quando dixit : Sicut Domino placuit, ita factum est.* Sic et nos quando tædio aliq̄ afficimur, ne majore tristitia absorbeamur in consolationem nostri quasi quoddam sudarium exempla prædicta sanctorum Patrum ad corroborandam patientiam, et detergendum tædium sumamus. Per sudarium intelligimus mundos affectus et pios in labore.

CAPUT XXV.

De varietate sandaliorum.

Varietas sandaliorum varietatem ministrorum pingit. Episcopi et sacerdotis pene unum est officium : at quia nomine et honore discernuntur, discernuntur etiam varietate sandaliorum, ut visibus nostris error auferatur, qui potest interesse propter similitudinem officii. Episcopus habet ligaturam in suis sandaliis, quam non habet presbyter. Episcopi est, huc illucque discurrere per parochiam ad regendam plebem : ne forte cadant sandalia de pedibus, ligata sunt. Ex eo potest sciri quantum necesse sit ei firmare gressus mentis, quæ in turbis populorum versatur. Presbyter qui domi hostias immolat, securius incedit. Diaconus quia dissimilis est episcopo ab officio, non est necesse ut habeat dissimilia sandalia, et ipse ligaturam habet, quæ suum est ire ad comitatum. Subdiaconus quia in adiutorio est diacono et pene in eodem officio, necesse est ut habeat dissimilia sandalia, ne forte æstimetur diaconus. Mystice, quia sandalia prædicatoris cursum signant solea quæ subtus est, admonet prædicatorem, ut non se implicet terrenis negotiis. Lingua de albo corio, quæ subtus calcaneum est monstrat debere esse eandem separationem innocentem et sine dolo, ut possit de eo dici : *Ecc vere Israelita, in quo dolus non est.* Non sit talis, quales pseudoapostoli erant, qui prædicabant per invidiam et contentionem. Lingua quæ inde surgit, et est separata a corio sandaliorum, lingua eorum monstrat, qui prædicatori bonum testimonium debent proferre, de quibus dicebat Paulus : *Oportet et eum testimonium bonum habere ab his qui foris sunt.* Hi sunt in inferiore parte, et sunt quodammodo separati a conversatione spiritualium. Lingua superior spiritualium lingua est qui prædicatorem introducant in opus prædicationis. Hæc requiruntur posteriore vita prædicatoris. At intrinsicè de albo corio circumdata sunt sandalia : ita oportet esse prædicatoris intentionem candidam coram Deo ex pura conscientia : extrinsecus vero nigrum apparet, quoniam videtur prædicatorum vita despecta a secularibus, propter multitudinem pressurarum presentis mundi. Superior pars sandaliorum, per quam pes intrat, multis filis consuta est, ut non dissolvatur duo coria. In initio enim debet studere prædicator pluribus virtutibus atque sententiis Scripturarum, ut pluribus forinseca cum his quæ intrinsicè nitent coram Deo, non disjungantur. Lingua sandalio-

rum quæ super pedem est, linguam prædicatoris A potest figurare. Linea opere auctoris facta præcedens a lingua sandalii usque ad finem ejus, Evangelicam perfectionem; lineæ procedentes ex utraque parte, legem et prophetias quæ in Evangelio recapitulatur. Etenim ipsæ recapitulatæ sunt ad median lineam, quæ usque ad finem currit. Ligatura mysterium incarnationis Christi, quæ incarnatio, quia in aliquibus aperta est humanis sensibus humano more, sicuti est, poni in præsepio, pannis involvi, et cætera. Aliqua sandalia sine ligaturis tenet prædicatio. Et aliter: Dicit Dominus, in Evangelio: *Quodcumque supererogaveris, ego cum rediero reddam tibi.* Disponit Dominus his qui Evangelium prædicarent, de Evangelio vivere: supererogavit Paulus, quia sine sumptu exposuit Evangelium, B operabatur manibus suis victus sibi necessaria. Opus Pauli quod supererogavit Evangelio possumus intelligere corrigias supererogatas sandaliis, quæ manibus huc illucque ducuntur ut ligentur. Firmo gressu it prædicator, qui nulli onerosus est.

CAPUT XXVI.

Recapitulatio vestimentorum.

Breviter desideramus recapitulare omnem ornatum clericorum. Caput clerici mens est. In superiore parte discooperatum, ubi est imago Dei, in inferiore parte circumdatum capillis, quasi aliquibus cogitationibus de præsentis necessitate. Amictus est castigatio vocis. Alba cæterorum inferiorum sensuum præsentis magistra ratione, interius per disciplinam continentis constringente quasi quodam cingulo voluptatem carnis. Calceamenti linea, prohibitio pedum ad malum festinando. Sandalia ornatus, iter prædicatoris, quia cælestia non debet abscondere, neque terrenis inhiare. Secunda tunica, opera mentis sunt: casula, opera corporis pia. Stola jugum Christi, quod est Evangelium. Dalmatica diaconi et sui ministri, quæ est itineri habilis, cura proximorum est; sudarium, piæ et mundæ cogitationes, quibus detergimus molestias animi ex infirmitate corporis. Pallium archiepiscoporum, torques devotissimæ prædicationis. et in Veteri Testamento et in Novo.

LIBER TERTIUS.

Domino opitulante, intercedente beato Medardo confessore, cujus festivitas hodie apud nos celebratur in gaudio sanctorum, prompti sumus animo ad suscipiendum Dei munus, si tamen ipse dignatur purgare et serenare oculum, in quo discamus de officio missæ, quid rationis in se contineat diversitas illa, quæ ibi agitur: cum satis esset, sine cantoribus et lectoribus, et cæteris quæ ibi aguntur, sola benedictio episcoporum, aut presbyterorum ad benedicendum panem et vinum, quo reficeretur populus ad animarum salutem: sicut priusævis temporibus fiebat apud apostolos: ac ideo primum dicendum est de signis.

CAPUT PRIMUM.

De signis quibus congregantur in idipsum.

Signorum usus a Veteri Testamento sumptus est; scriptum est in libro Numerorum: *Locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Fac tibi duas tubas argenteas ductiles, quibus convocare possis multitudinem (Num. x).* Et paulo post: *Quando autem congregandus est populus, simplex tubarum clangor erit, et non concise ululabunt. Filii Aaron sacerdotis clangent tubis.* Et iterum: *Si quando habebitis epulum, et dies festos et Kalendas, canetis tubis super holocaustis et pacificis victimis, ut sint vobis in recordationem Dei vestri.* Audivimus clangorem tubarum in recordatione Dei nostri resonare. Detque nobis Deus, ut quidquid boni facere poterimus, sive singulariter in causa nostra, sive communiter in causa fratrum, ut est signa moveri, in memoriam ejus faciamus. Audiamus et tubam vocantem, nos ad penitentiam

quando in adversis affligimur, dicente Joel: *Canite tuba in Sion, sanctificate jejunium, vocate cætum, congregate populum, sanctificate Ecclesiam, coadunate senes, congregate parvulos et sugentes ubera (Joel II).* Quod ita Hieronymus in eodem: *Clangite tuba in Sion, et penitentiam populis prædicare. Sanctificate jejunium, prædicare curationem, sive cætum, de quibus jam diximus. Congregate populum, ut qui dispersus peccaverat, congregatus peccare desistat. Sanctificate Ecclesiam, ut nullus in Ecclesia non sanctus sit: ne forte impediatur orationes vestræ, et modicum fermentum totam massam corrumpat (I Cor. xv).* Et adunate sive eligit senes, ut non ætas in eis, sed sanctitas eligatur. Congregate quoque parvulos et sugentes ubera, ne ulla sit ætas quæ non convertatur ad Dominum. Parvulos atque latentem, de quibus in Psalmis et in Evangelio legitur: *Ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem (Psal. VIII; Matth. XXI).* Prædicationem quam significat clangor tubarum, Hieronymo exponente, signat signum: quod in nostra Ecclesia reboat. Signum nostrum est ex metallo æris. Æs est metallum durabile et sonorum. Habet idem signum interius plectrum ferreum, quo tunditur, ut audiatur. Oraque prædicatorum significat Novi Testamenti, quæ plus durant quam tubæ Veteris Testamenti, atque alius resonant. Ora prædicatorum nostrorum durabunt usque ad finem, et auditur longe sonus eorum usque in fines terræ (Psal. LXXV). Tempore Judæorum notus erat tantum in Judæa Deus; at tunc in omni terra. Vas metalli æris ora significat, ut diximus, prædicatorum: ferrum interius, lin-

quam eorum : per funem , intelligimus mensuram A
vitæ nostræ. Unde dicebat Paulus : *Sed ipsi in nobis, nosmetipsos metientes et comparantes (II Cor. x)*. Mensura meæ conversationis nusquam mihi satius ostenditur quam in Scriptura : ac ideo funem Scripturam intelligo. Funis, qui habet initium a ligno, Scripturam sacram significat Novi Testamenti, descendente a ligno Dominicæ crucis. Quod tamen lignum a superioribus continetur, quia Dominica crux a prophetis et antiquis Patribus continetur : qui funis usque ad manus sacerdotis pertransit, etenim Scriptura ad opera sacerdotum debet transire. De qua dicit Gregorius in libro de ædificatione templi . Quisquis hanc legit in ea semetipsum metitur, vel quantum in spiritali virtute proficit, vel quantum a bonis quæ præcepta sunt, longe disjunctus B
remansit : quantum jam assurgat ad bona facienda, quantum adhuc in pravis prostratus jaceat. Hæc verba novissima valde congruunt operi presbyteri, qui signum movet : quando funem sequitur, sursum, id agit, ut in seipso recogitet quantum ad bona opera sit erectus : quando deorsum trahit, id considerat quantum jaceat adhuc in pravis. Qui secundum verba sancti Gregorii semetipsum metitur, ipse habilis est fratres vocare ad unum cor et unam animam. Ne despiciat presbyter hoc opus agere, ut in isto imitator sit filiorum Aaron, sicut et in multis cæteris. Qui se cognoscit debitorem esse prædicationis, non debet se retrahere a movendis signis, cum ex eisdem possit prædicare populo. Vinculum, quo plectrum ligatur vasi ; quædam moderatio est, quæ scit ad tempus movere plectrum linguæ, ut labia feriantur. Vinculum ad tactum funis movet plectrum, quando modestia ad auctoritatem sacræ Scripturæ linguam prædicatoris monet.

CAPUT II.

De situ Ecclesiæ.

Ecclesia est convocatus populus per ministros ecclesiæ ab eo qui facit unanimes habitare in domo (Psal. lxxvii). Ipsa domus vocatur ecclesia, quia Ecclesiam continet. Ipsa vocatur *κυριακή*, quia est Dominicalis, *κύριος* Græce, Latine Dominus : ac ideo *κυριακή*, dominicalis. Ipsa vocatur *βασιλική*, id est, regalis, a *βασιλεύς*, *βασιλεύς*, rex dicitur quasi basis populi, *λαός* populus dicitur, *βασιλεύς* basis populi. Unde Isidorus : Basilicæ prius vocabantur regum habitacula, unde et nomen habent. Nam *βασιλεύς* rex, et basilicæ, regis habitationes. Nunc autem ideo divina templa basilicæ nominantur : quia ibi regi Deo cultus et sacrificia offeruntur. Josephus simili modo (De Antiq. lib. viii, c. 3, et de Bel. Jud. l. vi, cap. 8) nominat domum quam ædificavit Salomon ad suum opus dicens : Post templi fabricam, quam septem annis prædiximus fuisse perfectum ædificium domus regalis constituere cœpit, quod tredecim annis vix implevit. Non enim hujusmodi fervens stadium erat, sicut in templo. Et post pauca : Hæc quidem secundum felicitatem Hebraicæ regionis, ac merito regis ædificata sunt. Quorum totam exposi- tionem et ordinem dicere necessarium est, ut ex hoc omnes conjiciant magnitudinem, cum legentes viderint hujus rei descriptionem. Erat magna basilica nimis et pulchra. Hæc innumera columnarum multitudine portabatur, quam ad judicia rerumque cogitationes distribuit. Audistis ex auctoritate veteri, ideo convenisse populum ad basilicam, ut audiret judicia. Audite Apostolum, cur conveniatur in Ecclesia. Itaque, fratres mei, inquit, convenitis ad manducandum, invicem exspectate. Si quis autem esurit, domi manducet, ut non in iudicium conveniatis (I Cor. xi). Monstrante Paulo propterea convenimus ad Ecclesiam, ut manducemus cœnam Domini. Duo autem audistis cur conveniat populus. Unum ex antiqua traditione, ut judicia rerum et cognitiones accipiat : alterum ex Novo Testamento, ut manducet. Utraque quærimus ad Ecclesiam, scilicet ut in ea audiamus judicia nostra, mala sive bona, et cognitionem Dei, et ut manducemus corpus Domini. Idcirco quæ præter ista sunt postponamus eo tempore, ut judicia Domini percipere et retinere quæmus, et panem Domini manducare, studentes nosmetipsos probare, si digne possit a nobis manducari. In conventu ecclesiastico seorsum masculi, et seorsum feminæ stant. Quod accepimus a veteri consuetudine, dicente Beda in tractatu super Lucam : Quærit aliquis quomodo Dei Filii tanta parentum cum nutritis, his alevantibus, potuerit obliviscendo relinqui (Tob. ii). Cui respondendum, quia filii Israel moris fuerit ut temporibus festis, vel Hierosolymam confluentes, vel ad propria redeuntes, seorsum viri, et seorsum feminæ choros ducentes incederent, infantesque vel pueri cum quolibet parente indifferenter ire potuerint. Ideoque beatam Mariam vel Joseph vicissim putasse puerum Jesum quem secum comitari non eernebant, cum altero parente reversum (Luc. ii). Quamvis et aliud hac in re possimus tenere, quod caro viri et mulieris, si propius accesserint, unumquodque ex altero accenditur ad libidinem ; qua de re dicit Salomon : *Longe fac ab ea viam tuam (Prov. v)*. Quoniam propterea venimus, ut defleamus carnales delectationes, necesse est vitare vomenta earum. De habitu mulierum docet Paulus ad Corinthios : *Decet mulierem non velatam orare Deum ? nec ipsa natura docet vos, quod vir quidem si comam nutriat, ignominia est illi : mulier vero si comam nutriat, gloria est illi, quoniam capilli pro velamine ei dati sunt (I Cor. ii)*. Ambrosius in Epistola ad Corinthios : Mulier, inquit, idcirco debet velare caput, quia non est imago Dei, sed ut ostendatur subjecta : et quia prævaricatio per illam inchoata est hoc signum debet habere, ut in Ecclesia propter reverentiam sacerdotalem non habeat caput liberum, sed velamine tectum : nec habeat potestatem loquendi, quia sacerdos personam habet Christi. Quasi ergo ante iudicem, sic ante sacerdotem, quia vicarius Domini est : propter reatus originem subjecta debet videri. Et alio modo : Quia et viri quidam comam nutriebant, et mulieres nudo capite procedebant in Eccle-

siam, gloriantes in criminibus, quod non solum inonestum erat, sed etiam concupiscentiæ fomenta præstabat. Masculi stant in Australi parte, et femine in Boreali, ut ostendatur per fortiorem sexum firmiores sanctos semper constitui in majoribus tentationibus æstus hujus mundi : et per fragiliorem sexum, infirmiores sanctos aptiori loco, sicut dicit Paulus apostolus : *Fidelis est Deus, qui non patietur vos tentari super id quod potestis* (I Cor. x ; Apoc. x). Ad hoc quidem pertinet quod Joannes in Apocalypsi sua vidit angelum fortem, qui posuit pedem suum dextrum super mare, sinistrum autem super terram. Fortiora etenim membra in majoribus periculis, et alia in competentibus sistuntur. Locutionem quam homines debent habere in Ecclesia, Paulus manifestat dicens ad Ephesios : *Loquentes vobismetipsis in psalmis, et hymnis et canticis spiritualibus* (Ephes. v). Quod ita Hieronym. in tractatu memoratæ Epistolæ : Qui se abstinuerit ab ebrietate vini, in quo est luxuria, et pro hoc spiritu fuerit impletus, iste omnia potest accipere spiritaliter, psalmos, hymnos et cantica. Quid aut intersit inter psalmum, hymnum et canticum in psalterio plenissime discimus : hic autem breviter, hymnos esse dicendum, qui fortitudinem et majestatem prædicant Dei, et ejusdem semper vel beneficia vel facta mirantur. Quod omnes psalmi continent, quibus Alleleia vel præpositum, vel subjectum est. Psalmi autem proprie ad ethicum locum pertinent, ut per organum corporis, quid faciendum et quid vitandum sit noverimus. Qui vero de superioribus disputat, et conventum mundi, omniumque creaturarum ordinem atque concordiam subtilis disputator edisserit, iste spirituale canticum canit, vel certe, ut propter simpliciores manifestius, quod volumus, eloquamur : psalmus ad corpus, canticum refertur ad mentem. Et canere igitur, et psallere, et laudare Deum magis animo quam voce debemus. Quod prætermisimus, quis apostolicorum primus statuerit, ut femine velatæ intrarent in ecclesiam, hic remur intromittere. Linus natione Italus, ut legitur in gestis episcopalibus, ex præcepto beati Petri constituit ut mulier in ecclesiam velato capite introiret.

CAPUT III.

De choro cantorum.

Augustinus in psalmo centesimo quadagesimo nono : Et chorus quid significet, multi norunt. Chorus, quia in civitate loquimur, prope omnes norunt. Chorus est consensus cantantium. Si in choro cantamus, corde cantamus. In choro cantantium quisquis voce discrepuerit, offendit auditum, et perturbat chorum. Isidorus : Chorus est multitudo in sacris collecta, et dictus chorus, quod initio in modum coronæ circum aras starent et ita psallerent. Cantorum ordinem suscipimus ex Davidica institutione. Quando reportanda erat arca Domini de domo Obadedom in civitate David, præcepit David (ut Verhalierum narrant) constituere Levitas de fratribus suis cantores in organis musicorum. *Constituerunt Levitæ*

A Eman, Asaph, Ethan, ut concreparent in cymbalis æneis (I Paral. xvi). Et post reliqua : *Asaph autem ut cymbalis personaret, Bananias vero et Aziel sacerdotes canerent tubis jugiter coram arca sæderis Domini. In illo die fecit David principem ad confitendum Domino, Asaph et fratres ejus. Et iterum : Eman quoque et Idi hun canentes tuba : et quatientes cymbala et omnia musicorum organa ad canendum Deo. Et iterum : Cantores filii Asaph stabant in ordine suo juxta præceptum David, et Asaph et Eman et Idithun prophetarum regis. Cantorum primus (ut Verba dierum narrant) Eman exstitit : *Hi vero sunt qui assistebant cum filiis suis, de filiis Caath : Eman cantor filius Joel, filii Samuel, filii Elcana, filii Geroam, filii Heliel, filii Thohu, filii Suph, filii Elcana, filii Maath, filii Masat, filii Elcana, filii Johel, filii Azariæ, filii Sophoniæ, filii Thahat, filii Asir, filii Abihassaph, filii Chore, filii Saar, filii Caath, filii Levi, filii Israel, et fratres ejus qui stabant a dextris ejus* (I Par. vi). Officii tamen illorum auctor exstitit David. De qua re dicit Augustinus in libro decimo septimo de Civitate Dei, cap. 18. Erat autem David in canticis eruditus, qui harmoniam musicam non vulgari voluptate, sed fideli voluntate dilexerit, ea Deo suo, qui verus est Deus, mystica rei magnæ figuratione servierit. Diversorum enim sonorum rationabilis et moderatus concentus concordie varietate compactam bene ordinatæ civitatis significat unitatem. Hinc tractent cantores quid significet symphonia eorum. Ea admonent plebem, ut in unitate unius Dei cultus perseverent. Etiam si aliquis surdus adfuerit, id ipsum statu illorum in choro ordinatissimo insinuant : ut qui auribus capere non possunt unitatem, visu capiant. Porro cantores laudatores Dei sunt, et ad laudem cæteros excitantes. De quo Hieronymus in tractatu Isaïæ libro primo : Et super choros (qui in libro Dierum plenius describuntur) Asaph et Idithun et Eman et filii Chore constituti sunt (I Par. vi et xvi), ut paulatim a sacrificiis victimarum ad laudem Domini transiret religio. Id frequentissime reperitur in Veteri Testamento, ubi eorum officium narratur, opus eorum esse confessionem Domini. Hic versus sæpissime cantoribus imputatur : *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus*. Nostri cantores non tenent cymbala, neque lyram, neque citharam manibus, neque cætera genera musicorum, sed corde. Quanto cor majus est corpore, tanto Deo devotius exhibetur quod per cor fit, quam per corpus. Ipsi cantores sunt tuba, ipsi psalterium, ipsi cithara, ipsi tympanum ipsi chorus, ipsi chordæ, ipsi organum, ipsi cymbala (Tob. viii). Unde Augustinus in libro Psalmorum novissimi psalmi : Idem ipsi sancti sunt in omnibus musicis organis. Et paulo post : *Laudate Dominum in sanctis ejus*. Hoc exsequitur varie, significans eosdem ipsos sanctos ejus : *Laudate eum in sono tubæ, propter laudis excellentissimam claritatem. Laudate eum in psalterio et cithara : psalterium est de superioribus laudans Deum : cithara de inferioribus laudans Deum, tanquam de**

coelestibus et terrestribus, tanquam eum qui fecit A
 cœlum et terram. Jam quippe in alio psalmo expo-
 suimus psalterium desuper habere sonorum illud li-
 gnum, cui nervorum series, ut meliorem sonum red-
 dat, incumbit, quod lignum cithara inferius habet.
Laudate eum in tympano et choro : tympanum lau-
 dat Dominum, cum jam in carne mutata nulla est
 terrenæ corruptionis infirmitas : de corio quippe fit
 tympanum exsiccatum atque firmatum. Chorus laudat
 Dominum, quando eum laudat pacata societas. *Lau-
 date eum in chordis et organo* : chordas habet et
 psalterium, et cithara, quæ superius commemorata
 sunt. Organum autem generale nomen est vasorum
 omnium musicorum. Quamvis jam obtinuerit consu-
 etudo, ut organa proprie dicantur ea quæ inflantur
 folliibus. Quod genus significatum hic esse non ar-
 bitror. Nam cum organum vocabulum Græcum sit,
 ut dixi, generale omnibus musicis instrumentis, hoc
 cui folles adhibentur, alio Græci nomine appellant.
 Ut autem organum dicatur, magis Latina et ea vul-
 garis est consuetudo. Quod ergo ait, in chordis et
 organo, videtur mihi aliquod organum quod chordas
 habeat significare voluisse. Non enim psalteria sola
 et citharæ chordas habent, sed quia in psalterio et
 cithara propter sonum ab inferioribus et superiori-
 bus inventum est aliquid quod secundum hanc di-
 stinctionem possit intelligi, aliud nos in ipsis chordis
 querere admonuit : quia ipsæ caro sunt, sed jam
 corruptione liberata. Quibus ideo fortasse addidit
 organum, non ut singulæ sonent, sed ut diversitate
 concordissima consonent, sicut ordinatur in organo. C
 Habebunt enim etiam sancti differentiam ad suos
 consonantes, non dissonantes, id est, consentientes,
 non dissentientes, sicut fit suavissimus cantus ex di-
 versis quidem, sed non adversis inter se. *Stella enim
 differt in claritate, sic et resurrectio mortuorum. Lau-
 date eum in cymbalis bene sonantibus, laudate eum
 in cymbalis jubilationis (I Cor. xv)*. Cymbala invi-
 cem tanguntur ut sonent, ideo a quibusdam labiis
 nostris comparata sunt. Sed melius intelligi puto in
 cymbalis quodammodo laudare Dominum, dum quis-
 que honoratur a proximo, non a semetipso, et invi-
 cem honorantes dant laudem Deo (*Rom. xii*).

CAPUT IV.

De vestimento cantorum.

Primi cantores vestiti erant byssinis, ut Verba
 dierum narrant dicendo : *Tam Levitæ quam canto-
 res, id est, qui sub Asaph erant, et qui sub Eman, et
 qui sub Idithun filii et fratres eorum vestiti byssinis,
 cymbalis, et psalteriis et citharis concrepabant (II
 Par. v)*. Ex natura byssi possumus intelligere quam
 proxima sint inter se hæc duo, byssus et linum, quo
 nostri cantores utuntur. Dicit Beda in libro de Taber-
 naculo et Vasis ejus (*lib. II, cap. 13*) : Byssus nam-
 que, ut sæpius commemoratum est, de terra viridis
 nascitur : sed erata de terra, siccatur, contunditur,
 coquitur, torquetur, et magno et longo exercitio ad
 candidum de viridi producitur colorem ; sic et caro

nostra, ut ad virtutem decoremque castitatis perve-
 niat, arcus se necesse est jejuniis, orationis, vi-
 giliarum et totius continentiae laboribus subigat,
 quibus naturales et velut ingenitas ejus delectationes
 exsiccare, atque ad eam, quam desideramus, digni-
 tatem virtutis accedere queamus. Et in alio loco
 ejusdem : Quid per byssum, nisi candens decore
 munditiæ corporalis castitas designatur? In signi-
 ficatione non discrepat nostrum linum, quo nostri
 cantores vestiuntur a bysso. Ipsi enim labores quos
 supra diximus, non sunt candor, sed per eos perve-
 nitur ad candorem ; ac ideo, ut prætulimus, per
 casulam possumus intelligere ipsos labores ; in ca-
 misia vero ipsam munditiam carnis quæ splendet
 ante Dominum. Ex nobis ipsis possumus addiscere
 aliud esse jejunium, orationes et vigiliis, et aliud
 munditiam carnis. Multi enim jejunant, et orant,
 ac vigilant, et quod gravius est, delinquant per car-
 nis appetitum. Unde et Hieronymus in tractata
 Epistolæ ad Ephesios : Quanti enim diligunt Domi-
 num, parati exsilia, parati martyria, parati inopia
 et omnia pro eo contumeliarum genera sustinere,
 et nihilominus carnis passione superantur!

CAPUT V.

De introitu episcopi ad missam.

Officium quod vocatur Introitus missæ, habet
 initium a prima antiphona, quæ dicitur Introitus,
 et finitur in oratione quæ a sacerdote dicitur ante
 lectionem. Introitus episcopi ad missam, qui vicarius
 est Christi, ipsius adventum nobis ad memoriam re-
 ducit, et populi adunationem ad eum, sive per suam
 prædicationem, sive suorum prædicatorum. Introitus
 episcopi celebratur usque ad sessionem suam. Tan-
 git enim ex parte officium quod Christus corporaliter
 gessit in terra, sive discipuli ejus, usquequo ascendit
 ad sedem paternam. Hoc officium addidit missæ Co-
 celestinus. Ille, ut in Gestis pontificalibus continetur,
 constituit, ut psalmi David centum quinquaginta
 ante sacrificium psallerentur antiphonatim ex omni-
 bus, quod ante non fiebat, nisi tantum epistola beati
 apostoli Pauli recitabatur et sanctum Evangelium,
 et sic missa celebrabatur. Quod nos ita intelligimus,
 ut ex omnibus psalmis exciperet antiphonas quæ
 D psallerentur in officio missæ. Nam antea inchoabatur
 missa a lectione. Qui mos adhuc retinetur in vigiliis
 Paschæ et in vigiliis Pentecostes ; Christus Filius
 Dei, qui elegit suos ante mundi constitutionem, ut
 essent sancti et immaculati (*Ephes. I*), misit præcones
 in Veteri Testamento, ut de aliis taceam, qui suavi-
 tate ac modulatione vocis populum suum congre-
 garent ad unius Dei cultum. Quorum auctor fuit
 David, de quo Augustinus prætulimus dicentem in
 superioribus (*Supra, c. 3, August. de Civitate Dei. I.
 xvii, cap. 14*). Erat autem David vir in canticis eru-
 ditus, qui harmoniam musicam non vulgari vo-
 luptate, sed fidei voluntate dilexit, et reliqua.
 Post eum Eman, Asaph, Ethan et Idithus, de

quibus jam prædictum est, et quid significet eorum psalterium, cithara, tympanum, chordæ, organum, et cætera. Hæc omnia sunt in opere et casto. Unde mos inolevit ut non sedeatur in ecclesia, quædiu præsens officium agit, quoniam operarii et laborarii Christi sive præconum ejus deputantur, qui prædestinati ad cultum unius Dei vocantur. De quo statu dicit libellus qui inscribitur de ordine Romano: « Pontifex incipit *Gloria in excelsis Deo*, si tempus fuerit, et non sedet antequam dicat post orationem primam *Amen*. » Quicumque enim Deo attrahitur, delectatione attrahitur, non necessitate. Unde Augustinus in tractatu super Joannem sermone vicesimo tertio: Porro si poetæ dicere licuit,

..... Trahit sua quemque voluptas:

VIRGIL. in *Bucol.*

non necessitas, sed voluptas; non obligatio, sed delectatio; quanto fortius nos dicere debemus trahi hominem ad Christum qui delectatur veritate, delectatur beatitudine, delectatur justitia, delectatur sempiterna vita. Ac ideo cantorum dulcis vox huic operi dedita est, ut sua dulcedine idonea sit hortari populum ad confitendum Domino. Ita enim scriptum est in libro Paralipomenon (*II Par. v*). Igitur cunctis pariter et tubis et voce, cymbalis et organis, et diversi generis musicorum concinentibus, et vocem in sublime tollentibus, longe sonitus auditur, ut cum Dominum laudare coepissent et dicerent: *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus*, impleretur domus Dei nube, nec possent sacerdotes stare et ministrare propter caliginem: compleverat enim gloria Domini domum Domini. Præconibus psallentibus, quando placuit Christo Domino psallentium venire, ascendit super currum suum, et venit in mundum disponere eundem currum per loca congrua. De quo curru dicit Psalmista: *Currus Dei decem millibus multiplex* (*Psal. lxxvii*). Unde iterum Augustinus in psalmo sexagesimo septimo: Multitudinem sanctorum atque fidelium qui portando Deum sunt quodammodo currus Dei, signavit hoc nomine. Hanc in manendo [minando] et regendo perducit in finem tanquam currum suum, velut in locum aliquem destinatum. Multitudo decem millium sanctorum est in ordinibus ecclesiasticis et in auditoribus eorum. Septem gradus sunt ordinatorum, octavus cantorum, nonus et decimus auditorum utriusque sexus. *Millium* additur, ad insinuandam perfectionem eorum. Veniente Domino, ducit secum prophetas et sapientes et scribas: hos in Evangelio promittit se mittere ad invitandum populum. *Eccce ego*, inquit, *mittam ad vos prophetas et sapientes et scribas*, et reliqua (*Matth. xxiii*). Diaconi in loco prophetarum sunt, qui annuntiant ex Evangelio futuram vitam. Subdiaconi, in loco sapientum, qui sciunt ordinate vasa Domini disponere, et quod primum ferendum sit, quodque posterius. Acolyti in loco scribarum, qui accendant corda fidelium ex Scriptura sacra. Prævenit in thuribulo thymiana, quod significat

A corpus Christi plenum odore bono. Hoc enim corpus primo necesse est prædicari in omnibus gentibus. Unde Paulus dicebat ad rudes Corinthios: *Nihil me judicavi scire inter vos nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum* (*I Cor. ii*). Dein ferantur candelabra, ut super fundamentum jam positum luceat lux prædicatorum coram hominibus. Jam illos illuminatos sequantur subdiaconi, ut possit prædicatorum ordo dicere, *Sapientiam loquimur inter perfectos* (*I Cor. ii*). Evangelium illis jungatur, in quo est declarata perfectio: *Si vis inquit, perfectus esse, vade, vende omnia* (*Matth. xix*). Episcopus et sibi conjuncti Evangelium sequantur, juxta illud evangelicum: *Si quis vult post me venire abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me* (*Matth. xvi*). Ante oculos habeat B sæpissime episcopus quod in mente semper oportet retinere. Septem prophetæ sive diaconi sunt in ministerio, quia septemplex dividitur Scriptura inter Novum Testamentum et Vetus quæ Evangelio ministrant. Episcopus medio vicario Christi quasi Evangelium, habet in Novo Testamento ministros historiarum, ut Lucam in Actibus apostolorum; habet ministros in septem Epistolis canonicis; habet ministros in quatuordecim Epistolis Pauli; habet ministros in Apocalypsi, in Veteri Testamento, in lege, prophetis et psalmis. Unde scriptum est in Evangelio Lucæ: *Quæ scripta sunt in lege Moysis, et prophetis, et psalmis de me* (*Luc. xxiv*). At si quinque fuerint, quinque ministros librorum demonstrat in Evangelio ministrare. Episcopus in medio quasi Evangelium, habet in Novo Testamento primum ordinem prædicatorum historiarum, secundum Epistolarum, tertium prophetarum, ut est Apocalypsis, in Veteri Testamento unum legis, et alterum prophetiarum. Hæc duo Philippus in Joannis Evangelium ad medium deducit, dicens: *Quem scripsit Moyses in lege, et prophetæ, invenimus Jesum filium Joseph a Nazareth* (*Joan. i*). At si fuerint tres ministrationses trium librorum, fons omnis sapientiarum Evangelium in medio duos libros in Novo Testamento, scilicet Epistolarum et prophetarum. Liber Actus apostolorum, qui mittitur Theophilo, Epistolis conjungitur. Ex una re est Epistola, quia mittitur alicui homini; ex altera, quia historiam tantum continet, stat per se: in Veteri Testamento unum; omnis Scriptura apud veteres lex nominatur, sicut de Psalmis dicitur: *Et in lege vestra scriptum est, quia ego dixi: Dii estis* (*Psal. lxxxii*). Unde Augustinus memoratus in tractatu super Joannem, sermone quadragésimo quarto: Legem appellavit Dominus generaliter omnes illas Scripturas, quamvis sibi specialiter dicat legem, a prophetis eam distinguens, sicuti est, *Lex et prophetæ usque ad Joannem prophetaverunt* (*Matth. xi*). Et: *In his duobus mandatis tota lex pendet et prophetæ* (*Matth. xxii*). Aliquando autem in tria divisit easdem Scripturas ubi ait: Oportebat omnia impleri quæ scripta sunt in lege et prophetis et psalmis de me. Si unus fuerit, unum præceptum dilectionis ostendit, ut Apostolus ad Galatas: *Omnis lex in hoc sermone impletur: Di-*

liges vocinum tuum sicut tempus (Gal. v). Ministerium prophetae est, ex memoratis libris evangelicam veritatem approbare. Ut moderate prophetia disponatur, habeat ante se subdiaconorum sapientiam, scilicet ut congruo tempore prophetent, et ita ordinate, ut possit capi ab auditoribus quod dicitur. Acolythorum lux, doctorum expleat, ut in manifestam lucem perducant memoratos libros. Qui enim Christum praecedit ad aliquem locum, ut Evangelium praedicet, ita sapienter debet praecedere, ut prosit auditoribus et explanet obscuros sensus Scripturarum. Postquam transit vicarius in medio adolescentularum tympanistriarum, de quibus Augustinus qui supra: In ministerio, inquit, honorabili, nam ita sunt in medio ministri, praepositi Ecclesiarum novarum, hoc enim sunt adolescentularum, carne edomita Deum laudantium. Sapientia, id est, subdiaconi, vadunt in medio adolescentularum tympanistriarum, ut doceant quem laudare debeant tympanistriae. Tympanistriae cantores sunt. Ministerium cantorum laudem resonat, ut idem in psalmo septuagesimo secundo: Qui enim cantat laudem, non solum laudat, sed etiam hilariter laudat; qui cantat laudem, non solum laudat, sed et amat eum quem cantat. Notum est quid veteres cantores in lege amabant, de quorum persona dicebat David, *Ut iumentum factus sum apud te (Psal. LXXII)*, scilicet ut liberos haberent, opibus abundarent, honore fruerentur et sanitate gauderent. Christo homine novo veniente, cor eorum mutari oportebat ad meliora. Sapientia subdiaconorum innovat eos ut qui unum antea tantum Deum dicebant, non in tribus personis dicant nunc, *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto*. Sed expectandum est usque dom id fiat quod precatur sponsa in Canticis canticorum, *Osculetur me osculo oris sui (Cant. 1)*. Scitis dicente Apostolo, Christum semetipsum exinanivisse, et formam servi accepisse. Quapropter postquam praesentatus est Ecclesiae, inclinatus stat usque ad impletionem sae humilitatis, in qua factus est Patri obediens usque ad mortem (*Phil. 11*). In ipsa inclinatione dat pacem ministris, qui a dextris laevaue sunt. Ipse est enim pax, per quem reconciliatur Ecclesia Deo, sive de Novo Testamento, sive de Veteri: *Ipse destruxit medium parietem inimicitiarum, et fecit utrumque unum; pacem dedit his qui longe, et pacem his qui prope (Eph. 11)*. Eandem pacem offert cantoribus qui retro stant, adimplens quae dixit discipulis: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis (Joan. XIV)*, praesentibus dat, absentibus, sive Veteris Testamenti, sive Novi, relinquit. Hoc est quod solemus dicere, innuit episcopus cantori. Quo facto sapientia Dei quasi adventu subdiaconorum, intelligunt cantores mutati jam de Veteri, trinitate Deum laudare, et dicunt, *Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto*. Diaconi quasi chorus prophetarum stant cum eo humiliati et dicunt, *Domine, doce nos orare (Matth. VI)*; et spiritu prophetiae, id est, spiritu revelationis cognoscunt non se posse habere affectum in oratione ad

A Patrem nisi ab eodem unigenito Filio ejus, qui est in sinu Patris (*Luc. XI*), edoceantur. Quod separatim diximus de diaconis, et subdiaconis, et acolythis, de unoquoque discipulo Christi intelligimus, sed propter quosdam profectus affectuum, unius praedicatoris opus distinguitur per multiplices ordines. Caeterum propheta, diaconus sapiens, et scriba; scriba acolythus, propheta et sapiens. Docet Christus orare discipulos. Quapropter, cantores, id est, laudatores adventus Domini, annuntiant tempus esse ut corda patrum convertantur in filios. Sicut Abraham tres angelos vidit (*Gen. XVIII*); et tamen unum Deum adoravit et credidit trinitatem in unitate, sic et modo filios Abrahae oporteat credere. Et dicunt, *Sicut erat in principio, et nunc, et semper*, et reliqua. Ecce messis multa, de qua dicitur in Evangelio: *Messis quidem multa, operarii autem pauci; rogate ergo dominum messis, ut mittat operarios in messem suam (Luc. X)*. Christus Dominus messis mittit operarios in messem suam, ut scriptum est in Luca: *Post haec autem designavit Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum quo erat ipse venturus (Luc. X)*. Eodem modo vicissim duo et duo diaconi alitrinsecus et vadunt oculari latera altaris. Per osculum eorum demonstratur pax quam eis commendavit Dominus, dicens: *In quamcunque domum intraveritis, primum dicitis: Pax huic domui (Matth. X)*. Altare vel alio modo mensa quae osculatur, corda electorum significat sive in Hierusalem sive extra Hierusalem. Unde Gregorius in libro de *Aedificatione templi*: Corda itaque sanctorum mensae Dei sunt. † Postea revertuntur ad episcopum. Sic et, Evangelio dicente, legimus fecisse missos illo tempore. *Et reversi, inquit, apostoli nuntiaverunt illa quae fecerunt (Luc. X)*. Et in sequentibus: *Et factum est, cum solus esset orans, erant cum illo discipuli ejus (Luc. XI)*. Sunt discipuli cum Christo, Christus solus orat. Dein postquam tempus advenit praeconii Dominicae passionis, cantores, ut ad memoriam reducant Christi novissimam humilitationem, dicunt versum de Psalterio. Psalterium ex inferiori parte percutitur, et ex superiore parte habet in quo reboat: sic et opus passionis Christi ab inferiore parte habet percussuram, a superiore parte dulcedinem resurrectionis quae resultat longe lateque per ora praedicatorum. Adimpleto tempore praeconnatus praeconium, vadit Christus ad Hierusalem, in qua est altare quod osculatur in medio, quoniam ipse est de quo dicitur in Canticis canticorum: *Media charitate constravit propter filias Hierusalem (Cant. III)*. V carius Christi haec omnia agit in memoriam primi adventus Christi. Osculatur altare, ut ostendat adventum Christi fuisse in Hierusalem; osculatur Evangelium, in quo duo populi ad pedem redeunt, ut et nos eos diligamus qui disjuncti erant a nobis; oscula vicarii Christi osculo Christi congruunt: sicut Christus primo osculam his praebuit qui primo crediderunt: sic episcopus ministris

primis : Et sicut Christus his se offert, ultro, quibus A dicit, missus sum ad oves quæ perierant domus Israel, sic episcopus altari per quod recolimus Hierusalem, in qua Dominus suos dilexit usque in finem secundum Joannem. Et sicut Christus ascivit postea gentilem populum, qui reconciliatus est Deo in Novo Testamento; sic episcopus Evangelium, quod est Novum Testamentum. Remanet Evangelium in altari ab initio officii usque dum a ministro assumatur ad legendum : quia ab initio adventus Christi, Evangelica doctrina resonuit in Hierusalem (Matth. xv), et inde exiit ad publicum, sicut scriptum est : *De Sion exiit lex, et verbum Domini de Hierusalem (Isa. ii)*. Deinde transit episcopus ad dexteram altaris. Liqueat omnibus quod semper Christus egit dexteram vitam, postquam resurrexit a mortuis. Diaconi postea stant B in ordine, quibus ille dixit : *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (Matth. xvi)*. Qui post eum stant, firmati sunt, ut eum sequantur usque ad mortem, et cum eo transeant ad æternam vitam. Major pars in dextera parte stat, et minor in sinistra. Quid numerus illorum significet, prædictum est. Ad insinuandum nobis libere Vetus Testamentum legere et tenere, ut Apostolus : *Omnia autem probate (I Thess.)* : aliqua pars ministrorum in sinistra parte stat, per quam temporalis benedictio designatur. Certe et nostra Ecclesia utrumque petit a Domino : et temporalem benedictionem, et æternam. Temporalem petimus quando precamur ut Deus conservet dominos nostros, filios eorum, fructus terræ, et pacem in terra nostra; at æternam, quando justitiam, sapientiam et charitatem, etc. Inter hæc omnia stant acolythi et tenent cereos in manibus. Quid aliud significat, nisi unumquemque doctorem debere habere in manibus doctrinam suam, ut magis studeat opere docere, quam verbis.

CAPUT VI.

De Kyrie eleison.

Hoc opere completo, id est, adunato per prædicationem Christi populo Dei ex magna parte, in quo cantores magno certamine laboraverunt : ne aliqua præsumptio inutilis subripiat corda eorum, hortatur eos Dominus dicere : *Dicite, servi inutiles sumus. Unde Beda in tractatu super Lucam : Servi inutiles sumus, quia non sunt condignæ passionis hujus temporis ad superventuram gloriam quæ revelabitur in nobis (Luc. x; Rom. viii; Ps. cii)*. Et alibi : *Qui coronat te in miseratione et misericordia (Matth. xx)*. Non ait, in meritis et operibus tuis, quia cujus misericordia prævenimur, ut Deo serviamus, ejus munere coronemur, ut sublimiter cum illo regnemus. Quod debuimus facere, fecimus. Re vera debuimus : quia qui non venit ministrari sed ministrare, debitores sibi nos fecit, non nostris videlicet operibus confidentes, sed de ejus semper examine paventes. Ac ideo dicant cantores : *Kyrie eleison, Domine pater, miserere. Christe eleison, miserere, qui nos redemisti sanguine tuo. Et iterum : Kyrie eleison, Domine Spi-*

ritus sancte, miserere : Potest et simpliciter intelligi de Kyrie eleison necessario constitutum esse a præceptoribus Ecclesiæ, ut cantores post finitam antiphonam deprecantur Domini misericordiam quæ deprimat inanem jactantiam, quæ solet sequi cantores. Habent enim quamdam exsultationem propter egregiam compositionem melodiarum, et non humilitationem lectionis, qua illuminantur ad studium humilitatis (Col. ii). Qua de re possunt fallaciter decipi per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum. Ubi est vera philosophia, non sequitur inanis fallacia : ubi est pomposa doctrina, sequitur jactantia animi. Et alio modo : Ante omnem orationem specialem sacerdotum necesse est præcedere misericordiam Domini propter tres causas, quæ mihi in promptu occurrunt. Una est, ut serenetur mens sacerdotis ad ea intendenda quæ ore dicit : altera ut dignus sit loqui Deo, quantum ad naturam humanam pertinet : tertia, quod, si lædio aliquo corporali affectus spiritus sine mente oraverit, Dominus non in furore suo respiciat super illum, sed in judicio misericordie, oportet ut præcedat aliquid tale, quod repellat redundantes cogitationes a mente, quæ accidunt visu, auditu cæterisque sensibus, ut in oratione mens sola invisibilia cogitet quoniam invisibili loquitur. Ac ideo in omnibus peractis officiis sequitur Kyrie eleison ante orationem Dominicam, ut est in matutinali et vespertinali synaxi. Nam quod nos Galli, finitæ psalmis nocturnalibus, solemus cantare orationem Dominicam : Romana Ecclesia prætermittit.

CAPUT VII.

De cereis.

Dicentibus Kyrie eleison cantoribus, acolythi e manibus ponant cereos in terram altrinsecus, et unum n medio : quoniam post peracta bona opera, ad tantam humilitatem nos deducit Spiritus sanctus, cujus lumen signatur lumine cereorum, qui *superbis resistit, et humilibus dat gratiam (Jac. iv)*, ut vere nos cognoscamus esse cinerem et pulverem. Quo lumine illuminatus est patriarcha Abraham, quando post locutionem Domini ad se factam, dixit : *Quia semel cæpi, loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis (Gen. xviii)*. Cereus in medio stans, eum designat qui dixit : *Ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, in medio eorum sum (Matth. xviii)*. Numerus cereostatarum non pertransit septenarium numerum : quoniam septiformi Spiritu illuminatur omnis Ecclesia, qui septiformis spiritu singulariter in Christo habitat. Episcopo ascendente ad sedem, cereostata mutantur de locis suis in ordine unius lineæ, excepto primo usque ad altare. Per cereostata varia dona gratiarum Spiritus sancti figurantur, per quæ illuminatur Ecclesia. In donis memoratis duo debemus memorari, id est multifaria dona, et unitatem spiritus. Per cereostata altrinsecus posita usque nunc distributa dona per corda electorum signantur. Per compositionem unius lineæ, unitas

Spiritus sancti in singulis donis, quæ compositio examusum habet a primo cereo, quem diximus significare Christum, a quo procedit Spiritus sanctus, et in quo æternaliter manet. Ab ipso enim missus est die Pentecostes ceu usque ad altare, id est, usque ad corda electorum apostolorum in igneis linguis. Ac ideo quod postea agitur in officio missæ, illud tempus figurate exprimit quo apostoli apostolorumque successores negotia Domini exercent (*Act. 11*): quod finitur Evangelio perlecto. Potest et simpliciter intelligi dispositio cereorum, expeditus cursus circa altare ministrandi.

CAPUT VIII.

De Gloria in excelsis.

Telesphorus natione Græcus ex anachorita, constituit ut hymnus diceretur angelicus, hoc est, *Gloria in excelsis Deo* ante sacrificium. Symmachus quadragesimus quintus post Telesphorum constituit ut omni die Dominico, natalitii martyrum, idem hymnus cantaretur. Hymnus, *Gloria in excelsis Deo*, laus Dei est, ut in Evangelio legimus: *Et subito facta est cum angelo multitudo militum celestium tantum Domum et dicentium, Gloria in excelsis Deo* (*Luc. 11*). Sacerdos quando dicit, *Gloria in excelsis Deo*, orientis partes solet respicere, in quibus ita solemus Dominum requirere, quasi ibi propria ejus sedes sit, cum potius eum sciamus ubique esse. Non est ordo, ut qui Dominum laudare voluerit tergum ad eum vertat, et pectus ad servos. Ipsum statum ex qualitate loci, ubi angeli cecinerunt memoratum hymnum possumus conficere. Dominus qui ubique est, secundum formam servi in Bethleem erat, quæ Bethleem nostram Ecclesiam signat, quæ est domus panis. Angeli ad Orientem cecinerunt. De quo statu dicit Micheas: *Et tu, turris gregis nebalosa, filia Sion, usque ad te venient* (*Mich. 14*). Turris quippe gregis, quæ Hebraice dicitur turris Ader mille circiter passibus a civitate Bethleem ad Orientem distat. Diximus superius, transitum episcopi de altari in dexteram partem significare Christi transitum de passionis ad æternam vitam: ac ideo hoc in loco dicimus, *Gloria in excelsis Deo* cantandum, quoniam gloria ineffabilis in excelsis facta est, quando Christus transitu suo animas sanctorum copulavit consortio angelorum. Hoc gaudium annuntiavit angelus in nativitate ejus dicens: *Ecce ego evangelizo vobis gaudium magnum; quia natus est vobis hodie Salvator* (*Luc. 11*). Manifestum est, quibus exstitit Salvator: quando gloria resurrectionis ejus celebrata est, tunc in terra pax hominibus fuit, quibus dicebat: *Pax vobis*. Pax magna est, quando sub uno Domino copulantur coelestia et terrena. Ita factum esse post resurrectionem suam denuntiat Salvator, dicens: *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra* (*Matth. xxviii*).

CAPUT IX.

De prima oratione missæ.

Quando dicimus, *Pax vobiscum*, sive *Dominus vobiscum*, quod est saluatio, ad populum sumus

versi. Quos salutamus eis faciem præsentamus: excepto in uno, quod est in præparatione hymni ante *Te igitur*. Ibi jam occupati circa altare, ita ut congruentius sit uno modo versos nos esse, quam retro aspiciere ad insinuandam intentionem devotissimam, quam habemus in offerendo sacrificio. Nec debet arator dignum opus exercens, vultum in sua terga referre (*Luc. 11*). De istis sat est, revertamur ad salutationem. Salutavit enim in Veteri Testamento angelus Gedeon, dicens: *Dominus tecum, virorum fortissime* (*Jud. vi*). Et iterum: *Dixit Dominus: Pax tecum*. Et iterum in Ruth: *Dixit Booz messoribus suis: Dominus vobiscum: Et responderunt ei: Benedicat te Dominus* (*Ruth. 11*): nullique dubium, quin in Booz ipse Christus salutasset, qui in lumbis ejus erat: Scriptum est in libro Paralipomenon secundo: *Audi me, Asa et omnis Juda, et Benjamin: Dominus vobiscum, quia fuistis cum eo* (*II Par. xv*). Nostra responsio, *Et cum spiritu tuo*, ex Pauli epistola secunda ad Timotheum sumpta est. Sic enim in illa scriptum est: *Dominus Jesus Christus cum spiritu tuo*. Quando sacerdos dicit, *Pax vobis secundum Evangelicam Scripturam*, sive *Dominus vobiscum*, hoc agit quod Paulus quando dicit: *Dominus Jesus Christus cum spiritu tuo* (*II Tim. iv*). Hæc salutatione episcopi et responsione populi intelligimus unum debere esse affectum episcopi et populi, sicut hospitem unius † Domini. Postquam Christus resurrexit, manifestum est dixisse discipulis, *Pax vobis*. Deinde revertitur episcopus ad orientem, et dicit, *Oremus*: ac dein sequitur benedictio. Sic et Christus antequam ascenderet in cælum benedixit eos, sicut scriptum est in Evangelio Lucæ: *Eduxit autem eos foras in Bethaniam; et elevatis manibus suis, benedixit eis* (*Luc. xxiv*). Utroque nomine; id est benedictionis et orationis vocatur oratio sacerdotis. De benedictione dicit Apostolus: *Si benedixeris spiritu, qui supplet locum idiotæ, quomodo dicit Amen, super tuam benedictionem, quia nescit quid dicas* (*I Cor. xiv*)? Hanc benedictionem vocat Ambrosius orationem dicens: Imperitus enim audiens quod non intelligit, nescit finem orationis, et non respondet, *Amen*, id est, verum ut confirmetur benedictio. Per hos enim impletur confirmatio precis cui respondent, *Amen*. † Finitis præsentis officii noscitur experimento aliorum officiorum. In fine aliorum solemus dicere *Kyrie eleison*, ac deinceps orationem, et sic tandem unumquemque remeare ad sua. Eundem ad demonstrandum finem mutantur cerei e loco in locum. Libet hic proferre auctoritatem sancti Augustini, quare mos obtinuit Ecclesie suas orationes versus orientem dirigere. Dicit in sermone (*Tom. IV, c. 9*) Domini in monte: *Cum ad orationem stamus, convertimur ad orientem, unde cælum surgit, non tanquam ibi sit Deus et quasi cæteras mundi partes deseruerit, qui ubique præcæsus est non locorum spatiis, sed majestatis potentia: sed ut admoneretur animus ad naturam excellentiorem se convertere, id est, ad Dominum, cum ipsam*

corpus ejus quod terrenum est, ad corpus excellentius, id est, ad corpus cœleste convertatur. Ideo dicitur Deus in cœlis habitare, quia major cognitio est in cœlis illius summæ majestatis et essentialis in angelis vel in animabus sanctorum, quam in terra habitantibus sanctis propter gravitatem carnalis habitationis, quæ vix permittit animam ad purum veritatis lumen advolare.

CAPUT X.

De sessione episcopi.

Deinde Christus ascendit in cœlum, ut sedeat ad dexteram Patris. Episcopus quia vicarius est Christi in omnibus memoratis superius, debet et hic ad memoriam nobis inthronizare Christi ascensionem et sedem. Quapropter ascendit in sedem post opus et laborem ministerii commissi. Christus disposito curru suo per convenientia loca, id est, presbyteros in suo ordine: subdiaconos in suo, cæterosque gradus in suis, necnon et auditores, unumquemque in suo ascendit ad sedem, et sedet. Sedent cum eo quibus promisit: *Cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (Matth. x).* De quibus dicit Paulus apostolus ad Ephesios: *Et conresuscitavit et consedere fecit in cœlestibus in Christo Jesu (Eph. ii).* De his qui ascenderunt secum: aliqui sedent, et aliqui stant. Per eos qui sedent, demonstratur membra Christi in pace quiescentia: per eos qui stant, in certamine posita. Caput et membra unum corpus: quomodo Christus in aliquibus sedet, in aliquibus stat (ut illum vidit Stephanus in sartagine positus (Act. vii)), aliqui ascendentium sedent, aliqui stant. Dominus in alto cœlorum sedens custodit curram suam, id est, civitatem, de qua dicit Psalmista: *Nisi Dominus custodierit civitatem: frustra vigilat qui custodit eam (Psal. cxxvi).* Paulus, quia vice Christi fangebatur, dicente Augustino in psalm. cxxvi, dicebat: *Timeo ne forte sicut serpens Evam seduxit astutia sua, sic et vestræ mentes corrumpantur a castitate, quæ est in Christo (I Cor. xi).* Custodiebat, custos erat, vigilabat quantum poterat super eos quibus præerat: et episcopi hoc faciunt. Nam ideo altior locus positus est in episcopis, ut ipsi intendant et tanquam custodiant populum. Nam et Græce quod dicitur episcopus, hoc Latine superintendentor interpretatur, quia superintendat, quia desuper videt. Quomodo enim viuitori altior sit locus ad custodiendam vineam: sic et episcopis altior locus factus est. Et de isto loco alto periculosa ratio redditur, nisi eo corde stemus hic, ut humilitate sub pedibus vestris simus, et pro vobis oremus.

CAPUT XI.

De officio lectoris et cantoris.

Lector dicitur, quia lectione fungitur, ut Isidorus ait. Lectio dicitur, quia non cantatur ut psalmus vel hymnus, sed legitur tantum. Illic enim modulatio, hic sola pronuntiatio quæritur. Cantor multa officia habet. Unumquodque officium ex illo quod efficit,

A nomen habet. Lectionem quæ legitur post sessionem, sequitur cantus, qui vocatur responsorius. Responsorium ut idem qui supra, Itali tradiderunt. Quos inde responsorios cantus vocant, quod allo desinente, id alter respondeat. Usus lectionis et cantus: sumptus est e Veteri Testamento, ut legitur in libro Esdræ, quod ponendum est in nocturnali officio, si Dominus dederit (*II Esdr. viii*). Possumus etiam officio cantoris officium prophetæ intelligere. Lectio legis et prophetarum frequentabatur a populo antiquo. Unde scriptum est in Actibus apostolorum: *Et ingressi synagogam die sabbatorum, sederunt.* Post lectionem autem legis et prophetarum miserunt principes Synagogæ ad eos, id est, ad Paulum et Barnabam, dicentes: *Viri fratres, si quis est in vobis sermo exhortationis ad plebem, dicite. Surgens autem Paulus, et manu silentium indicens, ait, etc. (Act. xiii).* Quandiu hæc duo celebrantur, id est, lectio et prophetia, solemus sedere more antiquorum. Unde Ambrosius in tractatu ad Corinthios: Hæc traditio Synagogæ est, quam nos vult sectari Apostolus, quia Christianis quidem scribit, sed ex gentibus factis, non ex Judæis ut sedentes disputent seniores dignitate in cathedris; sequentes, in subselliis; novissimi in pavimento super mattas. Et iterum: Per lectoris officium et cantoris possumus intelligere patremfamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera. Unde Gregorius in suis homiliis. In eo quod Veritas dicit: *Omnis scriba doctus in regno cœlorum, similis est patrifamilias (Matth. xiii)*, intelligi valet quia non de his qui fuerant, sed de his qui esse in Ecclesia poterant, loquebantur. Qui tunc nova et vetera proferunt cum utriusque Testamenti prædicamenta vocibus et moribus loquuntur. Per lectionem, prædicationem Veteris Testamenti quæ humilior est, possumus intelligere; per responsorium, Novi Testamenti, quæ excellentior est. Hæc duo prædicamenta per Joannis vitam et Christi designantur. Nam, quod ait Lucas evangelista, *Lamentavimus, et non ploravimus (Luc. vii)*, ad Joannem pertinet, cujus abstinentia a cibis et potu lactum pœnitentiæ significabat. Quod autem ait, *Cantavimus tibi, et non saltavimus*, ad ipsum Dominum, qui utendo cum cæteris cibo et potu, lætitiâ regni præfigurabat. At Judæi nec humiliari cum Joanne, nec cum Christo gaudere voluerunt. Sicut suavior est Novum Testamentum Veteri, ita vulgo suavior cantus lectione. Præsentes lectores et cantores, quibus est surgere, sicut de Paulo legitur superius, negotia Domini habent, quibus dicitur, *Negotiamini dum venio (Luc. xix)*. Lector legem Domini debet tradere auditoribus, quasi incipientibus in schola Domini exerceri. Nuper vocati sunt per officia cantorum ad nuptias. Neoterici sunt, audiant doctorem necesse est. Doctor et lector unum sunt. De Esdra enim scriptum est quod ipse legem Domini faceret et doceret in Israel. Eundem Esdræm idem liber inducit postea legentem in gradu ligneo. De doctoribus

dicit Ambrosius in Epistola ad Corinthios : Illos dicit doctores, inquit, Paulus, qui in Ecclesia literis et lectionibus retinendis pueros imbeebant more Synagogæ, quia traditio illorum ad nos transitum fecit. Iterum mihi videtur esse inter lectionem et responsorium, quod est inter elementa et artes ipsas. Ars quoque musica habet elementa sua, et geometria ab elementis incipit linearum, et dialectica atque medicina habent isagogas suas. Sic elementis Veteris Testamenti, ut ad evangelicam plenitudinem veniat, sancti viri eruditur infantia. Elementa lex Moysis et omne Vetus Instrumentum intelligendum est, quibus quasi elementis et religionis exordiis Deum discimus. Dent lectores, sive doctores, pretium Domini, id est, verba legis, et recipiant scholasticas mentes, scilicet vacantes ab emptione villæ, ab emptione boum quinque jugorum, a ductu uxoris (Luc. xiv). Schola vacatio dicitur. At si adhuc aliquis sardus obturatis auribus cordis torpescit, veniat cantor cum excelsa tuba more prophetarum, sonetque in aures ejus dulcedinem melodiæ, forsitan excitabitur. Fiat in eo quod de populo narratur factum esse in libro Esdræ. Sic enim scriptum est in eo : *Steterunt sacerdotes in ornatu suo cum tubis et Levitæ filii Asaph in cymbalis, ut laudarent Deum per manus David regis Israel, et concinebant hymnis et confessione Domino, quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus super Israel. Omnis quoque populus vociferabatur clamore magno in laudando Dominum, in eo quod fundatum est templum Domini (I Esd. iii). Et paulo post : Multi vociferantes in lætitiis levabant vocem, nec poterat quisquam agnoscere vocem clamoris lætantium, et vocem fletus populi (Ibid.).* Unde Beda in tractatu Esdræ : Sacerdotes quidem sanctis ornati vestibus, prout stante adhuc templo consueverant tubis personantes, et cor populi ad suavitatem supernæ laudis accendentes; Levitæ autem in cymbalis bene sonantibus hymnos Domino concincentes : populus vero clamore communi affectum sui cordis in laudando Dominum ostendens. Cantores qui respondent prime canenti, vocem auditorum proferant, quos testificantur laudare Dominum. Non immerito ipsi cantores agunt causas prophetarum, quia de filiis principis eorum, id est, Asaph scriptum est in Paralipomenon : *Filii ejus sub manu ipsius erant, prophetantes juxta regem (I Par. xv)*; ipsi exaltant vocem ut tuba, ipsis dicitur in psalmo octuagesimo, *Tuba canite*, hoc est, ut Augustinus ait, clarus et fidentius prædicate, ne terreamini, sicut ait propheta quodam loco, *Exclama et exalta vocem tuam sicut tuba (Isa. lvin)*. Lex enim scripta data est in tabulis. Scriptura enim pertinet ad lectoris officium : prophetia menti inscripta erat, quam voce fidenti prophetæ proferebant, quod pertinet ad cantoris officium. Fidei prædicatoris officium gerit cantor, quem oportet post obedientiam auditorum versum cantare. Quid significet versus in officio prædicatoris, ex evangelica parabola addiscere possumus quæ narrat de servo arante, ita

A dicens : *Quis autem vestrum habens servum arantem, aut pascentem, qui regresso de agro dicit illi statim, Transi et recumbe, et non dicit ei, Para quod canem (Luc. xvii)*? Arat qui aratro compunctionis scindit corda. Nulli dubium quin per modulationis descendentes scindantur corda, etiam carnalia, et scæ aperiant morè sulci in confessione vocis et lacrymarum. Musica habet quamdam naturalem vim ad flectendum animum, sicut Boetius in suo libro scribit quem de Musica fecit : *Vulgatum quippe est quam sæpe iracundias cantilena represserit, quam multa vel in corporum vel in animorum affectionibus miranda perfecit. Absit ut vigorem Christiani animi in molliorem caducam possit convertere, quod genus etiam ipsi gentiles vitabant. Unde scriptum est in memorato libro superiori loco, idcirco Timotheo Milesio Spartiatis succensusse, quod multiplicem musicam reddens, puerorum animis, quos acceperat erudiendos, officeret, et a virtutis modestia præpediret, et quod harmoniam, quam modestam susceperat, in genus chromaticum, quod est mollius, invertisset. Tanta igitur apud eos musicæ fuit diligentia, ut eam animos quoque obtinere arbitrentur. Sufficiant hæc pauca de naturali vi musicæ inseruisse, revertendum est ad evangelicam parabolam. Servus qui arat non debet illico, de agro revertens, recumbere, sed parare cœnam domini (Luc. xvii). De quo servo dicit Beda in tractatu super Lucam : Servus de agro revertitur, eum, intermisso ad tempus opere prædicandi, ad conscientiam doctor recurrit, atque, a publico locutionis ad curiam cordis rediens, sua secum secretus acta vel dicta retractat. Juxta disciplinam servi arantis admonetur cantor ut non illico post actam sui officii requiem spectet, et torpore securitatis torpescat. Perfecit enim opus suum, quando quodammodo sua jubilatione bonos in exercitium aratri induxit, id est cæteros provocavit ut scinderent corda aratro compunctionis. Ac postea versus sequitur. In versus neceste est ut suas cogitationes ad se retrahat, et secum cogitet quomodo aut quid a magistro didicisset. Versus timore non est ausus alte levare responsorium; necit quomodo finiat versum. Et hic imitatur aliud exemplum doctrinæ Domini, qua jubetur ut qui voluerit turrim ædificare, prius sumptus cogitet, si habet quæ necessaria sunt ad perficiendum. Sequitur Beda memoratus : Post pastum atque agriculturam, domi sibi jubet parare quod cœnet, hoc est, post laborem apertæ locutionis humilitatem quoque propriæ considerationis exhibere. Hoc facit ille qui versum cantat. In repetitione responsorii exaltat vocem fiducialiter, jam non timens versum. Illum qui prædicatorem signat, qui cursum suum consummatum habet, qualis erat Paulus cum diceret : *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, in reliquo reposita est mihi corona justitiæ (II Tim. iv)*. Diximus quod excitentur per responsorium, qui sunt quodammodo surdi ad Epistolam; dicamus qualiter obedientes il-*

lico proficiant per responsorium. In lectione pascitur auditor quasi quodammodo bos. Ad hoc enim pascitur bos, ut in eo exerceatur opus agriculturæ. Bos enim prædicator est. Unde scriptum est in libro regis : *Non alligabis os bovi trituranti (Deut. xxv)*. Pastus est enim bos, exerceatur opus. Cantor enim est quasi bubulcus, qui jubilat bobus, ut hilarius aratrum trahant. Cantor est de his de quibus dicit Paulus : *Dei adjutores sumus (I Cor. iiii)*. Boves sunt qui respondent primo cantori, de quibus iterum dicit : *Dei agricultura estis (Ibid.)*. Trahentibus bobus aratrum, scinditur terra, quando cantores, intimos anhelitus commoveantes, dulcem trahunt vocem, et proferunt ad publicum, qua corda suorum sive cæterorum compungunt ad lacrymas, sive ad confitenda peccata quasi secreta patefaciendo terræ. Et alio modo : Ideo scribuntur litteræ, ut per eas memorie reddatur quod oblivione deletam est. Simili modo ex pictura recordamur quod interius commendari memorie potest. Ita et responsorio admonetur prædicator quomodo doctrinam quæ præcessit in lectione, exerceat. Primo, ut dulcedine suæ imitationis plurimos sibi acciscat : conjuncti, corda multorum excitent ad compunctionem et lacrymas ; et ne se extollere debeat de opere prædicationis pulsatur versu ; quatenus ad memoriam reducat sibi de propriis causis judicandum ante Dominum.

CAPUT XII.

Quid sit inter responsorium et tractum.

Hoc differt inter responsorium, cui chorus respondet, et tractum, cui nemo, quod est inter duo sacrificia, scilicet columbarum et turturum. Tractus verba congruentia sui officii habent. Illa quæ sunt in Septuagesima tribulationem sonant, ut est illud, *De profundis clamavi ad te, Domine (Ps. cxxix)* ; quæ in Sexagesima, opportunitatem fugæ quærent, ut est illud : *Ut fugiant a facie arcus (Ps. lxx)*, et sic cætera deinceps conicere possumus. *Laudate Dominum omnes gentes (Ps. cxvi)*, lætitiæ neophytorum et nuper ordinatorum significat. De istis sæt est. Revertendum est ad volucres, scilicet columbas et turtures, quæ significant responsorium et tractum, de quibus dicit Beda in tractatu super Lucam : Volucres hæc pro cantu gemitus habent. Non immerito lacrymas humilium designant, quibus plurimum in ipsis etiam bonis operibus indigemus ; quia etsi bona esse quæ agimus, noverimus, qua tamen districtione a Domino examinanda, qua a nobis perseverantia sint consummanda, nescimus. Et iterum : Hoc sane inter turturis et columbæ significantiam distat, quod columba, quæ gregatim conversari, volare, et gemere consuevit, et activæ vitæ frequentiam demonstrat, de qua dicitur : *Multiitudinis credentium erat cor unum et anima una, nec quisquam eorum quæ possidebant, aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia (Act. iv)* ; turtur vero, qui singularitate gaudet, adeo ut si conjugem casu perdidit, solus exinde permaneat, speculativæ vitæ culmina denuntiatur, quia et paucorum est ista virtus.

Et post pauca : *Item cum intrans cubiculum clauso ostio oro patrem in abscondito (Matth. vi)*, turturem offero, at cum ejusdem operis compares quæro canendo cum Propheta : Venite adoremus et proci-damus ante Deum ; ploremus coram Domino, qui fecit nos (*Psal. xciv*), columbas ad altare deporto. Moyses quasi tractum decantat tribulationis, qui solus ascendit ad Dominum, et ne idem populus feriat, lacrymosis precibus impetrat (*Exod. xix et xxxii*). Daniel tractum lætitiæ cantat, quando solus, fugientibus sociis, inter angelos remanet (*Dan. x*). Solus Ezechiel quadrigas cherubin et supernæ civitatis ædificia celsa miratur (*Ezech. xl*).

CAPUT XIII.

De Alleluia.

Alleluia, quod cantatur per festos dies in recerdatione æternæ lætitiæ, tam lætitiæ electorum quam laudem Domini ad memoriam reducit. In quo non oportet aliquid sinistrum sonare, sed totum dextrum, quale est in futura vita. Illi sunt recti versus per quos revertimur ad Alleluia, qui lætitiæ Ecclesiæ et Domini laudem sine tristitia retinent, sicut sunt, *Dominus regnavit, decorem induit (Psal. xxix, xcvi)*. Et, *Dominus regnavit, exsultet terra (Psal. cxlv)*. Et, *Lauda, anima mea, Dominum (Psal. xcix)*. Et, *Jubilare Deo omnis terra (Psal. cxxv)*, et cæteri tales. In responsorio seminavimus, in alleluia metimus. De qua re dicit Psalmista : *Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent.*

CAPUT XIV.

Quid sit inter Alleluia et Tractum.

Hoc est inter Alleluia et tractum, quod Alleluia lætitiæ sive laudem Domino, tractus vero aliquando tribulationem, aliquando lætitiæ sonat. Tribulationem, ut, *De profundis* ; ut, *Commovisti* ; ut, *Qui habitat* ; ut, *Ad te levavi oculos meos* ; ut, *Sæpe expugnaverunt me* ; ut, *Deus, Deus meus*. Lætitiæ, ut *Jubilare Domino* ; ut, *Qui confidunt in Domino* ; ut, *Laudate Dominum*. Post duos tribulationis tertius occurrit lætitiæ, quoniam post duos dies sepulturæ, tertius occurrit resurrectionis. Sunt etenim duo genera compunctionis : unum timoris, et alterum amoris. Timor in duobus dividitur, de quibus dicit Isaias : *Ecce ego venio, cogitationes et opera ut congregem (Isa. lxxvi)*. Verba in cogitationibus comprehenduntur. Cogitationes verba sunt animi, et radices verborum sonantium. Amor singularis est. Unum scit amare et petere, unum illud de quo propheta dicit : *Unam petii a Domino, hanc requiram ut inhabitem in domo Domini (Psal. xxiv)*.

CAPUT XV.

De expoliatione casularum.

Ministri casula se exuunt quando lectoris sive cantoris officium assumunt. In lectoris officio et cantoris aliquod genus militiæ exprimitur, soli enim militanti in lectione, sive in vocis modulatione. Hæc officia agendo extra chorum exeunt. Quid hoc aliud significat, nisi iter quod arripimus pro communi

necessitate fratrum? et jam talia sunt illa opera quæ signantur per casulam, ut non possint observari in itinere. Unde Beda in tractatu super Lucam: At vero famei, sitim, vigiliis, nuditatem, lectionem, psalmodiam, orationem, laborem operandi, doctrinam, silentium, et cætera hujusmodi, si quis semper exsequenda putaverit, non modo se horum fructu privabit, sed et notam indiscretæ obstinationis, imo stultitiæ pervicacis, incurret †. Albam sine casula portat lector seu cantor in singulari officio, quando prudenter et strenue agit contra oblectamenta mundi, et talem se præbet, fratribus in necessitatibus temporalibus, ut a pluribus possit imitari.

CAPUT XVI.

De tabulis.

Scribit Beda in tractatu Esdræ: Laudabunt autem Dominum Levitæ per manus David, sive in organis quæ ipse fecit, sive psalmos quos ipse instituit, concinentes. Eorum vice cantor sive aliqua necessitate legendi tenet tabulas in manibus, ut figuret illud Psalmistæ: *Laudent nomen ejus in choro et tympano, et psalterio psallant ei.* Unde Augustinus in eodem psalmo: *Quare assumit tympanum et psalterium?* ut non sola voce laudet, sed et opere. Tabulæ quas cantor in manu tenet, solent fieri de osse, quia fortem perseverantiam signant bonarum cogitationum et bonorum operum, juxta Evangelium: *Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (Psal. cxlix).* Vel signant dilectionem Dei et proximi: Quæ dilectio nisi opera habeat, vana est (*Matth. x*). Quapropter tenentur in manu, ut dilectio vocis exercentur per opus. Unde idem qui supra in psalmo centesimo quadragesimo nono: *Quando assumit tympanum et psalterium, manus concinunt voci: sic et tu si quando cantas Alleluia, porrigas et panem esurienti, vestias nudum, suscipias peregrinum, non sola vox sonat, sed et manus consonant, quia verbis facta concordant. † Versus Alleluia tangit cantorem interius, ut cogitet in quo debeat laudare Dominum, aut in quo lætari. Hæc jubilatio, quam cantores *Sequentiam* vocant, statum illum ad mentem nostram ducit, quando non erit necessaria locutio verborum, sed sola cogitatione mens menti monstrabit, quod retinet in se. Finitur hic secunda periocha prædicationis. Usque ad memoratum statum currit sermo prædicationis, quæ ultra sunt velata sunt alis seraphin.*

CAPUT XVII.

De ascensu in pulpitem.

Lector et cantor in gradum ascendunt more antiquorum, juxta quod scriptum est in Esdra: *Stetit autem Esdras scriba super gradum ligneum, quem fecerat ad loquendum (II Esd. viii).* Et paulo post: *Super universum quippe populum eminebat.* Hujus loci, ut Beda ait in eodem, videtur meminisse Scriptura Paralipomenon, ubi dictum est, quia stetit Salomon coram altari Domini ex adverso universæ multitudinis Israel, et extendit manus suas (*II Par.*

vi). Siquidem fecerat Salomon basim æneam, et posuerat eam in medio basilicæ, habentem quinque cubitos longitudinis, et quinque cubitos latitudinis, et tres cubitos in altum stetitque super eam. In medio namque basilicæ, in medio dicit atrii sacerdotam, quæ basilica major atriorum exteriorum omni ex parte templi erat circumdata. De quibus superius in eodem libro scriptum est: *Fecit etiam atrium sacerdotum, et basilicam grandem.* Verum quia Salomon quasi rex, basem fecit æneam, porro Esdras quasi minoris potentia, gradum ad loquendum ligneum constituit. Sicut etiam Salomon sive Moyses altare holocausti fecerunt æneum, pro quo filii transmigrationis reposuerunt lapideum. Sed non est potandum, minoris sacramentum perfectionis ligneum gradum, quem basem habere æneam. Quod enim sæpe dictum est, sicut æs pro diuturnitate perdurandi, vel suavitate sonandi, divinis compositis sacramentis, quæ nulla sæculorum longitudine deficient, et in omnem terram exivit sonus eorum (*Ps. xviii*), ita etiam lignum eisdem aptissime congruit, propter videlicet trophæum Dominicæ passionis. Super universum ergo populum pontifex eminet quando is qui gradum doctoris accipit, merito vitæ perfectioris actionem vulgi transcendit. Stat autem in gradu ligneo, quem fecerat ad loquendum, quando singulari imitatione Dominicæ passionis altiorum se cæteris facit. Unde merito fiduciam libere verbum Dei prædicandi obtinet. Nam qui passionem Domini pro suo modulo contemnit imitari, necdum gradum ligneum, unde infimis supereminet, ascendit. Ideoque necesse est talis scriba trepidus præcepta Domini prædicet, timens sive erubescens ea quæ ipse non fecit, aliis facienda præponere.

CAPUT XVIII.

De diaconi ascensione in tribunal.

Tribunal vocat Cyprianus gradum, super quem ascendit diaconus ad legendum, scribens ad clerum et plebem de Celerino confessore lectore ordinato. *Æstimatum est a mea parvitate, ut sanctior cognoscatur dignitas diaconi, et magnitudo ministerii ejus verba ipsius Cypriani ponenda, ac postea nostrum ordinem: Hunc ad nos, fratres dilectissimi, cum tanta Domini dignatione venientem testimonio et miraculo ejus ipsius, qui se persecutus fuerat, illustrem, quid aliud quam super pulpitem? id est super tribunal Ecclesiæ oportebat imponi, ut loci altioris celsitate subnixus, et plebi universæ pro honoris sui claritate conspicuus, legat præcepta et Evangelium Domini, quæ fortiter ac fideliter sequitur: Vox Domini confessa, in his quæ Dominus locutus est audiatur? Viderit an sit ulterior gradus ad quem proficisci [profici] in Ecclesia possit? Nihil est in quo magis confessor fratribus prosit, quam ut cum Evangelica lectio de ore ejus audiat, lectoris fidem quisquis audierit, imitetur. Juuendus in lectione Aurelio fuerat, cum quo et divini honoris societate conjunctus est. Et paulo post: Hos tamen lectores interim constitutos sciatis, quia oportebat*

lucerna super candelabrum poni, unde omnibus luceat (*Luc. xi*) : et gloriosos vultus in loco altiore constitui, ubi ab omni fraternitate circumstante conspecti incitamentum gloriæ videntibus præbeant. Nunc revertamur ad ordinem. Usque nunc sedimus more veteris consuetudinis, ut prætulimus sive ob admonitionem, qua monemur, quomodo Deo cantare debeamus secundum Apostolum dicentem, *Cantantes et psallentes in cordibus vestris. (Eph. v)*. Modo surgendum est ad verba Evangelii. Anastasius matrone Romanus, ex patre Maximo, ut legitur in gestis episcopalis : Hic constituit, ut quotiescunque Evangelia sancta recitantur, sacerdotes non sederent, sed curvi starent. Deinde ponit episcopus thymiana in thuribulum super prunas, ut suavem odorem excitet. Thuribulum corpus Christi significat, in quo est ignis scilicet Spiritus sanctus : ex quo bonus odor procedit, quem unusquisque electorum ad se vult rapere. Idem odor bonam operationem de Christo exire demonstrat, quam, qui vivere vult, in suum cor trahit. Post hoc diaconus petit a sacerdote benedictionem, sacerdos ei dicit : *Dominus sit in corde tuo, et in labiis tuis*. Intendat diligenter diaconus ut cor ejus cum Dominicis verbis vadat, et non sit infructuosa oratio sacerdotis. Domini in mente teneat, quem suscipit per benedictionem sacerdotis, et ut non exhalent verba imposita, neve introeant nociva, signo crucis facto manu sacerdotis super caput ipsius, munitur. Deinde vadit ad altare ut inde sumat Evangelium ad legendum. Altare Hierusalem potest designare, ut prætulimus, de qua exivit Evangelica prædicatio, sicut scriptum est : *De Sion exivit lex, et verbum Domini de Hierusalem (Isa. ii)* : vel ipsius Domini corpus, in quo sunt verba Evangelii, videlicet bonæ nuntiationis. Ipse præcepit apostolis prædicare Evangelium omni creaturæ (*Marc. xvi*). Ipse dixit : *Verba quæ ego loquor vobis, spiritus et vita sunt (Joan. vi)*. Christus vita. Verba quæ locutus est in Evangelio continentur. Diaconus qui portat Evangelium Christi pes est. Portat Evangelium in sinistro brachio, per quod significatur temporalis vita, ubi necesse est prædicari Evangelium. Salutante diacono, congruit ut omnis populus ad eum versus sit. Post hoc sacerdos et omnis populus vertit se ad orientem, usque dum diaconus incipiat ad Dominum loqui, et faciunt crucem in frontibus eorum. Neque hoc frustra accipiendum est : quod infixit sacerdos per suam deprecationem in corde diaconi : hoc unusquisque fidelis studeat infligere animo suo. Diacono quia non est licitum propter verba composita, sequentia sancti Evangelii secundum quemcunque Evangelistam orare, prævenit eum major benedicere : sive quia majore benedictione indiget, qui tradit semina Evangelii, quam qui accipit. Sed populus interim deprecetur Deum, ne diabolus auferat verba Evangelii de corde ejus, neque petrosa sint corda, neve dumosa vel spinosa : sed terra bona, ut fructum bonum possit acclpere et fructificare. Dicit saltem, qui promptior non est, ut capiat verba Evan-

gelii, *Gloria tibi, Domine (Luc. viii)*. Hoc orato, munitur se signo sanctæ crucis ad confirmanda ea, quæ bene cogitando et loquendo plantavit in mente. Quia mentio facta est de signo crucis in fronte, bonum est intimare eam potissimum in ea parte corporis faciamus. Sedes verecundiæ in fronte solet esse. Siquidem Judæi erubescunt credere in illum quem norunt crucifixum : ut apostolus Paulus dicit : *Nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum (I Cor. i)*. Sed nos credimus per Crucifixum salvari, de cujus nomine Judæi erubescunt, ejusque nomine nos credimus muniri. Atque ideo in fronte signum facimus, ubi sedes verecundiæ est, sicut jam diximus. Usque ad istud officium baculis sustentabamur ; modo, ut oportet servos ante Dominum stare, humiliter stamus, deponentes baculos e manibus. Quod potest nos separare ab opere Judæorum, qui dabant arundinem in manu Christi. Sed non abhorret a vero, si nostra humilitas per baculorum positionem demonstretur in conspectu Domini. Duo cerei, qui portantur ante Evangelium legem et prophetas designant præcessisse Evangelicam doctrinam : thuribulum vero, opinionem bonarum virtutum : procedentem de Christo. Ipsum thuribulum in tribunal ascendit ante Evangelium, ut ibi suavem odorem ministret. Christi enim bona opera præcesserunt Evangelicam doctrinam, ut Lucas testatur in Act. apostol. : *Quæ cepit Jesus facere et docere (Act. i)*. Prius fecit, et postea docuit. Excellentior locus, in quo Evangelium legitur, eminentissimam doctrinam Evangelicæ prædicationis, atque manifestissimam auctoritatem judicandi signat. Status cereorum monstrat inferiorem esse legem et prophetas Evangelio. Evangelio reposito post lectionem in loco suo cerei extinguuntur, quia finita prædicatione Evangelii, lex et prophetia cessabunt. Evangelium quod a primo tempore adventus episcopi quievit in altari usque ad novissimam tubam diaconi, illud tempus significat, quo necesse est illud prædicari. Præcedens officium prædicatione Christi usque ad horam passionis demonstrat, et suorum prædicatorum usque in finem mundi, et ultra. Sequens opus passionis Christi et resurrectionis, atque in caelos ascensionis, similiter suorum vel sacrificium, vel mortificationem, et resurrectionem per confessionem atque suspirium in caelum ubi audituri sunt : *Venite, benedicti Patris mei ; possidete paratum vobis regnum (Matth. xxv)*.

CAPUT XIX.

De officio quod vocatur offerenda.

Finitis prioribus officiis superius memoratis, officium introduitur, in quo celebratur oblatio eorum, qui Domino vota sua persolvunt. Primum ad memoriam reducenda est oblatio legalis, ac deinde Christi postremo nostra. Oblatio legalis habebat duo altaria : unum in introitu tabernaculi, alterum in tabernaculo. Altare in introitu præfigurabat præsens officium, de quo scriptum est in libro Exodi : *Possit et tentorium in introitu tabernaculi, et altare holocau-*

cœlestibus et terrestribus, tanquam eum qui fecit A
cœlum et terram. Jam quippe in alio psalmo expo-
suimus psalterium desuper habere sonorum illud li-
gnum, cui nervorum series, ut meliorem sonum red-
dat, incumbit, quod lignum cithara inferius habet.
Laudate eum in tympano et choro : tympanum lau-
dat Dominum, cum jam in carne mutata nulla est
terrenæ corruptionis infirmitas : de corio quippe fit
tympanum exsiccatum atque firmatum. Chorus laudat
Dominum, quando eum laudat pacata societas. *Lau-
date eum in chordis et organo* : chordas habet et
psalterium, et cithara, quæ superius commemorata
sunt. Organum autem generale nomen est vasorum
omnium musicorum. Quamvis jam obtinuerit consu-
tudo, ut organa proprie dicantur ea quæ inflantur
foliis. Quod genus significatum hic esse non ar-
bitror. Nam cum organum vocabulum Græcum sit,
ut dixi, generale omnibus musicis instrumentis, hoc
cui folles adhibentur, alio Græci nomine appellant.
Ut autem organum dicatur, magis Latina et ea vul-
garis est consuetudo. Quod ergo ait, in chordis et
organo, videtur mihi aliquod organum quod chordas
habeat significare voluisse. Non enim psalteria sola
et citharæ chordas habent, sed quia in psalterio et
cithara propter sonum ab inferioribus et superiori-
bus inventum est aliquid quod secundum hanc di-
stinctionem possit intelligi, aliud nos in ipsis chordis
querere admonuit : quia ipsæ caro sunt, sed jam
corruptione liberata. Quibus ideo fortasse addidit
organum, non ut singulæ sonent, sed ut diversitate
concordissima consonent, sicut ordinatur in organo. C
Habebunt enim etiam sancti differentiam ad suos
consonantes, non dissonantes, id est, consentientes,
non dissentientes, sicut fit suavissimus cantus ex di-
versis quidem, sed non adversis inter se. *Stella enim
differt in claritate, sic et resurrectio mortuorum. Lau-
date eum in cymbalis bene sonantibus, laudate eum
in cymbalis jubilationis (I Cor. xv)*. Cymbala invi-
cem tanguntur ut sonent, ideo a quibusdam labiis
nostris comparata sunt. Sed melius intelligi puto in
cymbalis quodammodo laudare Dominum, dum quis-
que honoratur a proximo, non a semetipso, et invi-
cem honorantes dant laudem Deo (Rom. xii).

CAPUT IV.

De vestimento cantorum.

Primi cantores vestiti erant byssinis, ut Verba
dierum narrant dicendo : *Tam Levitæ quam canto-
res, id est, qui sub Asaph erant, et qui sub Eman, et
qui sub Idithun filii et fratres eorum vestiti byssinis,
cymbalis, et psalteriis et citharis concrepabant (II
Par. v)*. Ex natura byssi possumus intelligere quam
proxima sint inter se hæc duo, byssus et linum, quo
nostri cantores utuntur. Dicit Beda in libro de Taber-
naculo et Vasis ejus (lib. ii, cap. 13) : Byssus nam-
que, ut sæpius commemoratum est, de terra viridis
nascitur : sed eruta de terra, siccatur, contunditur,
coquitur, torquetur, et magno et longo exercitio ad
candidum de viridi producitur colorem ; sic et caro

nostra, ut ad virtutem decoremque castitatis perve-
niat, arctis se necesse est jejuniorum, orationis, vi-
giliarum et totius continentie laboribus subigat,
quibus naturales et velut ingenitas ejus delectationes
exsiccare, atque ad eam, quam desideramus, digni-
tatem virtutis accedere queamus. Et in alio loco
ejusdem : Quid per byssum, nisi candens decore
munditie corporalis castitas designatur? In signi-
ficatione non discrepat nostrum linum, quo nostri
cantores vestiuntur a bysso. Ipsi enim labores quos
supra diximus, non sunt candor, sed per eos perre-
nitur ad candorem ; ac ideo, ut prætulimus, per
casulam possumus intelligere ipsos labores ; in ca-
misia vero ipsam munditiam carnis quæ splendet
ante Dominum. Ex nobis ipsis possumus addiscere
aliud esse jejunium, orationes et vigiliæ, et aliud
munditiam carnis. Multi enim jejulant, et orant,
ac vigilant, et quod gravius est, delinquant per car-
nis appetitum. Unde et Hieronymus in tractatu
Epistolæ ad Ephesios : Quanti enim diligunt Domi-
num, parati exsilia, parati martyria, parati inopia
et omnia pro eo contumeliarum genera sustinere,
et nihilominus carnis passione superantur!

CAPUT V.

De introitu episcopi ad missam.

Officium quod vocatur Introitus missæ, habet
initium a prima antiphona, quæ dicitur Introitus,
et finitur in oratione quæ a sacerdote dicitur ante
lectionem. Introitus episcopi ad missam, qui vicarius
est Christi, ipsius adventum nobis ad memoriam re-
ducit, et populi adunationem ad eum, sive per suam
prædicationem, sive suorum prædicatorum. Introitus
episcopi celebratur usque ad sessionem suam. Tan-
git enim ex parte officium quod Christus corporaliter
gessit in terra, sive discipuli ejus, usquequo ascendit
ad sedem paternam. Hoc officium addidit missæ Co-
lestinus. Ille, ut in Gestis pontificalibus continetur,
constituit, ut psalmi David centum quinquaginta
ante sacrificium psallerentur antiphonatim ex omni-
bus, quod ante non fiebat, nisi tantum epistola beati
apostoli Pauli recitabatur et sanctum Evangelium,
et sic missa celebrabatur. Quod nos ita intelligimus,
ut ex omnibus psalmis exciperet antiphonas quæ
psallerentur in officio missæ. Nam antea inchoabatur
missa a lectione. Qui mos adhuc retinetur in vigiliis
Paschæ et in vigiliis Pentecostes ; Christus Filius
Dei, qui elegit suos ante mundi constitutionem, ut
essent sancti et immaculati (Ephes. i), misit præcones
in Veteri Testamento, ut de aliis taceam, qui suavi-
tate ac modulatione vocis populum suum congre-
garent ad unius Dei cultum. Quorum auctor fuit
David, de quo Augustinum prætulimus dicentem in
superioribus (Supra, c. 3, August. de Civitate Dei. l.
xvii, cap. 14). Erat autem David vir in canticis eru-
ditus, qui harmoniam musicam non vulgari vo-
luptate, sed fideli voluntate dilexit, et reliqua.
Post eum Eman, Asaph, Ethan et Idithun, de

quibus jam prædictum est, et quid significet eorum psalterium, cithara, tympanum, chordæ, organum, et cætera. Hæc omnia sunt in opere et cantu. Unde mos inolevit ut non sedeatur in ecclesia, quoad præsens officium agitur, quoniam operarii et laborarii Christi sive præconum ejus deputantur, qui prædestinati ad cultum unius Dei vocantur. De quo statu dicit libellus qui inscribitur de ordine Romano: « Pontifex incipit *Gloria in excelsis Deo*, si tempus fuerit, et non sedet antequam dicat post orationem primam *Amen*. » Quicumque enim Deo attrahitur, delectatione attrahitur, non necessitate. Unde Augustinus in tractatu super Joannem sermone vicesimo tertio: Porro si poetæ dicere licuit,

..... Trahit sua quemque voluptas :

VIRGIL. in *Bucol.*

non necessitas, sed voluptas; non obligatio, sed delectatio; quanto fortius nos dicere debemus trahi hominem ad Christum qui delectatur veritate, delectatur beatitudine, delectatur justitia, delectatur sempiterna vita. Ac ideo cantorum dulcis vox huic operi dedita est, ut sua dulcedine idonea sit hortari populum ad constituendum Domino. Ita enim scriptum est in libro Paralipomenon (*II Par. v*). Igitur cunctis pariter et tubis et voce, cymbalis et organis, et diversi generis musicorum concinentibus, et vocem in sublime tollentibus, longe sonitus auditur, ut cum Dominum laudare cœpissent et dicerent: *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus, impleretur domus Dei nube, nec possent sacerdotes stare et ministrare propter caliginem: compleverat enim gloria Domini domum Domini. Præconibus psallentibus, quando placuit Christo Domino psallentium venire, ascendit super currum suum, et venit in mundum disponere eundem currum per loca congrua. De quo curru dicit Psalmista: *Currus Dei decem millibus multiplex (Psal. LXVII)*. Unde iterum Augustinus in psalmo sexagesimo septimo: Multitudinem sanctorum atque fidelium qui portando Deum fiunt quodammodo currus Dei, signavit hoc nomine. Hanc in manendo [minando] et regendo perducit in finem tanquam currum suum, velut in locum aliquem destinatum. Multitudo decem millium sanctorum est in ordinibus ecclesiasticis et in auditoribus eorum. Septem gradus sunt ordinatorum, octavus cantor, nonus et decimus auditorum utriusque sexus. *Millium* additur, ad insinuandam perfectionem eorum. Veniente Domino, ducit secum prophetas et sapientes et scribas: hos in Evangelio promittit se mittere ad invitandum populum. *Ecce ego, inquit, mittam ad vos prophetas et sapientes et scribas, et reliqua (Matth. xxiii)*. Diaconi in loco prophetarum sunt, qui annuntiant ex Evangelio futuram vitam. Subdiaconi, in loco sapientum, qui sciunt ordinate vasa Domini disponere, et quod primum ferendum sit, quodque posterius. Acolythy in loco scribarum, qui accendant corda fidelium ex Scriptura sacra. Prævenit in thuribulo thymiana, quod significat*

A corpus Christi plenum odore bono. Hoc enim corpus primo necesse est prædicari in omnibus gentibus. Unde Paulus dicebat ad rudes Corinthios: *Nihil me judicavi scire inter vos nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum (I Cor. ii)*. Dein ferantur candelabra, ut super fundamentum jam positum luceat lux prædicatorum coram hominibus. Jam illos illuminatos sequantur subdiaconi, ut possit prædicatorum ordo dicere, *Sapientiam loquimur inter perfectos (I Cor. ii)*. Evangelium illis jungatur, in quo est declarata perfectio: *Si vis inquit, perfectus esse, vade, vende omnia (Matth. xix)*. Episcopus et sibi conjuncti Evangelium sequantur, juxta illud evangelicum: *Si quis vult post me venire abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (Matth. xvi)*. Ante oculos habeat B Septem episcopus quod in mente semper oportet retinere. Septem prophetæ sive diaconi sunt in ministerio, quia septemplex dividitur Scriptura inter Novum Testamentum et Vetus quæ Evangelio ministrant. Episcopus medio vicario Christi quasi Evangelium, habet in Novo Testamento ministros historiarum, ut Lucam in Actibus apostolorum; habet ministros in septem Epistolis canonicis; habet ministros in quatuordecim Epistolis Pauli; habet ministros in Apocalypsi, in Veteri Testamento, in lege, prophetis et psalmis. Unde scriptum est in Evangelio Lucæ: *Quæ scripta sunt in lege Moysis, et prophetis, et psalmis de me (Luc. xxiv)*. At si quinque fuerint, quinque ministros librorum demonstrat in Evangelio ministrare. Episcopus in medio quasi Evangelium, habet in Novo Testamento primum ordinem prædicatorum historiarum, secundum Epistolarum, tertium prophetarum, ut est Apocalypsis, in Veteri Testamento unum legis, et alterum prophetiæ. Hæc duo Philippus in Joannis Evangelium ad medium deducit, dicens: *Quem scripsit Moyses in lege, et prophetis, invenimus Jesum filium Joseph a Nazareth (Joan. i)*. At si fuerint tres ministrationses trium librorum, fons omnis sapientiæ Evangelium in medio duos libros in Novo Testamento, scilicet Epistolarum et prophetarum. Liber Actus apostolorum, qui mittitur Theophilo, Epistolis conjungitur. Ex una re est Epistola, quia mittitur alicui homini; ex altera, quia historiam tantum continet, stat per se: in Veteri Testamento unum; omnis Scriptura apud veteres lex nominatur, sicut de Psalmis dicitur: *Et in lege vestra scriptum est, quia ego dixi: *Dii estis (Psal. lxxxii)**. Unde Augustinus memoratus in tractatu super Joannem, sermone quadagesimo quarto: Legem appellavit Dominus generaliter omnes illas Scripturas, quamvis alicubi specialiter dicat legem, a prophetis eam distinguens, sicuti est, *Lex et prophetæ usque ad Joannem prophetaverunt (Matth. xi)*. Et: *In his duobus mandatis tota lex pendet et prophetæ (Matth. xxii)*. Aliquando autem in tria divisit easdem Scripturas ubi ait: Oportebat omnia impleri quæ scripta sunt in lege et prophetis et psalmis de me. Si unus fuerit, unum præceptum dilectionis ostendit, ut Apostolus ad Galatas: *Omnis lex in hoc sermone impletur: Di-*

liges vocatum tuum sicut leysum (Gal. v). Ministerium prophetæ est, ex memoratis libris evangelicam veritatem approbare. Ut moderate prophetia disponatur, habeat ante se subdiaconorum sapientiam, scilicet ut congruo tempore prophetent, et ita ordinate, ut possit capi ab auditoribus quod dicitur. Acolythorum lux, doctorum expleat, ut in manifestam lucem perducant memoratos libros. Qui enim Christum præcedit ad aliquem locum, ut Evangelium prædicet, ita sapienter debet præcedere, ut prosit auditoribus et explanet obscuros sensus Scripturarum. Postquam transit vicarius in medio adolescentularum tympanistriarum, de quibus Augustinus qui supra: In ministerio, inquit, honorabili, nam ita sunt in medio ministri, præpositi Ecclesiarum novarum, hoc enim sunt adolescentularum, carne edomita Deum laudantium. Sapientia, id est, subdiaconi, vadunt in medio adolescentularum tympanistriarum, ut doceant quem laudare debeant tympanistriæ. Tympanistriæ cantores sunt. Ministerium cantorum laudem resonat, ut idem in psalmo septuagesimo secundo: Qui enim cantat laudem, non solum laudat, sed etiam hilariter laudat; qui cantat laudem, non solum laudat, sed et amat eum quem cantat. Notum est quid veteres cantores in lege amabant, de quorum persona dicebat David, *Ut iumentum factus sum apud te (Psal. LXXII)*, scilicet ut liberos haberent, opibus abundarent, honore fruerentur et sanitate gauderent. Christo homine novo veniente, cor eorum mutari oportebat ad meliora. Sapientia subdiaconorum innovat eos ut qui unum antea tantum Deum dicebant, non in tribus personis dicant nunc, *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto*. Sed expectandum est usque dum id fiat quod precatur sponsa in Canticis canticorum, *Osculetur me osculo oris sui (Cant. 1)*. Scitis dicente Apostolo, Christum semetipsum exinanivisse, et formam servi accepisse. Quapropter postquam presentatus est Ecclesiæ, inclinatus stat usque ad impletionem suæ humilitatis, in qua factus est Patri obediens usque ad mortem (*Phil. 11*). In ipsa inclinatione dat pacem ministris, qui a dextris lævaque sunt. Ipse est enim pax, per quem reconciliatur Ecclesia Deo, sive de Novo Testamento, sive de Veteri: *Ipse destruxit medium parietem inimicitiarum, et fecit utrumque unum; pacem dedit his qui longe, et pacem his qui prope (Eph. 11)*. Eandem pacem offert cantoribus qui retro stant, adimplens quæ dixit discipulis: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis (Joan. XIV)*, presentibus dat, absentibus, sive Veteris Testamenti, sive Novi, relinquit. Hoc est quod solemus dicere, innuit episcopus cantori. Quo facto sapientia Dei quasi adventu subdiaconorum, intelligunt cantores mutati jam de Veteri, trinitate Deum laudare, et dicunt, *Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto*. Diaconi quasi chorus prophetarum stant cum eo humiliati et dicunt, *Domine, doce nos orare (Matth. VI)*; et spiritu prophetiæ, id est, spiritu revelationis cognoscunt non se posse habere affectum in oratione ad

A Patrem nisi ab eodem unigenito Filio ejus, qui est in sinu Patris (*Luc. XI*), edoceantur. Quod separatim diximus de diaconis, et subdiaconis, et acolythis, de unoquoque discipulo Christi intelligimus, sed propter quosdam profectus affectuum, unius prædicatoris opus distinguitur per multiplices ordines. Cæterum propheta, diaconus sapiens, et scriba. Sapiens subdiaconus, propheta et scriba; scriba acolythis, propheta et sapiens. Docet Christus orare discipulos. Quapropter, cantores, id est, laudatores adventus Domini, annuntiant tempus esse ut corda patrum convertantur in filios. Sicut Abraham tres angelos vidit (*Gen. XVIII*); et tamen unum Deum adoravit et credidit trinitatem in unitate, sic et modo filios Abraham oporteat credere. Et dicunt, *Sicut erat in principio, et nunc, et semper*, et reliqua. Ecce messis multa, de qua dicitur in Evangelio: *Messis quidem multa, operarii autem pauci: rogate ergo dominum messis, ut mittat operarios in messem suam (Luc. X)*. Christus Dominus messis mittit operarios in messem suam, ut scriptum est in Luca: *Post hæc artem designavit Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum quo erat ipse venturus (Luc. X)*. Eodem modo vicissim duo et duo diaconi altrinsecus et vadunt osculari latera altaris. Per osculum eorum demonstratur pax quam eis commendavit Dominus, dicens: *In quamcunque domum intraveritis, primum dicite: Pax huic domui (Matth. X)*. Altare vel alio modo mensa quæ osculatur, corda electorum significat sive in Hierusalem sive extra Hierusalem. Unde Gregorius in libro de *Ædificatione templi*: Corda itaque sanctorum mensæ Dei sunt. † Postea revertuntur ad episcopum. Sic et, Evangelio dicente, legimus fecisse missos illo tempore. *Et reversi, inquit, apostoli nuntiaverunt illa quæ fecerunt (Luc. X)*. Et in sequentibus: *Et factum est, cum solus esset orans, erant cum illo discipuli ejus (Luc. XI)*. Sunt discipuli cum Christo, Christus solus orat. Dein postquam tempus adventu præconati Dominicæ passionis, cantores, ut ad memoriam reducant Christi novissimam humiliationem, dicunt versum de Psalterio. Psalterium ex inferiori parte percutitur, et ex superiore parte habet in quo reboat: sic et opus passionis Christi ab inferiore parte habet percussuram, a superiore parte dulcedinem resurrectionis quæ resultat longe lateque per ora prædicatorum. Adimpleto tempore præconatus præconium, vadit Christus ad Hierusalem, in qua est altare quod osculatur in medio, quoniam ipse est de quo dicitur in Canticis canticorum: *Media charitate constravit filias Hierusalem (Cant. III)*. V. carius Christi hæc omnia agi in memoriam primi adventus Christi. Osculatur altare, ut ostendat adventum Christi fuisse in Hierusalem; osculatur Evangelium, in quo duo populi ad pedem redeunt, ut et nos eos diligamus qui disjuncti erant a nobis; oscula vicarii Christi osculo Christi congruunt: sicut Christus primo osculum his præbuit qui primo crediderunt: sic episcopus ministris

primis : Et sicut Christus his se offert, ultro, quibus dicit, missus sum ad oves quæ perierant domus Israel, sic episcopus altari per quod recolimus Hierusalem, in qua Dominus suos dilexit usque in finem secundum Joannem. Et sicut Christus ascivit postea gentilem populam, qui reconciliatus est Deo in Novo Testamento; sic episcopus Evangelium, quod est Novum Testamentum. Remanet Evangelium in altari ab initio officii usque dum a ministro assumatur ad legendum : quia ab initio adventus Christi, Evangelica doctrina resonuit in Hierusalem (*Matth. xv*), et inde exiit ad publicum, sicut scriptum est : *De Sion exiit lex, et verbum Domini de Hierusalem (Isa. ii)*. Deinde transit episcopus ad dexteram altaris. Liquet omnibus quod semper Christus egit dexteram vitam, postquam resurrexit a mortuis. Diaconi postea stant in ordine, quibus ille dixit : *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (Matth. xvi)*. Qui post eum stant, firmati sunt, ut eum sequantur usque ad mortem, et cum eo transeant ad æternam vitam. Major pars in dextera parte stat, et minor in sinistra. Quid numerus illorum significet, prædictum est. Ad insinuandum nobis libere Vetus Testamentum legere et tenere, ut Apostolus : *Omnia autem probate (I Thess.)* : aliqua pars ministrorum in sinistra parte stat, per quam temporalis benedictio designatur. Certe et nostra Ecclesia utrumque petit a Domino : et temporalem benedictionem, et æternam. Temporalem petimus quando precamur ut Deus conservet dominos nostros, filios eorum, fructus terræ, et pacem in terra nostra; at æternam, quando justitiam, sapientiam et charitatem, etc. Inter hæc omnia stant acolythi et tenent cereos in manibus. Quid aliud significat, nisi unumquemque doctorem debere habere in manibus doctrinam suam, ut magis studeat opere docere, quam verbis.

CAPUT VI.

De Kyrie eleison.

Huc opere completo, id est, adunato per prædicationem Christi populo Dei ex magna parte, in quo cantores magno certamine laboraverunt : ne aliqua præsumptio inutilis subripiat corda eorum, hortatur eos Dominus dicere : *Dicite, servi inutilis sumus. Unde Beda in tractatu super Lucam : Servi inutilis sumus, quia non sunt condignæ passionis hujus temporis ad superventuram gloriam quæ revelabitur in nobis (Luc. x; Rom. viii; Ps. cii)*. Et alibi : *Qui coronate in miseratione et misericordia (Matth. xx)*. Non ait, in meritis et operibus tuis, quia cujus misericordia prævenimur, ut Deo serviamus, ejus munere coronemur, ut sublimiter cum illo regnemus. Quod debuimus facere, fecimus. Re vera debuimus : quia qui non venit ministrari sed ministrare, debitores sibi nos fecit, non nostris videlicet operibus confidentes, sed de ejus semper examine paventes. Ac ideo dicant cantores : *Kyrie eleison, Domine pater, miserere. Christe eleison, miserere, qui nos redemisti sanguine tuo*. Et iterum : *Kyrie eleison, Domine Spi-*

ritus sancte, miserere : Potest et simpliciter intelligi de Kyrie eleison necessario constitutum esse a præceptoribus Ecclesiæ, ut cantores post finitam antiphonam deprecantur Domini misericordiam quæ deprimat inanem jactantiam, quæ solet sequi cantores. Habent enim quamdam exultationem præter egregiam compositionem melodiarum, et non humilitatem lectionis, qua illuminantur ad studium humilitatis (*Col. ii*). Qua de re possunt fallaciter decipi per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum. Ubi est vera philosophia, non sequitur inanis fallacia : ubi est pomposa doctrina, sequitur jactantia animi. Et alio modo : Ante omnem orationem specialem sacerdotum necesse est præcedere misericordiam Domini propter tres causas, quæ mihi in promptu occurrunt. Una est, ut serenetur mens sacerdotis ad ea intendenda quæ ore dicit : altera ut dignus sit loqui Deo, quantum ad naturam humanam pertinet : tertia, quod, si lædio aliquo corporali affectu spiritus sine mente oraverit, Dominus non in furore suo respiciat super illum, sed in judicio misericordie, oportet ut præcedat aliquid tale, quod repellat redundantes cogitationes a mente, quæ accidunt visu, auditu cæterisque sensibus, ut in oratione mens sola invisibilia cogitet quoniam invisibili loquitur. Ac ideo in omnibus peractis officiis sequitur Kyrie eleison ante orationem Dominicam, ut est in matutinali et vespertinali synaxi. Nam quod nos Galli, fatis psalmis nocturnalibus, solemus cantare orationem Dominicam : Romana Ecclesia prætermittit.

CAPUT VII.

De cereis.

Dicentibus Kyrie eleison cantoribus, acolythi e manibus ponunt cereos in terram altrinsecus, et unum in medio : quoniam post peracta bona opera, ad tantam humilitatem nos deducit Spiritus sanctus, cujus lumen signatur lumine cereorum, qui *superbis resiat, et humilibus dat gratiam (Jac. iv)*, ut vere nos cognoscamus esse cinerem et pulverem. Quo lumine illuminatus est patriarcha Abraham, quando post locutionem Domini ad se factam, dixit : *Quia semel capti, loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis (Gen. xviii)*. Cereus in medio stans, eum designat qui dixit : *Ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, in medio eorum sum (Matth. xviii)*. Numerus cereostatarum non pertransit septenarium numerum : quoniam septiformi Spiritu illuminatur omnis Ecclesia, qui septiformis spiritus singulariter in Christo habitat. Episcopo ascendente ad sedem, cereostata mutantur de locis suis in ordine unius lineæ, excepto primo usque ad altare. Per cereostata varia dona gratiarum Spiritus sancti figurantur, per quæ illuminatur Ecclesia. In donis memoratis duo debemus memorari, id est multifaria dona, et unitatem spiritus. Per cereostata altrinsecus posita usque nunc distributa dona per corda electorum signantur. Per compositionem unius lineæ, unitas

Spiritus sancti in singulis donis, quæ compositio examussim habet a primo cereo, quem diximus significare Christum, a quo procedit Spiritus sanctus, et in quo æternaliter manet. Ab ipso enim missus est die Pentecostes ceu usque ad altare, id est, usque ad corda electorum apostolorum in igneis linguis. Ac ideo quod postea agit in officio missæ, illud tempus figurate exprimit quo apostoli apostolorumque successores negotia Domini exercent (Act. 11) : quos finitur Evangelio perlecto. Potest et simpliciter intelligi dispositio cereorum, expeditus cursus circa altare ministrandi.

CAPUT VIII.

De Gloria in excelsis.

Telesphorus natione Græcus ex anachorita, constituit ut hymnus diceretur angelicus, hoc est, *Gloria in excelsis Deo* ante sacrificium. Symmachus quadragesimus quintus post Telesphorum constituit ut omni die Dominico, natalitiis martyrum, idem hymnus cantaretur. Hymnus, *Gloria in excelsis Deo*, laus Dei est, ut in Evangelio legimus : *Et subito facta est cum angelo multitudo militiæ cælestis laudantium Deum et dicentium, Gloria in excelsis Deo* (Luc. 11). Sacerdos quando dicit, *Gloria in excelsis Deo*, orientis partes solet respicere, in quibus ita solemus Dominum requirere, quasi ibi propria ejus sedes sit, cum potius eum sciamus ubique esse. Non est ordo, ut qui Dominum laudare voluerit tergum ad eum vertat, et pectus ad servos. Ipsum statum ex qualitate loci, ubi angeli cecinerunt memoratam hymnum possumus conficere. Dominus qui ubique est, secundum formam servi in Bethleem erat, quæ Bethleem nostram Ecclesiam signat, quæ est domus panis. Angeli ad Orientem cecinerunt. De quo statu dicit Micheas : *Et tu, turris gregis nebulosa, filia Sion, usque ad te venient* (Mich. 1v). Turris quippe gregis, quæ Hebraice dicitur turris Ader mille circiter passibus a civitate Bethleem ad Orientem distat. Diximus superius, transitum episcopi de altari in dexteram partem significare Christi transitum de passionis ad æternam vitam : ac ideo hoc in loco dicimus, *Gloria in excelsis Deo* cantandum, quoniam gloria ineffabilis in excelsis facta est, quando Christus transitu suo animas sanctorum copulavit consortio angelorum. Hoc gaudium annuntiavit angelus in nativitate ejus dicens : *Ecce ego evangelizo vobis gaudium magnum ; quia natus est vobis hodie Salvator* (Luc. 11). Manifestum est, quibus exstitit Salvator : quando gloria resurrectionis ejus celebrata est, tunc in terra pax hominibus fuit, quibus dicebat : *Pax vobis*. Pax magna est, quando sub uno Domino copulantur cælestia et terrena. Ita factum esse post resurrectionem suam denuntiat Salvator, dicens : *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra* (Matth. xxviii).

CAPUT IX.

De prima oratione missæ.

Quando dicimus, *Pax vobiscum*, sive *Dominus vobiscum*, quod est saluatio, ad populum sumus

versi. Quos salutamus eis faciem præsentamus : excepto in uno, quod est in præparatione hymni ante *Te igitur*. Ibi jam occupati circa altare, ita ut congruentius sit uno modo versos nos esse, quam retro aspiciere ad insinuandam intentionem devotissimam, quam habemus in offerendo sacrificio. Nec debet arator dignum opus exercens, vultum in sua terga referre (Luc. 1x). De istis sat est, revertamur ad salutationem. Salutavit enim in Veteri Testamento angelus Gedeon, dicens : *Dominus tecum, virorum fortissime* (Jud. vi). Et iterum : *Dixit Dominus : Pax tecum*. Et iterum in Ruth : *Dixit Booz messoribus suis : Dominus vobiscum : Et responderunt ei : Benedicat te Dominus* (Ruth. 11) : nullique dubium, quin in Booz ipse Christus salutasset, qui in lumbis ejus erat : Scriptum est in libro Paralipomenon secundo : *Audi me, Asa et omnis Juda, et Benjamin : Dominus vobiscum, quia fuistis cum eo* (II Par. xv). Nostra responsio, *Et cum spiritu tuo*, ex Pauli epistola secunda ad Timotheum sumpta est. Sic enim in illa scriptum est : *Dominus Jesus Christus cum spiritu tuo*. Quando sacerdos dicit, *Pax vobis secundam Evangelicam Scripturam*, sive *Dominus vobiscum*, hoc agit quod Paulus quando dicit : *Dominus Jesus Christus cum spiritu tuo* (II Tim. iv). Hæc salutatione episcopi et responsione populi intelligimus unum debere esse affectum episcopi et populi, sicut hospitum unius † Domini. Postquam Christus resurrexit, manifestum est dixisse discipulis, *Pax vobis*. Deinde revertitur episcopus ad orientem, et dicit, *Oremus* : ac deïn sequitur benedictio. Sic et Christus antequam ascenderet in cælum benedixit eos, sicut scriptum est in Evangelio Lucæ : *Eduxit autem eos foras in Bethaniam ; et elevatis manibus suis, benedixit eis* (Luc. xxiv). Utroque nomine ; id est benedictionis et orationis vocatur oratio sacerdotis. De benedictione dicit Apostolus : *Si benedixeris spiritu, qui supplet locum idiotæ, quomodo dicit Amen, super tuam benedictionem, quia nescit quid dicas* (I Cor. xiv) ? Hanc benedictionem vocat Ambrosius orationem dicens : Imperitus enim audiens quod non intelligit, nescit finem orationis, et non respondet. Amen, id est, verum ut confirmetur benedictio. Per hos enim impletur confirmatio precis cui respondent, Amen. † Finito præsentis officii noscitur experimento aliorum officiorum. In fine aliorum solemus dicere *Kyrie eleison*, ac deinceps orationem, et sic tandem unumquemque remeare ad sua. Eundem ad demonstrandum finem mutantur cerei de loco in locum. Libet hic præferre auctoritatem sancti Augustini, quare mos obtinuit Ecclesiæ suas orationes versus orientem dirigere. Dicit in sermone (Tom. IV, c. 9) Domini in monte : *Cam ad orationem statumus, convertimur ad orientem, unde coelum surgit, non tanquam ibi sit Deus et quasi cæteras mundi partes deseruerit, qui ubique præses est non locorum spatiis, sed majestatis potentia : sed ut admoneretur animus ad naturam excellentiorem se convertere, id est, ad Dominum, cum ipsam*

corpus ejus quod terrenum est, ad corpus excellentius, id est, ad corpus cœleste convertatur. Ideo dicitur Deus in cœlis habitare, quia major cognitio est in cœlis illius summæ majestatis et essentiae in angelis vel in animabus sanctorum, quam in terra habitantibus sanctis propter gravedinem carnalis habitationis, quæ vix permittit animam ad purum veritatis lumen advolare.

CAPUT X.

De assione episcopi.

Deinde Christus ascendit in cœlum, ut sedeat ad dexteram Patris. Episcopus quia vicarius est Christi in omnibus memoratis superius, debet et hic ad memoriam nobis inthronizare Christi ascensionem et sedem. Quapropter ascendit in sedem post opus et laborem ministerii commissi. Christus disposito curru suo per convenientia loca, id est, presbyteros in suo ordine: subdiaconos in suo, ceterosque gradus in suis, necnon et auditores, unumquemque in suo ascendit ad sedem, et sedet. Sedent cum eo quibus promisit: *Cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (Matth. x).* De quibus dicit Paulus apostolus ad Ephesios: *Et conresuscitavit et consedere fecit in cœlestibus in Christo Jesu (Eph. ii).* De his qui ascenderunt secum: aliqui sedent, et aliqui stant. Per eos qui sedent, demonstratur membra Christi in pace quiescentia: per eos qui stant, in certamine posita. Caput et membra unum corpus: quomodo Christus in aliquibus sedet, in aliquibus stat (ut illum vidit Stephanus in sartamine positus (Act. vii), aliqui ascendendum sedent, aliqui stant. Dominus in alto cœlorum sedens custodit currum suum, id est, civitatem, de qua dicit Psalmista: *Nisi Dominus custodierit civitatem: frustra vigilat qui custodit eam (Psal. cxxvi).* Paulus, quia vice Christiungebatur, dicebat: *Timeo ne forte sicut serpens Evam seduxit astutia sua, sic et vestræ mentes corrumpantur a castitate, quæ est in Christo (I Cor. xi).* Custodiebat, custos erat, vigilabat quantum poterat super eos quibus præerat: et episcopi hoc faciunt. Nam ideo altior locus positus est in episcopis, ut ipsi intendant et tanquam custodiant populum. Nam et Græce quod dicitur episcopus, hoc Latine superintensor interpretatur, quia superintendat, quia desuper videt. Quomodo enim viuitorio altior sit locus ad custodiendam vineam: sic et episcopis altior locus factus est. Et de isto loco alto periculosa ratio redditur, nisi eo corde sternus hic, ut humilitate sub pedibus vestris simus, et pro vobis oremus.

CAPUT XI.

De officio lectoris et cantoris.

Lector dicitur, quia lectione fungitur, ut Isidorus ait. Lectio dicitur, quia non cantatur ut psalmus vel hymnus, sed legitur tantum. Illic enim modulatio, hic sola pronuntiatio queritur. Cantor multa officia habet. Unumquodque officium ex illo quod efficit,

A nomen habet. Lectionem quæ legitur post sessionem, sequitur cantus, qui vocatur responsorius. Responsorium ut idem qui supra, Itali tradiderunt. Quos inde responsorios cantus vocant, quod allo desinente, id alter respondeat. Usus lectionis et cantus: sumptus est e Veteri Testamento, ut legitur in libro Esdræ, quod ponendum est in nocturnali officio, si Dominus dederit (*II Esdr. viii*). Possumus etiam officio cantoris officium prophetiæ intelligere. Lectio legis et prophetarum frequentabatur a populo antiquo. Unde scriptum est in Actibus apostolorum: *Et ingressi synagogam die sabbatorum, sederunt.* Post lectionem autem legis et prophetarum miserunt principes Synagogæ ad eos, id est, ad Paulum et Barnabam, dicentes: *Viri fratres, si quis est in vobis sermo exhortationis ad plebem, dicite. Surgens autem Paulus, et manu silentium indicens, ait, etc. (Act. xiii).* Quando hæc duo celebrantur, id est, lectio et prophetia, solemus sedere more antiquorum. Unde Ambrosius in tractatu ad Corinthios: Hæc traditio Synagogæ est, quam nos vult sectari Apostolus, quia Christianis quidem scribit, sed ex gentibus factis, non ex Judæis ut sedentes disputent seniores dignitate in cathedris; sequentes, in subselliis; novissimi in pavimento super mattas. Et iterum: Per lectoris officium et cantoris possumus intelligere patrefamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera. Unde Gregorius in suis homiliis. In eo quod Veritas dicit: *Omnis scriba doctus in regno cœlorum, similis est patrifamilias (Matth. xiii)*, intelligi valet quia non de his qui fuerant, sed de his qui esse in Ecclesia poterant, loquebantur. Qui tunc nova et vetera proferunt cum utriusque Testamenti prædicamenta vocibus et moribus loquuntur. Per lectionem, prædicationem Veteris Testamenti quæ humilior est, possumus intelligere; per responsorium, Novi Testamenti, quæ excellentior est. Hæc duo prædicamenta per Joannis vitam et Christi designantur. Nam, quod ait Lucas evangelista, *Lamentavimus, et non ploravimus (Luc. vii)*, ad Joannem pertinet, cujus abstinentia a cibis et potu lectam poenitentiam significabat. Quod autem ait, *Cantavimus tibiis, et nonsaltavimus*, ad ipsum Dominum, qui utendo cum cæteris cibo et potu, lætitiæ regni præfigurabat. At Judæi nec humiliari cum Joanne, nec cum Christo gaudere voluerunt. Sicut suavius est Novum Testamentum Veteri, ita vulgo suavior cantus lectione. Præsentes lectores et cantores, quibus est surgere, sicut de Paulo legimus superius, negotia Domini habent, quibus dicitur, *Negotiamini dum venio (Luc. xix)*. Lector legem Domini debet tradere auditoribus, quasi incipientibus in schola Domini exerceri. Nuper vocati sunt per officia cantorum ad nuptias. Neoterici sunt, audiant doctorem necesse est. Doctor et lector unum sunt. De Esdra enim scriptum est quod ipse legem Domini faceret et doceret in Israel. Eundem Esdræm idem liber inducit postea legentem in gradu ligneo. De doctoribus

dicit Ambrosius in Epistola ad Corinthios : Illos dicit doctores, inquit, Paulus, qui in Ecclesia litteris et lectionibus retinendis pueros imbuebant more Synanogæ, quia traditio illorum ad nos transitum fecit. Iterum mihi videtur esse inter lectionem et responsorium, quod est inter elementa et artes ipsas. Ars quoque musica habet elementa sua, et geometria ab elementis incipit linearum, et dialectica atque medicina habent isagogas suas. Sic elementis Veteris Testamenti, ut ad evangelicam plenitudinem veniat, sancti viri eruditur infantia. Elementa lex Moysis et omne Vetus Instrumentum intelligendum est, quibus quasi elementis et religionis exordiis Deum discimus. Dent lectores, sive doctores, pretium Domini, id est, verba legis, et recipiant scholasticas mentes, scilicet vacantes ab emptione villæ, ab emptione boum quinque jugorum, a ductu uxoris (Luc. xiv). Schola vacatio dicitur. At si adhuc aliquis surdus obturatis auribus cordis torpescit, veniat cantor cum excelsa tuba more prophetarum, sonetque in aures ejus dulcedinem melodiæ, forsitan excitabitur. Fiat in eo quod de populo narratur factum esse in libro Esdræ. Sic enim scriptum est in eo : *Steterunt sacerdotes in ornatu suo cum tubis et Levitæ filii Asaph in cymbalis, ut laudarent Deum per manus David regis Israel, et concinebant hymnis et confessione Domino, quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus super Israel. Omnis quoque populus vociferabatur clamore magno in laudando Dominum, in eo quod fundatum est templum Domini (I Esd. iii). Et paulo post : Multi vociferantes in lætitiis levabant vocem, nec poterat quisquam agnoscere vocem clamoris lætantium, et vocem fletus populi (Ibid.).* Unde Beda in tractatu Esdræ : Sacerdotes quidem sanctis ornati vestibus, prout stante adhuc templo consueverant tubis personantes, et cor populi ad suavitatem supernæ laudis accendentes; Levitæ autem in cymbalis bene sonantibus hymnos Domino concinebant : populus vero clamore communi affectum sui cordis in laudando Dominum ostendens. Cantores qui respondent primo canenti, vocem auditorum proferunt, quos testificantur laudare Dominum. Non immerito ipsi cantores agunt causas prophetarum, quia de filiis principis eorum, id est, Asaph scriptum est in Paralipomenon : *Filii ejus sub manu ipsius erant, prophetantes juxta regem (I Par. xv); ipsi exaltant vocem ut tuba, ipsis dicitur in psalmo octuagesimo, Tuba canite, hoc est, ut Augustinus ait, clarius et fidentius prædicate, ne terreamini, sicut ait propheta quodam loco, Exclama et exalta vocem tuam sicut tuba (Isa. lvin).* Lex enim scripta data est in tabulis. Scriptura enim pertinet ad lectoris officium : prophetia menti inscripta erat, quam voce fidenti propheta proferebant, quod pertinet ad cantoris officium. Fidei prædicatoris officium gerit cantor, quem oportet post obedientiam auditorum versum cantare. Quid significet versum in officio prædicatoris, ex evangelica parabola ad discere possumus quæ narrat de servo arante, ita

A dicens : *Quis autem vestrum habens servum arantem, aut pascentem, qui regresso de agro dicit illi statim, Transi et recumbe, et non dicit ei, Para quod cœnem (Luc. xvii)?* Arat qui aratro compunctionis sciendit corda. Nulli dubium quin per modulationis dulcedinem sciendantur corda, etiam carnalia, et sese aperiant more sulci in confessione vocis et lacrymarum. Musica habet quamdam naturalem vim ad flectendum animum, sicut Boetius in suo libro scribit quem de Musica fecit : *Vulgatam quippe est quam sæpe iracundias cantilena represserit, quam multa vel in corporum vel in animorum affectionibus miranda perfecit. Absit ut vigorem Christiani animi in molliorem caducam possit convertere, quod genus etiam ipsi gentiles vitabant. Unde scriptum est in memorato libro superiori loco, idcirco Timothee Milesio Spartiatis succensusse, quod multiplicem musicam reddens, puerorum animis, quos acceperat erudiendos, officeret, et a virtutis modestia præpediret, et quod harmoniam, quam modestam susceperat, in genus chromaticum, quod est mollius, invertisset. Tanta igitur apud eos musicæ fuit diligentia, ut eam animos quoque oblinere arbitrarerentur. Sufficiant hæc pauca de naturali vi musicæ inseruisse, revertendum est ad evangelicam parabolam. Servus qui arat non debet illico, de agro revertens, recumbere, sed parare cœnam domini (Luc. xvii). De quo servo dicit Beda in tractatu super Lucam : Servus de agro revertitur, cum, intermisso ad tempus opere prædicandi, ad conscientiam doctor recurrit, atque, a publico locutionis ad curiam cordis rediens, sua secum secretis acta vel dicta retractat. Juxta disciplinam servi arantis admonetur cantor ut non illico post actum sui officii requiem spectet, et torpore securitatis torpescat. Perfecit enim opus suum, quando quodammodo sua jubilatione bonos in exercitium aratri induxit, id est cantores provocavit ut scinderent corda aratro compunctionis. Ac postea versus sequitur. In versu mox est ut suas cogitationes ad se retrahat, et secum cogitet quomodo aut quid a magistro didicisset. Versus timore non est ausus alte levare responsorium; nescit quomodo finiat versum. Et hic imitatur aliud exemplum doctrinæ Domini, qua jubetur ut qui voluerit turrim ædificare, prius sumptus cogitet, si habet quæ necessaria sunt ad perficiendum. Sequitur Beda memoratus : Post pastum atque agriculturam, domi sibi jubet parare quod cœnet, hoc est, post laborem aperte locutionis humilitatem quoque propriæ considerationis exhibere. Hoc facit ille qui versum cantat. In repetitione responsorii exaltat vocem fiducialiter, jam non timens versum. Illum qui prædicatorem signat, qui cursum suum consummatum habet, qualis erat Paulus cum diceret : *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, in reliquo reposita est mihi corona justitiæ (II Tim. iv).* Diximus quod excitentur per responsorium, qui sunt quodammodo surdi ad Epistolam; dicamus qualiter obedientes il-*

lico proficiant per responsorium. In lectione pascitur auditor quasi quodammodo bos. Ad hoc enim pascitur bos, ut in eo exerceatur opus agriculturæ. Bos enim prædicator est. Unde scriptum est in libro legis : *Non alligabis os bovi trituranti (Deut. xxv)*. Pastus est enim bos, exerceatur opus. Cantor enim est quasi bubulcus, qui jubilat bobus, ut hilarius aratrum trahant. Cantor est de his de quibus dicit Paulus : *Dei adjutores sumus (I Cor. iiii)*. Boves sunt qui respondent primo cantori, de quibus iterum dicit : *Dei agricultura estis (Ibid.)*. Trahentibus bobus aratrum, scinditur terra, quando cantores, intimos anhelitus commoventes, dulcem trahunt vocem, et proferunt ad publicum, qua corda suorum sive cætororum compungunt ad lacrymas, sive ad confitenda peccata quasi secreta patefaciendo terræ. Et alio modo : Ideo scribuntur litteræ, ut per eas memoriæ reddatur quod oblivione deletum est. Simili modo ex pictura recordamur quod interius commendari memoriæ potest. Ita et responsorio admonetur prædicator quomodo doctrinam quæ præcessit in lectione, exercent. Primo, ut dulcedine suæ imitationis plurimos sibi asciscat : conjuncti, corda multorum excitent ad compunctionem et lacrymas; et ne se extollere debeat de opere prædicationis pulsatur versu; quatenus ad memoriam reducat sibi de propriis causis judicandam ante Dominum.

CAPUT XII.

Quid sit inter responsorium et tractum.

Hoc differt inter responsorium, cui chorus respondet, et tractum, cui nemo, quod est inter duo sacrificia, scilicet columbarum et turturum. Tractus verba congruentia sui officii habent. Illa quæ sunt in Septuagesima tribulationem sonant, ut est illud, *De profundis clamavi ad te, Domine (Ps. cxxxix)*; quæ in Sexagesima, opportunitatem fugæ quærent, ut est illud : *Ut fugiant a facie arcus (Ps. lxx)*, et sic cætera deinceps conjicere possumus. *Laudate Dominum omnes gentes (Ps. cxvi)*, lætitiâ neophytorum et nuper ordinatorum significat. De istis sat est. Revertendum est ad volucres, scilicet columbas et turtures, quæ significant responsorium et tractum, de quibus dicit Beda in tractatu super Lucam : Volucres hæc pro cantu gemitus habent. Non immerito lacrymas humilium designant, quibus plurimum in ipsis etiam bonis operibus indigemus; quia etsi bona esse quæ agimus, noverimus, qua tamen districtione a Domino examinanda, qua a nobis perseverantia sicut consummanda, nescimus. Et iterum : Hoc sane inter turturis et columbæ significantiam distat, quod columba, quæ gregatim conversari, volare, et gemere consuevit, et activæ vitæ frequentiam demonstrat, de qua dicitur : *Multitudinis credentium erat cor unum et anima una, nec quisquam eorum quæ possidebant, aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia (Act. iv)*; turtur vero, qui singularitate gaudet, adeo ut si conjugem casu perdidit, solus exinde permaneat, speculativæ vitæ culmina denuntiat, qua et paucorum est ista virtus.

Et post pauca : *Item cum intrans cubiculum clauso ostio oro patrem in abscondito (Matth. vi)*, turturem offero, at cum ejusdem operis compares quaero canendo cum Propheta : Venite adoremus et proclamemus ante Deum; ploremus coram Domino, qui fecit nos (*Psal. xciv*), columbas ad altare deporto. Moyses quasi tractum decantat tribulationis, qui solus ascendit ad Dominum, et ne idem populus feriat, lacrymosis precibus impetrat (*Exod. xix et xxxii*). Daniel tractum lætitiæ cantat, quando solus, fugientibus sociis, inter angelos remanet (*Dan. x*). Solus Ezechiel quadrigas cherubin et supernæ civitatis ædificia celsa miratur (*Ezech. xl*).

CAPUT XIII.

De Alleluia.

Alleluia, quod cantatur per festos dies in recordatione æternæ lætitiæ, tam lætitiâ electorum quam laudem Domini ad memoriam reducit. In quo non oportet aliquid sinistrum sonare, sed totum dextrum, quale est in futura vita. Illi sunt recti versus per quos revertimur ad Alleluia, qui lætitiâ Ecclesiæ et Domini laudem sine tristitia retinent, sicut sunt, *Dominus regnavit, decorem induit (Psal. xxxix, xcvi)*. Et, *Dominus regnavit, exsultet terra (Psal. cxlv)*. Et, *Lauda, anima mea, Dominum (Psal. xcix)*. Et, *Jubilare Deo omnis terra (Psal. cxlv)*, et cæteri tales. In responsorio seminavimus, in alleluia metimus. De qua re dicit Psalmista : *Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent.*

CAPUT XIV.

Quid sit inter Alleluia et Tractum.

Hoc est inter Alleluia et tractum, quod Alleluia lætitiâ sive laudem Domino, tractus vero aliquando tribulationem, aliquando lætitiâ sonat. Tribulationem, ut, *De profundis*; ut, *Commovisti*; ut, *Qui habitat*; ut, *Ad te levavi oculos meos*; ut, *Sæpe expugnaverunt me*; ut, *Deus, Deus meus*. Lætitiâ, ut *Jubilare Domino*; ut, *Qui confidunt in Domino*; ut, *Laudate Dominum*. Post duos tribulationis tertius occurrit lætitiæ, quoniam post duos dies sepulture, tertius occurrit resurrectionis. Sunt etenim duo genera compunctionis: unum timoris, et alterum amoris. Timor in duobus dividitur, de quibus dicit Isaias : *Ecce ego venio, cogitationes et opera ut congregem (Isa. lxxvi)*. Verba in cogitationibus comprehenduntur. Cogitationes verba sunt animi, et radices verborum sonantium. Amor singularis est. Unum scit amare et petere, unum illud de quo propheta dicit : *Unam petii a Domino, hæc requiram ut inhabitem in domo Domini (Psal. xxiv)*.

CAPUT XV.

De exspoliatione casularum.

Ministri casala se exuunt quando lectoris sive cantoris officium assumunt. In lectoris officio et cantoris aliquod genus militiæ exprimitur, soli enim militanti in lectione, sive in vocis modulatione. Hæc officia agendo extra chorum exeunt. Quid hoc aliud significat, nisi iter quod arripimus pro communi

necessitate fratrum? et jam talia sunt illa opera quæ signantur per casulam, ut non possint observari in itinere. Unde Beda in tractata super Lucam: At vero famem, sitim, vigiliam, nuditatem, lectionem, psalmodiam, orationem, laborem operandi, doctrinam, silentium, et cætera hujusmodi, si quis semper exsequenda putaverit, non modo se horum fructu privabit, sed et notam indiscretæ obstinationis, imo stultitiæ pervicacis, incurret †. Albam sine casula portat lector seu cantor in singulari officio, quando prudenter et strenue agit contra oblectamenta mundi, et talem se præbet fratribus in necessitatibus temporalibus, ut a pluribus possit imitari.

CAPUT XVI.

De tabulis.

Scribit Beda in tractata Esdræ: Laudabunt autem Dominum Levitæ per manus David, sive in organis quæ ipse fecit, sive psalmos quos ipse instituit, concinentes. Eorum vice cantor sive aliqua necessitate legendi tenet tabulas in manibus, ut figuret illud Psalmistæ: *Laudent nomen ejus in choro et tympano, et psalterio psallant ei.* Unde Augustinus in eodem psalmo: *Quare assumit tympanum et psalterium?* ut non sola voce laudet, sed et opere. Tabulæ quas cantor in manu tenet, solent fieri de osse, quia fortem perseverantiam signant bonarum cogitationum et honorum operum, juxta Evangelium: *Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (Psalm. cxxlix).* Vel signant dilectionem Dei et proximi: Quæ dilectio nisi opera habeat, vana est (*Matth. x*). Quapropter tenentur in manu, ut dilectio vocis exerceatur per opus. Unde idem qui supra in psalmo centesimo quadragesimo nono: *Quando assumit tympanum et psalterium, manus concinunt voci: sic et tu si quando cantas Alleluia, porrigas et panem esurienti, vestias nudum, suscipias peregrinum, non sola vox sonat, sed et manus consonant, quia verbis facta concordant. † Versus Alleluia tangit cantorem interius, ut cogitet in quo debeat laudare Dominum, aut in quo lætari. Hæc jubilatio, quam cantores *Sequentiam* vocant, statum illum ad mentem nostram ducit, quando non erit necessaria locutio verborum, sed sola cogitatione mens menti monstrabit, quod retinet in se. Finitur hic secunda periocha prædicationis. Usque ad memoratum statum currit sermo prædicationis, quæ ultra sunt velata sunt alis seraphin.*

CAPUT XVII.

De ascensu in pulpitem.

Lector et cantor in gradum ascendunt more antiquorum, juxta quod scriptum est in Esdra: *Stetit autem Esdras scriba super gradum ligneum, quem fecerat ad loquendum (II Esd. viii).* Et paulo post: *Super universum quippe populum eminebat.* Hujus loci, ut Beda ait in eodem, videtur meminisse Scriptura Paralipomenon, ubi dictum est, quia stetit Salomon coram altari Domini ex adverso universæ multitudinis Israel, et extendit manus suas (*II Par.*

vi). Siquidem fecerat Salomon basim æneam, et posuerat eam in medio basilicæ, habentem quinque cubitos longitudinis, et quinque cubitos latitudinis, et tres cubitos in altum stetitque super eam. In medio namque basilicæ, in medio dicit atrii sacerdotum, quæ basilica major atriorum exteriorum omni ex parte templi erat circumdata. De quibus superius in eodem libro scriptum est: *Fecit etiam atrium sacerdotum, et basilicam grandem.* Verum quia Salomon quasi rex, basem fecit æneam, porro Esdras quasi minoris potentie, gradum ad loquendum ligneum constituit. Sicut etiam Salomon sive Moyses altare holocausti fecerunt æneum, pro quo filii transmigrationis reposuerunt lapideum. Sed non est putandum, minoris sacramentum perfectionis ligneum gradum, quam basem habere æneam. Quod enim sæpe dictum est, sicut æs pro diuturnitate perdurandi, vel suavitate sonandi, divinis competit sacramentis, quæ nulla sæculorum longitudine deficient, et in omnem terram exivit sonus eorum (*Ps. xviii*), ita etiam lignum eisdem aptissime congruit, propter videlicet trophæum Dominicæ passionis. Super universum ergo populum pontifex eminet quando is qui gradum doctoris accipit, merito vitæ perfectionis actionem vulgi transcendit. Stat autem in gradum ligneo, quem fecerat ad loquendum, quæ singulari imitatione Dominicæ passionis altiora se cæteris facit. Unde merito fiduciam libere verbum Dei prædicandi obtinet. Nam qui passionem Domini pro suo modulo contemnit imitari, necdum gradum ligneum, unde infirmis supereminet, ascendit. Ideoque necesse est talis scriba trepidus præcepta Domini prædicet, timens sive erubescens ea quæ ipse non fecit, aliis facienda præponere.

CAPUT XVIII.

De diaconi ascensione in tribunal.

Tribunal vocat Cyprianus gradum, super quem ascendit diaconus ad legendum, scribens ad clericum et plebem de Celerino confessore lectore ordinato. Estimatum est a mea parvitate, ut sanctior cognoscatur dignitas diaconi, et magnitudo ministerii ejus verba ipsius Cypriani ponenda, ac postea nostrum ordinem: Hunc ad nos, fratres dilectissimi, cum tanta Domini dignatione venientem testimonio et miraculo ejus ipsius, qui se persecutus fuerat, illustrem, quid aliud quam super pulpitem? id est super tribunal Ecclesiæ oportebat imponi, ut loci altioris celsitate subnixus, et plebi universæ pro honoris sui claritate conspicuus, legat præcepta et Evangelium Domini, quæ fortiter ac fideliter sequitur: Vox Dominum confessa, in his quæ Dominus locutus est audiatur? Viderit an sit ulterior gradus ad quem proficisci [profici] in Ecclesia possit? Nihil est in quo magis confessor fratribus prosit, quam ut cum Evangelica lectio de ore ejus audiat, lectoris fidem quisquis audierit, imitetur. Jungendus in lectione Aurelio fuerat, cum quo et divini honoris societate conjunctus est. Et paulo post: Hos tamen lectores interim constitutos sciatis, quia oportebat

lucerna super candelabrum poni, unde omnibus luceat (Luc. xi) : et gloriosos vultus in loco altiore constitui, ubi ab omni fraternitate circumstante conspecti incitamentum gloriæ videntibus præbeant. Nunc revertamur ad ordinem. Usque nunc sedimus more veteris consuetudinæ, ut prætulimus sive ob admonitionem, qua monemur, quomodo Deo cantare debeamus secundum Apostolum dicentem, *Canentes et psallentes in cordibus vestris. (Eph. v)*. Modo surgendum est ad verba Evangelii. Anastasius natione Romanus, ex patre Maximo, ut legitur in gestis episcopalis : hic constituit, ut quotiescunque Evangelia sancta recitantur, sacerdotes non sederent, sed curvi starent. Deinde ponit episcopus thymiama in thuribulum super prunas, ut suavem odorem excitet. Thuribulum corpus Christi significat, in quo est ignis scilicet Spiritus sanctus : ex quo bonus odor procedit, quem unusquisque electorum ad se vult rapere. Idem odor bonam operationem de Christo exire demonstrat, quam, qui vivere vult, in suum cor trahit. Post hoc diaconus petit a sacerdote benedictionem, sacerdos ei dicit : *Dominus sit in corde tuo, et in labiis tuis*. Intendat diligenter diaconus ut cor ejus cum Dominicis verbis vadat, et non sit infructuosa oratio sacerdotis. Dominum in mente teneat, quem suscipit per benedictionem sacerdotis, et ut non exhalent verba imposita, neve introeant nociva, signo crucis facto manu sacerdotis super caput ipsius, munitur. Deinde vadit ad altare ut inde sumat Evangelium ad legendum. Altare Hierusalem potest designare, ut prætulimus, de qua exivit Evangelica prædicatio, sicut scriptum est : *De Sion exivit lex, et verbum Domini de Hierusalem (Isa. ii)* : vel ipsius Domini corpus, in quo sunt verba Evangelii, videlicet bonæ nuntiationis. Ipse præcepit apostolis prædicare Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi). Ipse dixit : *Verba quæ ego loquor vobis, spiritus et vita sunt (Joan. vi)*. Christus vita. Verba quæ locutus est in Evangelio continentur. Diaconus qui portat Evangelium Christi pes est. Portat Evangelium in sinistro brachio, per quod significatur temporalis vita, ubi necesse est prædicari Evangelium. Salutante diacono, congruit ut omnis populus ad eum versus sit. Post hoc sacerdos et omnis populus vertit se ad orientem, usque dum diaconus incipiat ad Dominum loqui, et faciunt cracem in frontibus eorum. Neque hoc frustra accipiendum est : quod infixit sacerdos per suam deprecationem in corde diaconi : hoc unusquisque fidelis studeat infigere animo suo. Diacono quia non est licitum propter verba composita, sequentia sancti Evangelii secundum quemcunque Evangelistam orare, prævenit eum major benedicere : sive quia majore benedictione indiget, qui tradit semina Evangelii, quam qui accipit. Sed populus interim deprecetur Deum, ne diabolus auferat verba Evangelii de corde ejus, neque petrosa sint corda, neve dumosa vel spinosa : sed terra bona, ut fructum bonum possit accipere et fructificare. Dicit saltem, qui promptior non est, ut capiat verba Evan-

gelii, *Gloria tibi, Domine (Luc. viii)*. Hoc orato, muniat se signo sanctæ crucis ad confirmanda ea, quæ bene cogitando et loquendo plantavit in mente. Quia mentio facta est de signo crucis in fronte, bonum est intimare cur eam potissimum in ea parte corporis faciamus. Sedes verecundiæ in fronte solet esse. Siquidem Judæi erubescunt credere in illum quem norunt crucifixum : ut apostolus Paulus dicit : *Nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum (I Cor. i)*. Sed nos credimus per Crucifixum salvari, de cujus nomine Judæi erubescunt, ejusque nomine nos credimus muniri. Atque ideo in fronte signum facimus, ubi sedes verecundiæ est, sicut jam diximus. Usque ad istud officium baculis sustentabamur ; modo, ut oportet servos ante Dominum stare, humiliter stamus, deponentes baculos e manibus. Quod potest nos separare ab opere Judæorum, qui dabant arundinem in manu Christi. Sed non abhorret a vero, si nostra humilitas per baculorum positionem demonstratur in conspectu Domini. Duo cerei, qui portantur ante Evangelium legem et prophetas designant præcessisse Evangelicam doctrinam : thuribulum vero, opinionem bonarum virtutum : procedentem de Christo. Ipsum thuribulum in tribunal ascendit ante Evangelium, ut ibi suavem odorem ministret. Christi enim bona opera præcesserunt Evangelicam doctrinam, ut Lucas testatur in Act. apostol. : *Quæ capis Jesus facere et docere (Act. i)*. Prius fecit, et postea docuit. Excellentior locus, in quo Evangelium legitur, eminentissimam doctrinam Evangelicæ prædicationis, atque manifestissimam auctoritatem judicandi signat. Status cereorum monstrat inferiorem esse legem et prophetas Evangelio. Evangelio reposito post lectionem in loco suo cerei exstinguuntur, quia finita prædicatione Evangelii, lex et prophetia cessabunt. Evangelium quod a primo tempore adventus episcopi quievit in altari usque ad novissimam tubam diaconi, illud tempus significat, quo necesse est illud prædicari. Præcedens officium prædicatione Christi usque ad horam passionis demonstrat, et suorum prædicatorum usque in finem mundi, et ultra. Sequens opus passionis Christi et resurrectionis, atque in cælos ascensionis, similiter suorum vel sacrificium, vel mortificationem, et resurrectionem per confessionem atque suspirium in cælum ubi audituri sunt : *Venite, benedicti Patris mei ; possidete paratum vobis regnum (Matth. xxv)*.

CAPUT XIX.

De officio quod vocatur offerenda.

Finis prioribus officiis superius memoratis, officium introducitur, in quo celebratur oblatio eorum, qui Domino vota sua persolvunt. Primum ad memoriam reducenda est oblatio legalis, ac deinde Christi postremo nostra. Oblatio legalis habebat duo altaria : unum in introitu tabernaculi, alterum in tabernaculo. Altare in introitu præfigurabat præsens officium, de quo scriptum est in libro Exodi : *Possit et tentorium in introitu tabernaculi, et altare holocaustorum*

sti in vestibulo testimonii, offerens in eo holocaustum A et sacrificia ut Dominus imperat (Exod. xi).

Pro quibus causis offerebatur, Numerorum liber manifestat, dicens in capitulo decimo quinto: *Loquere ad filios Israel, et dices ad eos: Cum ingressi fueritis terram habitationis vestræ, quam ego dabo vobis, et feceritis oblationem Domino in holocaustum et victimam pacificam, vota solventes, vel sponte offerentes munera.* Est et alterum genus sacrificii quia duæ sunt nostræ oblationes: una est per mortificationem carnis, altera in oblatione bonorum operum, quæ utræque offeruntur in introitu tabernaculi; in præsentia vita mortificare carnem oportet et bona opera reddere. De secundo sacrificio memoratus liber ita memorat: *Erit sacrificium simile duarum decimarum quæ conspersa sit oleo tertiæ partis hin, B et vinum ad libamentum tertiæ partis ejusdem mensuræ offeret in odorem suavitatis Domino (Num. xv).* Et quod per sacerdotis manum debeat offerri, manifestatur in Lev. capit. decimo septimo: *Idco offerre debent sacerdoti filii Israel hostias suas, quas occidunt in agro, ut sanctificentur Domino ad ostium tabernaculi testimonii, et immolent eas hostias pacificas Domino (II Par. ii).*

Et iterum in Paralipomenon monstratur, pro quibus rebus sit offerendum: *Ingressi sunt quoque sacerdotes ad Ezechiam regem, et dixerunt ei: Sanctificavimus omnem domum Domini, et altare holocausti, et post pauca: Consurgensque diluculo Ezechias rex, adunavit omnes principes civitatis, et ascendit domum Domini, obtuleruntque simul tauros septem, arietes septem, C agnos septem, et hircos septem, pro peccato, pro regno, pro sanctuario, pro Juda. Dixit quoque sacerdotibus filiis Aaron, ut offerrent super altare Domino. Docti enim Veteri Testamento, pro quibus offerre debeamus sacrificia, scilicet, pro votis, pro spontaneis, pro peccato, pro regno, pro sanctuario, pro Juda. Quando adimplemur ea quæ in tribulatione promisimus, pro votis facimus: quando gratias agimus de perceptis, pro spontaneis: quando compungimur de commissis, pro peccato: quando recta corda petimus regibus, pro regno: quando stabilitatem sacrorum graduum, pro sanctuario: quando pacem et unitatem populi, pro Juda. Interim cantus celebratus in templo Domini, dicente eodem Paralipomenon: *Constituit quoque Levitas in domo Domini cum cymbalis et psalteriis et citharis, secundum dispositionem David (II Par. xxix).* Et paulo post: *Cumque offerrentur holocausta, cæperunt laudes canere Domino, et clangere tubis, atque in diversis organis, quæ David rex repererat, conserpere. Omni autem turba adorante, cantores qui tenebant tubas erant in officio suo, donec completetur holocaustum. Cumque finita esset oblatio, incurvatus est rex, et omnes qui erant cum eo, et adoraverunt.**

Sed antequam ingrederentur sacerdotes ad holocausta, lavabant manus suas, ut scriptum est in libro Exodi. *Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Facies et labrum græcum cum basi sua ad lavandum, ponesque illud in tabernaculo testimonii ad altare: et missa aqua lavabunt in ea Aaron et filii ejus manus suas et pedes, quando ingressuri sunt tabernaculum testimonii, et quando accessuri ad altare.*

Sufficiant ista interim de oblatione veteri: nunc videamus Christi oblationem. Officium quod nos dicimus offerenda, ab illo loco inchoatur ubi sacerdos dicit, *Dominus vobiscum:* et finitur ubi excelsa voce dicit, *Per omnia sæcula sæculorum.* Ideo excelsæ novissimum profertur, ut audiatur a populo, et populi responsione confirmetur oratio.

Christus enim venire dignatus est Hierusalem die Palmaram, et ibi expectare diem immolationis suæ. Omnis retro immolatio illum præfigurabat: in illo consummata est omnis immolatio. In eo die descendit Dominus de monte Oliveti, veniente ei obviam turba multa (*Matth. xi*). Non est dubium, quin salaretur eam secundum morem bonum antiquæ traditionis, quem etiam nostra non solum perita Ecclesia, sed etiam vulgaris tenet. Solet sibi obvianti aliquid bonum optare causa salutationis. Et præcipue, propterea dicimus Dominum salutasse turbam venientem sibi obviam, quoniam talis erat consuetudo Judæorum, aut Augustinus in psalmo, *Sæpe expugnaverunt me (Ps. cxxviii).* Nostris enim, ait, fratres, quando transitur per operantes, est consuetudo ut dicatur illis: *Benedictio Domini super vos.* Et magis ista consuetudo erat in gente Judæorum. Nemo transibat, et videbat aliquid opus in agro, vel in vinea, vel in messe, vel aliquid ejusmodi, non licebat transire sine benedictione. Hæc consuetudo manet usque hodie in nostra Ecclesia, quando transitam facimus de uno officio ad alterum, quasi nuper introeamus ad operarios, salutamus eos verbis benedictione plenis. Postea dicit sacerdos, *Oremus.* Nisi Christi virtus repletet corda turbarum ad orationem, non ei canerent tam magnificas laudes. Oratione enim serenatur cor ad cognoscendum Dominum. Puritas lintei quod ponitur in altari, puritatem mentium eorum signat, qui Domino cantabant. Eandem puritatem, qua repleverat corda cantantium, requirebat in templo quando ejecit inde vendentes et omentes, dicens: *Scriptum est: Domus mea domus orationis vocabitur (Matth. xxi).* Dum enim sacerdos suscipit oblationes, cantores cantant. Quandiu enim turba cantabat, *Hosanna in excelsis (Joan. i),* Christus vota eorum suscipiebat. Oblatione suscepta, sacerdos redit ad altare, ut in eo disponat sive ipse, sive diaconus oblationes coram Domino, quas illi immolaturus est in sequentibus missæ (*Esa. lvi*). Christus enim, post accepta vota tantantium, Hierusalem et templum Domini intravit, in quo erat altare, ibique se præsentavit sibi, Deoque Patri ad immolationem futuram. Postea dicit sacerdos Secretam, ut secreta Christi, quæ illo tempore agebantur, nobis ad memoriam ducantur. Augustinum legamus super Joannem (*Tract. 28*), ubi exponit Christum venisse ad diem festum scenope-

giæ, non manifeste, sed quæ in occulto, ita, inquit : A Manifestetur ergo, tollatur velum, appareat, quod erat secretum. Omnia quæ dicta sunt antiquo populo Israel in multiplici Scriptura sanctæ legis, quæ agerent sive in sacrificiis, sive in sacerdotiis, sive in diebus festis, et omnino in quibuslibet rebus, quibus Deum colebant, quæcunque illis dicta et præcepta sunt, umbræ fuerunt futurorum, quæ implentur in Christo unde dicit Apostolus : *Quotquot enim promissiones Dei, in illo etiam (II Cor. 1)*, id est, in Christo implete sunt. Ex his dictis intelligere possumus, cujus vice secretam dicat sacerdos. Agnus paschalis latebat in Christo, qui immolandus erat. Hoc erat secretum apostolis, erat secretum cæteris fidelibus qui cum eo erant : erat secretum populo Judæorum usque ad diem cœnæ, quo ipse apertius manifestare dignatus est passionem suam. Usque ad illum diem protenditur secreta sacerdotis. Moraliter in præsentis officio altare nostrum præfiguratur ab altari holocausti, quo immolabantur victimæ pro peccato, pro regno, pro sanctuario, pro Juda, pro votis, pro spontaneis. Has oblationes quotidie habemus in nostra Ecclesia : easdem per manus sacerdotis offerimus. Altare nostrum designat in præsentis generalem vitam justorum, qui carnem suam crucifigere quotidie cum vitis et concupiscentiis, atque in hostiam viventem Deo offerre solent : si altare quod præfiguratur ab altari holocausti, significat generalem vitam justorum, oblationes quæ in eo offeruntur, eorum cogitationes et bona opera designant. Redeamus ad initium præsentis officii. Salutat episcopus populum, deprecando ut Dominus sit cum illo. Populus e contra orat pro sacerdote, ut simul cum suo spiritu sit Dominus cum eis. Hæc salutatio introitum demonstrat ad aliud officium. Postea dicit, *Oremus*, admonetque ut unusquisque offerentium sese ad suam conscientiam introducat. Si quis habet ad immolandum, inmolet, id est, si quis conscius est proprii vitii, roget ut mucrone invisibili feriatur ; si quis habet voluntarium sacrificium, sive spontaneum, sive pro quacunque re sit, precetur antequam de manu ejus exeat, ut acceptabile sit Domino, nec despiciatur, sicut despectum est Cain, quia non recte offerebat (*Gen. 1v*). Interim ponitur sindon in altare. Sindone quam solemus corporale nominare, admonetur omnis : scilicet populus et ministri altaris, necnon et sacerdos, ut sicut illud linteum castigatum est ab omni naturali viriditate et humore, ita sit mens offerentium ab omni carnali cupiditate, et sicut illud nitet suo splendore, ita intentio offerentium simplicitate nitet coram Deo. Dein transit sacerdos ad suscipiendas oblationes : interim cantores cantant more antiquorum, ut jam prætulimus, sive turbarum, quæ cantabant Christo venienti Hierusalem. Populus dat oblationes suas, id est, panem et vinum secundum ordinem Melchisedech. Panis quem offert et vinum expriment omnia desideria pia intrinsecus latentia, sive sint pro immolatione, seu pro hostia viva. Quod foris agitur, signum est illius quod in-

PATROL. CV.

trinsecus latet. Unde Augustinus in libro decimo de Civitate Dei, c. 19 : Qui autem putant hæc visibilia sacrificia diis aliis congruere : illi vero tanquam invisibili invisibilia, majora majori, meliorique meliora, qualia sunt puræ mentis et bonæ voluntatis officia, profecto nesciunt hæc ita esse signa illorum, sicut verba sonantia signa sunt rerum. Quocirca sicut orantes atque laudantes ad eum dirigimus sacrificantes voces cui res ipsas in corde quas significamus, offerimus : ita sacrificantes non alteri visibile sacrificium offerendum esse noverimus, quam illi, cujus in cordibus nostris invisibile sacrificium nos ipsi esse debemus. † Susceptis oblationibus, reverentur ad altare, disponente diacono oblatas super altare, more priorum septem diaconorum. Lavat sacerdos manus suas more priorum sacerdotum, ut extersæ sint a tactu communium manuum, atque terreno pane. Quæ lavatio manus, munditiam cordis signat per lacrymas et compunctiones, sicut Beda in libro III, cap. 14, de tabernaculo et vasis ejus refert. Recte, inquit, pro altari [prope altare] holocausti labrum ponitur, in quo abluti sacerdotes, ingrediuntur tabernaculum, et thymiana Domino incendunt. Duobus namque modis lacrymarum et compunctionum status distinguitur. Et post pauca : Neque enim quisquam de plebe ibi lavari, sed ipse pontifex jussus est, et filii ejus, videlicet sacerdotes gradus inferioris, quia magnorum virorum, sicut perfectior vita, sic et compunctio solet esse sublimior. Et iterum : Quod si in persona Aaron ipsum magnum pontificem Dominum salvatorem accipere volumus, constat etiam cum hujus aqua labri prius, quam ad altare oblaturus intraret, esse lotum : Quia, priusquam thymiana sui sacrosancti corporis propter salutem nostram in altari crucis incenderet, pro nostri amore etiam lacrymas fudit, quod in resurrectione Lazari celeberrime innouit. Cantantibus adhuc cantoribus, vadit sacerdos ad altare, et orat : Quod cæteros præmonuit facere, agit. Orat pro suis propriis delictis remissionem, ut dignus sit accedere ad altare, et ad tactum oblatarum, ne fiat illi quod factum est Bethsamitibus, qui temere viderunt arcam Domini, de quo scribitur in libro Samuelis : *Percussit autem de viris Bethsamitibus, eo quod vidissent arcam Domini, et percussit de populo septuaginta viros, et quinquaginta millia plebis (I Reg. vi)*. Deinde suscipit oblationes sacerdotum et diaconorum, quibus licitum est accedere ad altare. Accipit etiam ab archidiacono duas : unam pro se, et alteram pro diacono. Ex thuribulo quod superimponit post orationem, demonstrat per quem ei propitiari possit Deus : videlicet per Dominum nostrum Jesum Christum, cujus corpus designat thuribulum, de quo scriptum est in Exodo, *ut offerant in ea thymiana Domino, ne forte moriantur (Exod. xxx)*. Unde Beda memoratus. Mors etenim timenda est animæ spiritualis et æterna, si qui ad ministerium altaris electus, thymiana orationum Deo reddere negligit. Diaconus aquam miscet vino. Car hoc faciat. Cyprianus (Cypr. lib. II, ep. 3)

36

monstrat ad Quirinum, de sacramento Dominici calicis, dicens: Quando autem in calice vino aqua miscetur, Christo populus adunatur, et credentium plebs ei, in quem credidit copulatur et jungitur. Quæ copulatio et conjunctio aquæ et vini sic miscetur in calice Domini, ut commistio illa ab invicem non possit separari. Unde Ecclesiam, id est, plebem in Ecclesia constitutam, fideliter et firmiter in eo quod credidit perseverantem, nulla res separare poterit a Christo, quo minus hæreat semper et maneat individua dilectio. Sic autem in sanctificando calice Domini offerri aqua sola non potest, quomodo et vinum solum non potest. Nam si vinum tantum quis offerat, sanguis Christi incipit esse sine nobis, si vero aqua sit sola, plebs incipit esse sine Christo. Quando autem utrumque miscetur, et adnatione confusa sibi invicem copulatur tunc sacramentum spiritale et cœlestis perficitur.

Si vero calix Domini non est aqua sola, aut vinum solum, nisi utrumque sibi miscetur: quomodo nec corpus Domini potest esse farina sola aut aqua sola nisi utrumque adunatum fuerit et copulatum, et panis unius compage solidatum. Quo et ipso sacramento populus noster ostenditur adunatus, ut quemadmodum grana multa in unum collecta et commolita et commista panem unum faciunt: sic in Christo, qui est panis cœlestis unum scimus esse corpus, cui conjunctus sit noster numerus et adunatus. Omnis populus intrans ecclesiam, debet sacrificium Deo offerre: At cantores, qui sunt genere Levitarum, propter instantem necessitatem cantandi, non habent licentiam huc illucque discurrendi, ut singuli offerant cum cæteris. Statutum est eis, ut penitus non sint extorres a sacrificio, custodire aquam et hanc unam offerre pro cæteris. Populus offert vinum, cantores aquam. Sicut vinum et aqua unum sunt in calice, sic populus et cantores in corpore Christi. Cantores more levitarum antiquorum, qui omnia necessaria tabernaculi providebant, quærant aquam ad fontem, et servant eam cooperatam usque ad tempus sacrificii, et tunc mundam eam offerant. Postea ponit calicem in altari diaconus, et sudarium suum in dextro cornu altaris: Est habile ad hoc, ut quidquid accesserit sordidi, illo tergatur, et sacerdotis mundissimum maneat. Si per incuriam sacerdotis ante horam sacrificii aliquæ maculæ inhæserunt variarum tentationum, has suo sudario detergat. Hora sacrificii ita vigilet, ut nullæ possint inhærere, quantum humana fragilitas sinit, quin illico repellantur in ostio suggestionis, ac quieta mente pro peccatis aliorum intercedat. Unde Cyprianus in sermone 6 de oratione Dominica: Quando autem stamus ad orationem, dilectissimi, vigilare et incumbere ad preces toto corde debemus. Cogitatio omnis carnalis et sæcularis abscedat, nec quidquam tunc animus, quam id solum cogitet quod precatur. Ideo et sacerdos ante orationem præfatione præmissa, parat fratrum mentes, dicendo, *Sursum corda*: ut dum respondet plebs, *Habemus ad Dominum*, admoneatur, nihil aliud se

quam Deum cogitare debere. Claudatur contra adversarium pectus, et soli Deo pateat, nec ad se hostem Dei tempore orationis adire patiat. Obrepat enim frequenter, et penetrat, et subtiliter fallens, preces nostras a Deo avocatur, ut aliud habeamus in corde, et aliud in voce, quando intentione sincera Deum debeat non vocis sonus, sed animus et sensus orare: quæ autem segnitia est: alienari et capi ineptis cogitationibus et profanis, cum Deum deprecari? quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare quam id quod cum Deo loqueris. Quomodo te a Deo audiri postulas, cum te ipse non audias? vis esse Deum tui memorem, cum rogas, quando tu ipse tui memor non sis? Hoc est de eo hoste in totum non cavere, hoc est, quando oras Deum, majestatem Dei orationis negligentia offendere, hoc est vigilare oculis, et corde dormire cum debeat Christianus, et cum dormit oculis, corde vigilare sicut scriptum est ex persona Ecclesiæ loquentis in Cantico canticorum: *Ego dormio, et cor meum vigilat (Cant. v)*. Quapropter sollicito et caute Apostolus admonet dicens: *Instantes orationi, vigilantes in ea (Col. iv)* docens scilicet, et ostendens eos impetrare quod postulant de eo posse, quos Deus videat in oratione vigilare. Orantes autem, non in fructuosis et nudis precibus ad Deum veniant. Inefficax petitio est, cum precatur Deum sterilis oratio. Nam cum *omnis arbor non faciens fructum, excidatur, et in ignem mittatur (Matth. iii et vii)*: utique et sermo non habens fructum promereri Deum non potest, quia nulla operatione secundus est. Et idcirco Scriptura divina instruit, dicens: *Bona est oratio cum jejuniis et elemosynis (Tob. xi)*. Quo facto, revertitur ad populum sacerdos, et precatur ut orent pro illo, quatenus dignus sit universæ plebis oblationem offerre Domino. Præsentis adorationes prælibatæ sunt in Paralipomenon ubi orat turba cantantibus levitis. Post holocaustum nempe incurvatus est rex, et omnis populus (*II Par. vii*). Audi dice, quod plebs eadem hora tres versiculos cantet pro sacerdote: *Mittat tibi Dominus auxilium de sancto (Psal. xix)*, et duos sequentes.

CAPUT XX

De secreta.

Sequitur secreta. Secreta ideo nominatur, quia secreto dicitur. In hac primo nominatur hostia sive sacrificium, oblatio, in hac precatur sacerdos per eandem hostiam purgari usquequaque. Sacerdotis solius est soli Deo offerre sacrificium, ac ideo quia Deo cogitationibus loquimur, non est necessaria vox reboans, sed verba, ad hoc tantum, ut eisdem admoneatur sacerdos quid cogitare debeat. In sequenti namque oratione clamat ad populum, ut quod ipse jam habet, habeat et ille, hoc est, sursum cor, ac deinde, ut gratias agat Deo per serenitatem mentis. Igitur hoc necessario extollitur voce. Quod omnibus licet simul agere, id est gratias referre Deo, hoc acclamatur: Quod ad solum sacerdotem pertinet, id est, immolatio panis et vini, secreto agitur. Quantum enim

victima præstabat in Veteri Testamento ad Domini sacrificium, postquam ducta erat ad ostium tabernaculi (*Levit. iv*), tantum præstat sacrificium in prima positione altaris. Non potest jam mutari neque in melius neque in deterius.

CAPUT XXI.

De hymno ante passionem Domini, sive præparatione.

Hymnus ideo dicitur, quia refertus est gratiarum actione, et laudibus angelorum; præparatio, quia parat fratrum mentes ad honestatem decentem conventui sanctorum angelorum, qui solent adesse consecrationi corporis Christi, et ad ipsam reverentiam tantæ consecrationis. Ac i Deo excelsa voce cantatur. Officium hoc inchoatur a salutatione quæ dicitur ante *Sursum corda*, et finitur in hymno, *Sanctus, sanctus, sanctus*, præsens officium tempus illud nobis ad memoriam reducit quando Christus in cœna ascendit in cœnaculum magnum stratum, et ibi multa locutus est cum discipulis (*Matth. xxvi*), et hymnum retulit Deo patri, quem Joannes commemorat, usque dum exiret in montem Oliveti. Ibi gratias egit Deo, ibi hymnum cantavit, in quo precatus est Patrem, ut servaret discipulos suos a malo, dicendo: *Non rogo ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos a malo* (*Joan. xvii*). Et ut sancti permaneant, subjunxit: *Sanctifica eos in veritate*. Et iterum: *Et pro eis sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate*: Et ut in cœlum transeant dicit in sequentibus: *Pater, quos dedisti mihi volo ut ubi ego sum et illi sint mecum, ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi*: juxta hunc sensum, altare est mensa Domini, in qua convivabatur cum discipulis suis: Corporale, linteum quo erat ipse præcinctus: sudarium labor de Juda proditore. Hunc ordinem sequitur sacerdos: Cum suis auditoribus ascendit in cœnaculum quando dicit, *Sursum corda*: Auditores respondent: *Habemus ad Dominum*. Quod precatus est pro se in præfatione, ut cor suum esset alienum a vinculis mundanis, hoc nunc monet auditores suos, ut pro tanto dono gratias agant Deo: Auditores confirmant dignum et justum ita esse, et cætera, usque per Christum Dominum nostrum. Per quem reconciliati sumus Deo, per illum nostras gratiarum actiones offerimus: et quia non solum ea renovata sunt per Christum: quæ sunt in terra, sed etiam quæ in cœlis, recollit celestium laudes. Quia enim de sacrificio agitur, restat ut et gratiarum actiones, quas sacerdos offert pro sacrificio ejus accipiamus: et ministeria angelorum quæ recoluntur in præsentis hymno, pro eorum sacrificio. Illud intendendum est in omnibus officiis immolationis, tali nomine censendum esse visibile altare, quale est cor offerentium. Tempore quo hymnus ante passionem celebratur, altare nostrum aptatur altare thymiamatum, quod significat specialem quorundam perfectorum vitam, eorum scilicet, qui majori mentis perfectione, extinctis prorsus ac sopitis illecebris omnibus carnis, sola Domino orationum vota offerunt, nihil quidem de carne quod se im-

pugnet, nihil de conscientia peccati. unde conturbentur ac paveant, habentes: sed dulcium profusione lacrymarum optantes venire et parere ante faciem Domini.

Oblatio quæ superposita est in priore officio, Deo deputata est, ac per hoc sanctificata, id est, a terrenis separata, et cœlestibus deputata: In ista observatur usquedum ex ea fiat corpus Domini, hæc postea assumatur in cœlum. Intimatum est hanc præparationem quæ celebratur in altari thymiamatis, sacrificium angelorum ad memoriam nobis reducere, ac ideo quod dicit sacerdos, *Quam laudant angeli*, angelorum sacrificium est. In angelis archangelos intelligimus. Dominationum sacrificium, adortatio, in quibus principatus intelligimus. Sicut dominationes subjecta sibi habent angelorum agmina, quibus mira potentia præeminet, sic et principatus spiritus bonorum angelorum, quibus ad explenda divina ministeria principantur. Qui dominantur, principantur. Potestatum tremor, cœlorumque virtutumque ac beatorum seraphin agminum societas sancta. Cœlos pro thronis positos intelligimus, quia cœlum sedes Dei dicitur; hisque conjungimus cherubim, super quæ dicitur Deus sedere, sicut psalmus, *Qui sedes, inquit, super cherubin, appare* (*Psal. lxxix*). His novem ordinibus prælibatis, ordo decimus conditionis humanæ adnexus est, ex cujus voce dicit sacerdos, *Cum quibus et nostras voces ut admitti jubeas deprecamur*. Hymnus sequens, qui additus est primævo hymno a Sixto papa additus est, ut in gestis pontificalibus legitur. Ea enim scriptum est: Hic constituit ut intra actionem sacerdotis incipiens populus hymnum decantaret: *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth*. Item hymnus horum duorum ordinum voces continet: Ordo angelorum dicit, *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth, pleni sunt cœli et terra gloria tua*; ordo hominum dicit: *Hosanna in excelsis, benedictus qui venit in nomine Domini*. Quam partem hymni cantavit turba die Palmarum præcedens Dominum Jerusalem. Jam diximus de altari, quid significet, dicendum est de sudario. Sudarium jacens in altari significat laborem quem habent angeli in ministerio humano, sive perfecti viri, qui non cessant orare pro nostra fragilitate. Corporale vero intentionem non fictam. Stant interim episcopi sive sacerdotes seu diaconi post pontificem, subdiaconi vero in facie ejus. Ibi illud adimpletur quod in memorato cœnaculo dicit Dominus discipulis suis secundum Lucam: *Reges gentium dominantur eorum, et qui potestatem habent super eos, benefici vocantur: vos autem non sic; sed qui major est in vobis, fiat sicut junior: et qui præcessor est, sicut ministrator. Nam quis major est, qui recumbit an qui ministrat? Nonne qui recumbit: Ego autem in medio vestri sum, tanquam qui ministrat* (*Luc. xxii*). Multos discipulos Christi doctrina habebat, de quibus erant illi centum viginti qui die Pentecostes simul inventi sunt in una domo. De ipsis erat Joseph ab Arimathia, discipulus Jesu

occultus propter metum Judæorum (*Joan. xix*): et ipse bajulator aquæ, qui suscepit eum in cœnaculo suo, cui Dominus mandavit, *Dicit tibi magister* (*Luc. xxi*). Hi denique sive essent corporali positione in cœnaculo, quando Dominus cœnavit, seu non forent, tamen ejus obsequio non deerant, sicut is non defuit qui stravit cœnaculum magnum. Hos credimus designari per subdiaconos, qui in facie stant, sicut stetit ille sive per præsentiam suam, seu per ministerium, cujus erat cœnaculum: sive mulieres quæ perseverarunt in passione Domini, de quibus Gregorius de Moralibus scribit (*Lib. xiv, c. 23*): Sed cum ad crucis horam ventum est, ejus discipulos gravis ex persecutione Judæorum timor invasis, fugerunt singuli, mulieres astiterunt. Quasi ergo consumpta carne os Domini pelli suæ adhæsit (*Job. xix*), quia fortitudo, passionis tempore fugientibus discipulis, juxta se mulieres invenit. Stetit equidem aliquandiu Petrus, sed post territus negavit. Stetit etiam Joannes, cui ipso crucis tempore dictum est, *Ecce mater tua* (*Joan. xix*); sed perseverare minime potuit, quia de ipso quoque scriptum est, quod *adolescens quidam sequebatur illum amictus sindone nudo, et tenuerunt eum; at ille rejecta sindone, nudus profugit ab eis* (*Marc. xiv*). Quo etsi postea ut verba sui Redemptoris audiret, ad horam crucis rediit, prius tamen territus fugit. Mulieres autem non solum non timuisse neque fugisse, sed etiam usque ad sepulcrum stetisse memorantur. Dicit ergo, *Pelli meæ, consumptis carnibus, adhæsit os meum* (*Job. xix*). hoc est, Hi qui meæ fortitudini propinquius inhærere debuerunt, passionis meæ tempore timore consumpti sunt, et eas quas ad exteriora ministeria posui, in passione mea sine formidine inhærere mihi fideliter iaveni.

CAPUT XXII.

De hymno, Sanctus, sanctus, sanctus.

Post hymnum inchoatum, *Sanctus, sanctus, sanctus*, inclinant se, et qui retro stant et qui in facie, venerando scilicet majestatem divini et incarnationem Domini, quæ introducta sunt per cantum angelorum et turbarum. Angelorum concentus, dicendo, *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth*, majestatem divinam introducit: turbarum vero, Domini incarnationem, dicendo: *Benedictus qui venit in nomine Domini, Hosanna in excelsis*.

CAPUT XXIII.

De Te igitur.

Perseverant retro stantes inclinati usque dum finiatur omnis præsens oratio, id est, usque dum dicatur post orationem Dominicam, *Sed libera nos a malo*. Quod enim sequitur, usque, *Per omnia sæcula sæculorum*, expositio est novissimæ petitionis Dominicæ orationis. Illi enim sunt quibus Dominus dixit: *Vos autem estis qui permansistis mecum in tentationibus meis, et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum* (*Luc. xxii*). Unde Beda in tractatu super Lucam? Non inchoationi patientiæ,

sed perseverantiæ cœlestis regni gloria donatur, quia nimirum perseverantia, quæ alio nomine constantia vocatur, robur quoddam et fortitudo mentis, cunctarumque, ut ita dixerim, est columna virtutum, quæ cum bene recta et firma consistit, nihil est certius, nihil tutius bonis moribus †. Ipsi stant inclinati, donec liberentur a malo. Hi enim sunt apostoli qui magna tribulatione erant oppressi; antequam audirent Domini resurrectionem, non se audebant erigere ut confiterentur se esse Christi discipulos. Hi quamvis in passione non forent præsentibus, tamen perseverant post Christi resurrectionem in tentationibus. Non enim surgunt ante lucem, de qua Psalmista dicit: *Vanum est vobis ante lucem surgere* (*Psal. cxxvi*), id est, vanum est gloriari antequam resurgatis a mortuis. At qui in facie stant, signant discipulos occultos propter metum Judæorum, sive mulieres, quæ Christi poterant in facie persistere. Sua inclinatione subdiaconi mœstitiam eorum signant de quibus dicit idem qui supra in eodem. Non autem ideo solus mulierum planetes eum sequebatur, quia non innumerus etiam virorum præsentium cœtus de ejus erat passione mœstissimus, sed quia femineus quasi contemptibilior sexus liberius poterat, præsentibus sacerdotibus, et principibus, et magistratibus, quid contra eos senserit, ostentare, qui poterant non dolere, quando eum quem nimio amore dilexerunt et noverunt innocentem, ab impiis comprehensum, ligari, duci ante eos, spui in faciem, flagellari, crucifigi viderunt? Quid significet eorum erectio ante finitam orationem, si Dominus dederit, congruis in locis monstrabitur; nunc de *Te igitur*, dicendum est. Ab initio orationis usque locum ubi dicitur, *Et in electorum tuorum jubeas grege numerari per Christum Dominum nostrum*, celebratur sacrificium electorum qui non habent in carne quod eis repugnet, neque in conscientia quod conturbet. Sicut enim duo altaria erant in tabernaculo Moysis, sive in templo Salomonis, unum thymiamatis, alterum holocausti, ita sunt duo sacrificia sanctæ Ecclesiæ: unum est in quo omnes carnales motus sopiti sunt, de quo commemoravimus, et nunc iterum commemorandum est; alterum est in quo necesse est quotidie carnales motus mactare, de quo in posterioribus dicendum est. In promptu altare thymiamatis est ex utroque officio, capitis scilicet et corporis, usque ad locum de quo superius titulum est. Nunc vero reddendum est cur oratio præsens et præfatio secreta dicantur ex sermone Cypriani de Dominica oratione (*Serm. 6*): Sit, inquit, orantibus sermo et precatio cum disciplina, quietem continens et pudorem. Cogitemus nos sub conspectu Dei stare, placendum est divinis oculis et habitu corporis, et modo vocis. Nam ut impudentis est clamoribus strepere, ita contra congruit verecundo modestis precibus orare. Denique magisterio suo Dominus secreto nos orare præcepit, in abditis et semotis locis, in cubilibus ipsis (*Matth. vi*). Quod magis convenit fidei, ut seta-

mus Dominum ubique esse præsentem, audire omnes et videre, et majestatis suæ plenitudine in abdita quoque et occulta penetrare, sicut scriptum est: *Ego Deus appropinquans, et non Deus de longe; si absconditus fuerit homo in absconditis, ego ergo non ridebo eum. Nonne cælum et terram ego impleo (Jer. xxii)?* Et iterum: *In omni loco oculi Domini contemplantur bonos et malos (Prov. xv).* Et quando in unum cum fratribus convenimus, et sacrificia divina cum Dei sacerdote celebramus, verecundiæ et disciplinæ memores esse debemus, non passim ventilare preces nostras inconditis vocibus, nec petitionem commendandam modesto Deo tumultuosa loquacitate jactare, quia Deus non vocis, sed cordis auditor est; nec admonendus est clamoribus, qui cogitationes hominum videt, probante Domino et dicente: *Quid cogitatis nequam in cordibus vestris? (Luc. v)* et alio loco: *Et scient omnes Ecclesiæ quia ego sum scrutator renum et cordis (Jer. xv).* Quod Anna in primo Regum libro, Ecclesiæ typum portans, custodit et servat, quæ Deum non clamosa petitione, sed tacite et modeste intra ipsas pectoris latebras precabatur, et loquebatur prece occulta, sed manifesta fide. Loquebatur non voce, sed corde, quia sic Dominum sciebat audire, et impetravit efficaciter quod petiit, quia fideliter postulavit. Declarat Scriptura divina quæ dicit: *Loquebatur in corde suo, et labia ejus movebantur, et vox ejus non audiebatur, et exaudivit eam Dominus (I Reg. i).* Item legimus in Psalmis, *Dicite in cordibus vestris, et in cubilibus vestris compungimini (Psal. iv).* Per Jeremiam quoque hæc eadem Spiritus sanctus suggerit, et docet, dicens: *In sensu autem tibi debet adorari Dominus (Jer. xxix).* Adorans autem, fratres dilectissimi, nec illud ignoret quemadmodum in templo cum Pharisæo publicanus oraverit (*Luc. xviii*), non allevatis in cælum impudenter oculis, nec manibus insolenter erectis, sed pectus suum pulsans, et peccata intus inclusa contestans, divinæ misericordiæ inplorabat auxilium: et cum sibi Pharisæus placeret, sanctificari hic magis meruit qui sic rogavit; qui spem salutis non in fiducia innocentie suæ posuit, cum innocens nemo sit, sed peccata confessus, humiliter rogavit, et exaudivit orantem, qui humilibus ignoscit. Quia audivimus ex Cypriano modum orationis, audiamus ex *Te igitur*, orationes. Primo vice Christi sacerdos tres orationes exercet, sicut Dominus fecit postquam exivit in montem Oliveti ante traditionem suam, id est, pro universali Ecclesia, et pro fratribus specialibus, et pro choro sacerdotum. Prima oratio Christi est: *Mi Pater, si possibile est, transeat a me calix iste: verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu (Luc. xxii).* Transferri a se calicem postulat, non quidem timore patiendi, sed misericordia prioris populi, ne ab illo bibat calicem propinatum. Unde et signanter non dixit, *Transfer a me calicem*, sed, *calicem istum*, hoc est populi Judæorum. Secunda oratio Christi est: *Pater mi, si non potest hic calix transire nisi bi-*

bam illum, fiat voluntas tua (Joan. iv). Quod ita Hieronymus: Secundo orat ut si Ninive aliter salvari non potest, nisi aruerit cucurbita, fiat voluntas Patris. Tertio oravit Christus eundem sermonem, ut ex memorato Hieronymo discimus, qui dicit, apostolorum timorem sequenti penitentia magistrum impetrasse corrigendum; intelligimus eum pro suo corpore, id est apostolis, nunc orasse. Eodem numero, id est, ternario, sacerdos voce electorum complet orationem suam. Sacrificium est electorum ad Deum Patrem, per Christum Dominum nostrum. Hæc dona, hæc munera, hæc sancta sacrificia illibata. Dona et munera unum sunt, juxta quod Daniel respondit Balthasari, quando ei promissit purpuram et torquem auream. *Munera, inquit, tua sint tibi, et dona domus tuæ alteri da (Dan. v).* Hoc unum bis reperitur, quia duæ res offeruntur Deo, id est, panis et vinum. Quæ utraq; non congruenter possunt plurali numero appellari. Etenim in pane est aqua et farina, in vino aqua et vinum. Idipsum tertio repetitur: *Hæc sancta sacrificia illibata.* Singulari repetitione duo superiora recapitulantur, quoniam in uno corpore Christi hæc sacramenta continentur. Sed quoniam potius requirit Deus sacrificium cordis, quam hoc quod extrinsecus ministratur, in corde sacerdotis volumus interpretari dona, et munera, et sacrificia illibata. Unde dicit Augustinus lib. x de Civitate Dei, cap. 3. Dona ejus in nobis, nos quoque ipsos vovemus et reddimus ei. Beneficiorum ejus solemnitatibus, festis et diebus statutis dicamus, sacramusque memoriam, ne volumine temporum ingrata subrepat oblivio, ei sacrificamus hostiam humilitatis et laudis in ara cordis igne fervidam charitatis. Juxta eundem Augustinum, si quis vult dona offerre Deo, se ipsum offerat; si quis munera, sæpius memoretur beneficiorum ejus; si quis sacrificia illibata, humilitatemque, laudem et charitatem offerat. Dicit idem in libro memorato, capite quinto: Sacrificium ergo visibile, invisibile sacrificii sacramentum, id est, sacrum signum est. Et in sequentibus in eodem, capite decimo nono: Quocirca, sicut orantes atque laudantes ad eum dirigimus sacrificantes voces, ejus res ipsas in corde quas significamus, offerimus, ita sacrificantes, non alteri visibile sacrificium offerendum esse noverimus, quam illi cujus in cordibus nostris invisibile sacrificium nosipsi esse debemus. Quia, Domino miserante, sacrificium verum invenimus, sequentia *Te igitur*, prosequamur. Sequitur: *In primis quæ tibi offerimus pro Ecclesia tuâ sancta catholica*, et reliqua. Memoratum sacrificium pro tribus offertur, id est, pro Ecclesia sancta universali, pro specialibus fratribus, quorum eleemosynas suscepimus aut munus, aut quorum sponsores sumus facti, vel quorum præsentiam intuemur in officio missæ nostræ, quorum tamen sacrificium est laus; pro nobis ipsis sacerdotibus, qui communicamus sanctæ Mariæ et apostolis in uno Domino. Et in omnibus protectione Domini muniamur. Et

iterum : Tria sunt sacrificia juxta Prophetam, quæ a requirit Deus a nobis, scilicet *facere judicium et justitiam, et diligere misericordiam, et paratum esse ire cum Domino Deo* (Michææ vi). Facit judicium, qui se ei vovet et reddit, cujus totus est, et omne quod in eo esse potest ex his quæ sunt. Idem facit quando indicat primo orandum esse pro pace Ecclesiæ universalis. Dein diligit misericordiam, qui ex præteritis beneficiis gratias agendo, futura sibi acquirit. Ipse sibi multam misericordiam acquirit, qui Deum ad potiora provocat. Idem facit misericordiam circa fratres, quando specialiter pro eis deprecatur Dominum. Vult paratus esse ut eat cum Domino Deo, qui se dicit consortio unius Domini communicare cum Maria et choro apostolorum. Isti vadunt quocumque ierit Dominus (Apoc. xiv). Ut non exorbitet mortalis a recto tramite, propter periculum præsentis vitæ, rogat ut in omnibus protectione Domini muniatur. In hac oratione designat sindonem, quantum ad caput pertinet, humilitatem Christi, quam assumpsit ex terreno habitu, in qua oravit Deum Patrem. Sudarium vero quod jacet in cornu altaris, laborem suum, quem sustinuit in oratione, sicut Lucas dicit : *Et factus est in agonia, et prolixius orabat, et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram* (Luc. xxii). His ita prælibatis, dicit pium cor : *Hanc igitur oblationem servitutis nostræ quæsumus, Domine, ut placide accipias*. In hac oratione deprecatur Deus ut dignetur vota electorum suorum suscipere, atque ideo ei præsentantur per pronomen demonstrativum, dicendo, *Hanc igitur oblationem*, cui postea additum est a sancto Gregorio, *Diesque nostros in tua pace disponas*, etc. Ostendit nullum securum esse posse in præsentem sæculo, de sua stabilitate quamvis esse perfectus videatur, ac ideo necesse forte ut semper deprecentur in pace disponi suos dies in præsentem sæculo, et in futuro eripi ab æterna damnatione, et in electorum grege numerari. De corporali et sudario dictum est, quantum ad corpus pertinet. Christus postquam oravit pro membris suis, dixit discipulis suis : *Surgite, eamus, ecce appropinquabit qui me traditurus est* (Matth. xxvi). Explanatio Hieronymi : Non nos inveniant quasi timentes et retractantes, ultro pergamus ad mortem, ut confidentiam et gaudium passuri videant. Præsentat pium cor electorum suorum, oblationem suam Domino præsentat, et pius Dominus seipsum his per quos immolandus erat Deo Patri. In hac oratione significat sindonem subsistens humilitatem maximam in qua non solum dignatus est orare pro suis, sed etiam tradi in manus impiorum; sudarium vero, laborem quem sustinuit ex traditore.

CAPUT XXIV.

De institutione Dominica in conficiendo corpus et sanguinem.

Inmolato priore sacrificio perfectorum, quod constat orationibus, et est conjunctum sacrificio Angelorum, descenditur ad universale sacrificium, im-

molationem scilicet Christi, quod celebratur ante, *Nobis quoque peccatoribus*. Etenim Christus pro peccatoribus descendit ad immolandum, dicente Paulo ad Timotheum : *Fidelis sermo et omni acceptione dignus, quia Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere* (I Tim. i). Ipse est per quem omne sacrificium Deo offertur, quia in eo condita sunt omnia quæ in cælis sunt et quæ in terris. Ipse cum sit Dominus omnium, voluit hostia fieri pro peccatoribus, qui non poterant Deo sacrificium offerre, ut sua immolatione reconciliarentur Deo, quatenus et ipsi non forent infructuosi, sed possent offerre sacrificium. Quoniam una hostia Christus oblatus est pro justis et injustis (Col. i), idem sacrificium permanet in altari quod ante positum est. Unde modo dicit sacerdos : *Quam oblationem tu Deus in omnibus quæsumus, benedictam, ascriptam, ratam, rationabilem, acceptabilem facere digneris*. Quod sic exponendum arbitror, salvo magistrorum intellectu : *Quam oblationem*, quæ sic oblata est ut ista, id est, ea devotione; in omnibus, hoc est, tota cogitatione, tota vita, toto intellectu; *benedictam*, sicut hæc benedicta est, sacerdote dicente, *Ut accepta habeas et benedicas; ascriptam* tibi, ut hæc de qua dictum est : *Quæsumus, Domine, ut placatus accipias; latam*, id est fidelem, sicut hæc quæ tibi porrecta est per Christum Dominum nostrum : *Tu Deus, quæsumus, rationabilem, acceptabilemque facere digneris, quatenus hæc nobis fiat corpus et sanguis Domini nostri Jesu Christi*. Quo ordine id persciendum sit, ex Domini institutione addiscitur : accipit sacerdos panem manibus suis exemplo Christi, de quo dictum est : Accipit panem in sanctas ac venerabiles manus suas, et reliqua; similiter et calicem, dicente Cypriano ad Cæcilium de sacramento Dominici calicis (Lib. ii, ep. 3) : Invenimus non observari a nobis quod mandatum est, nisi eadem quæ Dominus fecit nos quoque faciamus, et calicem pari ratione miscentes, a divino magisterio non recedamus. Quamvis hoc ille de commixtione vini et aquæ conclusisset, tamen de tota institutione Dominica intelligere possumus adimplendum, in quo suum mandatum est et apostolorum observatio. Cæterum, de crucibus quas solemus diverso modo facere super panem et vinum, non est quid dicam. Cur tali et in tali loco figantur, vel quare plures in aliquo, vel pauciores in aliquo. Si Dominus quando benedixit panem fecisset crucis signaculum, ipsi norunt qui præsentem fuerunt, præsertim cum nondum erat erectum vexillum sanctæ crucis; ac modo scimus quia necessaria est, dicente Augustino in expositione Evangelii Joannis, homilia 64 : Quid, inquit, quod omnes noverunt, signum Christi, nisi crucifixi Christi? Quod signum nisi adhibeatur sive frontibus credentium, sive ipsi aquæ, ex qua regenerantur sive oleo quo chrismate unguuntur, sive sacrificio quo aluntur, nihil horum rite perficitur. Videtur mihi, si semel fuerit facta crux super panem et vinum, posse sufficere, quia Dominus semel cruci-

fixus est. Non ab re est si bis figatur, quia pro duobus populis fixus est Christus. At si figi necesse est in loco ubi dicitur: *Accipiens panem*, seorsum necesse est figuretur super panem, et seorsum super vinum, secundum modum quo Christus usus est in acceptione panis et calicis. In eo pane commendavit Christus corpus suum, et in calice sanguinem suum, atque subjunxit: *Hæc quotiescunque feceritis, in mei memoriam facietis*. Hic concrepant verba Dominicæ mensæ cum toto officio missæ. Canitur hic, *Accipiens panem*, et reliqua, quod ætitatur a sacerdote, quando suscipit oblatam in secreta missæ aut quando hic cam elevat. Gratias agit in Hymno, *Vere dignum et justum est*: benedicit in præsentis loco, frangit circa communionem. Hic credimus naturam simplicem panis et vini mixti verti in naturam rationabilem, scilicet corporis et sanguinis Christi. Sindon jacens in altari signat linteum quod erat Dominus præcinctus, et sudarium, laborem quem assumpsit in lavatione pedum (*Joan. xiii*), sive quem sustinuit pro labore Judæ; altare, mensam Domini.

CAPUT XXV.

De ascensione Christi in crucem.

In sacramento panis et vini, necnon etiam in memoria mea, passio Christi in promptu est. Dixit ipse: *Hæc quotiescunque feceritis, in mei memoriam facietis* (*I Cor. xi*), id est, quotiescunque hunc panem et calicem benedixeritis, recordamini meæ nativitatæ secundum humanitatem passionis et resurrectionis. Quare subdit sacerdos ex voce sua et plebis: *Unde et memores, Domine, nos tui servi; sed et plebs tua ejusdem Christi Filii tui Domini nostri tam beatæ passionis, necnon et ab inferis resurrectionis, sed et in cælos gloriosæ ascensionis, offerimus præclaræ majestati tuæ de tuis donis ac datis hostiam puram, hostiam sanctam, hostiam immaculatam*. Sicut in superioribus Christi corpus est vinum in sacramento panis et vini, atque in memoria mea, ita in præsentis ascendit in crucem. Cordis sacrificio intendit Deus. Unde Cyprianus in sermone de oratione Dominica (*Serm. 6*): Neque enim in sacrificiis, quæ Abel et Cain primi obtulerunt (*Gen. iv*), munera eorum Deus respexit, sed corda intuebatur, ut ille placeret in munere qui placebat in corde. † De donis Dei ac datis hostiam puram, hostiam sanctam, hostiam immaculatam, offerimus, quando, charitate accensi, hostiam offerimus de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta (*I Tim. i*). De qua hostia in promptu dicat, institutio sacramenti subdendo manifestat, *Panem sanctum vitæ æternæ, calicem salutis perpetuæ*. Panis vitæ æternæ, et calix salutis perpetuæ Christus est, vel, sicut superius dixi, hostia pura est panis, hostia sancta, calix hostia immaculata, utrumque simul, quia unum corpus efficiunt. De donis ac datis ita possumus dicere: Dona sunt in re æterna, data in opere temporali. Et quoniam a nobis peccatoribus vult Deus offerri sibi sua ipsa

A dona, obnixè precandum est ut dignetur super ea respicere. Unde subditur: *Supra quæ propitio ac sereno vultu respicere digneris, et accepta habere, sicuti accepta habere dignatus es munera pueri tui justi Abel, et sacrificium patriarchæ nostri Abrahamæ, et quod tibi obtulit summus sacerdos tuus Melchisedech, sanctum sacrificium et immaculatam hostiam*. Rogat sacerdos Deum Patrem ut sicut illo tempore respicere dignatus est super munera Abel et sacrificium patriarchæ, necnon et Melchisedech, ita super præsentia vota, quæ initium acceperunt ab immolatione Christi. Dein precatur ut suscipiantur, dicendo: *Supplices te rogamus, omnipotens Deus, jube hæc præferri per manus sancti angeli tui in sublime altare tuum, in conspectum divinæ majestatis tuæ, ut quoties ex hac altaris participatione sacrosanctum Filii tui corpus et sanguinem sumpserimus, omni benedictione cælesti et gratia repleamur per Christum Dominum nostrum*. Precatur sacerdos ut præsens oblatio ita sit accepta in conspectu divinæ majestatis, quatenus sumpturi eam, simul fiant cælestes et gratia Dei repleti. Mira et magna fides sanctæ Ecclesiæ, quæ suis oculis videt quod mortalibus deest: videt quid credere debeat, quamvis nondum videat quod in specie est. Credit sacrificium præsens per angelorum manus deferri ante conspectum Domini, et sentit mandandum esse ab humano ore. Credit namque corpus et sanguinem Domini esse, ac hoc morsu cælesti benedictione impleri animas mentium. Nempe Christus oravit in cruce, incipiens a psalmo, *Deus, Deus meus*, usque ad versum, *In manus tuas commendo spiritum meum*. Postea inclinato capite, emisit spiritum. Sacerdos inclinat se, et hoc quod vice Christi immolatum est, Deo Patri commendat. Sancita est passio Christi pro nobis usque ad istum locum ab eo loco ubi dicitur, *Unde et memores*. Altare præsens altare est crucis. In isto nos peccatores, qui ex gentibus venimus, reconciliati sumus Deo ad offerenda ei sacrificia. Sindon in isto humilitatem illam signat qua humiliatus est Patri usque ad mortem. Non abhorret a vero, si humilitas designetur per sindonem. Augustinus scribit in psalmo nonagesimo secundo: Qui enim humilis tunc fuit, quando linteo præcinctus est, et lavit pedes discipulorum. Sudarium vero, laborem passionis. Inclinatio subdiaconorum usque modo mæstitiam demonstrat eorum discipulorum, quibus licitum erat perseverare in præsentia Christi; quando flagellabatur, omnia illa agebantur quæ de ejus passione leguntur, tunc potissimum dolebant qui ejus erant sectatores; et postquam emisit spiritum, scientes non jam habere persecutores, unde rabiem suam amplius in Christi corpus expleant, ut ipse dicit in Evangelio Lucæ, *Ne terreamini ab his qui occidunt corpus, et post hæc non habent amplius quid faciant* (*Luc. xii*), consolantur aliquo modo, et erigunt se, aspicientes in dilectum sibi corpus quousque pendet in cruce, maxime cum vident multa miracula fieri unde conturbari poterant per-

secutores et obsequentes solari. In eodem officio lavant diaconi manus, quia omnia opera sordida prioris conversationis Christi passione mundantur. Quod si nihil aliud voluisset ordo ministerii nostri significare in lavatione manus, quam ut cautiore cura prius actus suos cogitatusque diaconi discuterent, eventilarent, purgarent, ac sic ad participanda fidei sacramenta procederent, quod unusquisque fidelium debet observare, ne manducet et bibat indigne corpus Domini, nullo modo tali in loco manus lavarent, quia aptius possent eas lavare erecti quam inclinati.

CAPUT XXVI.

De corpore Domini post emissum spiritum in cruce, et nostra mortificatione in idipsum.

Christus enim prægustavit mortem, ut nos commoremur peccatis. Christus mortuus est peccato semel, ut nos moreremur vitiiis. Dicit Paulus: *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiiis et concupiscentiis (Gal. v)*. Hæc crucifixio præcipue agitur per pœnitentiam. Plures sunt qui per angustum foramen transeunt ad stabilitatem continentiæ, ac ideo, quantum ad moralem sensum pertinet, recte præsens sacrificium sacrificium pœnitentiæ dicitur. Et bene ante sacrificium pœnitentium celebratur passio Christi, ut magis infirmos provocet ad salubrem motionem. Unde dicit Joannes Chrysostomus in sermone quarto ad Hebræos: Sicut enim medicus non habens necessitatem ex cibis qui ægroto præparantur gustare, sed ille consolans, primus ex illius cibo degustat, ut persuadeat ægroto promptius illos cibos accipere; sic etiam Dominus, quoniam homines mortem timebant, persuadens eis ut fiducialiter ad mortem accederent, et ipse gustavit mortem, nullam habens necessitatem. Ex verbis beati Joannis ostensum est ideo conjunctim prolatam esse passionem Christi et nostram confessionem peccatorum, ut non timeremus dura pati pro peccatis nostris, Christus jam emisit spiritum, exivit ab ejus latere sanguis et aqua. Sine his sacramentis nemo intrat in vitam æternam. De his sacramentis dicit Augustinus in sermone 65 super Joannem: Ille sanguis in remissionem fusus est peccatorum; aqua illa salutare temperat poculum, hæc et lavacrum præstat et potum. Et post pauca: Hic secundus Adam inclinato capite in cruce dormivit, ut inde formaretur ei conjux, quod e latere dormientis defluxit. Conjux ista centurionem illum signat de quo narratur in Evangelio: *Videns autem centurio quod factum erat, glorificavit Deum, dicens: Vere hic homo justus erat (Matth. xxvii)*. Nisi futurum esset ut sacramento sanguinis et aquæ inficeretur gentilitas, non illico se centurio mutaret ad tantam compunctionem, ut aperte clamaret ex intimo cordis affectu, *Vere hic homo justus erat*. Hanc mutationem designat sacerdos per mutationem vocis, quando exultat vocem suam, dicendo, *Nobis quoque peccatoribus*. Dicit de eo Beda in tractatu super Lucam: Notanda distantia gentis et gentis. Et gentiles quippe

A moriente Christo, Deum timentes, aperta confessionis voce glorificant: Judæi percutientes solum pectora, domum redeunt. Percussura pectoris pœnitentiæ est et luctus indicium. Interim stabant ante: omnes noti ejus a longe, et mulieres quæ secutæ erant a Galilæa hæc videntes. Hoc est quod ipse Dominus in psalmo, explicata suæ passionis serie, Patri queritur, dicens: *Elongasti a me amicum, et proximum, et notos meos a miseria (Psal. lxxxvii)*. Hos amicos et proximos ad memoriam ducunt subdiaconi erecti, et intuentes in presbyteri opus. *His ita intuentibus venit vir nomine Joseph qui erat decurio, vir bonus et justus: hic non consenserat consilio et actibus eorum, ab Arimathia civitate Judææ, quia expectabat et ipse regnum Dei: hic accessit ad Pilatum, et petiit corpus Jesu, et depositum involvit in sindone, et posuit eum in monumento exciso, in quo nondum quisquam positus fuerat (Luc. xxiii; Matth. xxvii)*. Qui quamvis ex numero foret occultorum discipulorum, tamen in promptu omnes transcendit, scilicet et discipulos et apostolos. Discipulis tantummodo a longe stantibus et intuentibus, apostolis latentibus in aditibus, Joseph mercatus est sindonem, ut depositum corpus Jesu involveret. Quantæ dignitatis foret iste Joseph in tractatu Bedæ legitur super Lucam, ita dicendo: Magnæ quidem iste Joseph dignitatis apud sæculum, sed majoris apud Deum meriti fuisse laudatur: ut per justitiam meritorum sepeliendo corpori Domini dignus foret, et per nobilitatem potentiæ sæcularis idem corpus accipere posset. Non enim quilibet ignotus ad præsidem accedere et crucifixi corpus poterat impetrare. Hunc Joseph ad memoriam ducit archidiaconus, qui levat calicem de altari, et involvit sudarium, scilicet ab aure calicis usque ad aurem. Sicut ille diaconus primatum tenet inter cæteros diaconos, qui levat calicem cum sacerdote, ita iste Joseph tenuit inter cæteros discipulos, qui meruit corpus Domini de cruce deponere, et sepelire in monumento suo. Idem deputatur retro stare cum discipulis quoniam timore Judæorum occultus erat. Sacerdos qui elevat oblatam, præsentat Nicodemum, de quo narrat Joannes dicens: *Venit autem et Nicodemus, qui venerat ad Jesum nocte primum, ferens mixturam myrrhæ et aloes quasi libras centum. Acceperunt ergo corpus Jesu, et ligaverunt eum linteis cum aromaticis, sicut mos Judæis est sepelire (Joan. xix)*. Sacerdos facit de oblata duas cruces juxta calicem, ut doceat eum depositum esse de cruce, qui pro duobus populis crucifixus est. Christi depositionem de cruce monstrat elevatio sacerdotis et diaconi. Sudarium super caput Jesu notum est fuisse, narrante eodem Joanne quod viderit Petrus linteamina posita et sudarium quod fuerat super caput Jesu. Oblata et calix Dominicum corpus signant. Quando Christus dixit: *Hic est calix sanguinis mei (Joan. xi)*, suum sanguinem signavit, qui sanguis sicut vinum est intra calicem, ita erat intra corpus. Hoc peccato quid agerent, quos præ-

sentant subdiaconi, Beda in memorato libro narrat : A
Supra legimus, inquit, quia stabant omnes noti
ejus a longe, et mulieres quæ secutæ erant eum :
his ergo notis Jesu post depositum ejus cadaver ad
sua remeantibus, solæ mulieres, quæ arctius ama-
bant, funus subsequutæ quomodo poneretur inspicere
cupiebant. † Hæc oratio, *Nobis quoque peccatoribus,*
tendit usque, *Per omnia sæcula sæculorum.* Usque ad
istum locum, quantum pertinet ad exsequias sepul-
turæ Christi. Altare crucem præsentat quantum ad
nostram mortificationem, altare holocausti. Sindon
et sudarium sunt quæ supramemoravi. Moralter :
voce pœnitentium qui confitentur peccata sua, elevat
sacerdos vocem, quasi quodam stimulo punctus ni-
mii timoris. Talis compunctio vocatur et vere dicitur
sacrificium spiritus contribulati. Vox elevata sacer-
dotis in sacrificio pœnitentium signat clamorem
debere magnum esse in corde pœnitentis. Unde Au-
gustinus in tractatu super Joannem, sermone 66 :
Quare fremuit, inquit, Jesus, et turbavit seipsum (Joan.
xī), nisi quia fides hominis sibi inmerito displicentis
fremere quodammodo debet in acensatione malorum
operum, ut violentiæ pœnitendi cedat consuetudo
peccandi? Et iterum in eodem : Et cum hæc dixisset,
exclamavit voce magna, fremuit, lacrymavit. Voce
magna clamavit. Quam difficile surgit quem moles
malæ consuetudinis premit! sed tamen surgit, occulta
gratia intus vivificatus, surgit post vocem magnam.
Sat est de elevatione vocis, dicendum est de sacrificio.
Sacrificium pœnitentium est spiritus contribulatus et
cor contritum. Pœnitentia C
sepeliuntur peccata nostra. Altare pœnitentium est
altare holocausti. Altare holocausti signat cor eorum
quibus necesse est carnales motus consumere fervore
Spiritus sancti. Sindon est ipsa castigatio carnis
per jejunia et vigiliis, et cæteras virtutes, quibus
de genuina carnali delectatione, quasi de humore
nativo, perducitur affectus hominis ceu quoddam
linum ad candorem, ut fiat de eo corporale, in quo
possit Dominum recipere. Ille in munda sindone
involvit Jesum, qui pura eum mente suscepit. Sudarium
est ipsa intentio qua festinat omnes venientes
motus tentationum pristinarum tergere, autem
quam oculos saucient. Postquam vox pœnitentium
prolata est, inpenetratio succedit, ut partem sibi
societatis concedat Dominus cum sanctis suis. Quibus
denominatis, sequitur : *Intra quorum nos consortium*
quesumus admittite, tu qui es largitor veniæ, non
æstimator meriti. In complexione prioris officii, quod
fungebatur tantummodo orationibus, ibi memoratur
communio sanctorum, quorum pene conversatio est
æqualis; in isto, quia longe distamus ab eorum
conversazione, venia precamur introduci. *Per Christum*
Dominum nostrum. Per quem hæc omnia semper,
Domine, bona, scilicet quæ retro memorata sunt,
creas, ut sint; sanctificas, tibi ea deputando; vivifi-
cas, ut viva sint; benedicis, ut utilia sint nobis, et
præstas ad fruendum, per ipsum eumdemque vide-
licet per quem superius memorata concedis. Et cum

ipso, qui tecum semper vivit; et in ipso, in quo
restaurata sunt omnia. Est tibi Deo P. tri in unitate
Spiritus sancti omnis honor et gloria per omnia sæ-
cula sæculorum. Hoc ipsum volendo tibi omni nisu
monstrare, tota fide me ita tenere, elevo præsentia
munera ad te, ego indignus sacerdos, et diaconus
vice præpositorum et auditorum, quia tibi ab omni
Ecclesia tua, omnia bona deputantur. Subdiaconi
qui stant usque modo in facie sacrificii, et nunc
recedunt, ministeria feminarum ad memoriam nobis
ducunt, quæ recesserunt de monumento, sepulto
Domino. Non enim ita recesserunt a sepulcro, ut
abessent ministerio Domini, sed sabbato siluerunt;
quo transacto, paraverunt aromata, ut ungerent cor-
pus ejus. Eo modo præsentibus subdiaconi recedunt a
præsentia sacrificii, ut ablato quidem, hoc est,
quandiu septem petitiones Dominicæ orationis di-
cuntur, sint in silentio et inclinati, sicut erant apo-
stoli illo tempore et sanctæ mulieres. Qui postea sa-
tagunt cum patenis ad requirendum corpus Domini
circa altare, ut mulieres quæsierunt Domini corpus
circa sepulcrum. Moralter, possumus subdiaconos
nos peccatores intelligere, qui faciem, id est, consci-
entiam peccatorum nostrorum, sacerdoti ostenda-
dimus, ut nostram confessionem offerat Deo : quo
peracto, non illico saltim facimus in locum magi-
strorum, sed post diutinam humiliationem, fervore
crescente Spiritus sancti, dilatantur corda nostra,
quasi patena ad suscipienda sacramenta Ecclesiæ.

CAPUT XXVII.

De presentatione patenæ.

Dixit libellus Romanus, quem jam memoravimus :
« Quando inchoatur canon, venit acolythus sub hu-
mero habens sindonem in collo ligatam, tenens paten-
nam ante pectus in parte dextera usque medium
canonem. Tunc subdiaconus sequens suscipit eam
super planetam et venit ante altare, expectans
quando eam suscipiat subdiaconus regionarius :
finito vero canone, subdiaconus regionarius stat
cum patena post archidiaconum; quando dixerit,
Et ab omni perturbatione securi, vertit se archidia-
conus, et osculatam patenam, dat eam tenendam
secundo diacono. » Ordo talis est : Subdiaconus se-
quens non est ausus ostia altaris relinquere secun-
dum canones Laodicensis concilii, qui dicit, ca-
pitulo quadragesimo tertio, quod non oporteat sub-
diaconus saltem paululam januas deserere, et ora-
tionibus vacare : ac ideo acolythus educit patenam
de exedris quando dicitur, *sursum corda.* Mea hu-
militas dicit quod sibi videtur rationi congruere,
relinquens magistrorum arbitrio, quid potissimum
tenendum sit. Videtur mihi ut ea hora præsentanda
sit patena, qua circa sepulcrum Domini satagebant
discipuli vel mulieres.

Postquam enim ivit ad mensam, studuerunt circa
mysteria passionis. Sequens vero subdiaconus me-
dio canone, id est, cum dicitur, *Te igitur,* suscipit
filam ab acolytho, et stat ad altare cum patena us-
que dum suscipiatur a subdiacono regionario, sus-

cipitur enim eum dicitur, *Per omnia secula seculorum*. Regionarius suscipit illam finito canone, id est, ubi dicitur, *Per omnia secula seculorum*; et tenet illam usque ad susceptionem diaconi. Potest etiam intelligi simpliciter recessio subdiaconi de facie pontificis, accessio ad patenam. Ubi notandum quod acolythus involutam tenet linteo patenam, subdiaconus nudam. Unde liquido apparet, quod consecrata vasa a consecratis clericis merito debeant tantummodo attingi. Hoc denique Esdras sacerdos expressit, quando reversus est de Babylone, et vasa sancta sanctis commendavit, dicens: *Separavi de principibus sacerdotum duodecim (1 Esdr. viii)*. Et paulo post, *Appendique eis argentum et aurum et vasa consecrata domus Dei nostri (Ibid.)*. Et iterum: *Et dixit, vos sancti Domini, et vasa sancta, et argentum et aurum, quod sponte oblatum est Domino Deo patrum nostrorum, vigilate et custodite (Ibid.)*. Unde in concilio Carthaginensi, capite 25, scribitur: *Aurelius episcopus dixit: Adimus, fratres charissimi, præterea, cum de quorundam clericorum, quamvis lectorum, erga uxores proprias incontinentia referretur, placuit quod in diversis conciliis firmatum est: Subdiaconi qui sacra mysteria contrectant, et diaconi, et presbyteri, sed et episcopi, secundum propria statuta, etiam ab uxoribus se continent. Necnon et Sixtus papa natione Romanus ex patre Pastore, constituit ut ministeria sacra non tangerentur nisi a ministris. Verum et in hoc culpavit Daniel Balthasar regem, quia in consecratis vasis bibebat, sicut scriptum est: *Tu quoque Balthasar filius ejus non humiliasti cor tuum cum scires hæc omnia, sed adversus dominatorem cæli elevatus es, et vasa domus ejus allata sunt coram te. Tu et optima tes tui, et uxores tuæ, et concubina tuæ vinum bibistis in eis (Dan. v)*. Patena dicitur eo quod pateat, corda ampla charitate significat; sicut alabastrum in quo portavit unguentum Maria ad unguendum Dominum, significavit cor ejus, in quo erat fides sine impostura, ita et patena potest corda sanctarum feminarum designare, quæ patebant latitudine charitatis in obsequio Christi. Nam et ipsæ inerant, ut prætuli, non minima executione in ministerio discipulatus Christi, de quibus dicit Mathæus evangelista: *Erant autem ibi mulieres multæ a longe, quæ secutæ erant Jesum a Galilæa, ministrantes ei inter quas erat Maria Magdalena, et Maria Jacobi, et Joseph mater, et mater filiorum Zebedæi*. Tamen ipsæ non susceperunt corpus Domini de cruce, sed Joseph; sicut nec subdiaconi, sed diaconi suscipiunt calicem de altari.*

CAPUT XXVIII.

De officio quod memorat requiem Domini in sepulchro.

Subdiaconus regionarius accipit patenam finito canone, quia lætitiâ Dominicæ resurrectionis mulieres primo audierunt. Illæ huc illucque discurrebant ferventi studio circa sepulturam Domini. Stant diaconi, stantque subdiaconi inclinati usque dum audiant, *Sed libera nos a malo*. Ipsa est enim septima

petitio de oratione Dominica. Septenario enim numero universitas designatur. Septima petitione Dominicæ orationis finis signatur totius tristitiæ ac perturbationis apostolorum, quam habebant de Domini morte. Sequens oratio, quæ inchoatur, *Libera nos, quesumus, Domine, ab omnibus malis*, embolis [embolion] est Dominicæ orationis, ut per illud veniatur ad finem consuetæ conclusionis, *Per Dominum nostrum*. Quod apertius in sequentibus demonstrabitur, si Dominus dederit. Quid illo tempore, hoc est, quando Christus quiescit in sepulchro, apostoli agerent non legitur aperte; sed ex Joannis Evangelio metum eorum cognoscimus, qui dicit, *Cum esset ergo sero die illa una sabbatorum, et facta essent clausæ ubi erant discipuli congregati propter metum Judæorum (Joan. xx)*. Ex quo discimus tristes fuisse apostolos timore. Ista tristitia demonstratur per diaconorum inclinationem. Discipulorum vero tristitiam cognoscimus ex Domini sermone, qui dicit, secundum Lucam, ad duos qui ibant in die resurrectionis in castellum Emaus: *Qui sunt hi sermones quos confertis adinvicem, ambulantes et estis tristes (Luc. xxiv)?* Ideo et subdiaconi inclinati manent. Secundum modulum lucubrationis meæ demonstratum est quid velit inclinatio diaconorum, excepto quod oratio interna solet demonstrari per habitum corporis. Unde Augustinus in libro ad Prælinum de Cura agenda pro mortuis: Nam et orantes de membris sui corporis faciunt, quod supplicantes congruit cum genua figunt, cum extendunt manus vel etiam prosternuntur solo, et si quid aliud faciunt visibiliter, quamvis eorum invisibilis voluntas et cordis intentio Deo nota sit, nec ille indigeat his indicis, ut animus ei pandatur humanus: sed his magis seipsum excitat homo ad orandum gemendumque humiliter atque ferventius. Et nescio quomodo cum hinc motus corporis fieri nisi motu animi præcedente non possint, eisdem rursus exterius visibiliter factis, ille interior invisibilis, qui eos facit, augetur ac per hoc cordis affectus, qui ut fierent ista, præcessit, quia facta sunt, crescit. Verum tamen si eo modo quisque teneatur, vel etiam ligetur, ut hæc de suis membris facere nequeat, non ideo non orat interior homo, et ante oculos Dei in secretissimo cubili compungitur, sternitur. Celebratio hujus officii ita currit, ut ostendatur quid illo in tempore actum sit circa passionem Domini et sepulturam ejus, et quomodo nos ad memoriam reducere debeamus, per obsequium nostrum, quod pro nobis factum est.

CAPUT XXIX.

De oratione Dominica.

Dicendum quare Dominica oratio dicatur excelsa voce, cum cæteræ secreto dicantur. Dicit Cyprinus in sermone de Oratione Dominica (*Serm. 6*): Ante omnia pacis doctor atque unitatis magister singularem noluit et privatim precem fieri. Non ut quis, cum precatur, pro se tantum precetur. Non dicimus. Pater meus, qui es in cælis, nec, Patrem meum da mihi hodie, nec dimitti sibi tantum unusquisque

debitum postulat, aut ut in tentationem non inducatur, atque a malo liberetur, pro se solo rogat. Publica est nobis et communis oratio, et quando oramus, non pro uno oramus, sed pro toto populo, quia totus populus unum sumus. Deus pacis et concordiae magister, qui docuit unitatem, sic orare unum pro omnibus voluit, quomodo in uno omnes ipse portavit. Hanc orationis legem servaverunt tres pueri in camino ignis inclusi, consonantes in prece, et spiritu consensionis concordēs. Declarat Scripturæ divinæ fides, et cum docet quomodo oraverint, tale dat exemplum quod imitari in precibus debeamus, ut tales esse possimus. *Tunc, inquit, illi tres quasi ex uno ore hymnum canebant, et benedicebant Deum* (Dan. iii). Loquebantur quasi ex uno ore, et ideo orantibus fuit impetrabilis et efficax sermo, quia promerebatur Deum pacifica, simplex et spiritalis oratio. Quæ oratio sic inchoatur: *Oremus præceptis salutaribus moniti et divina institutione formati, audemus dicere*. Præcepta salutaria dicimus evangelicam doctrinam; dicimus institutionem, traditionem quam ipse dignatus est tradere in conficiendo sacramento corporis et sanguinis. Unde idem qui supra in sermone de sacramento Domini calicis, Cæcilio (Cypr. l. ii, ep. 3): *Quanquam sciam, frater charissime, episcopos plurimos Dominicis ecclesiis in toto mundo divina dignatione præpositos, evangelicæ veritatis ac Dominicæ traditionis tenere rationem, nec ab eo quod Christus magister et præcepit et gessit humanam et novellam institutionem docere, et reliqua. Et iterum in eodem: Ab evangelicis autem præceptis omnino non recedendum esse, et eadem quæ magister docuit et fecit, discipulos quoque observare et facere debere. Ubi Cyprianus dicit, « evangelicæ veritatis », et in posterioribus, « ab evangelicis autem præceptis omnino non recedendum esse, » evangelicam doctrinam monstrat. Ubi dicit, « ac Dominicæ eruditionis tenere rationem, » et in sequentibus, « eadem quæ magister docuit et fecit, » Dominicam institutionem. Qua audacia intrandum sit ad orationem Dominicam, demonstratum est, id est, postquam præcepta salutaria, id est, evangelica mundaverint cor nostrum, et formaverint divina instituta, quæ dicimus in loco ubi scriptum est, *Accipiens panem in sanctas ac venerabiles manus suas, et reliqua, audemus intrare ad orationem Dominicam. Ubi notandum quod non est præsumptuose intrandum ad eum, sed cum reverentia et sereno corde. In recordatione septimæ diei, quando Christus quievit in sepulcro, agitur Dominica oratio, quæ septem petitiones continet, in quo septimo die laborabant apostoli tristitia ac metu Judæorum. Et, ni fallor, orabat ut liberarentur a malo, et consecuti sunt quod orabat resurrectione Domini. Orat et nunc sancta Ecclesia quasi in septima die, quando jam quiescentibus animabus sanctorum, instat jejunando, vigilando, orando, certando in charitate, ne abruptatur periculis hujus mundi a spe cælestium**

A gaudiorum. Quis est qui non deprecetur quandiu hic est in præsentis sæculo, ut liberetur a malo? Nec hoc negligenter curandum esse, ut ante participationem corporis et sanguinis Domini interveniat oratio, quæ nos purget a peccatis, ne indigne manducemus et bibamus corpus et sanguinem Domini. Quomodo compleatur oratio Dominica, in septima petitione, idem qui supra ostendit in libro de Oratione Dominica, dicens (Cypr., serm. 6): *Post ista omnia in consummatione orationis venit clausula, universas petitiones et preces nostras collecta brevitate concludens: in novissimo enim ponimus: Sed libera nos a malo, comprehendentes adversa cuncta quæ contra nos in hoc mundo molitur inimicus, a quibus potest esse firma tutela, si nos Deus liberet, si deprecantibus atque implorantibus openi suam præstet. Quando autem dicimus, libera nos a malo, nihil remanet quod ultra adhuc debeat postulari, quando semel protectionem Dei adversus malum petimus, qua impetrata, contra omnia quæ diabolus in mundum operatur, securi stamus et tuti. Quis enim de sæculo metus est cui Deus tutor est? Quid mirum, fratres dilectissimi, si oratio talis est quam Deus docuit, qui magisterio suo omnem precem nostram salutari sermone breviavit? Hoc jam per Isaiam prophetam fuerat ante prædictum cum plenam Spiritu sancto de Dei majestate ac pietate loqueretur: *Verbum consummans, inquit, et brevians in justitia, quoniam sermonem brevium faciet Deus in toto orbe terræ* (Isa. x). Quando dicit Cyprianus quod illa una petitione conclusa sit omnis oratio nostra, id est, *Sed libera nos a malo*, in eo possumus intelligere posse significari per finem orationis finem nostræ persecutionis. Sequens oratio expositio est novissimæ petitionis. Illa dicit, *Sed libera nos a malo*, ista dicit a quibus malis, scilicet præteritis, præsentibus, et futuris, et ut non sit domus vacans, precatur pax a Deo intercedentibus sanctis. Igitur subditur: *Et da pacem in diebus nostris*. Nulla pax tutior quam obedire Domini præceptis, declinare a malo, et facere bonum. Inde dicit Propheta: *Declina a malo, et fac bonum* (Ps. xxxvi). E: Apostolus: *Odientes malum, adhærentes bono* (Rom. xii). Replet in sequentibus eandem orationem. Non se confidit suis meritis hoc ipse impetrare apud Deum. Quapropter dicit, *ut ope misericordiæ tuæ adjuti; ac deinde subdit apertius, a quibus malis precetur erui, videlicet, ut a peccato simus liberi, et quam pacem precetur, subdit iterum, et ab omni perturbatione securi. Quod non potest fieri, nisi studeatur virtutibus. Ut diximus, nihil aliud continet sequens, nisi ut exponat memoratam petitionem. Possunt tres articuli præsentis orationis coaptari tempori triduanæ sepulture Domini. Ac ideo hoc solum de missa posse intelligi celebrari in Parasceve pro tribus continentibus diebus sepulture.**

CAPUT XXX

De presentatione subdiaconorum, ut suscipiant corpus Domini de altari.

Hoc officium ad memoriam ducit devotissimas mulieres, quæ seipsas præsentaverunt in exsequiis sepulture Domini. Præsentantibus se sanctis mulieribus ad sepulcrum Domini, inveniunt spiritum rediisse ad corpus, et angelorum visionem circa sepulcrum, ac annuntiant apostolis quæ viderunt. De quo utilem admonitionem dat Beda in tractatu super Lucam: Quomodo, inquit, positò in sepulcro corpore Salvatoris, angeli astitisse leguntur, ita etiam celebrandis ejusdem sanctissimi corporis mysteriis, tempore consecrationis assistere sunt credendi, monente Apostolo, mulieres velamen habere propter angelos (I Cor. xi). Cum timerent autem et declinarent vultum in terram, dixerunt ad illas: *Quid queritis viventem cum mortuis? Non est hic, surrexit (Marc. xvi).* Nolite, inquiunt, cum mortuis, hoc est, in monumento, quæ locus utique est proprie mortuorum, quærere eum qui ad vitam jam resurrexit a mortuis. Et nos, exemplo devotarum Deo feminarum, quoties ecclesiam intramus, mysteriis cœlestibus appropinquamus, sive propter angelicæ præsentiam virtutis, seu propter reverentiam sacræ oblationis, cum omni humilitate et timore debemus ingredi. Ad conspectum quidem angelorum vultum declinamus in terram, cum supernorum civium, quæ sunt gaudia æterna, contemplantes, humiliter nos cinerem esse terramque recolimus. Post hæc præsentat se subdiaconus cum patena sua ad sepulcrum Domini, quam accepit a subdiacono sequente, qui ad memoriam, ut supra diximus, reducit sanctarum feminarum studiosissimum affectum circa sepulcrum Domini. Non est mirandum si sanctæ femine jungantur in officio diaconis, cum Paulus eas conjungat in ordinatione eis; scribit ad Timotheum post ordinationem diaconi: *Mulieres similiter pudicas, et reliqua (I Tim. iii).* In omni admonitione ordinationis, vult eas similes esse diaconis. Qua de causa sint sejunctæ a consortio diaconorum, cum Paulus eas conjungat ordinationi illorum, et subdiaconi succedant, de quibus nihil dixit Paulus, norunt qui caste vivere. Nam et in choro apostolorum legimus fuisse feminas. Unde Paulus ad Corinthios, *Nunquid non habemus potestatem mulieres circumducendi, sicut et cæteri apostoli, et fratres Domini, et Cephas (I Cor. ix)?* Postquam sacerdos dicit, *Pax Domini sit semper vobiscum,* ponuntur oblatæ in patena. Postquam enim Christus sua salutatione lætificavit corda discipulorum, vota feminarum completa sunt, percepto gaudio resurrectionis.

CAPUT XXXI.

De immissione panis in vinum.

Inmissionem panis in vinum cerno apud quosdam varie actitari, ita ut aliqui primo mittant de sancta in calicem, et postea dicant, *Pax Domini;* e contra aliqui reservent immissionem, usque dum max celebrata sit, et fractio panis. Ac ideo studet

A parvitas mea ut verba libelli Romani de eadem reponeam, et quod a Domino impetrare potero, ut opinor, in indagine memoratæ rei promam. Dicit libellus memoratus: « Cum dixerit: *Pax Domini sit semper vobiscum,* mittit in calicem de sancta. » Uterque, non frustra. Corporalis vita ex sanguine constat et carne. Quandiu hæc duo vigent in homine, spiritus adest. In isto officio monstratur, sanguinem fusum pro nostra anima, et carnem mortuam pro nostro corpore redire ad propriam substantiam, atque spiritu vivificante vegetari hominem novum, ut ultra non moriatur, qui pro nobis mortuus fuit et resurrexit. Crux quæ formatur super calicem particula oblatæ, ipsum nobis corpus ante oculos præscribit quod pro nobis crucifixum est. Ideo tangit quatuor latera calicis, quia per illud hominum genus quatuor climatum ad unitatem unius corporis accessit, et ad pacem catholicæ Ecclesiæ. Talia verba sacerdos hoc agendo profert: *Fiat commixtio corporis et sanguinis Domini accipientibus nobis in vitam æternam.* Quæ verba precantur ut fiat corpus Domini præsens oblatio per resurrectionem, per quam veneranda et æterna pax data est, non solum in terra, sed etiam in cœlo. Tunc cessaverunt murmurare operarii vineæ horæ primæ, tertiæ, et sextæ, tunc data est pax quam promiserunt angeli in sanctissima nocte dicentes, *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Eandem sacerdos nunc ad memoriam revocat, dicens: *Pax Domini sit semper vobiscum.* Eandem populus insequitur per basia blanda. Æstimo, secunum hunc sensum, quod non erret si quis primo sancta ponat in calicem, et dein dixerit, *Pax Domini sit semper vobiscum,* s'ivo magisterio didascalorum. Sequitur in libello memorato: « Sed archidiaconus pacem dat episcopo prior, deinde cæteri per ordinem, et populus. Tunc pontifex rumpit oblatam ex latere dextro, et particulam quam rumpit super altare relinquit, reliquas vero oblationes ponit in patenam, quam tenet diaconus. » Et post pauca: « Tunc acolythi vadunt dextera lævaque per episcopos circa altare: reliqui descendunt ad presbyteros, ut frangant hostias. Patena præcedit juxta sedem, ferentibus eam duobus subdiaconibus regionariis ad diaconos, ut frangant. » Et iterum post aliqua: « Expleta confractione, diaconus minor, levata de subdiacono patena, fert ad sedem ut communicet pontifex; qui dum communicaverit de ipsa, quam momorderat, ponit inter manus archidiaconi in calicem. » Si hoc ita agitur in Romana Ecclesia ab illis potest addisci quid significet bis positus panis in calicem. Non enim vacat a mysterio quidquid in eo officio agitur juxta constitutionem Patrum. Quid nobis videtur posse significare immissio panis in vinum, et pax populo porrecta per vocem sacerdotis, magistris obtulimus ad dilucidandum.

CAPUT XXXII.

De Pacis osculo.

Contentum me oportet esse de pace in eo quod

Innocentius de ea scribit ad Decentium episcopum in Decretalibus primo capitulo (*Grat., dist. xi, cap. Si, et de Consec., dist. cap. Pacem*), propter auctoritatem tantū viri: Pacem igitur asseris ante confecta mysteria quosdam populis imperare, vel sibi invicem sacerdotes tradere, cum post omnia, quæ aperire non debeo, pax sit necessaria indicenda, per quam constet populum ad omnia quæ in mysteriis aguntur, atque in ecclesia celebrantur, præbuisse consensum, ac finita esse pacis concludentis signaculo demonstrantur. Interrogatus sum ab aliquibus quare non invicem porrigant sibi oscula viri et feminæ in officio misse? Quibus quamvis tunc non responderem, respondendum nunc fore arbitror. Carnales amplexus, quibus junguntur sæpissime viri et feminæ, vitandi sunt in ecclesiæ conventu. Ac ideo sequestrantur viri et feminæ in ecclesia, non solum ab osculo carnali, sed etiam situ locali. Ab his personis dantur oscula mutua in ecclesia, qui nullam titillationem libidinosæ suggestionis cogunt excitare.

CAPUT XXXIII.

De Agnus Dei.

Sergius papa constituit ut *Agnus Dei* cantaretur, sicut scriptum est in Gestis pontificalibus. Hic statuit ut tempore confectionis Dominici corporis *Agnus Dei* a clero et populo decantetur. Deprecatio est pro populo, qui sumpturus est corpus Domini, ut misericordia innocentis agni, peccata subitanea et irruentia auferantur, scilicet cogitationum verborumque, et sicut passione sua totius mundi tulit offensam, ita et nunc Ecclesiæ, quæ eum susceptura est per Eucharistiam. Antiphona sequens, id est, vox reciproca, jura fraternitatis ostendit, ut unusquisque alterius utilitati studeat, et provocare curet ad gaudia resurrectionis. Quem typum gesserunt illi duo qui Dominum cognoverunt in fractione panis, et illico perrexerunt Hierusalem, et invenerunt congregatos undecim, et eos qui cum ipsis erant dicentes, *Quia surrexit Dominus vere, et apparuit Simoni: et ipsi narrabant quæ erant gesta in via, et quomodo cognoverunt eum, in fractione panis* (*Luc. xxiv*). Illi namque cantaverunt antiphonam, vicissim narrando de resurrectione Domini.

CAPUT XXXIV.

De Eucharistia.

Eucharistia sumenda est post osculum pacis. Sicut unus panis sumus in Christo, sic et unum cor debemus habere. Ipsa unitas ut teneatur, admoventur per oscula pacis. Unde Beda in tractatu super Lucam: Ne quisquam se Christum agnovisse arbitretur, si ejus corporis particeps non est, id est, Ecclesiæ. Cujus unitatem in sacramento panis commendat Apostolus, dicens: *Unus panis, unum corpus multi sumus* (*I Cor. x*). Per Eucharistiam Christus in nobis manet, et nos in illo per assumptum hominem. Ipse est Deus pacis, per quem pacata sunt cœlestia et terrestria. Sunt autem intra sanctam Ecclesiam qui raro communicant, et qui quotidie;

A utrisque dat aptum consilium S. Augustinus ad inquisitionem Januarii de eadem re (*Ep. 118*): Rectius, inquit, inter eos fortasse quispiam dirimit litem, qui monet ut præcipue in Christi pace permaneant. (*De consecr. dist. 2, c. Quotidie*.) Faciãt autem unusquisque quod secundum fidem suam pie credit esse faciendum. Neuter enim eorum exhorreat corpus et sanguinem Domini, sed saluberrimum sacramentum certatim honorare contendat. Neque enim litigaverunt inter se, aut quisquam eorum se alteri præposuit, Zachæus et ille centurio (*Luc. xix*), cum alter eorum gaudens in domum suam suscepit Dominum, alter dixerit, *Non sum dignus ut sub tectum meum intres* (*Matth. viii*). Ambo Salvatorem honorificantes diverso et quasi contrario modo, ambo peccatis miseri, ambo misericordiam consecuti. Idem exponit Apostoli dictum, *Qui enim manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit* (*I Cor. xi*). In sequentibus ita: Inde etenim Apostolus indigne dicit acceptum ab eis qui hoc non discerniant a cæteris cibis veneratione singulariter debita. Continuo quippe, cum dixisset, *judicium sibi manducat et bibit*, addidit ut diceret, *non dijudicans corpus Domini*. Ut a jejuniis suscipiatur, idem dicit in eodem libro: Namque Salvator quo vehementius commendaret mysterii illius altitudinem, ultimum hoc voluit infigere cordibus et memoriæ discipulorum a quibus ad passionem digressurus erat. Et ideo non præcepit quo deinceps ordine sumeretur, ut apostolis, per quos ecclesias dispositurus erat, servaret hunc locum. Nam si hoc ille monuisset, ut post cibos alios semper acciperetur, credo quod eum morem nemo variasset †. Ex quo tempore debeat se sanctificare homo ad perceptionem tantū muneris, vetus historia docet. Dicit in Exodo Dominus Moysi: *Vade ad populum, et sanctifica illos hodie et cras laventque vestimenta sua, et sint parati ad diem tertium. In die enim tertio descendet Dominus coram omni plebe super montem Sina* (*Exod. xix*). Eodem numero David se et omnes pueros suos sanctificatum dixit, ut comedat panes propositionis. Ita scriptum est in libro Samuelis: *Dixit Abimelech sacerdos, Non habeo panes laicos ad manum, sed tantum panem sanctum; si mundi sunt pueri, maxime a mulieribus. Et respondit David sacerdoti, et dixit ei: Et quidem si de mulieribus agitur continuimus nos ab heri et nudius tertius, quando egrediebamur, et fuerunt vasa puerorum sancta: porro via hæc polluta est, sed et ipsa hodie sanctificabitur in vasis. Dedit ergo ei sacerdos sanctificatum panem* (*I Reg. xxi*).

CAPUT XXXV.

De parte oblatæ quæ remanet in altari.

Triforme est corpus Christi, eorum scilicet qui gustaverunt mortem et morituri sunt. Primum videlicet, sanctum et immaculatum, quod assumptum est ex Maria virgine; alterum, quod ambulat in terra; tertium, quod jacet in sepulchris. Per particulam oblatæ immixtæ in calicem ostenditur Christi corpus, quod jam resurrexit a mortuis; per

comestam a sacerdote vel a populo, ambulans adhuc A super terram, per relictam in altari, jacens in sepulcris. Idem corpus oblatam ducit secum ad sepulcrum, et vocat illam sancta Ecclesia viaticum morientis, ut ostendatur non eos debere qui in Christo moriuntur deputari mortuos, sed dormientes. Unde et locus sepulcrorum Græce vocatur *κοιμητήριον*, id est, dormitorium. Unde et Paulus ad Corinthios : *Mulier alligata est legi, quanto tempore vir ejus vivit ; quod si dormierit vir ejus, liberata est (I Cor. vii)*. Remanetque in altari ipsa particula usque ad finem missæ, quia usque in finem sæculi corpora sanctorum quiescent in sepulcris. Munditiam mentis docet corporale quod remanet in altari post Domini resurrectionem, cui debet unusquisque semper studere accipiens corpus Domini, sed præcipue in fine. B

CAPUT XXXVI.

De ultima benedictione.

Etenim Dominus ante ascensionem in cælos duxit discipulos in Bethaniam, ibique benedixit eos, et ascendit in cælum (*Luc. ult.*). Hunc morem tenet sacerdos, ut post omnia sacramenta consummata, benedicat populo, atque salutet. Deinde revertitur ad orientem, ut se commendet Domini ascensionis. Dicitque diaconus : *Ite, missa est*. Singularis etenim legatio Christus missa est pro nobis ad Patrem, habens indicia suæ secum passionis. Primo, ut per hæc discipulis fidem suæ resurrectionis astruat ; deinde, ut Patri pro nobis supplicans, quale genus mortis pro mortalium vita pertulerit, semper ostendat ; tertio, ut sua morte redemptis, C quam misericorditer sint adjuti, propositis semper ejusdem mortis innovet indicia : ideoque misericordias Domini in æternum cantare non cessent : sed dicant qui redempti sunt a Domino, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus (*Psal. cxvii*). Postremo, ut etiam perfidis in judicio quam juste damnentur, ostensæ inter alia flagitia etiam vulnere, quæ ab eis suscepit, cicatrices denuntient. De qua legatione dicit Joannes apostolus : *Sed et si quis peccaverit, advocatum habemus apud patrem Jesum Christum justum (I Joan. ii)*. Ipse Joannes certe vir justus erat et magnus, qui de pectore Domini mysteriorum secreta bibeat : Non tamen dixit, advocatum me habetis apud patrem, sed advocatum, D inquit, habemus : et habemus dixit, non habetis : maluit se ponere in numero peccatorum, ut haberet advocatum Christum, quam ponere se pro Christo advocatum, et inveniri inter damnandos superbos. Nec tamen dicendum, quia episcopi vel præpositi non petant pro populo. Orat enim apostolus pro plebe, orat plebs pro Apostolo, qui dicit : *Orantes simul et pro nobis, ut Deus aperiat nobis ostium verbi (Col. i et iv)*. Et pro Petro orabat Ecclesia (*Act. xii*), cum esset in vinculis Petrus, et exaudita est. Quomodo et Petrus pro Ecclesia, quia omnia pro invicem membra orant. Caput pro omnibus interpellat, de quo scriptum est : *Qui est ad dexteram Dei, qui et interpellat pro nobis (Rom. viii)*.

Unigenito enim filio pro homine interpellare, est apud coæternum patrem seipsum hominem demonstrare, eique pro humana natura rogasse, est eandem naturam in divinitatis suæ celsitudinem suscipisse. Interpellat igitur pro nobis Dominus, non voce, sed miseratione. O utinam quando audivimus a diacono : *Ite missa est*, mens nostra ad illam patriam tendat, quo caput nostrum præcessit, ut ibi simus desiderio, ubi desideratus cunctis gentibus nos exspectat cum suo trophæo, quatenus sic desiderando, aliquando ad eum pervenire possimus, qui ita Patrem supplicat pro nobis : *Volo, pater, ut ubi ego sum, tibi sit et minister meus (Joan. xvii)*. Solet vulgus indoctum requirere, a quo loco totius officii missa inchoetur, ut si forte ad totum non occurrerit, possit scire quibus officiis se præsentare debeat sine retractatione. Nobis videtur missa vocari ab eo loco, quo incipit sacerdos sacrificium offerre Deo, usque ad ultimam benedictionem, id est, ab Offerenda usque ad, *Ite, missa est*. A tempore sacrificii Isidorus officium missæ deputat, inquit in libro Etymologiarum : Missa tempore sacrificii est quando catechumeni mittuntur foras clamante levita : Si quis catechumenus remansit, exeat foras. Et inde missa, quia sacramentis altaris interesse non possunt, qui nondum regenerati noscuntur. Consuetudo nostra tenet, ut catechumenos repellamus ante Evangelium. Non mihi videtur ex ratione incumbere, cum procul dubio prædicatoribus gentium præceptum sit, ut Evangelium eis prædicent : sed sacrificio omnino interesse non possunt, nisi renati, quia neque pro eis rogatur a sacerdote in consecratione corporis Domini, neque confectum illis porrigitur. Sic orat sacerdos pro circumstantibus : *Memento, Domine, famulorum famularumque tuarum, et omnium astantium, quorum tibi fides cognita est, et nota devotio*. Nondum renati, infideles vocantur, non fideles. Igitur non possumus animadvertere pro illis constitutam esse orationem in officio confectionis corporis Christi. Quapropter merito eo tempore recedunt, quo sacrificium celebratur.

CAPUT XXXVII.

De ulteriore ultima benedictione.

Est ultima benedictio, de qua nunc agimus, quam potissimum frequentamus tempore quadragesimali. hoc est, post illam ultimam continuatam, in qua spiritalis refectio commendatur, restat hæc ulterior. de qua nunc, ut diximus, agitur, in qua milites Christi commendantur pugnae contra antiquum hostem. Si omni tempore necesse est paratum esse bellicosum adversus insidias sive impetus inimicorum : quanto magis in procinctu ? Quadragesimali tempore scit adversarius noster a sancta Ecclesia singulare certamen commissum esse contra se, ac ideo instat fortius ad rapiendum atque prosternendum, si forte aliquem invenerit negligentem. Sacerdos noster, ut prudens agonotheta et puginator, quantum in majore periculo videt milites fore, ten-

tum munuit eos amplius sua benedictione. Arma nostra contra diabolium, sunt humilitas et cæteræ virtutes. Vult sacerdos noster, ut nostris armis vestiti simus : propterea jubet per ministrum ut humiliemus capita nostra Deo, et ita tandem infundit super milites protectionem benedictionis suæ. Benedictio sacerdotis morem antiquum tenet, ut in novissimo porrigatur. Jacob patriarcha in novissimo vitæ suæ benedixit filiis suis. Scriptum est in Genesi : *Benedixit singulis benedictionibus propriis, et præcepit eis, dicens : Ego congregor ad populum meum : sepelite me cum patribus meis* (Gen. XLIX). Et iterum : *Finitisque mandatis, quibus filios instituebat, collegit pedes suos super lectum, et obiit* (*Ibid.*). Similiter scriptum est de Moyse in libro Deuteronomii : *Hæc benedictio qua benedixit Moyses homo Dei filiis Israel ante mortem suam* (Deut. xxxiii). Denique et ipse Dominus Salvator, ut superius prætulimus, ante ascensionem suam in cælum, benedixit discipulis suis (Luc. xxiv). Et ut cætera, præmittam sanctorum patrum exempla, causa compendii breviter dico : Quando familiarem affatum, habemus cum servis Dei more religionis nostræ, antequam separemur ab illis, in ultimo benedictionem petimus.

CAPUT XXXVIII.

De missa in festivitate sancti Joannis Baptistæ mane prima.

Beatus Joannes Baptista legitur in Evangelio Lucae repletus esse Spiritu sancto ex utero matris (Luc. 1). Quapropter in exordio lucis diei quasi in exordio nativitatis sacrificium Deo offertur in honore ejus ad laudem Creatoris qui illum dignatus est honorare ex utero matris. Ideo autem tres missæ celebrantur in festivitate beati Joannis, quia tribus insignibus triumphis excellenter refulsit. Ad hoc enim venit ut viam Domino præpararet exemplo suæ conversationis. Qui triumphus celebratur in vigilia ejus. Per baptismi ministerium claruit insignis : hujus ministerii triumphus recolitur in prima missa : Nazaræus vero permansit ex utero matris : hoc donum recolitur secunda missa in die.

CAPUT XXXIX.

De offerenda, Vir erat in terra.

Interim occurrit mihi repetitio verborum, quæ est in versibus offertorii, *Vir erat* ; nolui præmittere quod sensi de illa, quamvis ordo rerum teneat post descriptionem nativitatis sancti Joannis, nativitatem Christi scribere. In offertorio non est repetitio verborum, in versibus est. Verba historici continentur in offertorio : verba Job ægroti et dolentis continentur in versibus. Ægrotus cujus anhelitus non est sanus, neque fortis, solet verba imperfecta sæpius repetere. Officii auctor, ut effectanter nobis ad memoriam reduceret ægrotantem Job, repetivit sæpius verba more ægrotantium. In offertorio ut dixi, non sunt verba repetita, quia historicus scribens historiam, non ægrotabat.

CAPUT XI.

De adventu Domini.

In antiquis libris Missalium et Lectionariorum reperitur scriptum, Hebdomada quinta ante Natalem Domini. Totidem enim lectiones habentur in Lectionario, et totidem Evangelia a tempore memorato per dies Dominicos usque ad Nativitatem Domini. Antiphonarius habet tria officia diurna, et quartum in die Dominico, qui vacat post lectiones duodecim : Nocturna vero quatuor, ut superius dixi, per dies Dominicos. Auctor lectionarii excitat fidem nostram ad recolendum Domini nostri Jesu Christi venturi in mundum præconium per quinque ætates mundi. Auctor Missalis, qui vocatur Gregorialis, et Antiphonarii, nos tangit, ut recolamus nativitatem Domini celebratam per tres ordines librorum, scilicet legis, Prophetarum, et Psalmorum, necnon et per quartum, id est, principium Evangelii, in quo narratur Gabriel archangelus missus ad Zachariam, videlicet nuntius nativitatis præcursoris Domini, verum etiam et prophetia Zachariæ de adventu Domini, et Gabriel missus ad Mariam Virginem, narrans ei conceptionem Salvatoris nostri et cætera talia usque ad nativitatem. Nempe et ipsa quarta hebdomada, hoc est, quæ proxima est ante Nativitatem Domini, sive in qua celebratur, singularis est, et habet in matutinali officio per quamque feriam antiphonas proprias in Psalmis. Et alio modo : actor Lectionarii docet nos, quam fortis sit Dominus qui venturus est ad nos, et intraturus domum nostram, ut in ea habitet, quam solemus sordidare quinque sensibus nostris. Illices formæ intrant per oculos : suspicio mala de fratre, per aures : odor libidinosus per nares : per os ingluvies polluit, per tactum crudelitas. In sordibus non vult habitare rex venturus : nisi ita purgetur hospitium, ut nec saltem pulvis talium phantasmatum remaneat non dignabitur hospes venturus in illud intrare. Ideo scribit auctor quinque lectiones quinque hebdomadarum, ut nos hortetur circumcidere quinque sensus nostros ab omni vitio, et parare mansionem dignam Regi, et Domino, atque vero Prophete. De ipso rege dicit prima lectio : *Ecce dies venient, dicit Dominus, et suscitabo David germen justum, et regnabit rex, et sapiens erit.* Et iterum de Domino : *Et hoc est nomen quod vocabunt eum, Dominus justus noster.* Et iterum in Evangelio de Propheta, *Quia hic est vere propheta, qui venturus est in mundum.* Auctor Missalis sive Antiphonarii, eamdem præparationem hortatur nos facere per quatuor hebdomadas. Sicut enim homo internunciis quinque sensibus ad animam bene aut male operatur, ita per quatuor elementa aut ruit ad mala corporalia, aut surgit ad bona. Quapropter, ut dixi, hortatur nos auctor memoratus, ut si usque modo torpuiimus negligentia, dehinc surgamus ad mundandam domum nostram ut qui non excitatus est in quinta hebdomada, saltem surgat in quarta. Ipsum enim sonat lectio, quæ legitur in quarta hebdomada :

Scimus quia hora est jam nos de somno surgere, et A reliqua. Non dubito propterea, cantorem in memorata hebdomada cum tuba sua exaltare vocem, *Ad te levavi animam meam*, ut excitet eos qui in quinta hebdomada sopore negligentiae oppressi sunt. Quomodo domum nostram præparare debeamus, in sequentibus memorata lectio monstrat: *Non in comessationibus et ebrietatibus, non in cubilibus et impudiciis, non in contentione et æmulatione, sed induimini Dominum Jesum Christum*. Eandem præparationem inculcat in aures nostras Sacramentarium: *Suscipiamus, inquit, Domine, misericordiam tuam in medio templi tui, ut reparationis nostræ ventura solemnia congruis honoribus præcedamus*. Si quis voluerit nostra dicta infringere, quasi non sint quatuor hebdomadæ plene a memorata Domini usque in Nativitatem Domini, videtur mihi ignarus esse regulæ sanctæ Scripturæ, quæ a parte totum solet implere. Vidi tempore prisco, *Gloria in excelsis Deo*, prætermitti in diebus Adventus Domini, et in aliquibus locis dalmaticas. Habet enim et istud aliquid rationis, ad insinuandum tempus Veteris Testamenti. Nulli dubium quin major gloria sit in Ecclesia Dei tempore Novi Testamenti, quam fore Veteris. Et alio modo: Quidquid enim raro fit, pretiosius fit cum fit. Unde scribitur in libro Samuelis: *Puer Samuel ministrabat ante Dominum coram Heli, et sermo Domini erat pretiosus*. Ideo dicitur pretiosus, quia illo in tempore erat rarus. Unde Hieronymus ad Evagrium in epistola sua: Omne quod rarum est, plus appetitur. Pulegium apud Indos pipere pretiosius est. Ac ideo quando intermittitur *Gloria in excelsis Deo*, sive alia claritas sacri ordinis ad tempus, multo avidius sumitur quando redditur; et clarius inanimis devotorum resplendet, quando ab æruginosis reparatur. Quasi novum canticum redditur, *Gloria in excelsis Deo*, in nocte Nativitatis Domini, ut eo magis ad memoriam nobis reducatur, tunc primum celebratum esse eundem cantum *Hymnis Angelorum*.

CAPUT XLI.

De Nativitate Domini.

Missam, quam celebramus in nocte Nativitatis Domini, Telesphorus apostolicus constituit. Ita scriptum est in Gestis episcopalibus: Constituit ut natali Domini noctu missæ celebrarentur. Ut opinor, propter recordationem angelorum, qui nocte illa cecinerunt, *Gloria in excelsis Deo*. In eadem Nativitate statuit auctor officii Missam celebrari mane secundam. Quod superius prætulimus de nativitate Joannis, quæ habet missam in initio lucis, hoc et in ista retinemus, quamvis multum distet inter servum et Dominum. Nemo dubitat quod homo Christus Jesus postquam cœpit homo esse, semper Deus mansit. Unde dicit Cyrillus Alexandria episcopus in epistola ad Nestorium episcopum Constantinopolitanæ urbis: Non enim prius homo communis ex saucta est genitus virgine, et sic postea Verbum

supervenit in eo: sed ex ipsa vulva unius, nativitatem carnalem creditur et dicitur pertulisse.

CAPUT XLII.

De consueto tempore missæ.

Memoratus papa Telesphorus scripsit, quo tempore primo die liceret missam celebrare. Legitur in Gestis episcopalibus dixisse memoratum papam, ut ante horæ tertiæ cursum nullus præsumeret missas celebrare, qua hora Dominus noster ascendit in crucem. Si enim propterea aptum est, juxta memoratum papam, tempus horæ tertiæ celebrationi missæ, quia in eo legitur secundum Marcum crucem Christum ascendisse: et nos possumus convenienter dicere, aptum esse tempus horæ sextæ, quo secundum Matthæum crucem ascendit: sed et tempus horæ nonæ, quando emisit spiritum: Hæc tria tempora sacrata sunt Christi fixatione linguis Judæorum et ligno. Hi qui ante horam tertiam, sive post horam nonam necessario offerunt sacrificium Deo amore divino infecti, ut non prætereant dies sine illorum sacrificio, ut reor, non hoc agunt, quasi proterve contra instituta apostolica: sed habent causam seriam, qua excusare probabiliter se possint, ut Dominus, discipulos defendit reprehensos a Judæis, quando volebant spicas, quasi hoc facerent quod non licebat in sabbatis, exemplo David, quando necessitate famis, ingressus est legem, ut manducaret panes consecratos. Fames utique in causa fuit, ut probabili excusatione transgredereetur legem David. Huic rei aliquid simile scribit Innocentius papa, cap. 55. Ergo quod necessitas pro remedio reperit, cessante necessitate, debet utique cessare pariter quod urgebat: quia alius est ordo legitimus, alia usurpatio, quam ad præsens fieri tempus impellit. Namque vidi Leonem apostolicum diluculo intrare ad Missam, nescio utrum causa necessitatis intercedente hoc ageret, an sola potestate. Quod legimus in gestis pontificalibus, hoc scripsimus. Fulget enim potestas ratione decorata. Protulit enim Telesphorus memoratus rationem de hora missæ, qua de re sponte incumbimus sæ auctoritati.

CAPUT XLIII.

De ὑπαντί.

D Scriptum est in gestis pontificalibus quod Sergius papa præciperet Litanias fieri in die præsentationis Domini in templo. Ita enim scriptum est: Ut diebus annuntiationis Domini dormitionis, et nativitatis sanctæ Dei genitricis Mariæ, et sancti Simeonis, quod ὑπαντί dicitur Græce, cum litaniam exeant a sancto Adriano, et ad Sanctam Mariam populus occurrat. De qua festivitate dicit Beda sacerdos et doctor eximius in libro de Temporibus: Secundum mensem Numa dicavit Februo, id est, Plutoni, qui lustrationum potens credebatur, lustrarique eo mense civitatem necesse erat, quo statuit ut jura diis Manibus solverentur. Sed hanc lustrandi consuetudinem bene mutavit Christiana re-

ligio, cum in mense eodem piæ sanctæ Mariæ plebs A
universa cum sacerdotibus ac ministris hymnis modu-
latae vocis per ecclesias, perque congrua urbis
loca procedit, datosque a pontifice cereos manibus
gestat ardentes, et auquescens bona consuetudine,
idipsum in cæteris quoque ejusdem matris et per-
petuæ virginis festivitibus agere didicit, non uti-
que in lustrationem terrestri imperii quinquennem,
sed perennem regni cœlestis memoriam, quando,
juxta parabolam virginum prudentum, omnes electi,
lucentibus bonorum actuum lampadibus, obviam
sponso ac regi suo venientes, mox cum eo ad nup-
tias supernæ civitatis intrabunt.

CAPUT XLIV.

De missa pro mortuis.

Missa pro mortuis in hoc differt a consueta missa, B
quod sine *Gloria* et *Alleluia* et pacis osculo celebra-
tur. *Gloria* et *Alleluia* suavitate et lætittam nostris
mentibus inculcant. Quid cogitem ex hoc dicere,
verbis Origenis explicabo. Scribit enim idem in
homilia 5 Levitici libri : Sacrificium vero pro pec-
cato non fit ex oleo. Dicit enim, Non superponit
ei oleum cum jam pro peccato est. Quod ergo pro
peccato est, nec oleum lætitiæ ei, nec thus suavita-
tis imponitur †. Nulli dubium quin mors sit vindi-
cta primi peccati, ac ideo sine *Gloria* et *Alleluia* ce-
lebratur, quasi sine oleo et thure. Notandum est
etiam quod officium pro mortuis ad imitationem
agitur officiorum quæ aguntur in morte Domini.
Jam prætulimus, quod novimus, quare in officiis C
passionis Domini pacis osculum non debemus; hic
nescimus aliud proferre, nisi quod ibi prælibavi-
mus, quoniam ibi non agitur osculum pacis, nec hic
agitur. Recordatio mortuorum nuncupative agitur
ante, *Nobis quoque peccatoribus*. Ibi finitur memo-
ria mortis Domini, et inchoatur mors nostra, per
confessionem peccatorum. Ac ideo merito ibi agitur
memoria transeuntium qui in Domino moriuntur.
Christus enim præcessit eos, nos sequimur. Solemus
eorum memorias generaliter celebrare tertia, ac
septima, et tricesima die. Unde talem habemus au-
toritatem in Veteri Testamento. Scriptum est
in libro Numerorum, capitulo quadragesimo septi-
mo : *Qui tetigerit cadaver hominis, et propter hoc* D
fuert immundus, septem dies aspergetur ex hac aqua,
die tertia et septima, et sic mundabitur (Num. xix).
In celebratione triginta dierum suffulti sumus Moy-
sis et Aaron celebratione. Ita scriptum est in eo-
dem libro, capitulo primo : *Omnis enim multitudo*
videns occubuisse Aaron, flevit super eum triginta
diebus per cunctas familias suas (Num. xx). Et ite-
rum de Moyse in Deuteronomio, capitulo trigesimo
quarto : *Fleveruntque super eum filii Israel in cam-*
pestribus Moab triginta diebus (Deut. xxxiv). Im-
mundus propter cadaver hominis pollutam animam
significat mortuis operibus. Purgatio mortui homi-
nis per sacrificium sacerdotis tertia die et septima
congruit naturæ humanæ. Constat homo ex anima et
corpore. Anima tribus quasi quodammodo columnis

erigitur, ut diligat Deum ex toto corde, et ex tota
anima, et ex tota mente. Corpus vero quatuor no-
tissimis elementis subsistit. Peccatum animæ quæ
neglexit cultum Dei in cogitatione, in vita et intel-
lectu, humiliter confitendo offerimus Deo tertia die,
ut ab his peccatis purgetur. Similiter peccatum
quod per corpus gessit, cupimus purgare in quarto
die post tertium diem, id est septimo post mortem
suam. Duobus modis committitur peccatum, aut fa-
ciendo ea quæ non debuimus facere, aut omitendo
ea quæ debuimus facere. Usque ad septimum diem,
in quo numero designatur universitas, omnia pec-
cata quæ egit, et non debuit agere dessemus, et pro
his rogamus, seorsum pro anima, et seorsum pro
corpore : deinceps usque ad tricesimum : et pro
his quæ modo in superioribus memoravimus, et pro
illis quæ debuit facere et non fecit. Triginta enim
diebus completur mensis. Per mensem designatur
curriculus præsentis vitæ, ut ex statu lunæ facile
dignoscitur. Unde Gregorius in *Moralibus Job*, libro
octavo : Mensium quippe nomine dierum collectio
et summa signatur. Per diem ergo unaquæque actio
exprimi potest : per mensem autem actionum finis
innuitur. Quando studemus ut opera amicorum no-
strorum sint plena coram Deo, triginta diebus pro
eis sacrificamus. Non opinor ut aliquis velit dicere
quod non liceat nobis orare quotidie et sacrificare
Deo pro mortuis. Sed quod agitur in tertia, et sep-
tima, et tricesima die, publice agitur, et generaliter
ab omnibus amicis, ac convenitur simul ad hoc
in precibus missarum, atque eleemosynis et cæteris
bonis studiis. Legimus in *Historia Anglorum* quem-
dam presbyterum opinatum esse de fratre suo quod
mortuus esset in prælio, qui tamen non erat mor-
tuus, sed vulneratus et vinculatus. Mox memoratus
presbyter non expectavit tertium diem, neque sep-
timum, neque trigesimum, sed frequentissime ce-
lebravit pro eo missas. Tempore missæ quotidie so-
luta sunt vincula vulnerati. Scriptum est volumine
memorato, libri quarti capite vicesimo quarto :
Cumque vidisset qui emerat eum se vinculis non po-
tuisse cohibere, donavit ei facultatem redeundi, si
posset. A tertia autem hora, quando missæ fieri
solebant, sæpissime vincula solvebantur. At ille ju-
rejurando promisit ut rediret, vel pecuniam illi pro
se mittere. Et post pauca : Qui post hæc in patriam
reversus, atque ad suum fratrem perveniens, repli-
cavit ex ordine cuncta quæ sibi adversa, quæve in
adversis solatia provenissent. Cognovitque rever-
tente eo, illis maxime temporibus sua fuisse vincula
soluta, quibus pro se missarum fuerant celebrata
solemnia. Solet vulgus requirere si pro omnibus
Christianis licitum sit missam celebrare. Quibus
Augustinus respondet in libro *Enchiridion* (cap.
110) : Neque negandum est defunctorum animas
pietate suorum viventium posse relevari, cum pro
illis sacrificium mediatori offertur, vel eleemosynæ
in ecclesia fiunt : sed eis hæc prosunt, qui cum
viverent, hæc sibi ut postea possint prodesse, me-

ruerunt. Est enim quidam vivendi modus, nec tam bonus, ut non requirat ista post mortem, nec tam malus, ut ei non prosint ista post mortem. Est vero talis in bono, ut is hæc non requirat; et est rursus talis in malo, ut nec his valeat, cum hæc vita transierit, adjuvari. Quocirca hic omne meritum comparatur, quo possit post hanc vitam relevari quispiam vel gravari. Et paulo post: Cum de sacrificio sive altaribus, sive quarumcunque elemosynarum probaptizatis defunctis omnibus offerantur, provalde bonis, gratiarum actiones sunt; pro non valde malis, propitiations sunt; pro valde malis, etiamsi nulla sint adjumenta mortuorum, qualescunque viverum consolationes sunt. Quibus autem prosunt, aut ad hoc prosunt, ut sit plena remissio, aut certe ut eo tolerabilior fiat ipsa damnatio. Unde iterum ad Paulinum, de cura pro mortuis gerenda, libro secundo: Quævis non pro quibus fiunt, omnibus prosunt, sed eis tantum pro quibus, dum vivunt, comparatur ut prosint. Sed quia non discernimus

A qui sint, oportet ea pro regeneratis omnibus facere, ut nullus eorum prætermittatur ad quos hæc beneficia possint et debeant pervenire. Melius enim supererunt ista eis quibus nec obsunt, nec prosunt, quam eis deerunt quibus prosunt. Anniversaria dies ideo repetitur pro defunctis, quoniam nescimus qualiter eorum causa habeatur in alia vita. Sicut sanctorum anniversaria dies in eorum honore ad memoriam nobis reducit super utilitate nostra, ita defunctorum, ad utilitatem illorum, et nostram devotionem implendam, credendo eos aliquando venturos ad consortium sanctorum. Alioquin omni tempore bonum est orare pro defunctis, etiamsi dies nesciatur defuncti per oblivionem, seu per ignorantiam, vel prætermittatur propter occupationem aliquam terrenam: agatur tamen eorum solemnitas juxta decretum devotissimarum mentium, credo apud eum apud quem non est vicissitudinis obambatio acceptam esse quasi anniversaria sit.

LIBER QUARTUS.

RÆFATIUNCULA.

In hoc quarto libello continentur multa ad investigandum, et juxta facultatem quam potui precari a misericordia Domini, scripta de cursibus diurnalibus et nocturnalibus, sive in festis diebus, seu quotidianis. Quatenus considerato ordine compositionis, et numero psalmorum, et lectionum ac responsorium, convenienti quibusque temporibus, dulcius atque compunctius Deo assistatur in ecclesia, et rogetur atque recordetur tam pro se, qui rogat, quam pro illis quibus necessaria est deprecatio: et recordetur illorum quorum nobis est utilis recordatio. Necnon etiam aliqua recapitulatur de superioribus libellis, quæ apertius inventa sunt a mea parvitate post scriptos memoratos libellos.

CAPUT PRIMUM.

Ut ea quæ Dei sunt Deo reddamus: quot horis sol orbem lustrat, totidem repetitionibus nosmetipsos offerimus Deo interdum noctuque, exceptis vespertinis, completoriisque, et matutinis officiis, de quibus seorsum dicendum est.

Nos qui censemur nomine Christiano, redempti sumus a servitute diabolica Christi pretioso sanguine. Ideo non sumus nostri, sed Redemptoris nostri. De quo pretio dicit Apostolus: *Empti enim estis pretio magno.* Et ideo quid agere debeamus, subjungit: *Glorificate et portate Deum in corpore vestro.* Glorificamus illum quando ei gratias referimus de sua redemptione, portamusque in corpore nostro quando in anima nostra, quæ portatur a corpore, inhabitat per dilectionem suam in cogitatu, et vita, et intellectu: Ac ideo sæpius per memoriam nostram et suam sanctificationem portando illum in mente secundum suum bonæ placitum, ei, id est corpori, mers memorata præcipit ad obedientiam, per

quam etiam plus placet Redemptori nostro inherere ei, quæ portatur a corpore. Eidem Redemptori, ut fidelis servus domino suo, semper debitores sumus servire, sicut servitus justitiæ et sanctificationi, et cæteris bonis moribus per amorem. De qua servitute dicit Zacharias propheta: *Ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati serviamus illi in justitia et sanctitate coram ipso omnibus diebus nostris.* Concessit nobis idem Dominus noster duo lumina temporum, scilicet, diei et noctis, ut sol nobis luceret per diem, et luna per noctem. Ex his duobus luminibus profectum nostræ fruges assumunt, ut ad utilitatem nostram perveniant. Ex luna habent humorem ut crescant, ex sole temperatum ardorem ut ad maturitatem perveniant. Possimus hæc manifestare ex dictis domini Bedæ (si assumptum ab illo a quocunque ipse voluit, mihi sufficit ejus auctoritas): denique, inquit, cum serenor nox est, et luna pernox, tunc largior ros refertur arva perfundere, et plerique sub aëre quiescentes, quo magis sub lumine fuissent lumbi, eo plus humoris se capite collegisse senserunt. Et in alio loco de sole: Tempora sunt anni quatuor, quibus sol per diversa cœli spatia discurrendo subjectum temperat orbem, divina utique procurante sapientia, ut non semper eisdem commoratus in locis fervoris aviditate mundanum depopuletur ornatum: sed paulatim per diversa commigrans terrenis fructibus nascendis maturandisque temperamenta custodiat. Ex frugibus terræ corpus nostrum sustentatur. Corpus animæ in obsequio est, ut hic in presenti sæculo possit servire Deo manifestum est. Postquam anima per nimiam afflictionem corporis recesserit ab eo, non ei deponitur labor ad fructum: sed quando in corpore est, oportet operari unde

placat Deo. Non enim solum pro his quæ nobis ministrantur in præsentī sæculo, Deo astamus in nostris officiis; sed etiam quia debitores nos esse cognoscimus jugis servitii ejus, ut fidelis servus qui semper vult in servitio adesse senioris sui. Et ideo duodecim repetitiones de die facimus per primam, et tertiam, et sextam, et nonam horam, ut per unamquamque repetitionem Deo præsentē simus in omni hora: similiter in nocte per duodecim psalmos. Et quia pater noster audivit, *In sudore vultus tui vesceris pane tuo*, convertimus nos aliquando ad opera temporalia. Atque ut propter hæc necessaria non omittamus servitutem quam Deo debemus in anima exhibere, statuerunt patres nostri ut tot orationes psalmodiarum fierent, quot horæ sunt nobis datæ ad laborandum pro sustentatione corporis. Et quia non possumus ita semper operari, nisi quies aliquando subsequatur, sequitur nox, in qua non possumus operari, sed quieti otium damus, ut et pro ipsa quiete Deo servitium reddamus, cantamus duodecim psalmos pro duodecim horis noctis. Tendimus ad tale servitium quale primus Adam pater noster exhibuit Deo, antequam peccaret, et quale speramus futurum post hanc vitam, hoc est, ut continui simus in Dei præsentia. Non enim necesse est aliquem in hac discretionē missitare propter disparem longitudinem dierum et noctium; etiam calculatoris horarum tempora sic dividunt dierum et noctium, ut luna per noctem luceat sive æstivo seu hiemali tempore duodecim horis. Unde idem qui supra Beda in libro de Temporibus: Verum longissimis in bruma noctibus, vel item æstate brevissimis, quarum alias duodecim horarum spatium longe transcendere, alias nequaquam ad hoc pertingere posse constat, qua ratione lunam duodecim horas lucere credamus, nisi forte putemus non æquinoctiales horas intelligendas, sed singulas, quasque noctes pro sua mensura longitudinis aut brevitatē in duodecim particulas, quas horas vocitamus, æqua distributione findendas.

CAPUT II.

De Prima.

Magnificentissime et gloriosissime atque Christianissime imperator, quoniam professus est se servus vester, quamvis minimus omnium, aliqua pingere de operariis qui omni hora volunt assistere in servitio Dei, videtur parvitati meæ per Dei donum quod vestrum animum ad se rapit in prosperis et adversis, ut ab illa hora inchoem qua paterfamilias conducit operarios in vineam suam. Sancta Ecclesia procul dubio est vinea patrisfamilias, quæ ita operatur per operarios in vinea sua, ut sibi fructificet. Nos sumus vinea quæ colitur per cultores, scilicet præpositi sanctæ Ecclesiæ, aut per nosmetipsos. Præpositi ostendunt culturam, nosque simul cum illis exercemus illam. Fodiunt cultores vineam et stercoreant, quando corda nostra dura per verba increpationis scindunt, et fetida peccata nostra infun-

dunt; fodimus et nos terram circa vitam, ac facimus fossam, quando nostram naturam ad memoriam nobis inducimus, et humiliamur sub potenti manu Dei, aspiciendo nos pulverem et cinerem esse. Insuper etiam quia ipsam naturam corrumpimus peccando, inducimus sterces, ut peccata nostra circa nos sint in præsentī sæculo, atque in futuro desint, et per duas res, id est, per considerationem nostræ naturæ, et per pœnitentiam nostrorum peccatorum, crescat noster fructus uberius, fiatque vinum per angustiam torcularis, et exspoliationem carnalium delectationum, quod quasi per quoddam torcular introeat in cellarium æternæ domus. Vinum quod exprimitur ab uva per pressuram torcularis desiderium nostrum fervens est, quod exiit a carnali desiderio, ut dignum sit recondi in promptuario Domini. Fructui vineæ multæ adversæ feræ insidiantur, ut cum furentur et trajiciant in corpus suum. Eis quidem feris possunt comparari Zyp hæi quodammodo apparitores Saul, qui veluerunt rapere David, ut traderent eum in manus Saul ad interficiendum. Non enim desunt nobis iidem Zyp hæi, qui interpretantur florentes: quos intelligimus diaboli membra esse, sive ipsum diabolum, qui potest dici propterea florens, quia prosperitatem caducam suis ostendat. Ipse enim sive per se, sive per membra sua insidiat ut nobis, vel aperte persequitur, ut tradat æternæ morti. Et fieret, nisi vinea Domini, quæ nos sumus, haberet sepem circum se atque cultores infra se. Sepes enim custodia Domini est circa electos suos: Cultores enim, ut prædiximus, sunt doctores et præpositi Ecclesiæ. Illa sepe circumdatus erat David quando Zyp hæi eum circumdederunt; ac ideo salvatus est, et cecinit psalmum, *Deus, in nomine tuo salvum me fac*, etc. Quia Domino miserante inchoaturi sumus diurnaliter officia ab hora qua paterfamilias vocavit operarios in vineam suam, fas nobis videtur ut ab eodem tempore ea inchoemus, quando illud evangelium legitur quod ordinationem operariorum continet per competentes horas, id est, septuagesima. Sicut enim ovibus quæ nocte custodiuntur in ovilibus, et post matutinam custodiam exeuntibus de vico ad pascua in latitudinem camporum, necesse est ut illico habeant opilionem qui eas defendat a lupis irruentibus: ita nobis necesse est, primo diluculo surgentibus ad mandata Domini, ut habeamus pastorem et doctorem qui nos introducat ad eadem mandata et defendat a lupis; de quibus lupus legitur in Evangelio secundum Joannem, *Et lupus rapit et dispergit oves*: ac nihilominus a leone, qui rugiens, circuit quærens quem devoret. Quomodo lupus rapiat, sive leo devoret, manifestum est his qui impugnantur a vitis. Unusquisque enim qui videt quomodo tentatur a concupiscentia sua abstractus et illectus, cognoscit quem memoratæ feræ per gulam rapiant, quem per luxuriam, quem per curiositatem nefariorum artium, quem per contemplationem spectaculorum turpium et supervacuorum, quem per acquisitionem rerum temporalium, quem per curio-

sitatem inquisitionis sive detractionis vitiorum proximorum, quem per superbiam, quem per jactantiam. Hæc sunt vitia, quæ subjiciuntur tribus concupiscentiis, quibus totus mundus involvitur, dicente Apostolo : *Omne quod in mundo est, aut concupiscentia carnis est, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vitæ.* Propter suprascriptas feras dicit opilio noster, *Deus in adjutorium meum intende, Domine, ad adjuvandum me festina.* In officii initio precatur, ut non possint tantum prævalere quatenus ab eodem conciliabulo aliquem separent per astutiam suam. Simili modo faciebat Moyses, quando arca elevabatur ad portandum. Dicebant enim : *Surge, Domine, et dissipentur inimici tui, et fugiant qui oderunt te, a facie tua.* Nos enim spiritaliter sumus illa arca. Sicut enim quotidie circumdabatur illa ab inimicis, sic et sancta Ecclesia usque in finem circumdabitur a persecutoribus, sive apertis, sive occultis. Sequitur, post deprecationem nostri opilionis, *Gloria sanctæ Trinitatis*, quam deprecamur adesse nostro adjutorio. Recordatur opilio noster sermonis Domini, quem dixit, *Sine me nihil potestis facere.* De additione, *Gloria patri* per diversa loca, Hieronymus scripsit in epistola sua ad Damasum papam. Cur in memorato tempore, id est, Septuagesima, *Alleluia*, non supponatur *gloriæ sanctæ Trinitatis*, quæ est *per omnia sæcula sæculorum*; sed, *Laus, tibi, Domine, rex æternæ gloriæ*, diximus in libello quem fecimus de Septuagesima, scilicet non ob aliud, nisi ut humiliore lingua Latina, quam Hebræa, admoneamur nos debere formari ad humiliorum conversationem in tempore Septuagesimæ, quam in alio tempore. Postea sequitur psalmus quem David cantavit, quando Zyphæi voluerunt eum rapere et tradere in manu Saul. Quem nobis necesse est cantare diluculo, juxta quod scriptum est, *Justus cor suum tradet ad vigilandum diluculo*, ut velit nos Deus salvare, quoniam alieni insurgunt super nos qui non proponunt Deum ante conspectum suum, atque ut ex omnibus tribulationibus nos eripiat, et super omnes inimicos nostros despiciat oculus noster, ut David suo in tempore fecit. Postea sequuntur duæ repetitiones psalmi, *Beati immaculati*, qui plenus est moribus. Oportet enim, ut quos Deus liberaverit de vinculis et carcere inimicorum, moribus bonis et piis ei assistant in omni devotione, sicut ex duobus versibus duarum repetitionum possumus conjicere. Unus dicit, *Utinam dirigantur viæ meæ ad custodiendas justificationes tuas*; alter ita, *Revela oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua.* Istæ tres repetitiones sustentant et defendunt arcam Domini usque ad plenam tertiam, id est, per horam primam, et secundam, et tertiam. Deinde sequitur versus, *Exsurge, Domine, adjuva nos, et libera nos propter nomen tuum.* Simile quid dicebat Moyses quando arca deponeretur, siebat : *Revertere, Domine, ad multitudinem filiorum Israel.* Reversio Dei ad exercitum

A Israel non est aliud quam ut reverti faciat Israel toto corde ad se. Deus non habet quo revertatur, cui totum præsens est. Ita enim, *Exsurge, Domine*, non est aliud intelligendum, quam, Nos fac exurgere a somno torporis, et fac industrios atque strenuos in opere mandatorum tuorum. Ab ipsa reversione accepit idem cantus nomen *versus*. Eandem enim reversionem, de qua admonetur per versus, exercemus statu corporis nostri. Quando audimus versus, illico vertimus nos ad orientem. Quare hoc? nisi ut omnis cogitatio quæ foras exivit aspiciendo et videndo hæc temporalia, revertatur infra nos, et dicamus : *Domine, da mihi cor ut orem ad te.* Postea inchoamus implorare misericordiam Domini per *Kyrie eleison*, et, *Christe eleison*, et iterum *Kyrie eleison*. Tres articulos aliquo modo divinæ majestatis et Trinitatis celebramus in ecclesia. Primus est ante assumptam humanitatem, quando Trinitas invocabatur sine copulatione humanæ naturæ, ac ideo merito ter dicimus *Kyrie eleison* sive semel propter unam substantiam. Secundus est post assumptum hominem, quando Christus videbatur in terra et nihilominus a suis credebatur Deus, et filius Dei, ut Petrus, *Tu es*, inquit, *Christus Filius Dei vivi*, et Paulus de eodem Filio : *Proprio*, inquit, *Filio suo non pepercit.* Quoniam propter assumptam naturam vocatur Christus, quæ uncta est spiritali oleo, in medio articulorum dicimus, *Christe eleison*. Quando semel dicimus ei, *Christe eleison*, ostendimus eum solum fuisse inter homines, et neminem habuisse sui similem per omnia; et si tertio, ostendimus nunquam eum fuisse separatam a substantia sanctæ Trinitatis propter unitatem personæ. Tertius articulus est ex eo tempore quo voluit clarificare illum assumptum hominem plus quam esset quandiu mortalis erat. Unde ipse dicebat ad Patrem : *Clarifica me tu, Pater, apud te ipsum claritate quam habui priusquam mundus fieret.* Ac ideo simili modo, ut in primo, precamur Dominum ut ignoscat nobis in talibus tentationibus, sine quibus hæc vita non potest transigi. De quibus dicitur in *Parabolis Salomonis*. *Septies enim cadit justus in die, et resurgit*, id est, per ignorantiam, per oblivionem, per cogitationem, per sermonem, per subreptionem, per necessitatem, per fragilitatem carnis. Singulis diebus vel ~~horis~~ vel volentes, frequenter reatum incurrimus, et tamen resurgit justus, videlicet quia justitiæ ejus non præjudicat lapsus fragilitatis humanæ. Ac deinde sequitur oratio Dominica, quam cum magna cautela oportet cantare, ut ipsas res in mente teneamus quas verbis pronuntiamus. Sæpissime præcedit *Kyrie eleison*, per quod reconciliatur primo Deus, ut cum sua miseratione et dignatione possumus congruenter illum invocare Patrem nostrum, et intendere verbis orationis. Post orationem Dominicam sequitur nostra credulitas, quam sancti apostoli constituerunt de fide sanctæ Trinitatis, atque dispensatione incarnationis Domini, ac statu nostræ Ecclesiæ. Modus orationis quem prætulimus, ad eos

aspicit qui de levibus peccatis et quotidianis compunguntur. Sunt enim utrique in nostra Ecclesia, scilicet et qui in bonitate permanserunt, et qui corruerunt peccando, sed festinant quotidie resurgere per poenitentiam. Ex persona illorum dicitur: *Vivet anima mea, et laudabit te, et iudicia tua adjuvabunt me.* Ac si diceret: Si mortua fuerit anima mea pro erratibus meis, at dein vivet per conversionem. *Et iudicia tua adjuvabunt me.* Quia dixisti: *Nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat; et iterum: Gaudeo super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem justis, qui non indigent poenitentia,* errorem pristinum illius, qui nunc conversus dicit, *Vivet anima mea, et laudabit te,* monstrat versus sequens: *Erravi sicut ovis quæ perii; require servum tuum, quia mandata tua non sum oblitus.* Ex eadem persona sequitur psalmus, quem David cantavit postquam poenitendo conversus est a malo adulterii et homicidii. Post illum psalmum commendat se totus grex Deo, pastor simul cum ovibus, et dicit: *Respice in servos tuos et in opera tua, et dirige filios eorum.* Hoc debemus cum his verbis tenere in mente, ut filios nostros cogitemus cogitationes quæ nascuntur ex mente, quatenus illas dirigat Deus secundum suum beneplacitum; et in sequentibus ubi dicit: *Et opera manuum nostrarum dirige super nos opera procedentia ex cogitationibus.* Ac deinde singularis opilio pro toto grege precatur, dicendo: *Dirige, Domine, corda, id est, cogitationes, sensus, scilicet oculos, et aures, et nares, et sermones nostros, qui per os offeruntur, et opera manuum nostrarum, ut possimus placere in conspectu tuo.* Et sic tandem securi properamus ad opera necessaria. Supra scripto versui, *Exsurge, Domine,* non præponitur lectio, et ideo non sequitur responsorium ut in cæteris officiis. Morem sanctæ Ecclesiæ tenet iste cursus, ut primum operari studeat, et postea docere. Hoc exemplum reliquit nobis Christus, de quo dicit Lucas, *Quæ cepit Jesus facere et docere.* Psalmi pertinent ad opera, lectio ad doctrinam. Unde, si Dominus dederit, apertius in sequentibus parati sumus dicere. In præsentī cursu precamur Dei adiutorium ad opera agenda. Operemur primo, et doceamus postea in cursu tertiæ horæ. Qua de re, ut opinor, mos inolevit, ut per monasteria Deo devota legatur lectio in capitulo, quatenus hi qui diebus ac noctibus occupati sunt in servitio Domini, non sint sine lectione. Avidi sunt cœlestis pabuli: non se possunt continere quin omni hora, quantumcunque sit, manducent de cibo Scripturarum.

CAPUT III.

De Tertio.

Tres horæ diei nobis iniiciatæ sunt ad adorandum Deum a Daniele propheta, de quibus ita scriptum est in libro ejus: *Quod cum Daniel comperisset, id est, constitutam legem, ingressus est in domum suam et fenestris apertis in cœnaculo suo contra Hierusalem, tribus temporibus in die flectebat*

A genua sua. Unde Hieronymus in explanatione ejusdem libri: Tria autem tempora, quibus Deo flectenda sunt genua, tertiam horam, et sextam, et nonam, ecclesiastica traditio intelligit. Denique tertia hora descendit super apostolos Spiritus sanctus. Sexta volens Petrus comedere, ad orationem ascendit in cœnaculum. Nona Petrus et Joannes pergebant ad templum. His ita perlectis, invenimus in libro Esdræ, qui post Daniele fuit, quater in die populum Dei adorasse Dominum et confessum esse peccata sua. Ita enim scriptum est in memorato libro: *Convenerunt filii Israel in jejunio et saccis, et humus super eos, et separatum est semen filiorum Israel ab omni filio alienigenæ, et steterunt, et constabantur peccata sua et iniquitates patrum suorum, et consurrexerunt ad standum, et legerunt, in volumine legis Domini Dei sui: quater in die, et quater in nocte constabantur et adorabant Dominum Deum suum.* Unde Beda sic in tractatu memorati libri: Quis enim non miretur tantum populum tam eximiam habuisse curam pietatis, ut quater in die, hoc est primo mane, tertia hora, sexta et nona, quibus orationi sive psalmodiæ vacandum erat, auditui se legis divinæ contraderet, quo innovata in Deum mente, purior ac devotior ad deprecandam ejus misericordiam rediret? Sed et nocte quater excusso torpore somni, ad constitendum peccata sua et postulandum veniam exsurgeret? Quorum exemplo reor in Ecclesia morem inolevisse pulcherrimum, ut per singulas divinæ psalmodiæ horas, lectio una de Veteri sive Novo Testamento cunctis audientibus ex corde dicatur, et sic apostolicis sive prophetis confirmati verbis, ad instantiam orationis genuflectant, sed et nocturnis horis cum a laboribus cessatur operum, liberæ auditui lectionum divinarum aures accommodentur. Ex inspiratione qua inspiratus est dominus Beda, novimus nostrum cursum diei sive noctis, habere exordium a libro Esdræ. Si enim juxta eorum morem convenimus ad rogandum Deum, oportet nos scire, quod habeamus opera murorum ædificandorum ecclesiæ nostræ, sicut illi habuerunt urbis Hierusalem, et in circuitu laimicos, sicut illi habuerunt. Murus Ecclesiæ nostræ habet in fundamento Christum, super quod fundamentum stabiliti sunt apostoli et qui per eos crediderunt, sive credunt, seu credent. Nos sumus hodierna die in structura hujus muri, qui semper ædificabitur usque in finem mundi. Unusquisque sanctorum qui prædestinatus est a Deo ad vitam æternam, lapis est illius muri. Lapis super lapidem ponitur, quando magistri Ecclesiæ, junioræ assumunt in proprium studium ad docendum, ad corrigendum, et ad stabilendum in sancta Ecclesiâ. Habet unusquisque super se lapidem, qui laborem fraternum portat. De ipso ædificio dicit Apostolus: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi.* Grossiores lapides ac politi, seu quadrati, qui ponuntur altrinsecus foris, quorum in medio jaceat, lapides minores perfectiores viri sunt, qui continent infirmiores discipulos

sive fratres in sancta Ecclesia suis monitis atque orationibus. Stabilitas enim muri sine cæmento non potest esse. Cæmentum enim construitur calce et sabulo, atque aqua : Calx enim fervens charitas est, quæ sibi conjungit sabulum, id est, terrenum opus, de quo dicit apostolus Paulus : Magis autem laboret operando manibus suis quod bonum est, ut habeat unde tribuat necessitatem patienti. Caritas enim vera sollicitudinem maximam habet pro viduis et confectis ætate atque ægritudine, sive pupillis, seu debilibus : atque ideo studet operari manibus, ut habeat unde eis bene faciat. Recolit dicta Salomonis, *Honora Dominum de tua substantia*. Et iterum, *Redemptio animæ viri propriæ divitiæ*. Ut enim calx et terra valeant ad ædificium muri, aquæ commisione glutinantur. Aqua Spiritus sanctus est, dicente evangelista Joanne : *Fluent de ventre ejus aquæ vivæ*. Hoc autem dicebat de Spiritu sancto, et reliqua. Sicut enim sine cæmento lapides muri non junguntur simul ad stabilitatem muri : sic nec homines ad ædificium cœlestis Hierusalem possunt simul conjungi sine charitate, quam Spiritus sanctus operatur. Ædificantibus nobis hunc murum adsunt Sanabalath, et Thobias, et Arabes, et Amanitæ, et Azoti, qui volunt impedire opus nostrum. Per nominatos gentiles videmus diabolum impugnare nos cum armis suis quæ sunt vitia sive pravi homines. At nos juxta morem populi Judaici teneamus arma nostra manibus nostris, et defendamus nos de inimicis nostris ad Deum clamantes. Ita enim scriptum est in libro memorato Esdræ : *Et oravimus Dominum Deum nostrum, et posuimus custodes super murum die ac nocte contra eos*. Et paulo post : *Et factum est, a die illa, media pars juvenum eorum faciebat opus, et media parata erat ad bellum, et lanceæ, et scuta, et arcus, et loriceæ, et principes post eos in omni domo Juda, et reliqua*. Nostra arma sunt protectio Dei. Per scutum fidei, et galeam salutis et gladium verbi protegimur. Hæc teneamus in mente, quando sumus congregati simul, et princeps noster sit nobiscum vice Christi, qui dicat, *Deus in adjutorium meum intende, et doceat nos per lectionem et muniat nos per orationem suam*. *Quis scit si sic poterimus evadere de manibus inimicorum nostrorum?* Inerant etiam tam studiosi viri in memorato populo Dei, ut una manu tenerent arma pro defensione, alteraque murum facerent : ita sint et manus nostræ, id est, intentiones porrectæ, quatenus una resistatur inimicis, et altera agatur bonum opus. Eadem enim resonant aliqui versus de tertia. In prima periocha dicitur versus : *Et respondebo exprobrantibus mihi verbum, quia speravi in sermonibus tuis ; in secunda dicitur : Superbi inique agebant usquequaque, a lege autem tua non declinavi ; in tertia ita : Multiplicata est super me iniquitas superborum, ego autem in toto corde scrutabor mandata tua*. Quid velint tres repetitiones in cursu tertiæ, in prima monstratum est. Hoc est, ut hic protegatur per tres horas usquedum iterum conveniatur, una scilicet per quartam et quintam, ac per sextam, ita tamen,

A ut pertingamus ad sextam cursu horæ tertiæ, et intrante sexta, inchoemus alterum cursum. Si Dominus voluerit, qui solem suum ori facit super bonos et malos, dare nobis ut aliquid digne possimus hic dicere de varietate, quæ fit in cursibus, id est, in psalmodia, et lectionibus, et responsoriis ac versibus, forte in sequentibus libere incedemus. Dicit Paulus ad Ephesios : *Nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quæ sit voluntas Dei. Nolite inebriari vino, in quo est luxuria, sed implemini Spiritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino*. Ut de expositione sancti Hieronymi mihi monstratum est, tres mutationes nostri cursus in istis tribus præceptis apostolicis intelligi compleri, videlicet ut psalmi sint in nostra locutione quando psalmos cantamus : et hymni, quando ex lectione dictorum sanctorum Patrum ad laudes Dei compungimur : et cantica, quando per cantum responsorii nostra mens sublevatur aliqua lætitia ad contemptum supernæ patriæ. Cantus enim sæpissime in lætitia celebratur. Sanctorum mens non habet majorem lætitiæ, quam ut per anagogen sublevetur ad cœleste regnum. Ipsius memorati summi Doctoris verba ponenda sunt ut ejus auctoritate figatur in mente audientium, quod cupimus disserere. Quid, inquit, intersit inter psalmum, hymnum, et canticum, in psalterio plenissime diximus : hic autem breviter hymnos esse dicendum, qui fortitudinem et majestatem prædicant Dei, et ejusdem semper vel beneficia, vel facta mirantur. Quod omnes psalmi continent, quibus Alleluia vel præpositum, vel subjectum est. Psalmi autem proprie ad Ethicum locum pertinent, ut per organum vocis quid faciendum, et quid vitandum sit noverimus. Qui vero de superioribus disputat, et conventum mundi, omniumque creaturarum ordinem atque concordiam subtilis disputator disserit, iste spirituale canticum canit. Opus psalterii, quod manu percutitur ut resonet, ad opera nostra pertinet. Opera sanctorum sunt mores boni, quos exercemus sive in profectione spiritualis itineris, sive in occisione carnalium voluptatum. Hi enim mores sine labore non possunt exerceri. Quapropter quando cantamus psalmos, solemus stare, ut ex statu corpõris demonstramus affectum nostræ mentis, hoc est paratos nos esse sive ad domandam carnem nostram, seu ad exercitium operis in causa nostra et fratrum. Post istam tropologicam locutionem, id est, quæ de moribus disputat, subsequitur lectio, in qua illa reperiuntur, quæ sanctus Hieronymus deputavit hymnis, id est, quæ ad laudem Dei pertinent. Ibi majestatem Domini invenimus, quomodo circumscriptus omnia in se contineat. Ibi fortitudinem ejus, quomodo creatum populum suum redimat in manu forti et brachio extento. Ibi beneficia ejus, quomodo ipsum quem redemit, ditet omnibus bonis. Ibi facta ejus, quomodo fecit cœlum et terram, et mare, et omnia quæ in eis sunt. In illa non deest historia, non deest allegoria, non deest tropologia, non deest ana-

goge, quamvis tropologia seorsum celebretur, ut prætulimus, in psalmis. In tropologia psalmodum nostra opera recolimus, et in tropologia lectionum aliorum. Non enim in Domini majestate, sive in sua fortitudine, seu in beneficiis, vel factis laboramus, quapropter solemus sedere in recitatione lectionis, aut silendo stare. In responsoriis namque solemus vocem altius levare, quam in superioribus, id est, psalmis et hymnis. Per altitudinem vocis altitudinem mentis monstramus: quæ se erigit in gaudium supernæ civitatis. Post bona opera et refectionem mentis de sancta Scriptura, sequitur gaudium cœlestis. Cur responsorius dicatur, in scriptione missæ dictum est. Responsorium in isto loco canticis spiritualibus comparamus. Cantica sunt, quia cantantur: spiritualia, quia præcedunt ex jubilatione spiritalis mentis. Alia enim sunt cantica, quæ de singulari munere gaudent, ut sunt ea de quibus scripsimus in baptisterio: ubi gaudium tripudiat neophytorum de singulari innocentia, quibus nemo respondet: et alia sunt ista, quibus unusquisque alterum incitat ad mansiones cœlestes, quæ nultæ sunt in domo patris. Quid versus responsorii significet: in memorato officio Missæ descripsimus, hoc est, ut duo sint in ecclesiastico viro, scilicet, exhortatio ad fratres, et singularis deprecatio ad Dominum. Gloria subsequitur in anagogico officio. Nulli dubium quod nullo in loco tanta gloria referatur Deo, quanta in cœtu sanctorum angelorum, et eorum sanctorum qui in conspectu Domini sunt. In istis lectionibus, scilicet diurnalibus non petitur benedictio a majore, quoniam major cantat eas, qui solet vicem Christi tenere in Ecclesia. Hoc interest inter has lectiones, et illam quæ ad missam celebratur, quod est inter domesticam admonitionem et illam quæ ad concionem agitur. Illam enim quam ad missam agimus, ex gradu solemus proferre, ut omnis populus eam audiat. Quam prætulimus in officio de baptisterio propter statum temporis, id est diei, ad sapientes fieri, in qua et auctor ad memoriam reducit, ut si forte aliquis eorum, qui congregantur ex universis locis propter raritatem lectionis, incognitam habet historiam, audiat auctorem, qui forte non est incognitus et ex ejus auctoritate firmius infingantur verba lectionis, in corde, qui tamen sapientes possunt esse propter rectam conversationem: at hi qui semper in ecclesiasticis rebus insistunt, et in lectione divina ut sunt domestici Ecclesiæ, non habent necesse audire auctorem: quia ex lectione cognoscunt auctorem: ut legimus in Esdra, quatuor lectiones fiebant in die ab antiquo Dei populo. Et merito quatuor, quia quatuor elementis constat homo, ut unumquodque elementum per competentes horas se offerat creatori suo. Primam namque juxta morem nostrum prætulimus sine lectione. Si illa non haberit lectionem, non erunt nostræ lectiones tot, quot fuerunt in illo antiquo Dei populo. Quapropter procuratum est a sanctis Patribus, ut in capitulo legeretur illa lectio, quæ silentio prætermittitur est in Priua. Et non frustra ibi prætermittitur est sed quo-

nam pastor loci doctorem vult insinuare, ideo ibi prætermittit suam doctrinam, ut doceat unumquemque doctorem, primo oportere operari, et postea docere. De qua dicit Moyses in libro Deuteronomii, *Non arabis in primogenito bovis*. Potest etiam in istis tribus varietatibus omne genus musicorum accipi, quod antiquus populus exercebat in laudem Dei. Triformis est natura musicæ artis. Aut enim per pulsus digitorum fit, ut in psalterio et cithara, et cæteris vasis, quæ pulsu digitorum tanguntur: aut per vocem, ut est cantus: aut per flatum, sicut est in tubis. Hæc tria memorantur in Psalterio. Dicit psalmus tricesimus secundus: *Confitemini Domino in cithara, in psalterio decem chordarum psallite illi: Cantate ei canticum novum, bene psallite ei in vociferatione*. Et iterum in psalmo tertio: *Voce mea ad Dominum clamavi*. Item in psalmo centesimo quinquagesimo: *Laudate eum in sono tubæ, laudate eum in psalterio et cithara: Laudate eum in tympano et choro, laudate eum in chordis et organo, laudate eum in cymbalis bene sonantibus, et reliqua*. Quando enim psalmos cantamus, genus exercemus musicæ, quod fit per pulsus digitorum. Nam et psalterii vocem, accepit nomen a psalterio musicæ artis. Quando legimus, genus illud exercemus, quod per vocem fit. Lectionem, voces vocavit Paulus apostolus in Actibus apostolorum: *Ignorantes, inquit, Jesum et voces prophetarum, quæ per omne sabbatum leguntur*. Quando responsoria cantamus, quasi per tubam exaltamus vocem excitando ad altiora fratres, usque adeo ut perveniatur ad laudem sanctæ Trinitatis, et dicamus, *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto*. Quanto enim melius est corpus nostrum vasis musicis, quæ edificantur per homines: tanto acceptius est Deo obsequium in tempore isto, quam esset in prisco.

Et quanto melior est lex libertatis, quæ est per gratiam Novi Testamenti, lege servitutis: tanto dignius est, ut in proprio corpore habeamus laudes, quas illi semper et ubique referamus, quam in ligneis vasis et æreis. Hic iterum cupimus dicere de versu. Versus hanc vim habet, ut converti chororum totum faciat ad unum, atque totam intentionem illius ad rem, pro qua agitur officium. Sicuti est primo mane; *Exsurge, Domine, adjuva nos et libera nos propter nomen tuum*. Ac si dicat: *Exsurgere nos fac, Domine, ad opera et adjuva virtute brachii tui ad operandum, et libera de insidiis, quæ paratæ sunt contra nos*. Hanc petitionem intentio mentis debet in se retinere in officio Primæ. At hic in Tertia dicit versus, *Adjutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me, Deus salutaris meus*: Ac si dicat: *Adjuvisti nos usque ad presens tempus, adjuva et deinceps*. Nondum pervenimus ad id quo tendimus, id est ad meridiem, in quo tu pascis, in quo tu accubas, juxta Cantica canticorum. Ne derelinquas nos in isto itinere, neque despicias nos Deus salutaris noster. Deinde sequitur *Kyrie eleison et Christe eleison*.

CAPUT IV.

De oratione quam conventus fratrum celebrat per aliquot cursus diurnos nocturnosque.

Est sacerdos in terra, cui necesse est quotidie pro se et pro populo Dei intercedere: Et est sacerdos in cœlo, cui non est necesse intercedere: sed tamen vult, et interpellat quotidie pro nobis: sacerdos qui est in terra non vult neque potest dicere, quod absque peccato sit, dicente Joanne: *Si dixerimus quoniam peccatum non habemus, nosipsos seducimus, et veritas in nobis non est.* Qui tamen quamvis sit peccator, non debet a conscientia sua morderi, ut tantum sit peccator, quantum cognoscit esse in populo terræ. Qui populus in aliquibus est minus obligatus peccatis, in aliquibus magis. Pro his qui minora committunt, et pro se orat sacerdos, quando dicit, *Kyrie eleison*, et orationem Dominicam, in qua nemo potest se excusare, nisi veraciter dicat, *Et dimitte nobis debita nostra.* Dein prosequitur sacerdos modum orationis, quem Paulus dinumerat, dicens: *Obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, et cætera quæ sequuntur.* Unde dicit Ambrosius in tractatu suo super eandem epistolam. Ante omnia, inquit, illud obsecro, quod vel maxime vos scire operis esse debet, ut convenienter scire possitis, quid fieri conveniens sit. Dicit autem, Orationes, obsecrationes, postulationes. Et post pauca: Aut enim bona nobis a Deo dari postulatus, quod orationes vocavit: aut malorum solutionem, quod obsecrationes nuncupavit. Et iterum post pauca: Illa vero quæ ad hoc nobis sunt contraria, multa sunt et assidua. Unum quidem quia dæmonum subreptio varie nos a bono avertere cupit: alterum vero molestia passionum, quæ nobis inesse videtur, a quibus et a bonis exclusi contra nostrum propositum sæpe in illis, quæ nobis non conveniunt, concludimur. Sed necessarium est, nos, qui multam super hoc pugnam sustinemus ad Dominum recurrere, qui potens est suo auxilio sedare universa illa, quæ ad nostram pertinent molestiam. Hoc dixit postulationes. Et iterum infra, Gratiarum vero actio pro his quæ jam præstita sunt efficitur: et pro quibus hæc fieri convenient, doceris: *Pro omnibus hominibus.* In commune pro omnibus hominibus debere eos sollicitos esse præcepit: et iterum infra. Deinde ad illa quæ summa esse videntur inter homines, transit: *Pro regibus, inquit, et omnibus qui in sublimitate sunt.* Nostri enim codices habent primo obsecrationes, et postea orationes. Hunc ordinem sequitur nostra oratio. Primus versus post orationem Dominicam est, *Ego dixi, Domine, miserere mei, sana animam meam, quia peccavi tibi.* In hoc versu obsecratio est, per quam precatur absolutio malorum. Quando dicit, *Sana animam meam, quia peccavi tibi,* medicinam Domini precatur, ut a languore absolvatur. Sit secundus versus, *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis.* In eo versu bona nobis postulamus: quod pertinet ad orationem. Sit tertius, *Convertere, Domine, usquequo, et deprecabilis esto super servos tuos.* In eo versu postu-

lamus, ut omnia contraria bonis nostris superentur per Domini auxilium. Hoc pertinet ad postulationem. De quo versu dicit Augustinus in tractatu super psalmos: *Convertere, Domine, usquequo, et deprecabilis esto super servos tuos: Vox est eorum, vel pro eis qui multas persecutiones in isto sæculo malas tolerant innotescunt' compeditos corde in sapientia, ut nec tamen malis coacti refugiant a Domino ad hujus sæculi bona.*

Sit quartus, *Confiteantur tibi, Domine,* qui pertinent ad gratiarum actiones. Hucusque oratum est secundum Apostolum pro omnibus hominibus. Deinde sequitur, *pro regibus et omnibus qui in sublimitate sunt, ut quietam et tranquillam vitam agamus in omni pietate et castitate.* Quoniam sunt intra nostram Ecclesiam qui minima committunt, pro his tamen necesse est præcedens oratio. Sunt et qui majora, Pro quibus necesse est addere psalmum: *Miserere mei, Deus,* qui proprie pertinet ad penitentes. Alio modo. Oratio præcedens pro minimis peccatis, psalmus sit pro maximis. Postremo surgit sacerdos vice illius sacerdotis, qui in cœlo est, et quotidie interpellat pro nobis, et dicit stando orationem.

Hæc oratio in omni tempore subsequitur: id est, Paschali, Pentecostes, Dominicis diebus et festis. Ut resurrectionem recolat ejus sacerdotis, cujus vicem tenet, surgit ab accubitu, et stando dicit hanc orationem. Qui tamen prius jacendo orat cum cæteris, quoniam peccator est, cum peccatoribus prostratus est: et quia vicem tenet Christi, stando dicit specialem orationem. Hæc specialis oratio sacerdotum, quæ quodammodo libertatem et glorificationem monstrat futuri regni, et tamen semper esse intercessorem ibi pro nobis, per omnes memoratos dies festos currit. Reliqua oratio reticetur, quoniam ibi peccator nullus est, neque erit. Si quis voluerit dicere, quoniam hæc oratio vicem tenet interpellationis Christi, qui interpellat pro nobis quotidie Patrem, quare dicat, *Per Dominum nostrum Jesum Christum:* dicatur ei, Christus qui est in patre naturaliter, et per quem assumptus est homo in Deum propter unam eandemque personam Filii Dei, ostium nobis fieri dignatus est per quod nos et orationes nostræ, et omnia bona nostra transeant ad patrem.

Idcirco merito sacerdos dicit suam orationem ad Deum patrem *Per Dominum nostrum Jesum Christum,* quia per illum accepit hanc gratiam ut vicissitudinem suæ interpellationis fratribus atque condiscipulis ministret, et recolat, atque ad memoriam reducat. Quam orationem præcedit salutatio, et subsequitur benedictio quam et gratiarum actio sequitur. Post resurrectionem suam Dominus salutavit discipulos, salutavit et iterum, benedixitque eos in monte Oliveti, et illi gratias referendo, adoraverunt in loco ubi steterunt pedes ejus. Quod eadem precum orationes celebrandæ sint vespertina hora, quæ et nona, in Laodicensi concilio, capitulo octavo decimo scriptum est, quod idipsum officium precum nona et vespera semper debeat exhiberi. Secundum

hoc capitulum in festis et in cæteris diebus uno modo celebretur oratio in vespertino et hora nona, ut reor, similiter possumus dicere de tertia et sexta. Post vespertinalia et matutinalia officia, quæ aguntur pro mortuis, solemus cantare psalmum in loco, *Miserere mei, Deus, Domine, ne in furore tuo*. Ipse est sextus in ordine Psalmorum, et tamen inscribitur pro octava. Idcirco, quia nos, qui in sexta ætate mundi sumus, debemus, pro septima et octava ætate rogare Deum per hunc psalmum, ut evadamus tormenta, quæ malis debentur in memoratis erratibus, de quo dicit Augustinus in prologo ejusdem Psalmi: Veniet octavus iudicii dies, qui meritis tribuens quod debetur, jam non ad opera temporalia, sed ad vitam æternam sanctos transferet, impios vero damnet in æternum. Quam damnationem metuens, orat Ecclesia in hoc psalmo, dicens: *Domine, ne in ira tua arguas me*. Et Beda in libro de temporibus: ipsa est octava, pro qua sextus psalmus inscribitur. Credo quia, in sex hujus sæculi ætatibus pro septima vel octava hujus sæculi est ætate supplicandum. In qua quia iusti gaudia, sed reprobi æant supplicia percepturi, psalmus isto ingenti pavore incipit, currit, finitur: *Domine, ne in furore tuo arguas me*.

CAPUT V.

De Sexta.

De tribus repetitionibus sextæ sive nonæ, prout potui, ministravi in cursu primæ, et tertiæ, et de lectionibus atque responsoriis. Præsentes tres repetitiones statuunt nos in famulatu Domini, sive muniunt ab insidiis inimici per septimam horam, et octavam, et nonam, ita tamen, ut in ipsa nona habeant initium reliquæ tres repetitiones, quæ nos perducunt usque ad finem diei. Restat ex statu temporis considerare versum, qui dicitur ad sextam. Status temporis est meridies, quando sol in centro cœli est, ferventissimum ardorem præstat terris. Idem status perfectionem mentium devotorum hominum monstrat, quorum fervor ita conjunctus est igni invisibili, ut ab ipso pascatur delectatione, et illuminetur lumine intelligentiæ. Eadem hora ascendit Petrus in cœnaculum, et voluit comedere. In prima sunt initia virtutum, in tertia profectus, in meridie perfectio. Quam perfectionem denuntiant nobis aliqui versus cursus sextæ. Prima periocha dicit: *Defecit in salutare tuum anima mea, et in verbo tuo superperavi*. Secunda dicit: *Quomodo dilexi legem tuam, Domine? tota die meditatio mea est*. Tertia ita, *Oculi mei defecerunt in salutari tuo, et in eloquium justitiæ tuæ*. Statum talium mentium versus monstrat, dicens: *Dominus regit me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocavit*. Ubi nos dicimus, *Dominus regit me*, translatio quæ assumpta est a sancto Hieronymo ex Hebraica veritate, habet, Dominus pascit me. Quem Dominus pascit adventu spiritus sui, eundem regit, id est in illis moribus facit eum spiritus Dei delectari, qui secundum rationem sunt, et deducunt per rectum iter ad civita-

tem munitissimam Hierusalem. Ei nihil deest, sicut Paulus Apostolus dicit: *Omnia possum in eo qui me confortat*, Omnia illi cooperantur secundum Deum: prospera et adversa æquanimiter tolerat; ac ideo subsequitur: *In loco pascuæ ibi me collocavit*, sive, in abundantia intellectualium rerum in præsentī, sive in futuro, in lætitia et gloria sempiterna, ubi erit satietas omnium gaudiorum sine fine.

CAPUT VI.

De Nona.

Nona continet nos per decimam horam et undecimam et duodecimam. Status temporis, quando nona celebratur, designat fervorem studiorum, quem exercebat mens in altitudine virtutum aliquantulum tepefactum esse propter tentationes accidentes. Unde Gregorius in Moralibus Job: Vitia, dum nos tentant, proficientes in nos virtutes humiliant. Sicut tunc sol descendit a centro ad inferiores partes, ita mens, quando tentatur, descendit ab altitudine intimi gaudii ad considerandam suam naturam atque fragilitatem, et videt quam facilis sit ad occasum. Tentabatur Paulus, quando dicebat: *Ne magnitudo revelationum exollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus satanæ qui me colaphizat*. Qua de causa tentetur electus, præsens noster magister Paulus hic demonstrat. Atque in sequentibus molestiam quam patiebatur ex tentatione, manifestat, dicens: *Propter quod ter Dominum rogaui, ut discederet a me*. Ut opinor nisi ei molestiam faceret stimulus satanæ, non Deum precaretur, ut discederet ab eo. Eandem precationem sonant aliqui versus cursus nonæ. Prima periocha dicit: *Tribulationes et angustia invenerunt me, mandata tua meditatio mea est*. Quod ita Augustinus in eodem psalmo: Sæviant, persequantur, dum tamen mandata Dei non relinquuntur, et ex ipsis mandatis, etiam qui sæviunt, diligantur. Secunda dicit: *Multi qui persequuntur me, et tribulant me, a testimoniis tuis non declinavi*. Tertia ita: *Erravi sicut ovis quæ periiit; require seruum tuum, quia mandata tua non sum oblitus*. Versus præsentis cursus memorat tentationem quæ designatur per solis declinationem: *Ab occultis meis, inquit, munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo*. Quod ita memoratus Augustinus in psalmo decimo octavo: Tolle mihi ex corde malam cogitationem, repelle a me malum suasorem: hoc est, Ab occultis meis munda me, et ab alienis parce servo tuo.

CAPUT VII.

De vespertinali synaxi.

Legimus in Esdra, quod jam memoravimus, quater in die populum Dei confessum esse Domino et quater in nocte: Et ex verbis domini Bedæ, ex tractatu in eodem Esdra: Opinione esse cognoscimus sanctæ Ecclesiæ, juxta illum morem se quatuor officia celebrare in die, et quatuor in nocte. Non enim immerito nos qui militamus Deo, quater in nocte vigiliis renovamus, cum hi qui sæculo militabant, per quatuor vigiliis sinebant noctem in castris, ne

irrumperentur castra ab inimicis insidiantibus. A nostras quatuor vigiliis, in nocte solemus vocitare, vespertinum, completorium, nocturnum, et matutinum. Ex etymologia Vespertini nominis addiscere possumus, vespertinum officium ad noctem pertinere. Dicit Isidorus in libro Etymologiarum, vespertinum officium est in noctis initio, vocatum ab stella vespere, quæ surgit oriente nocte. Et Augustinus in psalmo vigesimo nono, *vespere demorabitur fletus*. Quid est vespere demorabitur fletus; vespera fit quando sol occidit. Hinc possumus conijcere, feriatos dies observamus, quod eos observare debeamus a vespere usque ad vesperam, ut a solis occubitu usque ad ejus iterum occasum eos legitime observare, necesse sit. Iste status noctis informat fletum eorum peccatorum, quibus occidit verus sol. Illis necesse est plorare quinque carnales sensus suos, qui obedire solent ad peccandum, ut in matutino, id est, in evasione peccatorum quando sol eis iterum inchoat oriri, quibus occidit vespere, possint keteri. Unde idem qui supra in memorato Psalmo: *Vespere demorabitur fletus, et in matutino exsultatio*: quando cœperit oriri fidelibus lux, quæ occiderat peccatoribus. † Informat etiam altero modo statum eorum, qui aliqua infirmitate opprimuntur, per quam appropinquant morti. Hi enim quanto plus timent mori, et sententiam percipere veram peccatorum, tanto plus ante oculos mortis suæ reducant carnales motus, qui generati sunt per quinque sensus corporis, et eos desunt. Timor solet occupare mentes hominum, quando morti appropinquant, sicut de ipso Domino scriptum est (quamvis non timeret infirmitate, sed dispensative) cœpit contristari et mœstus esse. Tamen multi sunt, qui gaudent de matutino; quando resurgent a mortuis propter consortium Resurrectionis Christi. His duobus modis transcursis, debemus venire ad quotidianum usum nostrum: quotidianus usus noster tenet, ut quinque psalmos cantemus in vespertinali synaxi. Quis enim nescit, quamvis per quatuor horas deprecemur Dominum, quanta impedimenta et quot tristitiæ occupent mentem justis per diem? Oculi adducunt ad eas formas illices, quæ quia sine voluntate justis animæ intrant ad eam, tædio afficitur. Simili modo per aures intrant verba aut detractionis, aut luxus, quæ nihilominus molestiam ingerunt menti. Nares etiam non sunt alienæ ab hoc pestifero interuentio. Os non se potest excusare nisi delinquat. Unusquisque cognoscit quando verba criminalia, quando verba otiosa, et cætera talia quibus per os polluitur mens. Manus procul dubio et pedes sæpe id tangunt, unde anima fit deterior per cogitationem. At quia in istis quinque sensibus tendimus quotidiano affectu ad tenebras, necesse est, ut noctis initio pro eis veniam Deum precemur. Isti sunt quinque sensus, quos mane commendamus Domino dirigendos, dicendo: Dirige, Domine, corda, sensus et sermones nostros, et opera manuum nostrarum. Inter sensus, et sermones, et opera comprehenduntur quinque

A sensus corporis. De cordibus est seorsum dicendum, postquam venerimus, si Dominus dederit, ad hymnum Mariæ. Propter hos videlicet quinque sensus, quia forte non fuimus digni, ut dirigerentur per omnia secundum Domini placitum, quinque psalmi cantantur, ut ignoscatur nobis. Hos quinque psalmos antiphonatim cantare solemus. Ut tripartita narrat historia in libro x, c. 9: ab Ignatio episcopo Antiochiæ antiphonarum usus in ecclesiis primo cœpit actitari. Ita enim narrat: Dicendum tamen est, unde sumpsit initium, ut in Ecclesia antiphonæ decantentur. Ignatius Antiochiæ Syriæ tertius post apostolum Petrum episcopus, qui etiam cum ipsis debebat apostolis, vidit angelorum visionem, quomodo per antiphonas sanctæ Trinitati dicebant hymnos, isque modum visionis Antiochenæ tradidisse probatur Ecclesiæ, et ex hoc ad cunctas transivit ecclesias.

Antiphona dicitur vox reciproca. Antiphona inchoatur ab uno unius chori, et ad ejus symphoniam. Psalmus cantatur per duos choros. Ipsa enim, id est, antiphona conjunguntur simul duo chori. Quanto enim melior est anima corpore, tanto melior est cantus animæ, quam corporis. Igitur intendendum est, quæ sit antiphona animæ. Videtur nobis virtus dilectionis esse, quæ conjungit opera duorum fratrum simul, psalmi ad opera referuntur? Antiphona ad illam dilectionem, qua unusquisque fratri sue porrigit suum opus. Verbi gratia: unus legit et discit doctrinam in schola, alter seminat in campo: tempore fructus doctor seminanti porrigit doctrinam, sator doctori panem. Duobus choris alternatur antiphona, quoniam non potest minus esse charitas quam inter duos. Hanc vicissitudinem charitatis significant cantores, qui alternatim ex utraque parte antiphonas levant. Hos duos choros designaverunt pennæ animalium invicem porrectæ, quas vidit Ezechiel in figura adventus Christi et Novi Testamenti. Conjunctio duarum pennarum antiphona est, quæ vicem tenet charitatis. Unde Gregorius scribit in homilia septima super eundem Ezechielem. Nam dum ille verbum prædicationis exhibet, et lumine veritatis ex corde meo ignorantia tenebras repellit, et dum illi ego quia fortasse a mundi hujus potente opprimitur, solatium meæ defensionis impertior, atque hanc de violentis manibus evello, vicissim nobis pennas nostras tendimus, ut nos affectu et ope vicaria ex bono quod accepimus, tangamus. Unde bene primus pastor admonet, dicens: Omnium finis appropinquet: *Estote itaque prudentes, et vigilate in orationibus: ante omnia mutuum in vobismetipsis charitatem continuam habentes, quia charitas operit multitudinem peccatorum*. Post hoc sequitur lectio a pastore prolata. Ipsa est lectio quam pastor debet domesticis suis solerter administrare. Audivi olim responsorios cantari apud quosdam post lectionem vespertinalem, qui continentur in aliquibus antiphonariis; sed apud nonnullos modo ac pene omnes, post lectionem sequitur conjunctim versus. Sæpe enim revoivo apud me, si decantari

oportet responsorium post lectionem vespertinalem, A quare non simili modo decantetur post lectionem matutinalem. In hac revolutione cogitationum occurrit mihi, ut sicut hymnus Zachariæ excludit responsorium post matutinalem lectionem, ita excludat responsorium hymnus sanctæ Mariæ post vespertinalem lectionem. De versu foret hic dicendum, sed quia nos inchoamus hæc officia a Septuagesima, non possumus hic referre aliquid de versu, quem solemus dicere in vespertinali officio, antequam dicamus aliquid de *Alleluia*, quod cantatur in Septuagesima. In eodem vespere, et in nocte sequenti, *Alleluia* per omnia officia cantoris currit. Ita agimus de *Alleluia* quando illud recondimus in thesauris suis, id est, in cõrdibus electorum et angelorum vocibus, sicut solet dilectus circa dilectum agere, qui porrecturus est iter longinquum, osculatur os ejus, collum, oculos, frontem et cætera. Dictum sit strictim de *Alleluia*, quod propterea loties frequentamus, quia diligimus illud, et in propinquo recondendum sit. Dicendum est de versibus qui fiunt per Dominicas noctes cæteras, et per sex dies hebdomadalis. Per Dominicas noctes solemus dicere, *Vespertina oratio ascendat ad te, Domine, et descendat super nos misericordia tua*. In cæteris autem noctibus solemus dicere, *Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo*. Unam rationem habent isti versus: Dominicalis versus ex suis verbis monstrat accitari vespertinam orationem. Talis namque debet esse omnis versus, ut vel statum officii ad memoriam reducat, vel statum temporis; sicut illi faciunt qui circa passionem Domini et resurrectionem cantantur: at quotidianus versus, in posterioribus verbis suis, quamvis non cantentur, eadem aperit dicendo, *Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum*. Propter hæc verba, versus memoratus, *Dirigatur oratio mea*, inchoatur, sed nescio eum non cantentur: forsitan, quia cantoribus displicet, quod non conveniunt eorum modulationibus. Cum ipso versu offertur incensum, quod Dominus præcepit offerri, de quo scriptum est in libro Exod. : *Ponesque altare contra velum, quod ante arcam pendet testimonii coram propitiatorio, quo tegitur testimonium, ubi loquar tibi. Et adolebit incensum super eo Aaron suave fragrans: mane quando componit lucernas, incendet illud, et quando collocat eas ad vesperam, uret thymiana sempiternum coram Domino*, et reliqua. Intendat summus sacerdos, qui vicem tenet Aaron in Ecclesia, quis debeat incensum offerre Domino super altare. Post hoc sequitur hymnus sanctæ Mariæ. Sicut quinque psalmi deplorant quod quinque sensus corporis deliquerant, ita hymnus sanctæ Mariæ castigat cogitationes, quæ se inani jactantia extulerunt in prosperitate diei, dicendo : *Dispersit superbamente cordis sui, deposuit potentes de sede*. Usque huc modum eorum hominum diximus, excepto de versu dominicali, qui aliqua negligentia percutiuntur unde habent plangere. At nunc dicendum est de illis qui in Domino triumphant, et nihilominus ei

laudem vespertinalem offerunt per quinque psalmos, quos solemus cantare in Dominicis noctibus. Sicut Dominica nox victrix existit Dominica resurrectione, ita psalmi qui in ea cantantur, victoriam electorum Domini et laudem ejus resonant. Primus psalmus, id est, *Benedicite Dominus Deus meus*, victoriam continet David contra Goliath. Sequentes psalmi resonant laudem Dei. De secundo dicit Augustinus in tractatu Psalmorum : *Exaltabo te, Deus meus rex, et benedicam nomini tuo in sæculum et in sæculum sæculi* : Videtis inchoatam esse Dei laudem, usque in finem psalmi laus ipsa perducitur. De tertio ita. Ecce psalmus sonat. Cujus vox est? Quæ, si vultis, vestra est exhortantis animam suam ad laudandum Deum, et dicentis sibi : *Lauda, anima mea, Dominum*. Et de quarto ita : Nobis dicitur : *Laudate Dominum*. Dicitur hoc omnibus gentibus, non solis vobis. Et istam vocem per loca singula sonantem, a lectoribus vulgatum audiunt Ecclesiæ. Una vox tamen Dei super omnes non tacet, ut laudemus eum. Et quasi quæreremus quare laudare Deum debeamus, videte quam causam attulit : *Laudate Dominum, inquit, quoniam bonus est*. Psalmus quintus continet laudem Hierusalem, quæ restaurata est post peregrinationem. De quo idem qui supra, in eodem : Quid enim factura es, o Hierusalem? Transit enim labor et gemitus, quid factura es? Aratura es? seminatura? novellatura? navigatura es? negotiatura es? quid factura es? An in illis operibus, quamvis bonis et de misericordia venientibus, exerceri adhuc te oportet? Considera numerum tuum, considera undique societatem tuam : vide utrum aliquis esuriat cui porrigas panem, vide si aliquis sitiit cui des calicem aquæ frigidæ, vide utrum aliquis apud te modo peregrinus est quem hospitio recipias, vide utrum aliquis æger quem visites, vide utrum aliquis litiget quem concordet, vide utrum aliquis moriatur quem sepelias. Quid ergo factura es? Collauda, Hierusalem, Dominum. De hymno sanctæ Mariæ ita tractat dominus Beda in homiliis suis : Verba igitur evangelicæ lectionis frequenti meditatione revolvamus, exemplum beate Dei genitricis semper animo retineamus, ut in conspectu Dei humiles inventi, et proximis quoque debito honore submissi, mereamur una cum ipsa perpetuo sublimari gaudio. Studeamus sollicite ne nos indebite laudantium favor extollat, cum illam videamus inter verba veræ laudationis inconcussam humilitatis tenuisse constantiam. Si immoderatus temporalium rerum nos appetitus delectat, reminiscamur quia iudex noster divites dimittit inanes. Si temporalis afflictio forte mentem conturbat, recogitemus quia et humiles exultat. Nunquam de impetranda admissorum venia desperemus, quia misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum. Nulli inter mala quæ fecit gravior impœnitendi culpa subrepat, quia Deus superbis resistit, eosque beatorum sorte secernens, per varia pœnarum loca pro peccatorum varietate dispergit. Fit autem, la-

giente Domino, ut si beatæ Mariæ semper acta et dicta recolamus, semper in nobis et observantia castitatis et virtutis opera perseverent. Nam et optimus ac saluberrimus in sancta Ecclesia mos inolevit ut hymnus ipsius quotidie cum psalmodia vespertinæ laudis ab omnibus canatur, quatenus ex hoc animos fidelium et frequentior Dominicæ incarnationis memoria, ad affectum devotionis accendat, et recogitata sæpius exempla genitricis illius in virtutum soliditate confirmet. Et hoc opportune ad vespere fieri complacuit, ut videlicet fatigata per diem ac distenta diversis cogitationibus mens nostra, incumbente tempore quietis, ad unionem se suæ considerationis colligeret, jamque salubriter admonita, quidquid superfluum vel nocivum diurna vagatione contraxisset, totum hoc nocturnis denuo precibus et lacrymis ex tempore mundaret. Post hunc hymnum per noctes Dominicas aliquibus in locis dicitur *Kyrie eleison*, ut audiivi Romæ, et postea collecta: aliquibus in locis collecta tantummodo sequitur. Sicut genuflexionem omittimus recolendo resurrectionem nostram, ita et preces flebiles præsentis vitæ, quas solemus cum genuflexione promere, in eis noctibus omittimus. Ut superius demonstratum est ex verbis Augustini, in illa cœlesti Hierusalem, ubi resurrectio est vera, in re nulla precatio pro miseris exercebitur. Quapropter tantum sequitur collecta, quam solet presbyter stando proferre ob recordationem futuræ resurrectionis, per Dominicas noctes. Quoniam in præsentis sæculo sumus, necesse est nobis ut muniamur orationibus sanctorum presbyterorum. Et quia quodammodo recolimus festivitatem civium cœlestis Hierusalem, oportet nos celebrare illam majori lætitia et securitate, quam cum celebramus nostram peregrinationem. Quoniam in Septuagesima inchoavimus hanc constitutionem [cautionem], volumus subjungere dicta sancti Augustini de Septuagesima, quæ dicit in tractatu psalmi, *Lauda, Hierusalem, Dominum*: Post septuaginta ergo annos cum propheta Jeremias reparari civitatem Hierusalem, et factum est ut ibi significaretur imago futurorum, significatum est nobis post omnem istam volubilitatem temporis, quæ septenario numero volvitur, futuram illam civitatem nostram in æternitate in uno die. In illa quippe habitatione tempus non volvitur, quia habitatoribus non labitur. Ex verbis beati Augustini docemur per Septuagesimam designari præsentem tempus, quod volvitur septenario numero; et per paschales dies, qui sequuntur Septuagesimam, futuram patriam.

CAPUT VIII.

De completorio.

Completorium ideo dicitur quia in eo completur quotidianus usus cibi sive potus, qui necessario sumitur ad sustentationem corporis, seu locutio communis. Unde et apud monachos tenetur usus, ex Regula sancti Benedicti, ut ab eo officio claustralis muniant, et ea aliena faciant a communi colloquio, usque dum iterum ad opera redeant. Non

enim immerito potest hæc pars noctis conticinium vocari, in qua conticescunt omnia. Apud eos qui noctem dividunt in septem partes, prima pars vocatur crepusculum, secunda vespere, tertia conticinium, de qua nunc agimus, quam ideo sic posse vocari arbitror, quia in eo conticescunt omnia. In eo officio quatuor psalmi recoluntur usque ad versum. In quatuor psalmis quatuor elementa corporis nostri commendamus Domino. Quod versus aperte dilucidat, dicens: *Custodi me, Domine, ut pupillam oculi; sub umbra alarum tuarum protege me.* Quot pericula possint hominem invadere dormiendo extrinsecus plusquam vigilando, unusquisque recognoscit qui vel tenuiter sapit. Aptatur quodammodo hoc officium commendationi, qua se commendat homo Deo, quando transit de sæculo. Somnus est imago mortis. Sicut enim alienatur mens mortui hominis ab istis mortalibus, et miseræ hujus sæculi oblivioni traduntur, ita quodammodo animus dormientis alienatur a cogitationibus consuetis et ab omni officio temporali. Quod monstrat Augustinus in uno versu psalmi primi, qui canitur in completorio dicens: *In pace in idipsum dormiam et requiescam.* Recte enim a talibus speratur omnimodo mentis abalienatio a mortalibus rebus, et miseriarum sæculi hujus oblivio, quæ nomine obdormitionis et somni decenter et propheticè significatur, ubi summa pax nullo tumultu interpolari potest, sed hoc jam non tenetur in hac vita, sed post hanc vitam sperandum est. Secundus psalmus transit usque ad illum versum in quo Christus spiritum suum posuit in cruce. In quo cupimus conformari dormitioni ejus, hoc est, ut membra quiescant et cor vigilet. Tertius psalmus, *qui habitat in adjutorio*, plenus est verbis orationum quæ deprecantur Domini protectionem. Qui et secundum Romanum usum cantatur in Parasceve post lectionem, in qua secundum Osee nostra mortificatio ad exemplum Christi demonstratur, et resurrectio post duos dies. Admonet nos per hunc psalmum compositor officii ut in omnibus periculis et tribulationibus, secundum verba ejus, mens nostra intenta sit ad deprecandum Deum. Ac ideo quia somnus noster aliquam similitudinem habet dormitionis eorum qui sub protectione Domini transierunt de præsentis sæculo, idem psalmus cantatur in completorio nostro. Nec non et quartus psalmus aliquo modo recolat intentionem illorum qui in tribulatione sunt, et tamen de tribulatione transeunt in pace, dicendo: *In noctibus extolite manus vestras in sancta.* Unde Augustinus in tractatu ejusdem psalmi, Nox enim tristis res est, dies læta res est. Et paulo post: *Benedicite ergo Dominum. Quando? In noctibus.* Quando benedixit Job, quando tristis nox erat? Ablata sunt omnia quæ possidebantur, ablatis filiis quibus servabantur. Quam tristis nox? Sed videamus si non in noctibus benedicit: *Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum.* Versus qui sequitur, ut prætulimus, totum

opus officii monstrat, hoc est, postulationem custodiae Domini circa pericula noctis. Et quam pacem desiderat anima orantis, sequens hymnus sancti Simeonis monstrat, hoc est, ut ab omni tumultu hujus sæculi quiescat. Hoc precabatur Simeon, quando cupiebat transire de hac vita ad alteram vitam, et dicebat: *Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace.* Ex præsentis hymno manifeste edocemur quod in præsentis commendatione conformemur illis qui in Domino mortui sunt. Igitur non est congruum post hanc commendationem bibere aut comedere, aut tale aliquid agere quod non pertineat ad quietem membrorum et abalienationem status quieti corporis. Et quia non est deinceps collatio habilis invicem referentium et disputatio quæ necessaria est post lectionem dormientibus palpebris oculisque somnum trahentibus, cessat lectio. Tempus illud significat de quo scriptum est: *Et erunt omnes docibiles Dei,* et illud Apostoli, *Sive prophetiæ evacuabuntur, sive linguæ cessabunt, sive scientia destruetur.* Et quia ex ordine Esdræ necessaria est lectio in isto officio, ut quater in nocte legatur, solent religiosi viri ante præsens officium lectionem legere. Sicut Maria quæ unxit Dominum unguento, prævenit facere quod faciendum erat in sepulcro ejus si inveniretur corpus ejus, ita lectio sua doctrina ungit animas devotas ante commendationem dormitionis.

CAPUT IX.

De nocturnali officio.

In nocturnali officio dicimus primo: *Domine, labia mea aperies; et os meum annuntiabit laudem tuam;* deinde sequitur *Gloria.* Quando pridem in nocte conventi fuimus, commendavimus nos Domino, et conclusimus ora, atque post singuli quasi quodammodo in singulis sepulcris quievimus, et soli Domino mente astitimus, cui non sunt verba necessaria, quia omnes cogitationes novit; at nunc quia iterum convenimus ad confitendum Domino, precamur eum ut sua directione labia nostra aperiat, et ad suam laudem os nostrum fatiscat. Dein sequitur invitatorium; in eo communis cœtus fratrum convocat omnes degentes undique, ut excitentur et veniant ad confitendum Domino, juxta quod versus secundus sonat invitatorii: *Præoccupemus faciem ejus, iniques, in confessione, et in psalmis jubilemus ei.* Deinde sequuntur duodecim psalmi, sine antiphona, cum tribus glorificationibus sanctæ Trinitatis, per ternas divisiones quatuor psalmodum. Dominica nox Dominicam resurrectionem ad memoriam nostram reducit. Quæ ideo vocatur Dominica, quia Dominus eam clarificavit sua resurrectione. Non enim solus resurrexit a mortuis, sed omnes sui electi, sive qui fuerunt ab initio mundi ante suam incarnationem, sive qui futuri sunt usque ad finem mundi. Quapropter dicit Apostolus Paulus: *Qui prædestinatus est Filius Dei in virtute secundum spiritum sanctificationis ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri. Quo-*

niam in sua resurrectione voluit resurrectionem omnium electorum designare, propterea dixit, *ex resurrectione mortuorum.* Horum omnium resurrectionem recolimus in Dominicis noctibus. Status Ecclesiæ nostræ tribus articulis distinguitur, id est, sub lege naturali, et sub lege Mosaica, et sub lege evangelicæ gratiæ. Quamvis multi sancti essent sub naturali lege, tamen maxime duodecim patriarchæ viguerunt, scilicet intantum, ut ab his duodecim tribus postea fierent. Sicut ex duodecim apostolis in Novo Testamento propagatus est Christianus populus, ita in Veteri Testamento populus peculiaris Deo ex duodecim patriarchis. Isti duodecim psalmi recolunt annum primum visitationis vineæ, in quo ficus inutilis stetit. Ut nos inutiles non simus, recolimus duodecim psalmos instar honorum morum sanctorum patriarcharum. Quos divisos cantamus per quaternarium numerum, quia quatuor virtutes sunt quibus credimus sanctos patriarchas coluisse sanctam Trinitatem, scilicet, prudentia, fortitudo, justitia et temperantia. Istæ virtutes non separantur ab invicem, sed ubi una ex illis est, tres semper oportet adesse. Unde Augustinus in epistola ad Hieronymum: Porro si prudentia tunc erit, si et fortis, et justa, et temperans sit, profecto ubi fuerit, secum habet cæteras; sic et fortitudo imprudens esse non potest, vel intemperans vel injusta; sic et temperantia necesse est ut prudens, fortis et justa sit; sic justitia non est, si non sit prudens, fortis et temperans; ita ut ibi vera est aliqua eorum, et aliæ similiter sint; ubi autem aliæ desunt, vera illa non est, etiamsi aliquo modo similes esse videantur †. Sequentes tres psalmi cum antiphona recolunt secundum annum, in quo Dominus per legem visitavit vineam suam, permanente adhuc ficu inutili: Ut non simus inutiles, cantamus tres psalmos quatenus consortes simus ordini trium electorum, qui fuerunt sub lege Mosaica, scilicet legislatorum, psalmistarum et prophetarum. Hoc est inter duodecim psalmos qui sine antiphona cantantur, et tres qui cum antiphona, quod erat inter duodecim patriarchas, qui peregrini erant et sperabant hæreditatem quam posteri eorum possederunt, et eosdem posteros, qui hæreditaverunt terram promissam patribus eorum.

Gloriati sunt duodecim patriarchæ de promissis, sed posteri eorum magis de perceptis. Tres novissimi psalmi cum *Alleluia* recolunt annum tertium in Novo Testamento, sicu inutili manente, coruscante jam evangelica gratia. Laudamus Dominum in primitiva Ecclesia ex Judaico populo; laudamus in sequenti ex gentilitate: simili modo in revocatione populi Judaici, ut nostra ficus fructum pariat, noster videlicet populus, verbis et moribus colimus illam per exempla sanctorum Patrum. Hoc enim distat, inter illos tres psalmos qui cum antiphonis cantantur, et istos tres qui cum *Alleluia*, quod est inter illos qui habuerunt testamentum mutandum, et eos qui habent testamentum non mutandum. Major

clarificatio est in Novo Testamento quam in Veteri. Horum omnium resurrectionem celebramus in Dominica nostra; horum particeps nos credimus futuros. Tres articulos memoratorum temporum dicit Gregorius in homilia sua significatos esse in tribus annis quibus Dominus quæsivit fructum scilneæ et non invenit.

Quando eorum recordamur qui migraverunt de mundo, fodimus fossam circa scilneam, quia humiliamus nos usque ad pulverem mortis, et sterces addimus, quando peccata nostra recolimus. Hic dicendum est quid sit inter statum præsentium lectionum, et earum quæ per pastores domesticis administrantur. Lectiones quæ per pastores cantantur, domesticos et scientes admonent ut non deficiant. Sicut ligna in focis adduntur lignis ut non deficiat ignis, ita ignitis sensibus domesticorum adduntur verba ignita pastorum, ut non deficiant. Lectiones in nocturnali officio typum gerunt earum lectionum quæ solebant fieri in scholis Patrum, in quibus nescientes imbuebantur, et licitum erat eis interrogare in quibus dubitabant.

Quarum exempla prætulimus in libello de Officio missæ, et hic unum proferimus. Scriptum est in Actibus apostolorum: *Hi autem erant nobiliores eorum qui sunt Thessalonicae, qui susceperunt verbum cum omni aviditate, quotidie scrutantes Scripturas, si hæc ita se haberent.*

Ipsa enim dubitatio quæ est in mentibus audientium antequam ad plenam cognitionem veniant, designatur per statum noctis. Est varietas una de versu, qui sit altero ordine in illo officio quam in cæteris officiis. In cæteris officiis post lectionem sequitur versus, in isto præcedit. Versus causa est, ut ostendat totam intentionem quam gerit chorus in officio suo. Igitur, quia finis continet futurum effectum, sive in malo seu in bono, merito post completum officium ante specialem orationem versus ponitur: at in isto officio quoniam sedetur ad lectionem post psalmos, præcedit versus lectionem. Nulli dubium quin aliqua quies sit fessis sessio, et quasi aliqua præsumptio de otio. Ac ideo quia Deus non spernit preces afflictorum, constitutum est ut illico post afflictionem corporum sequatur oratio versus. Coniungunt nos novem lectiones conversationi novem ordinum angelorum. Coniungunt nos novem responsorii gaudiis eorandem novem ordinum angelorum. Et quoniam orandum est antequam ad illorum societatem perveniamus, celebratur versus orationis communis chori ante lectionem. Primus versus dicit, *Memor sui nocte nominis tui*, et cætera: ipsa verba ostendunt cur surreximus de statu nostro. Secundus versus, *Media nocte surgebam*. Iste ostendit, qua ora noctis oporteat surgere; sed quoniam negligentes sumus de tempore quo soliti erant surgere patres nostri, non audeamus mentiri, mutamus versus istum, et dicimus alterum. *Quoniam tu illuminas lucernam meam*. Tertius versus dicit: *Exaltare, Domine*. Iste aperte Novum Testamentum

recollit, in quo Christus exaltavit hominem assumptum ad caelos in virtute sua. Quia diximus quod media nocte surgendum esset in nocturnali officio, ex verbis sancti Augustini et Hieronymi oportet nos confirmare nostra. David dicit in psalmo, *Beati immaculati*; quo tempore ipse solitus esset surgere ad confitendum Domino, *Media nocte surgebam*. Et in alio loco, *Præveni in maturitate, et clamavi*. Quod ita Augustinus: *Præveni intempesta nocte, et clamavi*. Plures codices non habent, *intempesta nocte*, sed, *in maturitate*, vix autem unus inventus est qui haberet *geminata in præpositione*, id est, in immaturitate. Immaturitas itaque hoc loco nocturnum tempus est, quod non est maturam, id est, opportunitatem, ut agatur aliquid vigilando, quod etiam vulgo dici solet hora importuna: nox quoque intempesta, id est, media, quando quiescendum est. Hinc procul dubio nuncupata est, quia importuna est actionibus vigilantium. Tempestivum enim dixerunt veteres opportunum, et intempestivum importunum, a tempore ducto vocabulo, non ab illa tempestate quæ consuetudine Latine linguae cæli perturbatio jam vocatur, quanquam isto verbo libenter utantur historici, ut dicant, *ea tempestate*, quod volunt eo tempore intelligi. Unde et Hieronymus in libro de Vita Paulæ, Post *Alleluia* cantatum, quo signo vocabantur ad collectam, nulli residere licitum erat, sed prima vel inter primas veniens cæteras operiebatur, pudore et exemplo ad laborem eas provocans, non terrore. Mane, hora tertia, sexta, nona, vespere, noctis medio per ordinem psalterium canebant. Item ejusdem ad Demetriadem virginem: Nunc tantam ad virginem loquar, id est, non ea quæ extra te, sed in te sunt, tantum considerans. Præter psalmorem et orationis ordinem, quod tibi hora tertia, sexta, nona, ad vespertinum, noctis medio, et mane semper est exercendum, statue quot horis sanctam Scripturam ediscere debeas, quanto tempore legere, non ad laborem, sed ad delectationem et instructionem animæ. Cumque hæc finieris spatia, et frequenter te ad figenda genua sollicitudo animæ suscitavit, habeto lanam semper in manibus, vel staminis pollice illa deducito, vel ad torquentia subtegmina in alveolis fusa vertantur, aliarumque neta aut in globum collige, aut textenda compone, et reliqua. Et iterum ejusdem ad aliam de institutione filiae. Præponatur ei probæ fidei, morum ac pudicitie virgo veterana, quæ illam doceat et assuescat exemplo ad orationes et psalmos nocte consurgere, mane hymnos canere, tertia, sexta, nona hora stare in acie quasi bellatricem Christi, accensaque lucerna reddere sacrificium vespertinum. Sic dies transeat, sic nox inveniat laborantem, oratio lectioni, lectio succedat orationi. Sufficiant nobis hæc exempla ad demonstrandum qua hora surgendum sit in nocturnali officio; et hic habeant finem tres stationes vigiliarum, quæ per ternas horas divise exercite sunt, et in quarta oriente jam Lucifero, excussis torporibus tædii nostri, sobrie et strenue præstolemur

adventum Domini nostri Jesu Christi, qui sua resurrectione nos lætificavit, et informavit ad resurrectionem nostram, quam desideraverunt patres, sed in nobis impleta est, in quos fines sæculorum devenerunt. Quos fines recolimus in matutinali officio usque ad resurrectionem corporum.

CAPUT X.

De matutinali officio.

Matutinale officium tempus Novi Testamenti mentibus nostris intimat, hoc est ab initio baptismi usque ad plenam remunerationem quam promisit Deus cum jurejurando Abrahamæ et filiis suis in æternum. Eo enim tempore, id est matutinali, baptizati sunt filii Israel in mari Rubro, ut Exodus narrat: *Factum est, inquit, in vigilia matutina, et ecce respiciens Dominus super castra Ægyptiorum per columnam ignis et nubis, et interfecit exercitum eorum, et subvertit rotas curruum, et reliqua.* Quando isti sunt interfecit, tunc baptizati sunt filii Israel. Quæ sit vigilia matutina, Beda in tractatu super Marcum monstrat, ubi disputat de quarta vigilia noctis: *Et circa, inquit, vigiliam quartam noctis venit ad eos ambulans super mare.* Stationes et vigiliæ militares in terna horarum spatia dividuntur. Quando ergo dicit, quarta vigilia noctis venisse ad eos Dominum, ostendit tota nocte periclitatos, et extremo noctis tempore eis auxilium præbitum. Et paulo post: *Cum vero mentem quis nisi justus ad superni lumen præsidii et perpetuæ dona retributionis erexerit, quasi inter noctis umbras repente exortum Luciferi conspiciat, quod diem proximum nuntiat.* Lucifer namque complurimum tres horas noctis, id est, totam vigiliam matutinam, illuminare perhibetur. Aderitque Dominus qui, sopitis tentationum periculis, plenam libertatis fiduciam suæ protectionis attribuat. Quod tempus, id est baptismi, præfiguratum est in arca Noe, in qua pauci, id est, octo animæ salvæ factæ sunt. Docet Petrus apostolus hoc præcessisse in forma nostri baptismatis, dicens: *In qua pauci, id est, octo animæ salvæ factæ sunt per aquam, quod et nos nunc similis formæ salvos baptismata facit, et reliqua.* Sicut tunc octo animæ fuerunt in arca, ita possumus invenire octo ordines electorum sub tempore baptismi. Primus ordo est primitivæ Ecclesiæ versantis in populo Judaico; secundus, ejusdem primitivæ Ecclesiæ intrantis ad gentes; tertius, credentis gentilitatis; quartus, respicientis populi Judaici; quintus, eorum qui futuri sub tempore Antichristi: sextus, et septimus, et octavus, eorum, qui universaliter colligendi sunt ex Asia, et Europa, et Africa, et fruuntur majori pace quam nunc fruatur Ecclesia. Unde Gregorius: *Quæ sagena scilicet universaliter tunc repletur, cum in fine suo humani generis summa concluditur.* Primus psalmus monstrat primitivam Ecclesiam, quæ reformata et ædificata est Christi prædicatione, eo jam regnante, sicut ipse dicit, *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra.* Quod primus et secundus versus dilucidant: Do-

minus regnavit, decorem induit, induit Dominus fortitudinem et oræcinxit se. Iste regnantem Christum monstrat; at secundus, ædificationem membrorum suorum, dicens: *Etenim firmavit orbem terræ, qui non commovebitur.* Quid iste psalmus in se contineat, addiscimus verbis sancti Augustini in expositione tituli ipsius. Ita enim inquit: In titulo enim tanquam admonemur in limine quid intus quæramus. Inscriptus ergo est ita: *Laus cantici ipsi David in die ante sabbatum, quando fundata est terra.* Et post aliqua: *Cum omnes qui credunt per universam terram, immobiles sunt in fide, fundata est terra: tunc fit homo ad imaginem Dei, quod significat sextus ille dies de Genesi. Sed quomodo illum fecit Deus? Quomodo fundata est terra? Christus venit ut fundaret terram. Fundamentum enim aliud nemo potest ponere præter id quod positum est; quod est Christus Jesus.* Super hoc fundamentum apostolica Ecclesia primo fundata est. Ipsa venit ad cæteras nationes, annuntians eis Christi adventum, et præcipiens ut ei jubilarent et servirent. Unde idem qui supra dicit in tractatu psalmi nonagesimi noni: *Jubilate ergo Domino universa terra. Nunquid modo vocem meam audit universa terra? Et tamen hanc vocem audivit universa terra: Jam jubilat Domino universa terra, et quod adhuc non jubilat, jubilabit. Prætendens enim benedictio incipiente Ecclesia ab Hierusalem per omnes gentes, et reliqua.* Ex his verbis nostram vocationem sentimus in secundo psalmo per prædicationem apostolorum; ac in tertio nostram benevolentiam offerimus apostolorum vocationi, et dicimus, *Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo. Sitivit in te anima mea, quam multipliciter tibi caro mea.* Titulus psalmi monstrat præsentem psalmum cantatum esse ex persona gentilitatis. Titulum habet ipse psalmus, *Ipsius David cum esset in deserto Idumææ.* Quod ita idem Augustinus in tractatu psalmi ejusdem: *Per Idumææ nomen intelligitur sæculum istud. Idumæa enim gens erat quædam errantium hominum, ubi idola colebantur.*

Arca enim Noe, quæ octo animas continebat, bicamerata erat. De qua re scribit idem qui supra, in libro quinto decimo de Civitate Dei: *Et fieri quidem potest ut et nobis quispiam, et alius alio modo exponat hæc aptius, dum tamen ea quæ dicuntur, ad hanc, de qua loquimur, Dei civitatem in hoc sæculo maligno tanquam in diluvio peregrinantem, omnia referantur, si ab ejus sensu, qui ista conscripsit, non vult longe aberrare, qui exponit. Exempli gratia, velut si quispiam quod hic scriptum est, *inferiora bicamerata et tricamerata facies ea*, non quod ego in illo opere dixi velit intelligi, quia ex omnibus gentibus Ecclesia congregatur: bicameratam dictam, propter duo genera hominum, circumcisionem scilicet, et præputium, quos Apostolus et alio modo dicit Judæos et Græcos, et reliqua. Quia futurum est ante persecutionem Antichristi, ut populus ex præputio et circumcissione unum sint in fide, ideo duo psalmi in tertio ordine continentur sub una an-*

tiphona. Quæ continentur in psalmo, *Deus misereatur nostri*, utrumque populum designant, scilicet Judæum et gentilem. Postquam hi fuerint conjuncti, veniet tribulatio Antichristi, in cujus figuram præcessit Nabuchodonosor et mittet in caminum tribulationis tres filios Noe, quasi tres pueros, quos non solum liberavit Deus de ejus malignitate, quia electi sunt, sed et benedicent Domino in similitudinem trium puerorum. Quapropter cum in cæteris psalmis solemus dicere *Alleluia*, in ista benedictione Latinis verbis utimur ad commendandam tribulationem quam passuri sunt sancti in diebus memorati Antichristi sive modo patiuntur a membris ejus. Et non est necesse ibi cantare, *Gloria Patri et Filio*, quia in ipsa benedictione commemoramus eandem sanctam Trinitatem, dicendo: *Benedicamus Deo Patri, et Filio, et Spiritui sancto*. Diximus de *Gloria Patri* quod ejus usum scripserit beatus Hieronymus ad papam Damasum. Post hoc secundum Danielem erit quies aliqua qui ita dicit: *Beatus qui expectat, et pervenit usque ad dies mille trecentos triginta quinque*. Quod beatus Hieronymus sic exponit: *Beatus, inquit, qui, interfecto Antichristo, supra mille ducentos nonaginta dies, id est, tres semis annos, dies quadraginta quinque præstolatur, quibus est Dominus atque Salvator in sua majestate venturus. In qua quiete celebrabitur laus Dei quæ continetur in tribus psalmis, scilicet, Laudate Dominum de cælis, et Cantate Domino canticum novum, et Laudate Dominum in sanctis ejus; ab universo genere humano quod evadet de tribulatione, quod genus humanum a tribus filiis Noe propagatum est. Unde Augustinus in memorato libro quinto decimo de Civitate Dei: Tricamerata vero, quæ in arca erat, eo quod omnes gentes de tribus filiis Noe post diluvium reparate sunt. Sive alio modo, ut idem Augustinus in libro Quæstionum Evangeliorum, titulo quadragesimo septimo. Ad ipsa tria genera quæ assumuntur arbitror pertinere etiam illa tria nomina sanctorum virorum, quos solos liberatos Ezechiel propheta prænuntiat, Noe, Daniel, et Job. Videtur enim Noe pertinere ad eos per quos Ecclesia regitur, sicut per illum in aquis arca gubernata est, quæ figuram gestabat Ecclesiæ: Daniel autem, quia cælibem elegit vitam, id est, nuptias terrenas contempsit, ut, sicut dicit Apostolus, sine sollicitudine viveret cogitans quæ sunt Dei, genus eorum significat, qui sunt in otio, sed tamen fortissimi in tentationibus ut possint assumi: Job autem quia et uxorem habuit, et filios, et amplas terrenarum rerum copias, ad illud genus pertinet, cui molendinum deputatum est: sed tamen ut sint fortissimi in tentationibus, sicut ille fuit: non enim aliter assumi poterunt, nec puto alia esse genera hominum quibus constat Ecclesia, quam ista tria. Quoniam futura sunt hæc unius virtutis, scilicet patientiæ consortia et communia. sub una antiphona sive Alleluia canuntur tres psalmi, qui nos invitant ad eorum societatem. Dein sequitur lectio, quæ pro admonitione*

fraterna recitatur in choro, quæ semper placita erit quandiu in præsentis sæculo deget Ecclesia. Postea sequitur versus aptus tempori tali, dicit enim, *Dominus regnavit*, et cætera. Tunc fiet illud quod Apostolus dicit, *Cum tradiderit regnum Deo et patri*. Quando regnum Deo tradit, sibi ipsi qui Deus est, conjungit illud ad perpetuum regnum suum. At hymnus Zachariæ prophætæ recolat remunerationem promissam Abraham, id est, ut serviamus Domino sine timore in sanctitate et justitia omnibus diebus. Tale servitium reperitur modo in raris, qui sunt jam perfecti: Sed tunc ab electis omnibus celebrabitur, quia omnes erunt perfecti.

CAPUT XI.

De nocturnali officio per quotidianas noctes.

Ut enim dominica nox recolat cives Hierusalem ab initio mundi usque in finem, quotidianæ noctes peregrinationem mortalium, et abalienationem a patria inter inimicos degentem. Et quia duodecim horæ sunt noctis, in quibus necesse habemus custodia Domini muniri, duodecim psalmos cantamus. Et quia hæc custodia seria est per sex ætates mundi, sex antiphonis conjungimus psalmos. Et quia sex ætates mundi tribus temporibus concluduntur, scilicet naturalis legis, litteræ et legis gratiæ, tres lectiones leguntur, et tres responsorii canuntur.

CAPUT XII.

De matutinali officio per quotidianas noctes.

In Dominicis noctibus per quinque antiphonas recolimus statum Ecclesiæ ab initio apostolicæ stabilitatis usque ad perfectionem electorum, qui in fine mundi venturi sunt: At quotidianis noctibus altero modo eundem statum recolimus per mutationem psalmoreum et canticorum a secunda feria usque in sabbato. Primus Psalmus, *Miserere mei Deus*, continet pœnitentem conversionem. Judæi conversi, qui deputantur in primitiva Ecclesia, istius psalmi vigorem frequentabant, quando ad prædicationem Petri pœnitentiam egerunt, et compuncti sunt corde. De quibus scriptum est in Actibus Apostolorum: *His auditis compuncti sunt corde, et dixerunt ad Petrum et ad reliquos Apostolos. Quid faciemus, viri fratres? Petrus vero ait illis: Pœnitentiam, inquit, agile, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi*. Simili modo per sequentes noctes idem Psalmus nos, qui de gentili conversatione conversi sumus, ad pœnitentiam provocat. Sufficit de præsentis psalmo. De cæteris, id est, *Deus Deus meus, ad te de luce vigilo*, et, *Deus misereatur nostri*: et, *Laudate Dominum de cælis*, ac, *Cantate Domino*, atque, *Laudate Dominum in sanctis ejus*. Jam dictum est: restat ordo ut ad secundam feriam revertamur et transcamus per mutationem psalmoreum et canticorum. Illud primo oportet intueri, ut psalmus et canticum sicut sunt in officio deputata unius noctis, ita sunt in rebus similia et significationibus. Psalmus *Verba mea*, habet hunc titulum, *Pro ea quæ hæreditatem accipit*. Quem ita exponit Augustinus:

Intelligitur ergo Ecclesia, quæ accepit hæreditatem, ut possideat ipsum Deum, cui adhærens, beata sit secundum illud, *Beati miles, quoniam ipsi hæreditate possidebunt terram*. Hanc hæreditatem primitiva Ecclesia accepit, quæ simul cum apostolis in præsentis sæculo vixit. Ex ejus persona cantatur canticum Isaïæ prophetæ, *Conſtebor tibi, Domine, quoniam iratus es mihi : conversus est furor tuus, et consolatus es me*, etc. Canticum istud, illud tempus recolit, quando primum vexillum sanctæ Crucis erectum est. Unde in superioribus partibus in eodem propheta scriptum est, *Et levabit signum in nationes, et congregabit profugos Israel, et reliqua*. Quod sic Hieronymus in eodem exponit. In die illo, hoc est in illo tempore, de quo et supradictum est, cum resurrexerit radix Jesse in signum populorum, sive ut dominetur gentium, apponet Dominus secundo manum suam, ut nequaquam juxta eos nostros Judaizantes in finem mundi, cum intraverit plenitudo gentium : tunc omnis Israel salvus fiat : sed omnia hæc in primo intelligamus adventu. Et paulo post : *Levabit igitur signum crucis in nationes universas, et de synagogis Judæorum primum Israel populos congregabit, ut Apostoli præceptum Salvatoris implerent, qui dixerat : Ite ad oves perditas domus Israel*. Idem in sequentibus in memorato libro monstrat, de quibus canticum narret, dicens : *Qui prius in solitudine dixeratis, quando ascendistis de terra Ægypti, et mare siccatum est Rubrum* : Cantemus Domino, gloriose enim magnificatus est : et nunc percussa lingua maris Ægypti, et flumine illius arefacto, atque conscisso et humiliato, glorificate Dominum, et dicite : *Conſtebor tibi, Domine, quoniam iram merui et furorem. Tuam misericordiam consecutus sum. Tu es enim Salvator meus, id est, Jesus : et nequaquam fiduciam habebō in idolis, nec timebo quæ non sunt timenda, sed tu es fortitudo mea, et laus mea. Hoc est inter psalmum et canticum, quod est inter opera justi, et gratiarum actionem : ut psalmus demonstret, opera justi post conversionem, ut in est præsentis psalmo : Quoniam ad te orabo, Domine, mane exaudies vocem meam : Mane astabo tibi et videbo, et cætera : et canticum, Laudem Dei pro eodem opere. Versus post lectionem per quotidianas noctes : illud tempus ad memoriam reducit, quando merces recompensabitur post laborem præsentis sæculi justis a Domino. Versus dicit, *Repleti sumus mane misericordia tua* : et reliqua. Quem ita exponit Augustinus in eodem psalmo, unde sumptus est : Deinde, inquit, illa bona quæ futura sunt spe anticipans, et velut facta jam deputans, repleti sumus, inquit, mane misericordia tua. Ergo in his velut nocturnis laboribus, et doloribus prophetia nobis accensa est : sicut lucerna in obscuro loco donec dies illucescat, et Lucifer oriatur in cordibus nostris : *Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*. Tunc replebuntur eo bono justi, quod nunc esuriunt et sitiunt, cum per fidem ambulantes*

peregrinantur a Domino. Unde et illud dicitur, *Replebis me lætitia cum vultu tuo* : mane astabunt et contemplantur. Et, sicut alii dixerunt interpretes, *Satiati sumus mane misericordia tua*. Tunc satiabuntur ; sicut enim alibi ait : *Satiabor cum apparuerit gloria tua*. Unde dicitur, *Ostende nobis Patrem, et sufficit nobis*. Atque ipse Dominus : *Ostendam me ipsum illi. Quod donec fiat, nihil boni nobis sufficit, nec sufficere debet, ne desiderium nostrum in via remaneat. Et post pauca : Repleti sumus mane misericordia tua, et exultavimus, et delectati [lætati] sumus in omnibus diebus nostris. Dies ille, dies est sine fine, simul sunt omnes illi dies. † Quod per quotidianas noctes sequitur post hymnum Zachariæ, qui nos introducit post resurrectionem corporum in æternam vitam, oratio consueta hoc innuit, quod illa omnia bona peccatores per poenitentiam sperant.*

CAPUT XIII.

De tertia feria.

Tertia feria illud tempus recolit, quando ab impiis Imperatoribus persequabatur Ecclesia, qui conabantur auferre lucrum apostolorum, ne filios spirituales generarent. Tempus illud præcipue fuit a prima persecutione Neronis usque ad tempora Diocletiani et Maximiani. Qui sancti eo tempore passi sunt psalmus monstrat, dicens : *Judica me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta*, etc. Sequentia non minus demonstrant tristitiam sanctæ Ecclesiæ, quam habebat quia ei aperte licebat Christum generare in cordibus electorum. Evasit sancta Ecclesia de hac tribulatione, et cantat canticum, quod cantavit Ezechias postquam liberatus est de Sennacheribus, et postquam eum Deus visitavit per flagellum infirmitatis, ne elevaretur cor ejus de victoria concessa. Unde et dicit, *Vivens vivens ipse confitebitur tibi, sicut et ego hodie : pater filiis notam faciet veritatem tuam*. Nam et ipse ideo flebat, quia dolebat orbitatem filiorum.

CAPUT XIV.

De quarta feria.

Feria quarta tempus illud recolit, in quo sancta Ecclesia exaltata est super omnes inimicos suos. Quod ex titulo psalmi qui in ea cantatur, cognoscere possumus. Titulus talis est : *In finem psalmus David, Canticum Hieremiæ, et Ezechiel ex populo transmigrationis cum inciperent exire*. Iste psalmus ex persona eorum cantatur, qui intuentur reditum ad Hierusalem, et libertatem populi Dei. Sicut Judæi quondam liberati sunt de Babylonia, et transducti Hierusalem, ita et Ecclesia nostra liberata est de manu impiorum imperatorum, et donata libertati tempore Constantini imperatoris. Unde exultat in cantico, quod cantavit Anna Samuelis mater postquam liberata est de afflictione Phenennæ æmulæ suæ, *Exultavit, inquit, cor meum in Domino, et exaltatum est cor meum in Deo meo*. Ab illo enim tempore postquam respublica et potestas Romanorum

subdita est apostolicis viris et Christianis imperatoribus, dilatatum est os Ecclesie super inimicos suos, scilicet et paganos et perfidos Judæos. Ista dilatatio hodierna die permanet, det Deus, ut diu permaneat et impleatur illud Apostoli. *Donec plenitudo gentium introierit, et sic omnis Israel salvus fiet.*

CAPUT XV.

De quinta feria.

Iste articulus sub una virga, id est, sub uno regimine suscipit populum Judaicum, et populum gentilem. Quia in isto articulo recipiendus est populus Judaicus, cantatur psalmus in quinta feria, qui prætitulatur ex oratione Moysis. Talis est titulus, *Oratio Moysis hominis Dei.* Sequitur canticum, *Cantemus Domino.* Quod olim cantavere in figura futuræ victoriæ percipient quando implebitur quod Dominus in Evangelio dixit, *Amodo non me videbitis donec dicatis, Benedictus qui venit in nomine Domini.*

CAPUT XVI.

De sexta feria.

Sexta feria celebratur in memoriã passionis Salvatoris nostri. Psalmus qui in ea cantatur, hunc titulum habet, *Ipsi David, quando eum filius ejus persequabatur.* De quo titulo ita dicit Augustinus in prologo ejusdem psalmi : Agnoscamus ergo quemadmodum Christum persequabatur filius suus : habebat enim filios de quibus dicebat : *Non jejunant filii sponsi quandiu cum illis est sponsus, cum autem ablatus fuerit sponsus, tunc jejunabunt filii sponsi.* Ergo filii sponsi apostoli, et inter hos persecutor diabolus Judas. Passionem itaque suam in hoc psalmo prædicaturus est Christus. Canticum passionem ejus nihilominus sonat, dicens : *Cornua in manibus ejus, ibi abscondita est fortitudo ejus.* Quod sic Hieronymus exponit : Vexilla et trophæa crucis, et in ipsis cornibus abscondita est fortitudo ejus, et paulo post in cruce ergo paulisper fortitudo ejus abscondita est, quando dicebat ad Patrem : *Tristis est anima mea usque ad mortem : et, Pater, si possibile est, transeat a me calix iste, et in ipsa cruce : Pater, in manus tuas commendo spiritum meum.* Ista est quinta nox a secunda feria. Sicut in quinto psalmo per Dominicas noctes celebratur contemptus Nabuchodonosoris, et victoria trium puerorum, inter quos erat quartus aspectus filii hominis : ita et nunc in quinto loco contemptus totius mundi, et victoria summi et solius triumphatoris illius, cujus aspectus olim videbatur inter tres pueros. Digneque in sexta feria memoratur ejus passio præ cæteris noctibus, quia in ea peracta est.

CAPUT XVII.

De sabbato.

Sabbatum recollit memoriã electorum Judæorum, qui juncti erunt Ecclesie in fine mundi. Sabbatum quod sangebant et fingunt Judæi carnales se observare. Judæi fideles in veritate custodient in fine. Psalmus qui in eo cantatur, talem titulum habet : *Psalmus cantici in die sabbati.* Ex titulo psalmi con-

veniens est psalmus sabbato. Quomodo congruat populo Judaico, versus quidam demonstrat, dicens : *In decachordo psalterio cum cantico et cithara.* Quod ita Augustinus, decachordum psalterium modo audistis : Decachordum psalterium significat decem præcepta legis ; sed cantare in illo opus est non portare psalterium, nam et Judæi habent legem : portant, non psallunt. Qui sunt qui psallunt? Qui operantur. Qui operantur cum tristitia, nondum psallunt, Qui sunt qui psallunt? Qui cum hilaritate faciunt bene, et reliqua. Hoc credimus futurum esse in populo Judaico, quando populus unus erit cum sancta Ecclesia, quod modo beatus Augustinus narrat de sancta Ecclesia. Canticum quod sequitur, audite cæli, quomodo sabbato conveniat et populo Judaico, dominus Beda explanat in secundo libro tractatus super Lucam : Confluebant autem die sabbati in synagogis, ut juxta quod Dominus præcipit, *Vacete et videte, quoniam ego sum Deus, feriatis mundi negotiis ad meditanda legis monita quieto corde residerent, Cujus quotidie det notionis agendæ hactenus in Ecclesia perdurat indicium quia ad memoriã priscæ religionis canticum Deuteronomii, in quo universus veteris populi status, quid videlicet offenso, quid propitio Deo meruerit, continetur, nonnullis in locis sabbato dicere consuevit : alioquin esset præposterum, ut in prioribus septimanæ diebus prophetarum dictis carminibus, Moysis ukimura diceretur. Valet enim ad opusculum hujusce fabricationis si consideremus ex sensibus et intellectu psalmorum Dominicæ noctis in matutinali officio, quomodo eis colligentur psalmi et cantica, quæ sunt per sex dies hebdomadis. Primus psalmus, *Dominus regnavit,* Domini regnum demonstrat post ejus resurrectionem, de quo ipse dicit : *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra ;* e contra, *Miserere mei, Deus,* pœnitentiam mortui hominis peccato, sed etiam respirantis per bonum odorem, quem accepit a nuntiis verborum Dei. Pro illo enim venit Christus mori et resurgere a mortuis, ut ipse in Evangelio manifestat dicens : *Non veni vocare justos, sed peccatores,* et iterum : *Veni enim salvare quod perierat,* et ut manifestius dicam, propterea surrexit ut nos resurgeremus : sua resurrectio exstitit per corpus immortale, nostra exstat per pœnitentiam. Unde non immerito sicut vice resurrectionis suæ, *Dominus regnavit,* cantamus in Dominicis, et in festivis noctibus : ita congruit vice nostræ resurrectionis in sequentibus noctibus, *Miserere mei, Deus,* cantare. Quoniam duo continet memoratus psalmus, *Dominus regnavit,* Christi regnum acceptum per triumphum crucis, et firmationem sanctæ Ecclesie non commovendam a statu suo, psalmus de secunda feria et canticum huic, id est, psalmo, *Dominus regnavit,* propter constructionem ecclesie, adnectuntur. Psalmus, *Verba mea,* vocem Ecclesie continet, quæ in primo tempore conjuncta est apostolis. De qua dicit Augustinus in psalmo quinto : *Vox ecclesie est in hoc psalmo, † vocate ad hæreditatem Domini,**

Verba mea, exaudi me, Domine: vocata invocatur Dominum, ut eodem opitulante, pertranseat nequitiam sæculi hujus, et ad eum perveniat canticum. *Confitebor tibi, Domine*, ut superius demonstratum est, eandem Ecclesiam præsentat. Psalmus, *Jubilate Domino omnis terra*, eorum prædicatorum continet, qui non timentes minas principum, exciverunt Ecclesiam de Babylone ad servitendum Domino soli: Quid idem chorus passus sit a civibus Babyloniæ civitatis, psalmus, *Judica me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta*, dilucidat. Canticum minime latet angustiam Ezechie regis, qui dixit, *Ego dixi in dimidio dierum meorum vadam ad portas inferi*, et cætera quæ sequuntur. Ezechias bonus et justus rex annumeratur in corpore prædicantium. Satis indicat præsens canticum angustiam præsentis Ecclesiæ, de qua angustia dicit versus, *Recogitabo omnes annos meos in amaritudine animæ meæ*. Psalmus, *Deus, Deus meus*, continet vocem gentilis populi, qui a somno animæ evigilat post introductam illuminationem prædicatorum. Quis sit somnus, de quo evigilat, quando dicit, *Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo*. Augustinus memoratus dilucidat in tractatu ejusdem psalmi: Illud autem, inquiens, cavere debemus, ne ipsa anima nostra dormiat. Malus enim est somnus animæ, bonus somnus corporis, quo reparatur valetudo corporis. Somnus autem animæ est oblivisci Deum suum. Quæcunque anima oblita fuerit Deum suum, dormit. Et infra: *Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo, sitiit in te anima mea*. Ecce illud desertum Idumææ videre quomodo hic sitiit. Et paulo post, Quando anima sitiit, fontem sapientiæ sitiit. De ipso fonte sapientiæ inebriabuntur animæ nostræ, sicut alius psalmus dicit, *Inebriabuntur ab uberiate domus tuæ, et torrente deliciarum tuarum potabis eos*. Sitienda est ergo sapientia, sitienda justitia. Eandem reversionem sonat psalmus in quarta feria, id est, de oblivione Dei ad ejus recordationem, quasi de Babylone ad Hierusalem. In eodem psalmo aliqua sitis memoratur similis de psalmo, *Deus, Deus meus*. Infit iste psalmus, Sulcos ejus inebria, multiplica generationes ejus. Unde idem qui supra in tractatu psalmi, *Te decet hymnus Deus*, videmus, credunt, et ex credentibus alii credunt, et ex illis alii credunt, et non sufficit uni homini ut factus ipse fidelis unum lucretur. Canticum, *Exultavit cor meum in Domino*, liquido monstrat, sanctam Ecclesiam superiorem esse Babylonia. Psalmus, *Deus misereatur nostri*, in quo per voces prædicantium colligitur populus Judaicus, dicentium: *Confiteantur tibi populi, Deus*, convenit cum psalmo de quinta feria, *Domine, refugium factus es nobis*, qui habet titulum, *Oratio Moysis hominis Dei*: Cui apte respondet canticum, *Cantemus Domino*. Hymnus trium puerorum, *Benedicite*, Passionem Domini ac triumphum ejus ad memoriam nobis reducit. Nabuchodonosor diabolum significat: ministri ejus, qui accenderunt flammam ignis in fornace, Judæos clamantes, *Crucifige, crucifige*, missi sunt tres pueri in cami-

num ignis: futurum enim erat, ut furorem incendii Judæorum sustineret Christus. Tres fuerunt pueri, qui una voce confitebantur Domino. Tria pura sacramenta exierunt de homine Christo in passione ejus, spiritus, aqua et sanguis, quæ tria unum monstrant Christum: erat in fornace *aspectus quarti, quasi similitudo Filii Dei*. Etenim pendebat sive sepeliebatur corpus Christi assumptum ex Maria Virgine: Puerorum corpora non sunt corrupta in fornace: futurum erat ut Christi corpus non corrumpeteretur putredine mortis. Liberati sunt tres pueri de camino: liberatus Christus de ore leonis. Propter hoc sacramentum, ut opinor, audivi cantari in vigiliis Paschæ in Ecclesia Turonensis post lectiones, *Benedicite. Omnes qui pie volunt vivere, persecutionem patiuntur*, et pertinent ad corpus trium puerorum, qui missi sunt in caminum: cujus corporis caput est Christus: at hi qui persecutiones ingerunt, a corpus diaboli, cujus membrum exstitit Nabuchodonosor, et omnes persecutores usque ad maximum membrum Antichristum. Et merito in quinto ordine recolitur evasio electorum de persecutoribus, quia corpus quod quinque sensibus regitur possunt occidere: amplius autem quid faciant, non habent. Psalmus de sexta feria, ut prætulimus, et canticum Christi passionem detinent. *Laudate Dominum de cælis*, et *Cantate Domino*, et *Laudate Dominum in sanctis ejus*, actum sanctæ Ecclesiæ monstrant post transactam persecutionem, quem continet versus, *Bonum est confiteri Domino, et psallere nomini tuo altissime*. At canticum, *Audite, cæli, quæ loquor*, quamvis duo in se contineat, id est, remunerationem Domini pro bonis, et retributionem pro offensis: tamen propter sabbati quietem, in qua cantatur, ad eos illud dirigimus, qui bona pace utuntur post persecutionem in Ecclesia nostra. De quibus dicit versus, Pars autem Domini populus ejus, Jacob funiculus hæreditatis ejus.

CAPUT XVIII.

De Dominicis noctibus in matutinali officio a Septuagesima usque in Pascha.

Per Dominicas noctes a septuagesima usque in Pascha Domini, in matutinali officio duo psalmi mutantur, *Miserere mei, Deus*. Et, *Confitemini Domino*. Per hos duos psalmos informantur hi, qui nondum sunt perfecti, etiam illo modo quo homines hic perfecti esse possunt. De quibus dicebat Paulus: *Quicumque perfecti, hoc sapite*; quibus non congruit præceptoribus et doctoribus auferre timorem et spem. Timorem, quem oportet nobis peccatoribus, habere in præsentis peregrinatione de vindicta Dei, inculcat psalmus, *Miserere mei, Deus*, qui resultat vocem peccatoribus penitentis. Plangamus peccata in psalmo, *Miserere mei, Deus*: post planctum accerit charitas, quæ foras mittit timorem per spiritum, qui consolatur corda lugentium. Ac ideo quia post dolorem cordis, et indignationem reatus solet charitas præbere fiduciam accedendi ad Dominum, ascendamus spe sortis electorum ad bona opera

laudandi Deum, et dicamus ad alterutrum : *Confite-
mini Domino quoniam bonus*, de his duobus gradibus
scribitur in Deuteronomio. *Non accipies loco pigno-
ris inferiorem et superiorem molam*, quia animam
suam apposuit tibi : Quod sic sanctus Gregorius
exponit : Accipere namque aliquando dicimus au-
ferre. Unde et aves illæ, quæ rapiendi sunt avidæ,
accipitres vocantur. Et paulo post : Pignus vero
debitoris est confessio peccatoris. A debitore enim
pignus accipitur, cum a peccatore jam peccati
confessio tenetur. Superior autem et inferior mola,
est spes et timor. Et iterum post pauca : In pec-
catoris itaque confessione incessanter debet spes
et formido conjungi, quia incassum misericordiam
sperat, si non etiam timeat : et incassum justitiam
metuit, si non etiam de misericordia confidit. Et
iterum, Tollit enim superiorem, si flenti peccatum,
dicat : Non habebis veniam de commissis ; tollit in-
feriorem, si peccantem palpet, et dicat : Age mala
inquantum vis. Nam Deus prius est, et ad indulgen-
tiam paratus, et reliqua, psalmus, *Dominus regnavit*,
perfectos informat, quales fuerunt apostoli : *Miserere
mei, Deus*, fragiles infirmos quos oportet plorare et
plangere, quod significat tempus Septuagesimæ. Vi-
detur parvitati nostræ congruere propter numerum
Septuagesimæ, qui tenet peregrinationem nostram,
ut cum Alleluia et cum altitudine psalmi, *Dominus
regnavit, Gloria in excelsis Deo* introducat in the-
sauros suos usque ad diem exultationis Ecclesiæ
per resurrectionem capitis nostri.

CAPUT XIX.

*De versibus, qui in Quadragesima sunt, usque in pas-
sionem Domini.*

Sæpe dictum est quod psalmus, *Qui habitat in
adjutorio altissimi*, mentionem eorum informet, qui
in certamine positi in Domino ponunt spem suam
et omne adiutorium ab eo deprecantur. Est enim
sancta Ecclesia in majori certamine constituta die-
bus Quadragesimæ, quam in alio tempore. Ideo hunc
psalmum eo tempore frequenter in versibus, qui Do-
mini protectionem insinuat et adiutorium.

CAPUT XX.

De passione Domini.

Dies passionis Domini computantur duabus hebdo-
madibus ante pascha Domini. Neque enim ab re
est, quod in duabus hebdomadibus recolitur ejus pas-
sio : quoniam in duobus temporibus hujus mundi
scribitur et informatur eadem passio ; quale est
illud primi temporis de Noe, qui inebriatus est
vino, et denudatus jacuit, et ab uno filio dehonesta-
tus, et a duobus veneratus, et illud jam sub lege, *Et erit
vita tua quasi pendens ante te, timebis nocte et die,
et non credes vitæ tuæ*. In illis diebus amittimus per
undecim dies in solis responsoriis gloriam sanctæ
Trinitatis, quoniam per humilitatem veniendum est
ad passionem Christi. Passio et persecutio quantum
ad præsens cernitur, massam quæ ex Adam sumpta
est. Hanc immutationem humilitatis designant turbæ,
quæ obviam venerunt Domino die Palmarum ad

A descensum montis Oliveti. Hymnus scilicet, *Gloria
Patri et Filio et Spiritui sancto* : gloriam sanctæ
Trinitatis recolit. Quoniam una est persona Filii Dei
et filii hominis, qui pati venerat, conformat se san-
cta Ecclesia capiti suo, et de glorificatione ejus
reticet usque dum exaltetur per triumphum victoriae.
Hæc humiliatio prius, et iterum exaltatio per unum
versum psalmi centesimi noni monstratur, qui di-
cit : *De torrente in via bibet, propterea exaltabit
caput*. De hoc torrente Dominus in via bibit, quo-
niam mortem in transitu gustavit, atque ideo exalta-
vit caput, quia hoc quod moriendo in sepulcro posuit,
surgendo super angelos elevavit. Quamvis rite con-
gruat, ut propter humiliationem capitis nostri,
proximam, omittamus glorificationem sanctæ Trini-
tatis, in qua honoratur filius hominis propter unitatem
personæ Filii Dei. Unde et ipse præcepit apostolis,
ne alicui diceret transfigurationem suam in monte,
antequam resurgeret a mortuis : potest tamen et
simpliciter intelligi, quatenus ad memoriam nobis
reducat, quod aliquando esset tempus, quando me-
moratus hymnus non dicebatur in Ecclesia nostra.
A sancto Hieronymo scriptum est de eodem hymno
ad Damasum papam. Simile est et illud, quod In-
nocentius papa scripsit, non Missam celebrari in
Parasceve, et in sabbato sancto : tamen celebratur
missa, quæ celebrabatur ab apostolis, scilicet, per
solam orationem Dominicam. Si hoc voluit mon-
strare verbis suis, ubi dicit, sacramenta penitus
non celebrari, ut nullo modo celebrarentur, nemo id
C servat apud nos. Sed ut populus qui reficiendus erat
ipso die haberet in fundamentum corpus Domini-
cum, et nihilominus reducat nobis ad memoriam
missa apostolorum, celebratur eadem : quod non est
necesse fieri in sabbato sancto, quia expectant
omnes jejuni usque ad noctem quando missa cele-
bratur resurrectionis Domini. Ab illo die quando
omissimus *Gloria Patri*, duæ hebdomadæ sunt, hoc
est, quatuordecim dies usque in Pascha Domini. Dies
Paschæ jam de tertia hebdomada est, in qua restauro-
ratur omnis amissa glorificatio. In tertio tempore
legis gratiæ omnia beneficia redduntur Ecclesiæ,
quæ expectaverunt patres nostri, qui tenebantur in
claustris inferni, tempore naturalis legis, et tempore
legis litteræ. Neque abhorret a vero, si dies Passio-
nis Domini, qui per duas hebdomadas celebrantur,
quasi per duo tempora eorum murmurationem ad
memoriam nobis reducant, qui meritis suis cœleste
regnum promerebantur, et tamen humiliati erant in
claustris inferni usque ad tertiam hebdomadam legis
gratiæ.

CAPUT XXI.

De Cæna Domini, et Parasceve, ac Sabbato sancto.

Quantum potuit institutor officii conformari nos
voluit sua admonitione Christi passioni, et causis
apostolorum qui obstricti erant tempore passionis,
nec non et disjungi moribus persecutorum. Primo
dicendum est, quod omnis doctrina pastoris taceat
in Ecclesia his diebus, id est, cæna Domini, et

Parasceve, ac sabbato sancto. Non dicitur, *Domine, A labia mea aperies*, non datur benedictio legentibus, admonitio lectionis non ministratur in matutinali officio: post hymnum Zachariæ non gubernatur oratio solito more a pastore. Ideo hæc non fiunt, quia pastor noster Christus recessit, et arietes gregis, qui jam prædestinati erant, ut pastores forent Ecclesiæ, dispersi sunt. Minores quique faciunt suum officium typo discipulorum, qui forsitan minus cogniti erant discipuli esse Christi, et typo mulierum quæ præsentibus alesse poterant humiliationi Christi. Solent enim aliqui cantores omittere versum ante *Benedictus Dominus Deus Israel*, quia non præcedit lectio, quod non oportet illis facere. Suum officium illis celebrant, sed pastoris officium retinetur. Invitatorium non cantant, ut doceant malum conventum vitare suos qualis fuit apud Judæos de nece Christi. Quanto propius instant passioni, tanto se plus humiliant in officio suo. Igitur in istis noctibus sive diebus penitus omitunt, *Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto*. Omnis salutatio deest in istis tribus diebus, sive noctibus ad vitandam salutationem pestiferam, qualem diabolus Judas exercuit. Necnon etiam altitudo signorum, quæ fiebat per vasa ærea, deponitur, et lignorum sonus usquequaque humilior æris sono, necessario pulsatur, ut conveniat populus ad Ecclesiam. Potest et in hoc humilior usus Ecclesiæ Romanæ designari antiquis temporibus, quam nunc sit, et præcipue tunc, quando latitabat per cryptas propter persecutores: Nam adhuc junior Roma, quæ antiquis temporibus sub uno Domino cum antiqua Roma regebatur, usum lignorum tenet, non propter æris penuriam, sed propter vestutatem. Et quia Salvatoris nostri humiliatio per sepulturam triduo celebratur, convenit ut per tres dies, id est, quintam feriam et sextam et septimam, humiliatio nostri officii subsequatur. Novem psalmi, et novem lectiones, et novem responsorii, qui celebrantur per tres noctes, insinuant quod Dominus descendens ad inferiora loca terræ, inde tria hominum genera rapuit, et transvexit ad societatem novem ordinum angelorum. Hæc tria genera distinguuntur in Evangelio per eos qui in agro sunt, et per eos qui in molendino sunt, atque per eos qui in lecto sunt. Et quia hæc tria genera creduntur fuisse in naturali lege, et in tempore legis litteræ, seu tempore prophetarum, merito per tres noctes recoluntur: et propter novem ordines angelorum, quorum nomina legimus per novenarium numerum, eorum reductio colitur ad societatem eorundem angelorum. Memorata tria genera electorum Augustinus ita dilucidat in libro quæstionum Evangeliorum, titulo quadragesimo septimo: Qui sunt in illa nocte duo in lecto, et duæ molentes in unum, et duo in agro, de quibus omnibus binis singuli assumuntur, et singuli relinquuntur? Tria genera hominum hic videntur significari. Unum eorum qui otium et quietem eligunt, neque in negotiis sæcularibus neque negotiis ecclesiasticis occupati, quæ illorum quies lecti nomine significata

est. Alterum eorum qui in plebibus constituti, reguntur a doctoribus, agentes ea quæ sunt hujus sæculi, quos et seminarum nomine significavit, quia consiliis (ut dixit) peritorum eis expedit, et *molentes* dixit, propter temporalium negotiorum orbem atque circuitum: quas tamen in uno molentes dixit in quantum de ipsis rebus et negotiis suis præbent usibus Ecclesiæ. Tertium eorum qui operantur in Ecclesiæ ministerio, tanquam in agro Dei, de qua agricultura Apostolus loquitur. Quoniam ista tria genera non abuisse credimus in omnibus articulis temporum, quæ tamen quamvis electa essent, descendebant ad inferni claustra, et ea in istis diebus descendit Dominus inde auferre, et sociare actioni et cognitioni et gaudio scilicet angelorum, non immerito per novem psalmos, qui pertinent ad actionem, et novem lectiones, quæ pertinent ad cognitionem operum Dei, et novem responsorios, qui pertinent ad cantica sanctorum angelorum, nocturnalibus officia celebrantur

CAPUT XXII.

De Exstinctione luminum

Quod lumen ecclesiæ exstinguitur in his noctibus, videtur nobis aptari ipsi soli justitiæ, qui exstinctus est et sepultus tribus diebus et tribus noctibus. Sol enim Christus illuminavit Ecclesiam suam per diem et noctem, ut in prosperitate diei sciret se moderate exaltare, et in adversitate noctis æquanimitè subsistere. Sol qui præsentem mundum illuminat per diem et noctem viginti quatuor horis perstruat orbem suum, et sunt simul inter tres dies et noctes septuaginta duæ horæ: tot enim discipulos misit Christus binos et binos prædicare ante faciem suam. Igitur per singulas noctes memoratarum feriarum viginti quatuor lumina accenduntur. Et quia ipse sol significat solem nostrum, qui occubuit vespere passionis, per lumen, quod nos possumus accendere et exstinguere, instar ortus solis et occasus demonstramus ortum et occubitum veri solis aliquo modo. Illuminatur nostra Ecclesia viginti quatuor luminibus, et per singula cantica, in quibus nos oportet exsultare, decidimus mæstitia, quia verus sol noster occubuit, et sic quasi per singulas horas defectus solis augetur, usque ad plenam exstinctionem. Hoc enim fit ter, quia triduo recolitur sepultura Domini. In die enim renovatur iste ignis. Non enim aliter potest recuperari ad utilitatem nostræ Ecclesiæ nisi extrinsecus accipiat fomentum. De qua re dicit Gregorius in Moralibus: Ignis namque corporeus, ut esse ignis valeat, corporeis indiget fomentis. Qui cum necesse est ut servetur, per congesta ligna procul dubio nutritur, nec valet nisi succensus esse, et nisi refotus, subsistere. † Propter nostram infirmitatem reaccenditur, quia sine lumine non possumus nostra officia peragere in Ecclesia. Alioquin, conveniret potius ut post primam exstinctionem exstinctus esset usque ad gloriam resurrectionis et renovationalis Novi Testamenti.

CAPUT XXIII.

De tribus psalmis qui cantantur in nocturnali officio per septem dies baptismales.

Tres psalmi qui cantantur in Dominica nocte resurrectionis Domini, opera trium dierum monstrant quæ Dominus secundum Lucam promisit se perficere in præsentî seculo. Dicit Lucas : *In ipso autem die accesserunt quidam Phariseorum, dicentes illi : Exi, et vade hinc, quia Herodes vult te occidere. Et ait illis : Ite, dicite vulpi illi, ecce dæmonia ejicio, et sanitates perficio hodie et cras, et tertia die consummor. Verumtamen oportet me hodie et cras et sequenti die ambulare, quia non capit prophetam perire extra Hierusalem.* Hæc tria opera, id est, dæmonia ejicere, et sanitates perficere, et tertia die consummari, promisit se acturum, et statim subjicit de sua passione, quæ futura erat in Hierusalem. De dæmonibus ejiciendis dicit secundum Joannem : *Nunc judicium mundi est.* Quod sic exponit sanctus Augustinus in sermone quadragesimo nono super eundem Joannem : *Servato illo in fine judicio, ubi novissime vivi et mortui judicandi sunt. Possidebat ergo diabolus genus humanum, et reos suppliciorum tenebat chirographo peccatorum. Dominabatur in cordibus infidelium, ad creaturam colendam deserto Creatore deceptos captivosque pertrahebat. Per Christi autem fidem, quæ morte ejus et resurrectione firmata est, per sanguinem ejus, qui in remissionem peccatorum susus est, millia credentium a dominatu diaboli liberantur, Christi corpori copulantur, et sub uno capite uno ejus spiritu fidelia membra vegetantur : hoc vocabat judicium, discretionem hanc, a suis redemptis diaboli expulsionem. De eadem expulsionem dicit idem Joannes Evangelista in sequentibus : *Nunc princeps mundi hujus ejicietur foras.* Ipsa est prima dies de qua Dominus dicit secundum Lucam, *Ecce dæmonia ejicio hodie.* Ipsam diem monstrat prima antiphona, quæ dicit : *Ego sum qui sum, et consilium meum non est cum impiis.* Hoc est judicium, id est discretio de qua dicit Joannes, ut separati sint fideles, eum quibus est consilium Domini, ab impiis. Eandem monstrat primus psalmus, *Beatus vir*, qui describit primo quid beatitudo debeat fugere et quid appetere, ac postea expulsionem impiorum nihilominus describit, dicendo : *Non sic impii, non sic, sed tanquam pulvis quem projicit ventus a facie terræ, et cætera quæ sequuntur.* Secunda antiphona monstrat quod in crastino dixit Dominus se perficere, secundum Lucam, hoc est, sanitates. Quæ sint istæ sanitates, Joannes continuatim postquam dixit : *Ecce princeps mundi ejicietur foras*, subjunxit, dicens : *Et ego si exaltatus fuero a terra, omnia traham post me.* Quod ita Augustinus in sermone memorato : Non itaque hoc ad diversitatem hominum retulit, sed ad creaturæ integritatem, aut certe omnia hominum genera, sive in linguis omnibus, sive in ætatibus omnibus, sive in gradibus honorum omnibus. Et post paululum : Ut sit caput eorum, et illi membra ejus. De qua re dicit antiphona secunda, *Postulavi Patrem meum, dedit**

A mihi gentes in hæreditatem. Quæ traxit post se, sunt gentes, quas Pater dedit Filio in hæreditatem. Tertia antiphona tangit consummationem quam Dominus se promisit perfecturum in tertia die. Tertia dies est, quando eos de quibus diabolus ejecit et sanitati restituit, per conjunctionem corporis sui perducit ad societatem sanctorum angelorum. Antiphona dicit : *Ego dormivi, et somnum cepi, et resurrexi.* Resurrexit Christus, sed non solus. Hoc testificati sunt illi qui in die resurrectionis ejus per resurrectionem apparuerunt multis in sancta civitate. Caput surrexit, necesse est ut membra sequantur. Propterea non dixit Paulus : *Qui prædestinatus est Filius Dei in virtute secundum spiritum sanctificationis ex resurrectione mortui Jesu Christi Domini nostri*, sed dixit : *B Ex resurrectione mortuorum.* Institutor officii congruentius non potuit singula opera trium dierum monstrare, quam per tres psalmos et tres antiphonas. In resurrectione Domini omnia hæc impleta sunt : diabolus ejectus est a fidelibus, ipsi conjuncti sunt capiti, caput surrexit, humana natura in sua resurrectione conjuncta est naturæ angelorum, quamvis nimis exallata sit super omnes angelos. Angeli ubique esse possunt citato transitu, et in cælo et in terra : et illa humana natura a sua ipsa persona, juxta quod ipsa eademque persona disposuit, potuit, quando voluit, esse in terra et sublimari in cælum per immortalitatis triumphum. Angelorum natura non eget cibo, nec eget potu, nec vestimento, neque vehiculo aliquo quo discurrat, neque eguit ista, C postea illa humana natura. Quapropter dixit Apostolus : *Et si noveramus Christum secundum carnem, sed nunc jam non novimus.* Per istos tres dies informantur catechumeni nostri in membris Christi : primo quando per exorcizationem et abrenuntiationem expellitur diabolus, deinde per fidem perficitur sanitas in eis, postremo per manus impositionem episcoporum justificantur. Resurrectio Christi nostra justificatio est. Ibi resurgimus cum Christo, ubi justificamur. Nempe per istos tres dies quasi per tres antiphonas, scilicet, primam, quæ nos disjungit ab impiis, et postea alteram, quæ conjungit capiti Christo, atque tertiam, quæ nos facit surgere per justificationem, ingressi sumus in Ecclesiam. Ex persona neophytorum dico : Sequentes dies et noctes baptismales ostendunt qualiter in ipsa Ecclesia secundum Christi doctrinam vivere debeamus. Dies ostendunt resurrectionem Christi. Igitur quia una die resurrexit Christus, sic currunt nostra officia per illos septem dies, quasi adhuc sit dies Dominica. In Sacramentario cantamus . *Vere dignum et justum est, æquum et salutare, te quidem omni tempore, sed in hac potissimum die gloriosius prædicare ;* cantores quotidie cantant : *Hæc dies quam fecit Dominus.* Unam eandemque diem per sacramenta baptismalia septem dierum celebramus, quando electi per omnem curriculum hujus vitæ non declinant per opera tebebrarum a capite suo, quod ita surrexit et ultra non moriatur. Sicut dies recolit resurrectionem Domini,

ita nos sepulturam ejus. Si fecimus de septem diebus unum diem propter jugem resurrectionem bonorum operum, debemus noctes præcedentes quasi uni diei aptare. Triduana sepultura præcessit resurrectionem Domini, et triduana sepultura præcedit justificationem nostram. *Consepulti enim sumus cum illo, dicit Apostolus, per baptismum in mortem, ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus.*

Qui enim moritur ac sepelitur nullum peccatum potest operari. Per noctem enim designatur tempus quietis, ut Dominus in Evangelio: *Veniet autem vox, quando nemo potest operari.* Quamvis hic dicatur mixtum de bonis et malis operibus, possumus tamen noctem intelligere, quando quiescit homo a pravis operibus. Hanc quietem in qua cessamus a malis, et vigilamus in bonis, recolimus per tres psalmos qui sunt nocturnali officio per dies baptismales. Quando mergimur ter in aqua, consepelimur Christo triduano sepulcro. Ille enim cantat tres psalmos in nocte, qui mente retinet consepultum se esse Christo, et ideoque mortuum esse peccato. Ille mortuus est peccato, qui non operatur peccatum. Ille enim cantat in die, *Hæc est dies quam fecit Dominus, exultemus et lætemur in ea*, qui perseverat in innocentia et in bonis operibus.

Et quia hæc certatim debemus meditari, et satagere, quandiu in præsentis sæculo sumus, id est, usque dum veniat septima dies, in qua separatur anima a corpore, cantemus in die: *Hæc est dies quam fecit Dominus*, et in nocte celebremus sepulturam Domini. Et si in nobis pluribus non recolimus hæc mortificationem carnis quæ designatur per tres psalmos, et justificationem, quæ designatur per unius coloris officium, saltem in his qui nuper baptizati sunt recolamus. Aliter: Qui baptizantur simplici corde, septiformem Spiritum percipiunt, quem Isaias propheta decantat super Dominum nostrum Jesum Christum singulariter requiescere. Nisi crederetur percipi posse ab eis idem Spiritus, qui baptizantur, non deprecaretur ab episcopis qui manus impositionem exercent, mitti in neophytos. Ut eidem septiformi Spiritui concinamus, per septem dies religiosus, et cum majori cautela solito, nostros conventus celebamus. Per singulos dies singulis donis satagimus concinere. Vitamus pigritiam, ne juxta Domini vocem corripiamur, qui dixit: *Cantavimus vobis, et non saltastis.* Advenit Spiritus sanctus novus hospes, exercet canticum lætitiæ inenarrabilis, scilicet sapientiæ et intellectus, consilii et fortitudinis, scientiæ et pietatis, ac timoris Domini. Hospes suscipiens debet saltare huic cantico fide, et spe et charitate. Propter hanc vicissitudinem per singulos dies cantamus aliquid, sive in responsorio, seu in *Alleluia* de psalmo, *Confitemini Domino*, qui recohit bonitatem et misericordiam Dei in sæculum; et in nocte tres antiphonas sive *Alleluia* cum tribus psalmis. Unusquisque Christianus Spiritum sanctum debet colere fide, spe et charitate. Has tres sorores

A habet unumquodque donum Spiritus sancti; et omnium septem sunt tres hæc sorores et singulorum. Quod in nostro usu possumus experiri, si septem fratres habuerunt tres sorores, et omnium sunt et singulorum. Ut recolamus unum Spiritum, qui hæc omnia operatur, unum diem ducimus in religione per septem dies; et ut recolamus septem dona ejus, dies multiplicantur per septenarium numerum: et, ut recolamus nostram fidem, spem et charitatem, quæ usque in finem mundi nobiscum manere debent secundum Apostolum, qui dicit: *Nunc autem manet fides, spes, charitas, usque in septimum diem tres psalmos in nocte cantamus.*

Baptismalia sacramenta usque ad completionem dierum septem tendunt, quia septiformi Spiritu dilatantur nuper baptizati: sive quia universitas temporis, quæ fine septem dierum volvitur, significatur per septem dies, in qua necesse est satagere ut nullus Christianus a fide, et spe, ac charitate alienus sit, quamvis cætera omnia bona opera non possit capere; seu quia unaquæque anima electa recedens a corpore, illico invenit sabbatum, et habet suum opus completum, quia Deus die septimo completit opus suum. Deinceps in sequenti tempore quasi crescentium arborum frondes multiplicantur et recoluntur mores boni diversorum operum per plures psalmos. Agimus Deo gratias, qui dedit in corde servorum suorum, ut eo ordine statuerent officia nostra quo possit populus Dei ex eo prædicari propemodum, sicut ex lectione. Habemus scriptum in Romano Ordine, ut non dicatur *Kyrie eleison*, sive *Christe eleison* ad ultimum cursum in memoratis diebus, sed sine retractione cantemus, *Hæc dies quam fecit Dominus: exultemus et lætemur in ea.* Collectam solam solet sacerdos dicere in fine officii. Si esset jam in re quod agimus, non ea diceretur; quoniam est in spe oratio sacerdotis, subsequitur, ut firmetur quod tenetur, et quod nondum tenetur accipiatur.

De qua re dicit Augustinus in tractatu psalmi centesimi quadagesimi octavi: Laus nostra lætitiæ habet, oratio gemitum. Promissum est nobis aliquid quod nondum habemus: et quia verax est qui promittit, in spe gaudemus; quia tamen nondum habemus, in desiderio gemimus. Bonum est perseverare in desiderio, donec veniat quod promissum est, et transeat gemitus, succedat sola laudatio. Quidquid orationis fit ab his qui veraciter Pascha celebrant, sive in collecta, seu in cubiculo cordis, propterea fit ut quod promissum est, et nondum tenetur, adventat vice desiderii quod sanctus Augustinus memorat, celebratur oratio sacerdotis. Idem in sequentibus ostendit quam lætitiæ recolat sancta Ecclesia in diebus omnibus Pentecostes. Propter hæc, inquit, duo tempora, unum quod nunc est in tribulationibus et tentationibus hujus vitæ, alterum quod tunc erit in securitate et exultatione perpetua, instituta est nobis etiam celebratio duorum temporum ante Pascha et post Pascha. Illud quod est ante

Pascha significat tribulationem, in qua modo sumus: quod vero nunc agimus post Pascha, significat beatitudinem in qua postea erimus. Ante Pascha ergo quod celebramus, hoc et agimus; post Pascha autem quod celebramus, significamus quod nondum tenemus. Propterea illud tempus in jejuniis et orationibus exercemus; hoc vero tempus, relaxatis jejuniis, in laudibus agimus. Hoc est enim *Alleluia* quod cantamus quod Latine interpretatur, ut nostis, *Laudate Dominum*. Ideo illud tempus ante resurrectionem, hoc tempus post resurrectionem Domini est, quo tempore significatur vita futura, quam nondum tenemus, quia quod significamus post resurrectionem Domini, tenebimus post resurrectionem nostram. In capite enim nostro utrumque nobis figuratum est, utrumque demonstratum est. Passio Domini ostendit nobis vitam presentis necessitatis, quia oportet et laborare et tribulari, et ad extremum mori: resurrectio vero et clarificatio Domini ostendit nobis vitam, quam accepturi sumus cum venerit retribuere digna dignis, mala malis, bona bonis. Et quidem modo mali omnes nobiscum cantare possunt *Alleluia*. Si autem in malitia sua perseveraverint, canticum vite nostrae futurae labiis poterunt dicere; ipsam vero vitam quae tunc erit in ea veritate quae nunc significatur, obtinere non possunt, quia noluerunt meditari, antequam veniret, tenere quod venturum erat. Nunc ergo, fratres, exhortamur vos ut laudetis Dominum; et hoc est quod omnes dicimus, quando dicimus *Alleluia, Laudate Deum*.

CAPUT XXIV.

Repetitio de litanis majore.

Quando scripsi de litanis majore in superioribus, id est in primo libello hujusce operis nondum legem illam statutam esse a sancto Gregorio. Dixi illam statutam esse ob duas causas, scilicet, propter imminetia bella quae eo tempore excitari possunt et propter fruges conservandas. At postquam legi statutum sancti Gregorii, curavi illud hic interponere eodem modo ut legitur in volumine epistolarum ejus. Post quod similiter curavi epistolam quamdam ad Phocam imperatorem subnectere, in qua demonstratur, a Longobardorum gente eo tempore debacchari terminos Romanorum.

CAPUT XXV.

Sequuntur dicta ex epistolis Gregorii.

In nomine Dei Salvatoris nostri Jesu Christi, per indictionem sextam, die vicesima tertia mensis Novembris, temporibus domini et beatissimi papae Gregorii, coronatus est Phocas et Leontia Augusta in septimo in palatio quod dicitur Secundianas. Et occisus est Mauricius imperator cum omnibus filiis suis masculis, id est, Theodosio jam coronato, Tiberio, Petro, Paulo et Justiniano, simul et Petro fratre suprascripti Mauricii Augusti, sed et aliqui procerum qui ei cohærebant, id est, Constantinus patricius, et curator de Placidias, sed et Gregorius notarius principis. Venit autem icona suprascriptorum Phocae et Leontiae Augustae Romae vii Kalendar. Maiar. et

A acclamatum est eis in Lateranis in basilica Juliana ab omni clero vel senatu; *Exaudi, Christe, Phocae Augusto, et Leontiae Augustae vita*. Tunc jussit ipsam iconam dominus beatissimus et apostolicus Gregorius papa reponi in oratorio S. Caesarii intra palatium. Oportet, fratres charissimi, ut flagella Dei, quae metuere ventura debuimus, saltem praesentia et experta timeamus. Conversionis nobis aditum dolor aperiatur, et nostri cordis duritiam ipsa jam, quam patimur, poena dissolvat. Ut enim, propheta teste praedictum est, pervenit gladius usque ad animam. Ecce etenim cuncta plebs caelestis irae macrone percussit, et repentina singuli caede vastantur, nec languor mortem praeventit, sed languoris moras, ut cernitis, mors praecurrit. Percussus quisque ante rapitur quam ad lamenta poenitentiae convertatur. Pensate ergo qualis ante conspectum districti judicis pervenit, cui non vacat flere quod fecit. Habitatores quippe non ex parte subtrahuntur, sed pariter corruunt: domus vacuae relinquuntur, filiorum funera parentes aspiciunt, et sui eos ad interitum haeredes praecedunt. Unusquisque ergo nostrum ad poenitentiae lamenta confugiat, dum flere ante percussione vacat. Revocemus ante oculos mentis quicquid errando commisimus, et quod nequiter egimus, flendo puniamus. Praeveniamus faciem ejus in confessione, et sicut Propheta admonet, levemus corda nostra cum manibus ad Deum. Ad Deum quippe corda cum manibus levare, est orationis nostrae studium cum merito bonae operationis erigere. Dat profecto, dat tremori nostro fiduciam, qui per prophetam clamat, *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur, et vivat*. Nullus autem de iniquitatum suarum immanitate desperet. Veteranos namque Ninivitarum culpas tridua poenitentia aspersit, et conversus latro vite praemia etiam in ipsa sententia suae mortis emeruit. Mutemus igitur corda, et praesumamus nos jam percepisse quod petimus. Citius ad precem iudex flectitur, si a pravitate sua petitor corrigatur. Imminet ergo tanta animadversionis gladio, nos importunus fleibus insistamus. Ea namque quae ingrata esse hominibus importunitas solet, iudicio veritatis placet. Quia pius ac misericors Deus vult a se precibus veniam exigi, qui quantum meremur, non vult irasci. Hinc etenim per Psalmistam dicit, *Invoca me in die tribulationis tuae, et eruam te, et magnificabis me*. Ipse ergo sibi testis est, quia invocantibus misereri desiderat, qui admonet ut invocetur. Proinde, fratres charissimi, contrito corde et correctis operibus crastina die primo diluculo ad septiformem litaniam juxta distributionem inferioris designatam, devota cum lacrymis mente veniamus. Nullus vestrum ad terrena opera in agro exeat, nullus quodlibet negotium agere praesumat, quatenus ad sanctae genitricis Domini ecclesiam convenientes, qui simul omnes peccavimus, simul omnes male quae facimus, deploremus, ut districtus iudex dum culpas nostras nos punire considerat, ipse a sententia propositae damnationis parcat. Sequitur: *Litania*

clericorum exeat ab ecclesia B. Joannis Baptiste. Litania virorum, ab ecclesia sancti martyris Marcelli. Litania monachorum, ab ecclesia martyrum Joannis et Pauli. Litania ancillarum Dei, ab ecclesia beatorum martyrum Cosmæ et Damiani. Litania feminarum conjugatarum, ab ecclesia beati Petri et martyris Stephani. Litania viduarum, ab ecclesia beati martyris Vitalis. Litania pauperum et infantum, ab ecclesia beate martyris Cæcilie. In sequenti epistola monstrabitur quod importunitate bellorum potest procul debio videri litania instituta esse. Et ex qualitate temporis, colligimus eam necessariam esse ad fruges conservandas.

Gregorius Phocæ Augusto.

Considerare cum gaudiis et magnis actionibus gratiarum libet quantas omnipotenti Domino laudes debemus, quod, remoto jugo tristitiæ, ad libertatis tempora sub imperiali benignitatis vestræ pietate pervenimus. Nam quod permanere in palatio, juxta antiquam consuetudinem, apostolicæ sedis diaconem vestra serenitas non invenit, non hoc meæ negligentie, sed gravissimæ necessitatis fuit, quia dum ministri omnes hujus nostræ ecclesiæ tam contrita asperaque tempora cum formidine declinarent atque refugerent, nulli eorum poterat imponi, ut ad urbem regiam in palatio permansurus accederet. At postquam vestram clementiam, omnipotentis Dei gratia disponente, ad culmen imperii pervenisse cognoverunt, ipsi quoque suadente lætitia ad vestra vestigia venire festinabant, qui illuc prius accedere valde timerant. Sed quia eorum quidam ita senectute sunt debiles, ut laborem ferre vix possint, quidam vero ecclesiasticis curis vehementer implicentur; et lator præsentium, qui primus omnium defensorum fuit, bene mihi ex longa assiduitate compertus est, vita, fide ac moribus approbatus, hunc aptum pietatis vestræ vestigiis esse judicavi. Unde eum, auctore Domino, diaconem feci et sub celeritate transmittere studui, qui cuncta quæ in iis partibus aguntur, invento opportuno tempore, valeat clementiæ vestræ suggerere. Cui rogo ut serenitas vestra pias aures inclinare dignetur, ut tanto nobis celerius valeat misereri, quanto afflictionem nostram verius ejus relatione cognoverit. Qualiter enim, quotidianis gladiis et quantis Longobardorum incursionibus ecce jam per triginta et quinque annorum longitudinem premimur, nullis explere suggestionum vocibus valeamus. Sed in omnipotenti Deo confidimus quia ea quæ cæpit consolationis suæ nobis bona perficiet, et qui suscitavit in republica pios dominos, exstinguet crudeles tyrannos. Sancta itaque Trinitas vitam vestram per tempora longa custodiat, ut de dono vestræ pietatis, quod tarde suscepimus, diutius gaudeamus.

CAPUT XXVI.

Repetitio de Alleluia quod cantatur in missa, et de vestimento subdiaconorum, Kyrie eleison, ac Dominica oratione, ex epistola S. Gregorii.

Quando scripsit nostra parvitas de officio missæ, simili modo me latebant quæ sequuntur ut ea quæ superius dixi de litania majore. Nondum legeram

A quod postea inveni in epistola S. Gregorii, quo tempore *Alleluia* in missa primo cantatum esset in Ecclesia Romana, et cætera quæ manifestabuntur verbis ipsius epistolæ ad Joannem Syracusanum. Quibus inventis non potui præterire, nisi ea hic introducerem, quamvis non in competenti loco, quia magis competebat ea scribi in officio missæ quam in officio nocturnali. Sequitur textus epistolæ.

Gregorius Joanni episcopo Syracusano.

Veniens quidam de Sicilia dixit mihi quod aliqui amici ejus, vel Græci vel Latini, nescio, quasi sub zelo sanctæ Romanæ Ecclesiæ de meis dispositionibus murmurarent, dicentes: Quomodo Ecclesiam Constantinopolitanam disponit comprimere, qui ejus consuetudines per omnia sequitur? Cui cum dicerem, quas consuetudines ejus sequimur? responsum est: Quia *Alleluia* dici, ad missas extra Pentecostes tempus fecistis; quia subdiaconos spoliatos procedere, quia *Kyrie eleison* dici, quia orationem Dominicam mox post canonem dici statuistis. Cui ego respondi; Quia in nullo eorum aliam Ecclesiam secuti sumus. Nam ut *Alleluia* hic diceretur, de Hierosolymorum Ecclesia ex B. Hieronymi traditione tempore beate memoriæ Damasi papæ traditur tractum. Et paulo post: Subdiaconos autem ut spoliatos procedere facerem, antiqua consuetudo Ecclesiæ fuit. Sed placuit cuidam nostro pontifici, nescio cui, qui eos vestitos procedere præcepit. Nam vestræ Ecclesiæ nunquid traditionem a Græcis acceperunt? Unde habent ergo hodie ut subdiaconi lineis in tunicis procedant, nisi quia hoc a matre sua Romana Ecclesia perceperunt. *Kyrie eleison* autem nos neque diximus, neque dicimus, sicut a Græcis dicitur, quia in Græcis simul omnes dicunt, apud nos autem a clericis dicitur, a populo respondetur, et totidem vicibus etiam *Christe eleison* dicitur, quod apud Græcos nullo modo dicitur. In quotidianis autem missis alia quæ dici solent, tacemus, tantummodo *Kyrie eleison* et *Christe eleison* dicimus, ut in his deprecantibus vocibus paulo diutius occupemur. Orationem vero Dominicam idcirco mox post precem dicimus, quia mos apostolorum fuit, ut ad ipsam solummodo orationem oblationis hostiam consecrarent. Et valde mihi inconveniens visum est, ut precem quam scholasticus composuerat, super oblationem diceremus, et ipsam traditionem, quam Redemptor noster composuit, super ejus corpus et sanguinem non diceremus. Sed et Dominica oratio apud Græcos ab omni populo dicitur, apud nos vero a solo sacerdote. In quo ergo Græcorum consuetudines secuti sumus, qui aut veteres nostras reparavimus, aut novas et utiles constituimus, in quibus tamen alios non probamus imitari? Ergo vestra charitas, cum occasio dederit ut ad Catanensium civitatem pergat, vel in Syracusana Ecclesia, eos quos credit aut intelligit quia de hac re murmurare potuerunt, facta colloquutione doceat, et quasi alia ex occasione eos instruere non desistat. Nam de Constantinopolitana Ecclesia quod dicunt, quis eam dubitet sedi

apostolicæ esse subjectam. Quod et piissimus dominus imperator, et frater noster ejusdem civitatis episcopus, assidue profitentur. Tamen si quid boni vel ipsa, vel altera Ecclesia habet, ego et minores meos, quos ab illicitis prohibeo, in bono imitari paratus sum. Stultus est enim qui in eo se primum existimat, ut bona quæ viderit, discere contemnat. Ex præsentis epistola docemur, quidquid boni ab aliis Ecclesiis discere possumus, non ea contemnamus. Simulque et docemur quod aliquo tempore cantabatur missa in Romana Ecclesia absque *Alleluia*. Si eo tempore cantabantur tractus per omnes Dominicis dies, et post *Alleluia* assumptum in solis Dominicis diebus de Septuagesima reservarentur, nescio. Unum habeo notum, ex eo quod *Alleluia* divulgatum sit, cantatum esse apud S. Augustinum, et apud Romanam Ecclesiam atque Constantinopolitanam præcis temporibus, per dies Pentecostes debere *Alleluia* decantari, ad recordandum de lætitia resurrectionis sanctorum. Restat adhuc quod pulsat intentionem ad requirendum, hoc est, ut sicut per Dominicis dies et festos cantatur *Alleluia* ad missam, ita debeat cantari per communes dies, an non. Nisi forte imbui possimus ex præsentis scriptura S. Gregorii, nam ex eo ubi S. Gregorius dicit, « alia quæ dici solent in quotidianis missis tacemus, tantummodo *Kyrie eleison* et *Christe eleison* dicimus, » possumus intelligere quod non *Alleluia* cantabatur apud illum per quotidianos dies in officio missæ.

CAPUT XXVII.

De completionem dierum Pentecostes.

Præcepit Dominus discipulis suis quando ascendit in cælum, ne ab Hierosolymis discederent, sed expectarent promissionem Patris quam audierunt per os ejus: Quia *Joannes quidem baptizavit aqua, vos autem baptizabimini Spiritu sancto, non post multos hos dies, id est, post decem dies.* Merito expectant decem dies, quia futurum erat ut mysterium denarii numeri, post decem dies perfectius, Spiritu sancto veniente, perceperint, Ita Lucas narrat: *Vos autem sedete hic in civitate quoadusque induamini virtute ex alto. Eduxit autem eos foras usque in Bethaniam, et elevatis manibus suis, benedixit eis. Et factum est, dum benediceret illis, recessit ab eis, et ferebatur in cælum, et ipsi adorantes eum, regressi sunt in Hierusalem cum gaudio magno, et erant semper in templo laudantes Deum, et benedicentes Dominum.* In civitate sedere, est aliqua tacita mente et quieta cogitare de promissis Domini, et a statu perpetuæ pacis non recedere; firmare sensus corporis, ne mors per eos intreat, et cogitare quod se ipsum debeat totum integrum reddere Deo. Hoc est, habere integra quatuor elementa in se qualia illi Deus ea præstitit, totum se versum esse in dilectionem Dei ex toto corde et ex tota anima, et ex tota mente, et scire imaginem sanctæ Trinitatis signatam in se. Si quis istum denarium desiderat in se habere, et cognoscit minus aliquid habere ab eo, debet adorare Dominum, et precari ut sibi concedat illum. Et si censerit per charitatem, quæ foras mittit timorem,

A posse eum impetrare, maneat in templo, laudans et benedicens Deum. Hoc est, expectare per decem dies promissum Patris, desiderare jugiter integritatem suæ creationis, et creatoris sui cognitionem. Hunc denarium perceperunt apostoli amplius et perfectius quam prius habent in die Pentecostes. Eodem præcepto admonitus est sanctus Augustinus a Spiritu sancto antequam transiret de corpore, qui postulavit ut spatium ei daretur per decem dies meditandi se et sua. Ita scriptum est in ejus Vita: Nam sibi jusserat psalmos Davidicos, qui sunt paucissimi, de pœnitentia scribi, ipsos quaterniones jacens in lecto contra parietem positos, diebus suæ infirmitatis intuebatur et legebat, et ubertim ac jugiter flebat. Et ne intentio ejus a quoquam impediretur, ante dies ferme decem quam exiret de corpore, a nobis postulavit præsentibus, ne quis ad eum ingrederetur, nisi his tantum horis quibus medici ad inspiciendum intrabant, vel cum ei refectio inferretur. Usque huc de Vita sancti Augustini †. Aliter. Scribit idem sanctus Augustinus in sermone septimo decimo super Joannem: Jejunium autem magnum et generale est abstinere ab iniquitatibus et illicitis voluptatibus sæculi, quod est perfectum jejunium, ut abnegantes impietates et seculares cupiditates, temperanter et juste vivamus in hoc sæculo. Huic jejunio quam mercedem addit Apostolus, sequitur et dicit: *Expectantes illam beatam spem et manifestationem gloriæ beati Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi.* In hoc ergo sæculo quasi quadragesimam abstinentiæ celebramus, cum bene vivimus, cum ab iniquitatibus et illicitis voluptatibus abstinemus. Sed quia hæc abstinentia sine mercede non erit, expectamus beatam illam spem, et revelationem gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi. In illa spe cum fuerit de spe facta res, accepturi sumus mercedem denariam. Et paulo post: Denarius ergo qui accepit nomen a numero decem, redditur: et conjunctus quadragenario fit quinquagenarius. Unde cum labore celebramus Quadragesimam ante Pascha, cum lætitia vero tanquam acceptam mercedem, quinquagesimam post Pascha. Nam huic tanquam salutari labori boni operis, qui pertinet ad quadragenarium numerum, additur quietis et felicitatis denarius, ut quinquagenarius fiat: significavit hoc ipse Dominus Jesus multo apertius, quando post resurrectionem quadraginta diebus conversatus est in terra cum discipulis suis: quadragesima autem die cum ascendisset in cælum, peractis decem diebus, misit mercedem Spiritus sancti †. Nam in decima die post Ascensionem Domini, hoc est, in vigiliis Pentecostes, celebrat sancta Ecclesia baptismum, et litaniam exercet ante solennia missarum. Orat enim sive ut ipsa mereatur frui adventu Spiritus sancti, sicut apostoli fructi sunt, qui baptizati sunt ab eo in Pentecoste, seu ut neophyti perseverent in unitate Ecclesiæ. Cantat postea memorata Ecclesia, *Gloria in excelsis Deo*, more apostolorum qui priusquam acciperent Spiritum sanctum, in templo erant, sci-

per laudantes Deum et benedicentes Dominum. Quamvis dimisso Ecclesie officio, non proponere in aliquid dicere in istis litteris, tamen quia occurrit in hac festivitate de baptismo scribere, desideravi voluntarium me demonstrare de his quæ circa baptisteria aguntur, scire aliquid. Nunc transeo ad tres psalmos, qui cantantur in nocte Pentecostes. Ut mihi videtur, hoc differt inter istos tres psalmos, qui in Pentecoste cantantur, et inter tres qui in Pascha Domini, quod est inter baptismum, quem acceperunt apostoli per aquam, et baptismum, quem acceperunt per Spiritum sanctum in die Pentecostes, de quo eis dixit Dominus, *Vos autem baptizabimini Spiritu sancto*. Jam baptizati erant aqua, jam acceperant Spiritum sanctum: tamen dicitur eis postea, *Vos autem baptizabimini Spiritu sancto*. De baptismo aquæ dicit Augustinus in epistola ad Solencianum. Tunc ergo quando Hierosolymis exiit cum discipulis suis in Judæam, et illic morabatur cum eis, baptizabat non per se ipsum, sed per discipulos suos. Quos intelligimus jam fuisse baptizatos sive baptismo Joannis, sicut nonnulli arbitrantur, sive, quod magis credibile est, baptismo Christi. Neque enim ministerium baptizandi defugeret, ut haberet baptizatos servos, per quos cæteros baptizaret, qui non defugit memorabilis illius humilitatis ministerium, quando eis lavit pedes. Quod ante diem Pentecostes acceperint Spiritum sanctum, Joannes manifestat, dicens: *Cam ergo esset sero die illa una sabbatorum, et fores essent clausæ*. Et post pauca, *Hoc cum dixisset, insufflavit, et dicit eis, Accipite Spiritum sanctum: Quorum remisistis peccata, remittuntur eis*, et reliqua. Jam acceperunt Spiritum sanctum in remissionem peccatorum: sed adhuc restabat donum quod nondum acceperant, sed accepturi erant in die Pentecostes, id est, ut prædicationem suam firmarent signis miraculorum, et ut non timerent rabiem persequentium, neque irretiri possent vinculo terreni desiderii, neque labefactari errore aliquo. Credimus Petrum jam baptizatum fuisse, quando negavit ad vocem ancillæ. Simili modo et Thomam, qui dubitavit de Domini resurrectione. Sicut tunc duo baptisteria leguntur in apostolis, unum per aquam, et alterum per baptismum Spiritus sancti: ita sunt hodie in nostra Ecclesia duo genera electorum, qui baptizati sunt. Unum genus est in activa vita, alterum in contemplativa, quæ duo genera Martha et Maria soror ejus significabant. Optima pars Mariæ deputata est a Domino, sed Marthæ non est reprehensa, quia bona est. Hæc distinctio potest inveniri in antiphonis, quæ dicuntur in Pascha Domini, et in Pentecoste. In Pascha Domini dicit prima antiphona: *Consilium meum non est cum impiis*: prima de Pentecoste dicit: *Factus est repente de cælo sonus tanquam advenientis Spiritus vehementis*, spiritus vehemens pulverem terræ solet dispergere. Distat multum inter donum Dei, quod separat fideles ab impiis, et illud donum, quod terrenas cogitationes expurgat de peccatore. Ibi dicit secunda antiphona, *Postulari patrem*

A meum: hic dicit: *Confirma hoc Deus quod operatus es in nobis, a templo sancto tuo quod est in Hierusalem, Alleluia, Alleluia*. Simili modo distat inter eos qui in hereditate Domini deputantur, quia fideles sunt, et tamen in actuali vita, et inter eos qui omnia terrena respuerunt, et precantur Deum, ut ad hæc non revertantur, sed confirmet donum suum in eis, ut possint Deo semper a templo quod est in Hierusalem, Alleluia cantare. Ibi dicit tertia antiphona, *Ego dormivi et somnum cepi, et resurrexi*: hic dicit tertia, *Emitte spiritum tuum, et creabuntur, et renovabis faciem terræ*, Christus enim resurrexit a morte, et nos quotidie possumus resurgere a vitiis, et potest nobis veraciter dici, *Nolite contristare spiritum Dei*. Hæc antiphona, quæ dicit, *Emitte spiritum tuum, et creabuntur*, spiritum Dei precatur obviæ advenire, ut neque in cogitationibus, neque in verbis regnet spiritus superbiæ, sed spiritus Dei utriusque deducat per suam creationem, ut scriptum est in Evangelio, *Cum vos ceperint, et adduxerint, nolite cogitare quomodo aut quid loquamini: non enim vos estis qui loquimini, sed spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis*. Precatur renovari faciem terræ, ut novus homo sit confitens se justificationem non a se, sed gratia Dei. Sicut in Pascha Domini tres psalmi recolunt opera Christi trium dierum, sic et in adventu Spiritus sancti eadem opera. Ut demonstretur unum opus esse in potentia miraculorum totius sanctæ Trinitatis, unus ordo psalmorum continetur et in resurrectione Domini, et in adventu Spiritus sancti. Sed in aliquibus minus operatur Christus, et in aliquibus plus. Stella enim a stella differt in claritate. Quod in Pascha diximus de sequentibus baptismalibus noctibus, hoc et hic dicimus, ut tres Psalmi recolant sepulturam Domini triduanam in his præcipue, qui nuper consecuti sunt Domino. Hoc agitur per septem dies propter sacramentum præsentis vitæ, et propter septimam diem, quam animæ sanctorum recipiunt exiitæ a corporibus, vel septiformem Spiritum sanctum, qui per unumquemque diem diverso cibo alit suos. Possunt et tres psalmi recollere tres virtutes, id est, fidem, spem, et charitatem, sine quibus nemo potest placere Deo. Annectimus etiam convivium, quod unum quodque donum quasi unusquisque frater parat suis convivis per dies septem, et tres virtutes, quasi tres sorores convivantes, ex libro sancti Gregorii primo de Moralibus: Ut enim, inquit, hæc ipsa dona breviter septiformis spiritus replicem, alium diem habet sapientia, alium intellectus, alium consilium, alium fortitudo, alium scientia, alium pietas, alium timor. Neque enim hoc est sapere, quod intelligere, quia multi æterna quidem sapiunt, sed hæc intelligere nequaquam possunt. Sapientia ergo in die suo convivium facit, quia mentem ab æternorum spe et certitudine reficit; intellectus in die suo convivium parat, quia in eo, quod audita penetrat, reficiendo cor, tenebras ejus illustrat: consilium in die suo convivium exhibet, quia dum esse præcipitem pro-

hibet, ratione animum replet; fortitudo in die suo convivium facit, quia dum adversa non metuit, trepidanti menti cibos confidentiæ apponit; scientia in die suo convivium parat, quia in ventre mentis, ignorantia jejunium superat, pietas in die suo convivium exhibet, quia cordis viscera misericordiæ operibus replet; timor in die suo convivium facit, quia dum premit mentem, ne de presentibus superbiat, de futuris illam spei cibo confortat. Sed in hoc filiorum convivio illud perscrutandum video, quod semetipsos invicem pascunt. Valde enim singula quælibet destituitur, si non una alii virtus virtuti suffragetur. Minor quippe est sapientia, si intellectu careat: et valde inutilis est, intellectus si ex sapientia non subsistat. Quia cum altiora sine sapientiæ pondere penetrat, sua illum levitas gravius ruiturum levat. Vile est consilium, cui robor fortitudinis deest, quia quod tractando invenit, carens viribus usque ad perfectionem operis non perducit; et valde fortitudo destruitur, nisi per consilium fulciatur: quia quo plus se posse conspicit, eo virtus sine rationis moderamine deterius in præceps ruit. Nulla est scientia, si utilitatem pietatis non habet: quia dum bona cognita exsequi negligit, sese ad iudicium arctius stringit; et valde inutilis est pietas, si scientiæ discretione caret: quia dum nulla hanc scientia illuminat, quomodo misereatur, ignorat. Timor quoque ipse si non has etiam virtutes habuerit, ad nullum opus procul dubio bonæ actionis surgit: quia dum ad cuncta trepidat, ipsa sua fortitudine a bonis omnibus torpens vacat. Quia ergo alternato ministerio virtus a virtute reficitur, recte dicitur, quod apud se vicissim filii convivantur. Cumque unam alia sublevandam sublevat, quasi per dies suos numerosa soboles pascenda convivium parati. Sequitur: Et mittebant et vocabant tres sorores suas, ut comederent et biberent cum eis. Cum virtutes nostræ in omni, quod agunt, spem, fidem, et charitatem sciunt, quasi operatores filii tres ad convivium sorores vocant, ut fides, spes et charitas gaudeant in opus bonum, quod unaquæque virtus administrat. Quæ quasi ex cibo vires accipiunt, dum bonis operibus fidentiores fiunt; et dum post cibum contemplationis rore infundi appetunt, quasi ex poculo ebriantur. Non abhorret a vero, si sive propter sepulturam Domini, ut memoravimus, tres psalmi in nocte cantentur in diebus neophytorum, seu propter fidem, spem et charitatem, quæ unusquisque Christianus debet tenere ab ipso initio intellectus sui.

CAPUT XXVIII.

De hora baptisterii in sabbato, sive in vigilia Pentecostes.

Notandum est, quod ea hora diei nunc celebrat sancta Ecclesia baptismum, qua hora angelus Domini venit ad Cornelium, annuntians ei quod orationes ejus et eleemosynæ ascenderant in memoriam in conspectu Dei, et ut mitteret ad Petrum, qui eum baptizaret. Eadem hora venit baptista Petrus ad eundem Cornelium baptizandum. Ita enim interro-

A gavit Petrus Cornelium, ut in Actibus apostolorum scriptum est: Interrogo ergo, ob quam causam accessisti me: Et Cornelius ait: A nudiusquartana die usque ad hanc horam, orans eram hora nona in domo mea, et reliqua. Quem continuo imbuat Petrus symbolo fidei, ut in memoratis Actibus continetur, moxque cecidit Spiritus sanctus super omnes qui audiebant verbum. Quo peracto, respondit Petrus: Nunquid aquam quis prohibere potest, ut non baptizentur hi qui Spiritum sanctum acceperunt sicut et nos? Et jussit eos in nomine Jesu Christi baptizari. Igitur eo in tempore circa primitivam Ecclesiam hora nona baptismus celebratus est, ut et ipsa, et imitatrix ejus, quæ hodierna die est, retineret in mente, quod in morte Christi, qui hora nona emisit spiritum, oporteat eam baptizare. Hunc morem tenet nunc nostra Ecclesia in vigiliam Pentecostes quæ præsignavit Cornelius, qui ut mereretur accipere baptismum, hora nona erat orans et jejunans in domo sua.

CAPUT XXIX.

De octavis Pentecostes.

Quinquaginta dies post Pascha Domini, hoc est, totum tempus Pentecostes, figurant illam lætitiæ, quæ erit in alia vita: sive quia quadragenarius numerus partibus suis multiplicatus, quinquaginta facit, seu quod quadraginta habent in se perfectionem operum bonorum: cui numero si addatur denarius, qui tenet remunerationem operum quinquaginta facit: seu quæcumque alia ratio sit, hoc procul dubio tenetur, quod presentes quinquaginta dies futuram quietem et securitatem atque lætitiæ significant. Septem dies qui sequuntur, recolunt adventum septiformis spiritus, sive nostram lætitiæ, in qua congratulamur nuper baptizatis, qui nimirum informantur in corpore Christi. Habemus in nostris libris officialibus scriptum, *Post octavas Pentecostes*; ideo de eodem scripto tractare debemus. Satis manifestum est Pentecosten exprimere numerum quinquagesimum: non enim mea simplicitas novit, quas octavas habeat Pentecoste, sed quoniam hæc festivitas, quæ (ut diximus) recollit adventum Spiritus sancti, et remunerationem nuper baptizatorum nomen obtinuit Pentecostes, ipsæ octavæ quæ huic mysterio possunt congruere, retinuerant nomen, quod habet prima dies hujus festivitatis. Quomodo adventui Spiritus sancti octavæ convenient, vel regenerationi novi hominis, ex verbis sancti Augustini de sermone Domini in monte, aliquam scintillam luminis carpiimus. Post enumeratas sententias octo beatitudinum, dicit inter cætera, Octava tanquam in caput redit, quia consummatum perfectumque ostendit et probat. Et paulo post, Septem sunt ergo quæ perficiantur: nam octava clarificat, et quod perfectum est demonstrat, ut per hos gradus perficiantur, et cæteri tanquam a capite rursus exordians. Videtur ergo mihi etiam septiformis operatio Spiritus sancti, de quo Isaias loquitur, his gradibus sententiisque congruere. Et iterum: Hæc octava sententia, quæ ad

caput redit perfectumque hominem declarat, significat fortasse et circumcissionem octava die in Veteri Testamento, et Domini resurrectionem post sabbatum, qui est utique octavus idem qui primus dies, et celebrationem octavarum feriarum, quas in regeneratione novi hominis celebramus. Hucusque Augustini. Octavus dies est, qui et primus secundum formam octo beatitudinum. Prima beatitudo dicit, *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum*. Octava, *Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quoniam ipsorum est regnum caelorum*. Ad regeneratos pertinent hæ sententiæ, ut qui pauperes sunt, in hac vita propter regnum caelorum usque ad finem vitæ perseverantes sint, et accipiant regnum pro quo laboraverunt hic. Baptismus Neophytorum quamvis in sabbato agitur, ad illum baptismum pertinet, quem apostoli acceperunt in die Pentecostes, cujus octavus dies, est dies Dominica sequens, quam solemus appellare octavas Pentecostes. Istæ sunt feriæ quas beatus Augustinus memorat superius octavarum feriarum regenerati hominis. Hoc est inter nostrum baptisma, et apostolorum, quod illi primo aqua baptizati sunt, deinde acceperunt semel per insufflationem Christi Spiritum sanctum adhuc in terra Christo sistente, postremo de cælo in die Pentecostes. Nos vero præsentem episcopo simul baptizamur, et per impositionem manus episcopi Spiritum sanctum accipimus. Imitando Christi mortem et ejus resurrectionem, debemus consummationem nostri baptismatis in die Dominica cogitare, ne præcedant membra caput. Et secundum modum primitivæ Ecclesiæ donationem Spiritus sancti in eadem die hora tertia. Quamvis non eisdem diebus vel horis propter aliquas occasiones fluctuantis mundi celebratur aliquando baptismus vel impositio manus, tamen propter sacramentum quod in se continet, eisdem diebus et horis deputantur. Si enim propterea acceperunt apostoli Spiritum sanctum hora tertia, quia fidem sanctæ Trinitatis prædicaturi erant, volumus et nos in mente eadem hora percepisse eundem Spiritum, in quo copulatur Trinitas quæ monstrat eandem Trinitatem. Propius pertinet nostrum baptisma aliquo modo ad baptismum apostolorum, quam ad baptismum Christi. Non propter sua abluenda peccata baptizatus est Christus, sed propter formam membrorum suorum, quia esse in futuro poterant aliqui, qui sibi placerent de sua innocentia, et cogitarent non sibi esse necessarium baptismum : ac ideo præcessit Christi baptismus, qui sine peccato fuit, ut nemo deceptus per stultam securitatem, periret sine baptismo. Non propterea advenit Spiritus sanctus in columbæ specie super Christi baptismum, ut daret tunc ei donum, quod non habebat; sed ut nobis nostro in baptismate suam præsentiam monstraret adesse, et per columbæ simplicitatem demonstraret Christi simplicitatem et puritatem. Apostoli propterea baptizati sunt, ut peccata eorum delerentur in baptismo, sicut et nostra delentur; et ideo venit

A Spiritus sanctus per ignem ad eos, quia rursus peccati ex eorum fragilitate potuit eis inhærere, et hanc voluit vis Spiritus sancti in perpetuum consumere.

Vis enim ignis unam materiam consumit, et alteram reficit et fovet : ligna consumit; et materiam nostri corporis reficit. Ita et ignis Spiritus sancti rubiginem peccatorum consumit, et animam nostram calefacit ad amorem Dei et proximi. Isti duo effectus sunt duo denarii, quos Dominus dedit stabulario juxta Lucam Evangelistam altera die, id est, secunda die, postquam alligavit vulnera semivivi quasi secundo die post baptismum. Bene duo sunt, qui significant ordinem dilectionis, quia Deum non potest diligere, qui non diligit proximum : neque recte diligit proximum : qui non eum propter Deum diligit. Sicut in baptismate conformamur Christi morti et sepulturæ, ita in acceptione Spiritus sancti spiritui vivificanti, qui operatur in nobis rectum ordinem dilectionis. Propter mortem Christi, quæ memoratur hora nona esse peracta, hora nona baptizantur, qui in Christi morte baptizantur propterque mysterium consepulturæ Christi, quæ recolitur in sabbato baptizatur Christi corpus in sabbato, ut post hanc sepulturam in die Dominica resurgat. Initium enim resurrectionis a Dominica debemus celebrare. Sit illa Dominica dies initium novi hominis, qui resurrexit a mortuis : et iterum sepultura ejus, quando anima transit in requiem sine corpore in sabbato die, quando vestimenta mutantur baptizatorum : et receptio eorum corporum celebratur in octavis Pentecostes. Vel ideo celebratur octava Pentecostes, quia septiformis spiritus opus tunc perficitur, quando perfectum hominem monstrat, de quo dicebat Apostolus : Si quis autem in verbo non offendit, hic perfectus est vir. Celebratur per septem dies opus septiformis spiritus, et in octava die consummatio, et declaratio, atque glorificatio ejusdem operis. Quod si ita est, merito eandem glorificationem in nostris officiis recolit octava dies, quæ redit ad caput, quam et prima dies. Itaque sicut celebravimus majestatem Spiritus sancti in Pentecoste, celebramus et in octavis ejusdem festivitatis quatenus sæpissime recolendo ejus dona, dignetur ejus charitas se profusius infundere cordibus nostris, usque dum, secundum Evangelicum sensum tria sata farinæ fermententur in unum, et totum quod cogitamus, aut intelligimus, aut vivimus ad ejus dilectionem referatur. In commemoratione harum trium mensurarum farinæ, cantamus in eadem nocte tres psalmos in nocturnis, et usque ad finem diei præsentis Domini Alleluia cantamus. Sic enim celebratur auctoritate divinæ legis festività a vespera usque ad vesperam, id est a solis occubitu usque ad solis occubitum.

CAPUT XXX.

De adventu Domini.

Scriptimus in superioribus libellis, in quinta hebdomada ac quarta ante nativitatem Domini, inchoati præparationem adventus Domini : in quinta hebdo-

nada propter quinque ætates mundi, in quibus fuerunt tales electi, qui crediderunt, et speraverunt, et dilexerunt adventum Domini; in quarta propter quatuor ordines librorum scilicet legis, psalmorum, prophetarum, et initium Evangelii. Quamvis liber Moysis narret electos viros existisse in prima et secunda et tertia ætate mundi, tamen eo tempore scripsit illum Moyses totum, in quo deputatur legislatio. Ad didimus etiam alterum sensum posse initiari adventum Domini in quinta seu quarta hebdomada, sequendo auctores Lectionarii et Antiphonarii, ac Missalis, cujus auctorem credimus esse beatum papam Gregorium. Quæ utraque tempora intiment nobis rationabilem præparationem propter quinque sensus hominis, qui insunt corpori nostro, et quatuor elementa quibus constat corpus nostrum: at nunc tertium intellectum adhibemus, qui non minus convenit præparationi adventus Domini. Dicimus duos ordines esse justorum in Ecclesia nostra, qui student se præparare ad recipientium Dominum venturum. Unus ordo in sæculari conversatione studet, alter in spiritali. De ordine sæcularium possumus intelligere, quod lectio dicit in quinta hebdomada ante nativitatem Domini. Propter hoc dies veniunt, dicit Dominus et non dicent ultra, vivit Dominus qui eduxit filios Israel de terra Ægypti: sed, *Vivit Dominus, qui eduxit et adduxit semen domus Israel de terra Aquilonis.* † Adduxit Dominus filios Israel de terra Aquilonis, quando de Babylonia reversi sunt in Judæam: Sed melius adducit nostros bonos sæculares Dominus ad Judæam, id est, ad veram confessionem de confusione Babyloniæ, quando eos liberat de potestate diaboli et de corpore ejus. Hoc fit per baptismum, quem habent sæculares fideles et spiritales communem. Qui in animo patiuntur Aquilonis rigiditatem, membra diaboli sunt. Quanto peior est diabolus totus cum capite in suo corpore, quam unum membrum ejus, tanto melius nos liberati sumus a diaboli potestate, quam essent filii Israel a regibus Chaldæorum. De ipsis sæcularibus memorat Evangelium, quod in quinta memorata hebdomada legitur. Narrat enim quinque millia hominum Dominum pavisse ex quinque panibus. Quod ita Beda exponit in Evangelio super Lucam: Erant autem fere viri quinque millia, quia quinque sunt exterioris hominis sensus. Quinque millia viri Dominum secuti designant eos, qui sæculari adhuc habitu positi, exterioribus quæ possident, bene uti noverunt. Qui recte quinque panibus aluntur, quia tales necesse est legalibus adhuc præceptis instituti. † Officia cantorum et Presbyterorum quæ celebrantur in sacramentario, et habent initium in quarta hebdomada ante nativitatem Domini spiritales per quatuor Evangelia ad potiorem perfectionem excitant. Unde dicit Epistola, quæ eodem die legitur. Scientes quia hora est jam nos de somno surgere: Nunc autem propior est nostra salus, quam cum credidimus. De eisdem spiritalibus dicit memoratus Beda in memorato libro. Nam qui mundo ad inter-

grum renuntiant, et quatuor sunt millia, et septem panibus refecti, hoc est, Evangelica refectione sublimes, et spiritali sunt gratia docti: cujus significande distantie causa mystice reor in introitu quidem tabernaculi quinque columnas decoratas, ante oraculum vero, id est, sancta sanctorum, quatuor fieri jussas: quia videlicet incipientes per legem castigantur, ne peccent; perfecti autem, per gratiam ut devotius Deo vivant, admonentur. Typice per cantum qui renovatur in quarta hebdomada ante nativitatem Domini gaudium mentium perfectionum intelligimus. Si per quinque hebdomadas illi intelliguntur, qui adhuc per pœnitentiam deplorant recentia peccata, merito per quatuor hebdomadas eos intelligimus qui gaudio spiritali proficiunt de virtute in virtutem, in qua videbitur Deus deorum in Sion. Isti duo ordines fuerunt in Veteri Testamento, isti sunt modo. Renovatio cantus significat gaudium electorum, qui plurimum gaudent in adventu dilecti Domini. Ad eos dicit versus, qui canitur in vespertinali officio: *Rorate, cæli, desuper et nubes pluant justum*: aperiat terra, et germinat salvatorem. Ipsi perfecti sunt cæli, ipsi sunt nubes, ipsi subtilia annuntiant instar roris de Incarnatione Domini, quando exponunt, *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis.* Ipsi pluunt grossiora, quando narrat, quomodo Joseph desponsavit Mariam et Christus natus est in Bethleem et inventus est in præsepio, etc., talia. Aperta est terra, uterus scilicet sancte Mariæ virginis sine damno virginitatis: et protulit germen totius mundi odoris, qui bonus odor redolet per universum mundum. At nunc multa corda fidelium ad vocem prædicatorum calefiunt, et germinant fidem rectam in Christo proferunt gaudium, pacem, longanimitatem, et cætera germina, quæ fecundat Spiritus sanctus. Alter versus in natalinali officio dicit: *Vox clamantis in deserto, parate viam Domino, rectas facite semitas ejus*; quod est dicere: Et bona opera satagite, et cogitationes pias. Hoc ministerium, quod prædicatorum debet satagere in diebus adventus Domini, memorati versus recolunt. Quamvis cum gaudio boni servi spectent adventum Domini sui; tamen maximum gaudium recolunt in præsentia ejus. Ideo aliqua de nostro officio reservamus usque ad præsentiam nativitatis Domini, hoc est *Gloria in excelsis Deo*, et clarum vestimentum Dalmaticarum: si forte nunc ita agitur, ut vidi acitari in aliquibus locis. Præparationem nobis necessariam insinuat Paulus apostolus in memorata epistola, quæ legitur quarta hebdomada ante nativitatem Domini. Nox, inquit, præcessit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus ergo opera tenebrarum, et induamur arma lucis, sicut in die honeste ambulemus, non in commensationibus; et ebrietatibus, non in cubilibus et impudiciis, non in contentione et æmulatione: sed induimini Dominum Jesum Christum? Sicut per plures et frequentiores nuntios movetur magis ac magis animus subditi ad sollicitudinem suscipiendi

prælatum : ita renovatione cantus movemur magis ac magis ad curam nostræ preparationis in susceptionem Domini. Ideo octo dies ante Nativitatem Domini renovantur ferme tota note responsorii et antiphonæ, ut per hoc frequentius nos excitemur ad purgandas omnes quisquilias turpium cogitationum ac errenarum, et dignum habitaculum, ornatum videlicet piis cogitationibus, paremus regi regum et Domino dominantium.

CAPUT XXXI.

De nativitate Domini.

Dei filius cum esset unigenitus filius voluit sibi fratres adungere. Descendit ad humanum genus, et assumpsit hominem, ut faceret sibi fratres, nullum despiciens in fraterno loco suscipere, quem cognovit obediens in mandatis præceptorum suorum. Ut sæpe dictum est, tempus præsentis sæculi tribus temporibus distinguitur, videlicet naturalis legis, et legis litteræ, et Novi Testamenti, Præcipui viri naturali lege exstiterunt tres, Abraham, Isaac et Jacob. Quanquam multi forent similes illis, tamen eorum se esse Deum specialiter Deus idem sæpissime memorat per Scripturam, dicens : *Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob.* Istis tribus tres psalmos primæ periochæ nocturnalis officii deputamus : præcipue cum hi tres primi ponantur in genealogia Christi, et per hos ad memoriam reducimus omnes electos patres, qui in naturali lege fuerunt, et per Christi adventum sociati sunt choro sanctorum Angelorum, ut sicut angeli sanctæ Trinitati congaudent, ita et illi congaudeant. Secunda periocha recolat eos, quos sibi Christus fratres fecit ex lege Mosaica, qui exercebantur per legem et psalmos et prophetas. Eos nihilominus perduxit ad societatem sanctorum angelorum, ut et illi congaudeant sanctæ Trinitati. Adscivit sibi etiam fratres in Novo Testamento per primitivam Ecclesiam, et per gentilitatis obedientiam, et Judaicam recognitionem. Quoniam istos plus honoravit suus adventus, quam præcedentes Patres, ita ut si digni habeantur, quando transeunt de mundo, illico transferantur in cælum, et conjugantur societati sanctorum angelorum, quod longo tempore expectaverunt patres murmurantes infra claustra inferni, ideo in illis antiphonis, quæ eos recolunt, Alleluia celebratur, sicuti est : *Ipse invocavit me, Alleluia* : et iterum, *Notum fecit Dominus, Alleluia.*

CAPUT XXXII.

De octavis in Nativitate Domini.

Octavæ ideo celebrantur, quia primis diebus concurrunt, sicut unus Dominicus dies ad alterum, qui eodem ritu celebrantur. Quando sequentia bona opera ad prima recurrunt, aliquo modo octavas exercemus. Tanta miseria fuit in hominibus ante Christi adventum, ut nemo ad eandem innocentiam perveniret, quam habuit primus homo antequam peccaret. Nam et circumcisio, quæ octava die celebratur, in recollectione primæ innocentie agebat-

tur, id est, ut mens circumcisa esset ab omni cogitatione carnali, quamvis sit et ipsa figura futurorum virorum. Christus per baptismum restituit in genere humano eandem innocentiam, ideoque octava die id est, Dominica ex baptismo resurrectio recolitur. Hoc est inter istos, qui primi innocentiam hominis imitantur, et illos qui in Veteri Testamento erant, quod quamvis illi justi essent tamen detinebantur infra claustra inferni ante Christi adventum : isti penetrant regna cælorum. Et quoniam ad meliorem statum vult, nos Redemptor noster perducere, quam haberet primus Adam, adhuc expectatur octava dies, quæ erit in resurrectione corporum. Primus Adam ita erat innocens, ut posset peccare, si vellet. Et nos ita accipimus innocentiam per baptismum, ut possimus peccare, et possimus velle, sed post receptionem corporum nemo poterit, nemo volet peccare. Igitur quia ad hoc institutæ sunt octavæ, ut redeant ad primum, oportet considerare quid in octavis Domini redeat ad primum diem nativitatis. Primo die nativitatis exivit de utero virginis, et inventus est in præsepio pannis involutus : Nunquid octava die exivit iterum de utero virginis et inventus est in præsepio et celebrata sunt ea quæ de angelorum, affati leguntur prima die acta ? Possumus tamen invenire, in quo congruenter octava dies congruat primæ. Duas causas intelligimus in Christi nativitate : scilicet primam, Christum advenisse ad homines : secundam, homines venisse ad Christum. De qua re dicit Augustinus in libro primo de doctrina Christiana : Non enim ad eum, qui ubique præsens est, locis movetur, sed bono studio bonique moribus. Quod non possumus, nisi ipsa sapientia tantæ etiam nostræ infirmitati congruere dignaretur, ut vivendi nobis præberet exemplum. Non enim aliter, quam in homine, quoniam et nos homines sumus. Sed quia nos cum ad illam venimus, sapienter facimus, ipsa cum ad nos venit, ab hominibus superbis quasi stulte fecisse putata est. Et quoniam nos cum ad illam venimus, convalescimus. ipsa cum ad nos venit, quasi infirma existimata est. Sed quod stultum est Dei, sapientius est hominibus : et quod infirmum est Dei, fortius est, quam hominis. Cum ergo ipsa sit patria, viam se quoque nobis fecit ad patriam. Et cum sano et puro interiori oculo ubique sit præsens, eorum qui oculum illum infirmum immundumque habent, oculis etiam carnis apparere dignata est. Quia enim in sapientia Dei non poterat mundus per sapientiam cognoscere Deum, placuit Deo per stultitiam prædicationis salvos facere credentes. Non igitur per locorum spatia veniendo, sed in carne mortali mortalibus apparendo, venisse ad nos dicitur. Illuc ergo venit ubi erat : *quia in hoc mundo erat et mundus per eum factus est*, Christi adventum ad homines colimus in die nativitatis ejus : hominum adventum ad Christum, colimus in octavis ejus. Quod facile dignoscitur ex antiphonis quæ cantantur in matutinali officio. Prima antiphona in nativi-

tate Domini, *Genuit puerpera regem*, de pura nativitate Domini narrat; prima in octavis Domini, dicit, *O admirabile commercium*. Quando dicit, *commercium*, ostendit aliud dari, et aliud accipi. Dedit Christus suam deitatem, et accepit nostram humanitatem. Quod dedit colimus in nativitate ejus; et quod accepit, in octavis. Membra juncta capiti congratulantur in præsenti festivitate. De sequentibus antiphonis si quis considerare voluerit, potest cognoscere quod antiphonæ de nativitate Domini suam nativitatem specialiter monstrant, et de octavis Domini, membrorum suorum copulationem. In antiphona, *Quando natus es*, ex persona hominis Dominus appellatur; et in novissimo loquitur ad Deum, *Te laudemus Deus noster*. Tertia, *Rubum quem viderat Moyses*, sic loquitur ex persona membrorum ad Dei genitricem, *intercede pro nobis*. Quarta habet iterum in fine, *Te laudamus, Deus noster*. Quinta tenet verba Joannis Baptistæ quibus demonstravit utilitatem nostram, quæ data est nobis ex adventu Christi, dicentis: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*. Antiphona quæ in Evangelio dicitur, et Domini præsentiam ad homines monstrat, et hominis assumptionem ad eum. Sic enim dicit: *Mirabile mysterium declaratur, hodie innovantur naturæ*. Quomodo innovantur naturæ Gregorius Nazianzenus manifestat in libro de secundis Epiphaniis, dicens: Quid de nobis agitur, vel pro nobis? Nova quædam et inaudita efficitur permutatio naturarum, et Deus homo fit. Et paulo post: Dei Filius cepit esse filius hominis, non conversus ex eo quod erat, sed assumens quod non erat, ut capi posset qui capi non poterat, et per mediantem carnem sicut velamine quodam interposito, alloqui nos posset. Quoniam quidem ferre sinceram divinitatis ejus naturam non erat corruptibilis hujus nostræ fragilisque naturæ, idcirco ergo incommixta miscentur, et non solum nativitati nostræ Deus vel carni superna mens, vel tempori illud quod ante omne tempus est, verum etiam virginitati partus imponitur, et impassibili passio conciliatur et immortalis mortis poculum propinatur. Sequitur in antiphona: *id quod fuit, permansit*; hoc est, verbum quod se nobis voluit demonstrare per materiam carnis, ut fuit incommutabile lumen et Deus æternus, sic permansit, non mutatum in aliquam creaturam. Sequitur. *Et quod non erat, assumpsit*. His verbis monstratur assumptio hominis: quoniam Christus hominem dignatus est assumere in unam eandemque personam Dei, merito membra capitis dicuntur transisse in Deum. Unde Augustinus in sermone vicesimo sexto super Joannem: Quid est ergo credere in eum? Credendo amare, credendo diligere, credendo in eum ire et ejus membris incorporari. Sequitur: Non commixtionem passus, neque divisionem; scilicet non est passus illam commixtionem quam dicit Sabellius in unam personam Patris et Filii, neque illam divisionem quam blaterat Arius. De circumcissione Domini

A me abunde facit securum lucubratio sanctorum interpretum.

CAPUT XXXIII.

De Theophania et Ἰαπάρθ.

Unum omnino in Theophania ex his quæ celebramus in nativitate Domini, id est, invitorium. Sæpe dictum est quod institutor officii, in quantum potuit, actionem omnem illius temporis quando illa agebantur quæ recolimus in usitato officio, voluit ad memoriam nobis reducere. Igitur quia voluit in isto distinguere nostram bonam invitationem, qua invitantur et excitantur fideles ad Deum deprecandum, ab invitatione Herodis, qui propterea congregavit scribas et principes Judæorum, ut sciret ubi Christus nasceretur, quem cogitabat interficere, invitorium officii præsentis omisit. Præsens officium nocturnale certat intumescere tria insignia nobis manifestata per adventum Christi, id est, adventum Magorum, et baptismum Christi, et miraculum ex aqua factum a Christo. De secundo et tertio summatim memoratur in tertia nocturna, et in antiphona, *Hodie cælesti sponso juncta est Ecclesia*. Aperte vero et plene de adventu Magorum canit in duabus superioribus nocturnis. Nam et hoc videtur ordini potissimum congruere cæterorum officiorum. Verum officium quod in nocte nativitatis ejus canitur, de infantia ejus resonat. Memoria quæ recolit per officia cantorum de octavis Domini et circumcissione ejus, et scintillas mittit de infantia, similique modo quod agitur in Ἰαπάρθ. Idcirco congruebat ut præsens officium plurimum illa tangeret quæ circa infantiam ejus gesta sunt. Nec non et apostolici viri satagebant baptismum generaliter transferre de præsentis festivitate in festivitatem Paschæ et Pentecostes; quem propterea multi certabant frequentare in ista festivitate, quia in ipsa a multis creditur Dominus baptizatus esse a Joanne. Unde potest videri ab officio præsentis summatim dictum esse de baptismo ejus, et plene de adventu Magorum. Ut plenius hæc clarescant, insero quod S. Leo papa scripsit de memoratis festivitibus, dicens in capitulo octavo Decretalium: Ordo rerum per Jesum Christum Dominum nostrum temporaliter gerendarum in incarnatione Verbi sumpsit exordium. Unde aliud tempus est, quo, annuntiante angelo, beata virgo Maria fecundanda se per Spiritum sanctum credidit et concepit; aliud quo, salva integritate virginea, puer editus, exultante gaudio cælestium ministrorum, pastoribus indicatur; aliud, quo infans circumciditur; aliud, quo hostia pro eo legalis offertur; aliud, cum tres Magi, claritate novi sideris incitati, in Bethleem ab Oriente perveniunt, et adorant parvulum, mystica munerum oblatione venerantur. Nec iidem sunt dies quibus impio Herodi, ordinata divinitus in Ægyptum translatione, subtractus est, vel quibus ab Ægypto in Galileam mortuo persecutor vocatus est. Inter has autem dispensationum varietates accedunt augmenta corporea. Crescit Dominus, sicut evangelista testatur.

profectibus et ætatis gratiæ. Tertia nocturna præsentis festivitatis recolit tres terminos credentium, id est, populi Judaici ante receptionem gentilium; gentilis populi post repulsionem Judaicæ plebis, iterum populi Judaici in finem mundi. In prima nocturna recolitur intellectus Magorum, qui Christum intellexerant Deum esse. In secunda nocturna idem intellectus, qui conspicit Christum regem esse; in tertia, qui conspicit Christum ad hoc venisse, ut doceret homines suo baptismo necessarium eis esse baptizari, et per baptismum mori patri diabolo et operibus ejus, et pompis ejus: in baptismo Christi mors et sepultura ejus recolitur. Hanc tertiam periocham recolimus per introitus missæ ab octavis Theophaniæ usque in Præsentationem Domini, nisi forte anticipet nos tempus Septuagesimæ. Primus introitus est post octavas Theophaniæ, juxta ordinem Antiphonarii nostri: *In excelso throno vidi sedere virum, quem adorat multitudo angelorum.* Apostolorum et apostolicorum virorum est ista visio, hoc est, ut mente intelligant eundem Dominum, qui a Magis adoratus est quasi infans, et cujus præsentatio isto in tempore expectatur usque ad quadragesimam diem nativitatis gubernare virtutes cœlorum, et ab his adorari. Secundus est, *Omnis terra adoret te, Deus,* qui pertinet ad multitudinem credentium, ut quem primo adoraverunt tres Magi, postea adorent omnes credentes ex Asia, et Africa, et Europa. Jam circa hebdomadam in qua celebratur Præsentatio Domini, cantatur, *Adorate eum, omnes angeli ejus.* Unde dicit Apostolus, *ut in nomine Jesu omne genua flectatur, cœlestium, terrestrium, et infernorum.* Quod ita exponit Ambrosius in Epistola ad Philippenses. Hoc enim illi donatur, ut omnes illud adorent, et ut omnes Deum constentur Jesum Christum in gloria Dei Patris effectum, hoc est, talem potitum gloriam qualem fas est illum qui sibi patrem ascribit Deum, potiri, propter illam copulationem quam habet ad Unigenitum. Et post pauca: Cœlestium quidem invisibilium virtutum: Et Petrus de eodem Filio Dei dicit: *Profectas, inquit, in cœlum subjectis sibi angelis, et potestatibus, et virtutibus.* Unde Beda in tractatu Epistolæ ejusdem Petri: *Nulli dubium quin Filio Dei semper erant angeli et omnes Patris cœlestis virtutes ac potestates subjectæ, quem cum Patre et Spiritu sancto unum sine initio Deum laudant, tremunt, adorant.* Sed necessario admonendum beatus Petrus aestimavit, quod assumpta humanitas in tantam sit gloriam resurgendo sublimata, ut incomparabili culmine omni Angelicæ dignitatis potentæ præferatur. Iste introitus aut intra se habet Ἰσχυρῆ, aut initium possidet infra octo dies ejusdem Ἰσχυρῆ, nisi per anticipationem Paschæ præcurrat Septuagesima. Memorati introitus beneficia Christi insinuant præstita nobis ad lætificanda corda nostra. Idcirco cum duobus cantamus offertoria, *Jubilate.* Lætari enim nos oportet, quia non solum de inferno inferiori beneficia Christi nos liberant, sed etiam de clau-

stris inferni, et perducunt usque ad visionem sempiternæ gloriæ. Unde versus responsorii qui cantatur in hebdomada Ἰσχυρῆ dicit: *Quoniam ædificavit Dominus Sion, et videbitur in gloria sua.* De quo ita Augustinus in tractatu Psalmorum: at vero cum venerit judicare cum angelis suis, quando congregabuntur ante eum omnes gentes. Et post pauca: *Ædificavit Dominus Sion et videbitur in gloria sua, qui in illa primo visus est in infirmitate sua.* Ex hoc versu possemus conjicere institutorem officiorum insinuare voluisse præsentationem Domini in templo excitare nos ad præsentationem sibi et Patri. Quadraginta dies, in quibus expectatur Domini præsentatio, omnem statum sanctæ Ecclesiæ demonstrant hic in præsentis sæculo, quandiu necesse est ei per quatuor partes mundi satagere, ut impleat decem præcepta legis, hoc est, ut juste et pie vivat in hoc sæculo expectans beatam spem, quando videat Dominum in gloria sua et choros angelorum adorantes Deum. Eadem perseverantiam in honore studio figurat tunica talaris quam induit Joseph in præfiguratione corporis Christi, et nos clerici eam portamus sive in quotidiano usu, sive in ecclesiastico. Ex ea nempe admonemus populum Dei ut usque ad finem mundi satagat se opere bonis operibus. Unde Gregorius in primo libro de Moralibus: *Nam quid est talaris tunica, nisi actio consummata? Quasi enim propensa tunica talum corporis operit, cum bona actio ante Dei oculos usque ad vitæ terminum tegit.* Hoc est cereos accensos manibus portare in Ἰσχυρῆ, quod est in præsentatione sui unumquemque secum habere opera sua, in quibus clarus et lucidus appareat in cœtu sanctorum angelorum, in quorum commemoratione celebratur in nocturnali officio Ἰσχυρῆ novenarius numerus. Post commemorata officia, veniente Septuagesima, mutamus cantum lætitiæ in tribulationem, ut ex eo trahamus ad nostram memoriam, cui affectui debitores simus ex nostris meritis, et ut e ducatu humilitatis perveniamus ad passionem Domini.

CAPUT XXXIV.

De octavis Theophaniæ.

Natus est Christus ex Maria virgine temporaliter, non propter se, ut tunc inciperet esse, quasi non antea esset: ante omnia tempora fuit cum Patre, per quem hæc omnia tempora creata sunt; sed ut mentibus nostris nova lux appareret, per quam reverteremur ad Creatorem nostrum, qui eramus in tenebris. Simili modo baptizatus est, non quod eguerit baptisterio, ut in eo ablueret sua peccata, quæ nulla erant, sed ut formam daret suæ Ecclesiæ, quomodo quæreret abluere sua peccata. Unde ipse dicebat in Evangelio: *Sic enim decet nos implere omnem justitiam.* Mortuus est Christus, ut suum corpus, quod est sancta Ecclesia, morti moreretur. Erat prius genus humanum Deo mortuum, quia morti obediebat; vivebamus morti, cum ei serviebamus; morimur morti, cum ei reuertiamus. Ut ad memoriam reducamus quod Christus propterea pas-

sus sit ut nos moremur peccato, in quarta feria ante Cœnam Domini et nostra mortificatio recolitur in aliquibus officiis, et Domini passio legitur. Unde dictum est in jam scripto libello de quinta varietate : Si sequerentur dies post sextam feriam in quibus oporteret tristari, forte octavas passionis Domini celebrassemus, hoc est, per celebrationem officii ad memoriam reduceremus morti obnixè mori nos debere. Moritur homo luxuriæ, qui castitatem servat; moritur invidiæ, qui castitate pollet; moritur incredulitati, ejus cor fide mundatur.

In duabus lectionibus quæ leguntur in sexta feria passionis Domini, animadvertimus duas mortes in eodem die celebratas. Lectio de Exodo Christi mortem manifestat; de Osee vero, membrorum suorum, de quibus dicit Paulus : *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis et concupiscentiis*. Tractus qui sequitur post lectiones, *Qui habitat in adjutorio Altissimi*, informat omne præsidium quo adjvantur a Domino sancti in certamine positi. Hunc psalmum congruit potissimum meditari, cum quis periculis appropinquat et circumdatur insidiis aut angustiis, velut bestia multis laqueis irretita, ut possit audiri a Domino : *Invocabit me, et ego exaudiam eum; cum ipso sum in tribulatione*. Idcirco nunc cantatur ex persona membrorum, quia affectum illorum non dedignatus est Dominus in se assumere. Cantatur et per singulas noctes propter timores nocturnos, vel quia somnus habet imaginationem mortis. In passione, Salvatoris nostri paries inimicitarum ruptus est, et conjuncti sunt duo populi in uno lapide angulari, quod non potuit fieri, nisi gentilitas prius moretur mortis vitiorum. Quoniam ista non proposuimus hic inquirere, sed precamur supplices ut ab eo spiritu inserta sint qui ubi vult spirat; nunc ad propositum redeundum est. In Theophania celebramus quomodo Dominus a Magis sit inquisitus, et inventus, ac adoratus; quomodo lætati sint convivæ in nuptiis; quomodo sit baptizatus. Quæ omnia possumus dignoscere ex antiphonis quæ cantantur in matutino. In octavis ejus celebratur res pro qua Christus baptizatus est, hoc est, nostrum lavacrum, per quod nostra peccata abluuntur, quæle est illud de prima antiphona in octavis Theophaniæ : *Veterem hominem renovans Salvator, et in secunda : Te qui in spiritu et igne purificas humana contagia, Idipsum poterit reperire diligens inquisitor in sequentibus*. Quia duo præcepta sunt dilectionis, Dei scilicet et proximi, sicut honorando baptismum Christi Dei et Salvatoris nostri celebravimus in Theophania, celebremus et nostrum initiatum jam in capite nostro in octavis Epiphaniæ, hoc est, ad memoriam reducimus qua de causa Christus baptizatus sit, scilicet quia necesse erat ut baptizaremur. Et quid prosit baptismus antiphonæ monstrant in octavis Theophaniæ. Unde dicit una ex illis : *Baptizato Domino, facta est peccatorum nostrorum remissio*. Ἦραρὰ non habet octavas, quoniam legaliter præsen-

tatus est in templo Christus. Ad quod nullus doctor nos coarctat, ut infantæ nostri quadragesima die natiuitatis suæ præsententur in templo.

CAPUT XXXV.

De natalitiis sanctorum.

Quæ sint natalitia sanctorum, ex uno responsorio qui cantatur in festivitate beati Stephani, cognoscere possumus. Dicit responsorius : *Hesternæ die natus est Dominus in terris, ut Stephanus nasceretur in cælis*. Natalitia sanctorum natiuitates eorum monstrant, quibus nascuntur in societatem novem ordinum angelorum, et in societatem sanctorum Patrum naturalis legis, et legis litteræ, et Novi Testamenti. Propter gloriam Novi Testamenti continent antiphonæ de tertia perlocha *Alleluia*, veluti sunt : *Exaltabuntur cornu justi, Alleluia*. *Lux orta est justo, Alleluia*. *Custodiebant testimonia ejus et præcepta ejus, Alleluia*. In festivitibus quas recolimus, recolimus per novenariam numerum, stantes oramus, recolendo sanctam societatem angelorum et Patrum sanctorum, qui jam sunt in lætitia sempiterna.

CAPUT XXXVI.

De octavis natalitiorum sanctorum.

Solemus octavas natalitiorum aliquorum sanctorum celebrare, eorum scilicet quorum festivitas apud nos clarior habetur, veluti est in octavis apostolorum Petri et Pauli, et cæterorum sanctorum, quorum consuetudo diversarum Ecclesiarum octavas celebrat. Si non valemus omnium sanctorum natalitia celebrare, quanto minus octavas eorum? Non est nobis disserendum quæ Ecclesiæ illas vel illas colant octavas, sed quid nobis innuant ipsæ octavæ. In natalitiis sanctorum frequentamus receptiones illas in quibus animæ sanctorum recipiuntur quando exeunt de corpore. De his receptionibus dicit Augustinus in sermone quadragesimo sexto super Joannem : Sicut ergo diversæ custodiæ agentium in † officia, sic diversæ custodiæ mortuorum, et diversa merita resurgentium. Receptus est pauper, receptus est dives; sed ille in sinu Abrahæ, ille ubi sitiret et aquam guttam non inveniret. Habent ergo omnes animæ (ut ex occasione instruat charitatem vestram), habent omnes animæ cum de sæculo exierint, diversas receptiones suas; habent gaudium bonæ, et malæ tormenta. Sed cum facta fuerit resurrectio, et bonorum gaudium amplius erit, et malorum tormenta graviora, quando cum corpore torquebantur. Recepti sunt in pace sancti patriarchæ, prophætæ, apostoli, martyres, boni fideles, omnes tamen adhuc in fine accepturi sunt quod promisit Deus. Promissus est enim resurrectio etiam carnis, mortis consumptio, vita æterna cum angelis : hoc omnes simul accepturi sumus. Nam requiem, quæ continuo post mortem datur, si ea dignus est, tunc accipit quisque cum moritur. Priores acceperunt patriarchæ, videte ex quo requiescunt : posteriores prophætæ, recentius apostoli, multo recentius martyres sancti, quotidie boni fideles. Et alii in ista requie tam die

sunt, alii non tam diu, alii annis paucioribus, alii nec recenti tempore. Cum vero ab hoc somno evigilabunt simul omnes, quod promissum est accepturi sunt †. In natalitiis sanctorum memorate requiei congratulamur; in octavis vero eorum, resurrectioni corporum. Quo honore digna sit octava dies, liber Leviticus monstrat, et quid habeat in mysterio. Hesychius presbyter tractat super eundem Leviticum in libro sexto: dicit Leviticus: *Et locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere filiis Israel: A quinto decimo die mensis hujus septimi erunt seriae tabernaculorum septem diebus Domino. Dies primus vocabitur celeberrimus atque sanctissimus: omne opus servile non facietis in eo, et septem diebus offeretis holocausta Domino; dies quoque octavus erit celeberrimus atque sanctissimus.* Unde dicit memoratus Hesychius: Et primam autem septem dierum celeberrimam atque sanctissimam appellavit. Qui enim scit presentibus tanquam tabernaculo uti, prima dies, id est, initium et principium, a sanctificatione vacationis incipit. Propterea et nimis consequenter ait: *Omne opus servile non facietis*, quia nulli in saeculo serviunt qui tanquam tabernaculum et transitoria ea quae in eo sunt, intendunt. Sed et septem diebus holocausta offerri praecipit, ostendens oportere per omne tempus perfectam conversationem sequi. Quando ergo istam presentem vitam percurrerimus, tunc celeberrimam atque sanctissimam octavam diem, saeculum videlicet futurum, habebimus. Et infra: Die autem primo requies, et in octava die requies, non jam septimo, cum numero septem dierum festivitatem agi proposuisset, sed octavo. Primum quidem, quia his qui secundum litteram legem tenent, festivitatem celebrare non licet. A novo enim segregatus est populo qui scit legem secundum spiritum accipere, et octavam honorare, quem diximus significare inortuorum resurrectionem.

CAPUT XXXVII.

De observatione dierum per annum.

Ubi sanctus Hieronymus exponit illud ad Galatas: *Dies observatis, et menses, et tempora, et annos, Timeo vos ne forte sine causa laboraverim in vobis*, ibi sententiam Christianorum subnectit contra eos qui volunt nobis opponere quod observemus dies et tempora, unde arguti sunt a Paulo neoterici Christiani. Dicit inter alia ita: Dicat aliquis, Si dies observare non licet, et menses, et tempora, et annos, nos quoque similiter crimen incurrimus, quartam sabbati observantes, et pasceves, et diem Dominicam et jejunium quadragesimae, et Paschae festivitatem, et Pentecostes laetitiam, et pro varietate regionum diversa in honore martyrum tempora constituta. Ad quod qui simpliciter respondebit dicit: Non eosdem Judaicae observationis dies esse, quos nostros. Nos enim non azymorum Pascha celebramus, sed resurrectionis et crucis, nec septem juxta morem Israel numeramus hebdomadas in Pentecosten, sed Spiritus sancti veneramus adventum, et ne inordinate congregati populi fides minueretur in Christo, pro-

pterea dies aliqui constituti sunt, ut in unum omnes pariter veniremus, non quod celebrior sit dies illa qua convenimus, sed quacunque die conveniendam sit, ex conspectu mutuo laetitia major orietur. Qui vero oppositae quaestioni acutius respondere conatur, ille affirmat omnes dies aequales esse, nec Parasceve tantum Christum crucifigi, et die Dominica resurgere, sed semper sanctum resurrectionis esse diem, et semper eum carne vesci Dominica. Jejunia autem et congregationes inter dies propter eos a viris prudentibus instituta sunt, qui magis saeculo vacant quam Deo; nec possunt, imo nolunt, toto in ecclesiam vitae suae tempore congregari, et ante humanos actus Deo orationum suarum offerre sacrificium. Quotus enim quisque est qui saltem haec pauca, quae statuta sunt, vel orandi tempora, vel jejunandi, semper exerceat; itaque sicut nobis licet vel jejunare semper, vel semper orare, et diem Dominicam accepto Domini corpore indesinenter celebrare gaudentibus, non ita et Judaeis fas est omni tempore immolare agnum, Pentecosten agere, tabernacula figere, jejunare quotidie.

Post enumerationem temporum quae observantur tempore in illo, quando beatus Hieronymus haec scripsit, illata est causa quare Christiani tempora memorata observantes, crimen non incurrant: hoc est, qui simpliciter respondebit, dicit, Non eosdem Judaicae observationis dies esse quos nostros, et cetera quae sequuntur. Et iterum infra: Qui vero oppositae quaestioni acutius respondere conatur, illud affirmat, omnes dies aequales esse, nec Parasceve tantum Christum crucifigi, et die Dominica resurgere, sed semper sanctum resurrectionis esse diem, et semper eum carne vesci Dominica. Superior excusatio, in qua dicitur, non eosdem dies esse in observatione apud nos qui apud Judaeos observantur, aliquod nobis supplementum accommodat, qui propterea tempore passionis Domini omittimus salutationem solitam quia Judas salutavit Dominum falso, et genuflectionem in oratione die Parasceves, quae fit pro Judaeis, quia Jesu illudendo genuflectebant, et in oratione duodecim lectionum, quando memoratur passio trium puerorum in fornace, quia volebant poplite flexo adorare statuas Nabuchodonosoris cum perfidis, et invitatorium in diebus Passionis Domini, quando videlicet congregabantur ad pessima consilia de nece Domini. Similiter in Theophania invitatorium omittimus, quando Herodes congregavit sapientes Judaeorum pravo animo ad inquirendum ubi Christus nasceretur. Quartam feriam et Parasceven, et diem Dominicam, et jejunium quadragesimae, et Paschae festivitatem, et Pentecostes laetitiam, et pro varietate regionum diversa in honore martyrum tempora constituta observamus. Quartam feriam observamus, quia, ut ait Augustinus ad Casulanum, in ea die congregati sunt Judaei, et consiliati sunt de nece Salvatoris. Parasceven, quia in eo passus est idem Salvator. Quoniam isti dies antiquitus erant in observatione, ritus Romanae Ecclesiae obti-

nuit ut iisdem diebus mutaret officia, et missam celebraret hora nona, per quod forinsecus populus congregaretur in unum, quando aliqua causa nova imminerebat ad deprecandum in quibus observatio celebrabatur. Unde dicit Hieronymus memoratus in superioribus: Jejunia autem et congregationes inter dies propter eos sunt a viris prudentibus instituta, qui magis sæculo vacant quam Deo, nec possunt, imo nec volunt, toto in ecclesiam vitæ suæ tempore congregari, et ante humanos actus Deo orationum suarum offerre sacrificium. Quotus enim quisque est, qui saltem hæc pauca, quæ statuta sunt, vel orandi tempora, vel jejunandi, semper exerceat? et reliqua. Habemus ex Romano Ordine sabbati diem in observatione, quem non computavit Hieronymus in ordine dierum observationis. Novimus enim ex multis auctoribus quod dies sabbati, sicut quarta sabbati, et sexta inclusa erat jejunio apud Romanos, et in eo officium mutatum sæpe habemus, sicut in quarta et sexta sabbati, et præcipue in ea benedictio datur, quia ipsa est quam benedixit Dominus, et proprie significatio ad Spiritum sanctum pertinet, qui est septiformis. Unde cum et Pater spiritus sit, et Filius spiritus sit, quoniam Deus spiritus est, et Pater sanctus, et Filius sanctus sit, proprio tamen nomine amborum spiritus vocatur Spiritus sanctus. De eodem sabbato diverso modo observatum est apud Orientales, et apud aliquos Occidentales, nec non et apud Romanam urbem. De qua re sufficienter a S. Augustino tractatum est in epistola ad Casulanum presbyterum, de quibus pauca hic inseram: De varietate, inquit, ad Casulanum de Urbico. Non tibi persuadeat urbem Christianam sic laudare jejunantem, ut cogaris orbem Christianum damnare prandentem. Et iterum ex responsione sancti Ambrosii in eadem epistola, qui inquit: Quando hic sum, non jejuno sabbato; quando Romæ sum, jejuno sabbato. Et ad quamcunque Ecclesiam veneritis, ejus morem servate, si pati scandalum non vultis aut facere. Scriptum est in Vita beati Ambrosii quod ipse Ambrosius jejunaret cæteros dies hebdomadæ, sabbato et Dominico pranderet. Quare prandio uteretur in sabbato aut in Dominica, memoratus Augustinus monstrat in memorata epistola, scribens de sabbato sic: Quibus autem diebus non oportet jejunare, et quibus oporteat, præcepto Domini vel apostolorum, non invenio definitum. Ac per hoc sentio quidem non ad obtinendam veritatem, quam fides obtinet, atque justitiam, in qua est pulchritudo filiae regis intra secus; sed tamen ad significandam requiem sempiternam, ubi est verum sabbatum, relaxationem quam constrictionem jejunii aptius convenire. Et infra: Duo quippe sunt quæ justorum beatitudinem et omnis miseræ finem sperare faciunt: mors et resurrectio mortuorum. In morte requies est, de qua dicitur per prophetam: Plebs mea, intra in cellaria tua abscondere pusillum, donec pertranseat ira Domini. In resurrectione autem in homine toto, id est, in carne

et spiritu, perfecta felicitas. Hinc factum est ut horum duorum utrumque ad significandum non putaretur labore jejunii, sed potius refectionis hilaritate, excepto uno paschali sabbato, quo discipulorum, sicut diximus, luctus propter rei gestæ memoriam fuerat jejunio prolixiore significandus. Huic enim sensui potest congruere, quando festivitates sanctorum celebramus, ut in prioribus festivitibus congratulemur animabus sanctorum, et in octavis eorundem sanctorum, resurrectioni corporum. Pro hac re solebant omnes Romani omnia sabbata jejunare, quam modo dixit Augustinus in uno sabbato observari. Propterea dico præteritum, quia nescio quomodo nunc agunt. Si quis voluerit episcoporum Ambrosium imitari, usquequaque non erit extorris a consortio sanctorum. Ponatur populus in doctrina sancti Augustini, ubi dicit in memorata epistola: Libenter acquiescas episcopo tuo in hac re, noli resistere, et quod facit ipse, sine ullo scrupulo vel disceptatione sectare. † Ut omnis disceptatio dyscolis absit propter diversa hæc jejunia, dummodo teneatur fides, spes, et caritas in idipsum, quibus omnis doctrina prophetarum et scientia Scripturarum servit, repetit versum sæpe sanctus Augustinus in memorata epistola, *Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato circumamicta varietate*. Observatur etiam apud nos in aliquibus locis unus dies, id est, secunda feria, qui non est deputatus in observatione a memoratis auctoribus, id est, a sancto Innocentio, et sancto Ambrosio, et sancto Augustino, nec non et beato Hieronymo, quem adhuc solent nostri principes in jejunio libere, quando indicitur triduanum jejunium instar Ninivitarum. Quod, ut reor, potest habere normam a prædicatione Pauli, qui dixit: *Alius judicat diem inter diem, alius judicat omnem diem*. Tamen exponens illud Ambrosius, de cæteris silet, quartam et sextam sabbati introducit, juxta morem quem tenebat populus, qui ei tunc notus erat. Verius tamen implent quod dicit Paulus, qui inter Dominicum diem et tertiam sabbati refectionis, mediam jejunabant secundam sabbati; iterum inter tertiam sabbati et quintam refectionis jejunant quartam; et iterum inter quintam sabbati et septimam refectionis jejunant sextam, dies Dominicus interdictus est ad jejunandum in libro quæ proprie vocatur Canones. Rationem interdictionis S. Augustinus aperit in memorata epistola ad Casulanum: Die, inquit, Dominico jejunare scandalum magna est, maxime posteaquam innotuit detestabilis multumque fidei catholice Scripturisque divinis apertissime contraria hæresis Manichæorum, qui suis auditoribus ad jejunandum istum tanquam legitimum constituerunt diem, per quod factum est ut jejunium diei Domini horribiliter haberetur. Sanctus Hieronymus unam quadragesimam ponit in observatione: nos observamus tres quadragesimas, id est, ante Pascha Domini, circaque festivitatem sancti Joannis, et ante nativitatem Domini. Sit a piis mentibus frequentatam apud nos: apud sanctum Hieronymum

manifestum est quod Montanus hæreticus illam ob-
 A servationem trium quadragesimarum statuerit apud
 suos, id est, tres quadragesimas per annum. Apud
 nos quoque non est dubium quin præparare nos de-
 beamus in adventu Domini multis piis operibus. Nati-
 litia sanctorum observantur apud nos, de quibus
 dicit Augustinus in memorata epistola: Diebus Do-
 minicis omnibus et quinquaginta post Pascha, et per
 diversa loca diebus solemnibus martyrum, et festis
 quibusque prandetur, solemus post octavas nativita-
 tis Domini, octavas celebrare S. Stephani, et S.
 Joannis evangelistæ, atque Innocentium ut earum
 octavarum cantu perveniamus ferme usque ad vigi-
 lias Theophaniæ. De jejuniis quod facimus ante
 ascensionem Domini, manifestum est a quo auctore
 habeat exordium, de quo nihil mihi dicendum est,
 quoniam dicit idem beatus Augustinus: In his enim
 rebus de quibus nihil certi, statuit Scriptura divina,
 mos populi Dei et instituta majorum pro lege ten-
 enda sunt. Tamen non possumus dicere quod de
 letitia dierum Pentecostes non sit scriptum a sanctis
 auctoribus.

CAPUT XXXVIII.

*Quando celebrantur divina mysteria, qua reverentia
 et metu standum sit in ecclesia.*

Quoniam de natalitiis sanctorum pauca prælibavi-
 mus, juvat subnoctere verba S. Joannis Chrysostomi,
 ut his adinoneat quomodo meipsum debeam coercere
 a superfluis verbis et risu, quando coram sancto alti-
 tati astitero. Dicit idem in tractatu duodecimo super
 Epistolam ad Hebræos: Stat sacerdos Dei, orationem
 offerens cunctorum; tu autem rides, nihil timens? Et
 ille quidem tremens pro te orationem offert, tu autem
 contemnis? Non avertis Scripturam dicentem, Væ
 contemptoribus? Non contremiscis? Non colligis
 temetipsum? Et in aulam quidem regiam intraturus,
 et habitu, et oculis, et incessu, et cunctis aliis com-
 ponis et ornas temetipsum; huc autem ingressurus,
 ubi vere est aula regia, et talis qualis cælestis est,
 rides? Atque scio quidem quia tu non vides, audi
 tamen quia angeli præsentés sunt ubique et maxime
 in domo Dei astant regi, et omnia plena sunt incor-
 poreis illis virtutibus. Iste mihi sermo etiam ad mu-
 lieres dicitur. Et ante viros quidem non citius hoc
 audent facere, ac si faciunt, non tamen semper, sed
 in tempore remissionis. Hic autem et velas et obnu-
 bis caput tuum. Dic mihi, rides, o mulier, in ecclesia
 sedens? Ingressa es conliti peccata tua, procidere
 Deo, postulare et deprecari pro delictis tuis, et cum
 risu hoc facis? Quomodo ergo eum propitiare poteris?
 Et quid malum est risus, inquit? Non est malus risus.
 Itane non est malum; sed valde malum, importuno
 tempore inmolere? Risus enim inest volis, ut
 quando amicos viderimus post multum temporis, hoc
 facimus quando aliquos delinquentes et timentes ut
 foveamus eos risu, non ut cogamus nos ipsos, et semper
 rideamus. Risus inest animæ nostræ ut remissio-
 nem habeat aliquando anima, non ut diffundatur.

CAPUT XXXIX.

Iterum de tonsura clericorum.

Memini me dixisse in superioribus dubitando,
 utrum corona clericorum nostrorum formam primo
 acciperet a sancto Petro, an a successoribus ejus,
 scilicet episcopis urbis Romæ. Reperi postea aucto-
 ritatem hujusce rei Bedæ famuli Dei in Historia
 Anglorum, capitulo vigesimo primo, ex epistola
 Ceolfri abbatís ad Aytanum regem Pictorum. Ve-
 rum etsi profliteri nobis liberum est quia tonsuræ
 discrimen non noceat quibus pura in Deum fides
 et charitas in proximum sincera est maxime cum
 nunquam Patribus catholicis sicut de Paschæ vel
 fidei diversitate conflictus, ita etiam de tonsuræ
 differentia legatur aliqua fuisse controversia. Inter
 omnes tamen quas vel in Ecclesia, vel in universo
 hominum genere reperimus tonsuras, nullam magis
 sequendam nobis amplectendamque jure dixerim,
 quam in capite suo gestabat ille cui se consenti
 Dominus ait: *Tu es Petrus*; nullam magis ab-
 ominandam detestandamque merito cunctis fidelibus
 crediderim ea quam habebat ille cui gratiam Spi-
 ritus sancti comparare volenti idem Petrus ait:
*Pecunia tua tecum sit in perditione, quoniam do-
 num Dei existimasti per pecuniam possideri, non
 est tibi para neque sors in sermone hoc.* Neque vero
 ob id tamen in coronam attondemur, quia Petrus
 ita attonsus est, sed quia Petrus in memoriam
 Dominicæ passionis ita attonsus est. Idcirco et nos
 qui per eandem passionem salvari desideramus,
 ipsius passionis signum cum illo in vertice, summa
 videlicet corporis nostri parte, gestamus. Sicut enim
 omnis Ecclesia quia per mortem sui vivificantis
 Ecclesia facta est, signum sanctæ crucis ejus in
 fronte portare consuevit, ut crebro vexilli hujus
 munimine a malignorum spirituum defendatur in-
 cursibus, crebra hujus admonitione doceatur, se
 quoque carnem suam cum vitiiis et concupiscentiis
 crucifigere debere: ita etiam oportet eos qui vel
 monachi votum, vel gradum clericatus habentes
 altioribus se necesse habent pro Domino continen-
 tiæ frenis astringere, formam quoque coronæ, quam
 ipse in passione spineam portavit, in capite, ut
 spinas et tribulos peccatorum nostrorum portaret,
 id est, exportaret et auferret a nobis, suo quemque
 in capite per tonsuram proferre, ut se etiam irri-
 siones et opprobria pro illo libenter ac prompte
 omnia sufferre ex ipso etiam frontispicio doceant,
 ut coronam vitæ æternæ, quam promisit Deus dili-
 gentibus se, semper expectare, proque hujus per-
 ceptione et adversa mundi se et prospera contem-
 nere designent. Dicit idem Beda de tonsura in Vita
 venerabilis et sanctissimi Cuthberti episcopi: Post-
 quam servitutis Christi jugum tonsuræque Petri
 formam in modum coronæ spinæ caput Christi
 cingentis, Domino adjuvante, susceperat, etc. Suf-
 ficiant hæc ad demonstrandum quid memoratus
 Dei famulus Beda de auctore coronæ nostræ sen-
 tiret.

CAPUT XL.

Mentio iterum qua hora diei missa sit celebranda a libere vacantibus.

Retulimus in hujusce operis verbis prohibitum esse ab apostolicis viris celebrari ante horam tertiam et missam, tamen indidi quod vidi, hoc est, Leonem nuper missam celebrare diluculo. Additum est in Gestis pontificalibus qua de re missa celebranda sit circa horam tertiam, scilicet, quia eadem hora Dominus crucifixus est linguis Judæorum. Addimus etiam propter nostram consuetudinem inolitam, sexta hora rationabiliter posse missam celebrari, quia sexta hora diei Dominus crucifixus est manibus persecutorum; similiter et hora nona, quia tunc emisit spiritum. Manifestum est missam celebrari præcipue in recordatione passionis Domini nostri Jesu Christi: in cujus commemoratione agatur, ex ipsis verbis quæ in canone leguntur manifeste liquet. *Hæc, inquit, quotiescunque feceritis, in mei memoriam facietis. Unde et memores sumus, Domine, nos tui servi, sed et plebs tua sancta Christi Filii tui Domini Dei nostri, tam beatæ passionis, nec non et ab inferis resurrectionis, sed et in cælos gloriæ ascensionis.* Quæ aguntur in celebratione missæ post initiatum canonem, Domini passionem et resurrectionem, ac in cælos ascensionem recolunt, de quibus omnibus quæ mihi occurrerunt tetigi, quando de officio missæ scripsi. Postea recordatus sum sanctum Gregorium in sinuasse nobis Cassium Narnensem episcopum accedere hora tertia ad missarum solemniam, quod diligenti cura studui hic inserere, ut meipsum admonerem quamvis vidissem Apostolicum Leonem diluculo missam celebrasse, seu cæteros presbyteros in Romana Ecclesia, non tamen excidisse a S. Gregorio, quod hora tertia celebranda esset missa, præsertim cum idem papa referat in homilia sua habita in basilica S. Sebastiani die festivitatis ipsius, memorato Cassio episcopo mandatum esse ut instaret operi quod operabatur, per presbyterum quendam, Domino nostro Jesu Christo dicente, Age quod agis, operare quod operaris, non cesset manus tua, non cesset pes tuus, natali Apostolorum venies ad me, et reddam tibi mercedem tuam. † Quid idem episcopus ageret idem S. Gregorius manifestat in eadem homilia, scilicet, *missam quotidie celebravit.* Et qua hora ad missam iret in sequentibus aperit, dicens: Quibus auditis, episcopus in oratione secum magna cordis contritione prostravit; et qui oblaturus sacrificium ad horam tertiam venerat, hoc pro extensæ orationis magnitudine ad horam nonam usque protelavit. Ut opinor S. Gregorius eandem horam voluit celebrare in celebratione missæ, quam cognovit acceptabilem esse Domino per exhortationem factam ab eo ad illum episcopum, quem dixit ad horam tertiam venisse ad missarum solemniam, salve tamen constituto circa horam novam per dies abstinentiæ. Si enim in cæteris horis ex constituto agitur missa, ratio quædam est qua defendatur eadem hora, veluti est in na-

Activitate Domini, in qua nocte celebratur missa propter nativitatem panis, qui nunc quotidie manditur ex altari, sive propter concentum angelorum, quod jam retulimus. In eodem mane celebratur missa propter exortum novæ lucis, seu propter visitationem pastorum ad præseppe Domini, in quo invenerunt pabulum, unde quotidie sanctorum animæ reficiuntur. Similiter habemus officia constituta in festivitate Joannis evangelistæ, et Joannis Baptistæ primo diluculo, qui utriusque ex utero matris, id est, ab accepto lumine hujus mundi, in semetipsis sacrificium singulare quoddam Deo obtulerunt: Joannes evangelista obtulit ab initio hujus lucis virginitatis sacrificium; Joannes Baptista sacrificium abstinentiæ, qui nec vinum bibit nec siceram, et Nazareus permansit omni tempore. In nocte sancta resurrectionis Domini missam celebramus propter eandem resurrectionem, quæ in ea completa est, et propter visitationem sanctarum mulierum ad sepulcrum Domini.

CAPUT XLI.

De exsequiis mortuorum.

Aperte dominus Beda declarat in exsequiis sancti Cuthberti quomodo vestiri oporteat sacerdotem defunctum. Ita enim scribit de ejus exsequiis. Postquam ergo sanctæ memoriæ Cuthbertus episcopus peracta communiione, elevatis oculis et manibus ad Deum, commendans ei animam suam, emittens spiritum, sedensque sine gemitu obiit in vita patrum, a navigantibus ad insulam nostram delatus, toto corpore levato, capite sudario circumdato, oblata super pectus sanctum posita, vestimento sacerdotali indutus in obviam Christi calceamentis suis preparatus, in sindone cereata involutus, animum habens eum Christo gaudentem. Non est dubitandum quin ipse mos esset apud Romanam Ecclesiam in hac re, qui apud Angles fuit, præsertim cum ex illa primum episcopum Augustinum haberent Angli Saxones, et eo tempore quando celeberrima fuit Romana Ecclesia propter auctoritatem doctissimi ejus episcopi Gregorii, et postea ex eadem Ecclesia habuerunt archiepiscopum Theodorum in utraque lingua, scilicet Græca et Latina, peritissimum. Sed mirari cogi quid vellet dominus Beda dicere, ubi dixit, *in obviam Christi calceamentis suis preparatus,* utrum vellet dicere quod eum eodem vestimento resurrecturus esset Cuthbertus, an moribus bonis, qui designantur per vestimenta. Interim occurrit mihi cogitare de Christo, utrum ille vestitus esset vestimentis aliquibus postquam resurrexit a mortuis, et si fuit, utrum cum ipsis ascenderet in cælum, an solo naturali corpore, quod spiritale erat. Corpi cogitare utrum illis duobus qui cum in via conspexerunt apparuit vestitus, quando eum cogitabant peregrinum esse, etiam et Mariæ Magdalene, quando eum credidit hortulanum esse, similiter et discipulis quando cum eis comedit et bibit, vel ubicunque apparuit eis. Similiter cogitavi quod angeli apparuissent vestiti. Unde legitur de illis secundum

Joannem, *Vidit angelos in albis sedentes*. Et in die assumptionis ejus ad caelos legitur: *Ecce duo viri astiterunt, juxta illos in vestibus albis, qui et dixerunt: Hic Jesus qui assumptus est a vobis in caelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in caelum*. Et hic nescio utrum vestitus tunc esset an non. Scimus enim dixisse angelos eum in ea forma venturum esse ad judicium, qua tunc ascendit ad caelos; simili modo cogitavi, quando transfiguratus est in monte, non amisisse eum vestimenta sua, sed ea facta esse alba sicut nix. Post hoc occurrit quod primi homines, Adam et Eva, nudi erant antequam peccarent; ad quorum conditionem nos venit revocare Redemptor noster, sed multo meliorem. Quibus postquam peccaverunt, fecit Deus tunicas pelliceas. Salva fide, quamvis nesciam utrum ita vestiti venturi sint homines ut Christus apparuit post resurrectionem et angeli visi sunt, an ita nudi ut primi homines fuerunt, credo tamen nullam deformitatem fieri in spiritalibus corporibus quae possit offendere vel nauseam facere spiritalibus oculis. Inter has ambiguitates occurrit mihi ut legerem Augustinum de Civitate Dei, et ad Paulinum de cura pro mortuis gerenda. Pauca inde excerpti, quibus tamen intelligi potest exsequias nos debere facere circa mortuos nostros potius pro nostra salute quam pro illorum, et si non fuerint exsequiae, ipsis, qui in Christo mortui sunt, nihil obesse, et quod qui eis facit exsequias, ob amorem illius facit qui promisit corpora resurrectura. Dicit idem in primo libro de Civitate Dei, capitulo duodecimo: Multa itaque corpora Christianorum terra non textit; sed nullum eorum quisquam a caelo et terra separavit, quam totam implet praesentia sui qui novit unde resuscitet quod creavit. Dicitur quidem in psalmo: *Posuerunt morticina servorum tuorum escas volatilibus caeli, carnes sanctorum tuorum bestiis terrae. Effuderunt sanguinem eorum tanquam in circuitu Hierusalem, et non erat qui sepeliret*. Et paulo post: *Quamvis enim haec in conspectu hominum dura et dira videantur, sed pretiosa est in conspectu Domini mors sanctorum ejus*. Proinde omnia ista, curatio funeris, conditio sepulturae, pompa exsequiarum, magis sunt virorum solatia quam subsidia mortuorum. Iterum in eodem libro, cap. decimo tertio. Nec ideo tamen contemnenda et abjicienda sunt corpora defunctorum, maxime justorum atque fidelium, quibus tanquam organis et vasis ad omnia bona opera sanctus usus est Spiritus. Si enim paterna vestis et annulus, ac si quid hujusmodi, tanto charius est posteris quanto erga parentes major affectus, nullo modo ipsa spernenda sunt corpora, quae utique multo familiarius atque conjunctius quam quaelibet indumenta gestamus. Haec enim non ad ornamentum vel adjutorium, quod adhibetur extrinsecus, sed ad ipsam naturam hominis pertinent. Unde et antiquorum justorum funera officiosa pietate curata sunt, exsequiae celebratae, et sepultura provisae, ipsique cum viverent, de sepeliendis vel etiam transferendis

suis corporibus filiis mandaverunt. Et Tobias sepeliendo mortuos Deum promeruisse, teste angelo, commendatur. Ipse quoque Dominus die tertio resurrecturus, religiosae mulieris bonum opus praedicat, praedicandumque commendat, quod unguentum pretiosum super membra ejus effuderit, atque hoc ad eum sepeliendum fecerit. Et laudabiliter commemorantur in Evangelio, qui corpus ejus de cruce acceptum diligenter atque honorifice tegendum sepeliendumque curarunt. Verum istae auctoritates non hoc admonent quod inest ullis cadaveribus sensus, sed ad Dei providentiam cui placent etiam talia pietatis officia, corpora quoque mortuorum pertinere significant propter fidem resurrectionis astruendam. Ubi et illud salubriter discitur, quanta possit esse remuneratio pro elemosinis quas viventibus et scientibus exhibemus, si neque hoc perit apud Deum quod exanimis hominum membris officia diligentiae persolvuntur. Ex istis verbis sancti Augustini apparet quod propterea debeamus exsequias celebrare circa mortuorum hominum corpora, quia Deus vult ea resuscitare. Ecce manifestae sunt exsequiae mortuorum, manifestatusque est affectus hominis qui debet esse circa exsequias mortuorum. Nunc dicendum est de officiis vespertinalibus, et nocturnalibus, atque matutinalibus.

CAPUT XLII.

De officiis mortuorum.

Habemus scriptum in quodam Sacramentario quod officia mortuorum agenda sunt circa tertiam diem, et septimam, et tricesimam. Quod non ita intelligo, quasi ille qui tertia die agere vult officia mortuorum, debeat praetermittere priores duos dies sine supplicationibus; aut qui in septima die, sex superioribus debeat tenere in officio; aut qui in tricesima, viginti et novem vacare otio: sed quod tertia die dicuntur celebrari officia mortuorum, duobus modis possit, id est, ut tertia die infra septem, septima infra triginta celebrius aguntur circa officia mortuorum quam in caeteris diebus, sive ut tertia die consumet illa. Simili modo dicimus de septima et tricesima. De his tribus terminis ponemus auctoritatem sanctarum Scripturarum. Dicitur in libro Sapientiae de exsequiis: *Fili, in mortuum produc lacrymas, et quasi dira passus, incipe plorare, et secundum judicium contingit corpus illius, et non despicias sepulturam illius. Propter delaturam autem amarae fer luctum illius uno die, et consolare propter tristitiam, et fac luctum secundum meritum illius uno die, vel duobus propter detractionem*. Ubi primo dixit, *propter delaturam uno die ferre luctum*, et postea, *propter detractionem uno vel duobus diebus*, tres dies introducit in luctum. Possumus per tertiam diem commendati defuncti tertiam dierum resurrectionis Domini ad memoriam reducere, ut eodem numero deprecemur pro nostro defuncto, quatenus mereatur per remissionem peccatorum particeps fieri resurrectionis Christi. Pro quadriduanum jejunium Ninivitarum fecerunt secundum

septuaginta, ut in Christi glorificatione per resurrectionem ex mortuis delerentur peccata eorum. Unde dicit Augustinus in libro Quæstionum Genesis : Nec septuaginta Interpretes, quos legere consuevit Ecclesia, errasse credendi sunt, ut non dicerent *quadraginta dies, sed triduum, et Nimive everteretur*. Et post pauca : *Triduum* posuerunt, quamvis non ignorarent quod *dies quadraginta* in Hebræis codicibus legerentur, ut in Domini nostri Jesu Christi clarificatione intelligerentur dissolvi abolerique peccata. De quo dictum est : Qui traditus est propter delicta nostra, et resurrexit propter justificationem nostram. Clarificatio autem Domini et in resurrectione, et in cælos ascensione cognoscitur. Secunda igitur celebratio pro defunctis in septimo die habet auctoritatem in Genesi memorato. *Habuit quoque, inquit, Joseph in comitatu currus et equites, et facta est turba non modica. Veneruntque ad arenam Atad, quæ sita est trans Jordanem, ubi celebrantes exsequias planetu magno atque vehementi, impleverunt septem dies*. Unde memoratus Augustinus in memorato libro Quæstionum scribit : *Et fecit luctum patri suo septem dies*. Nescio utrum inveniatur alicui sanctorum in Scripturis celebratum esse luctum novem dies, quod apud Latinos novendia appellant. Unde mihi videntur ab hac consuetudine prohibendi, si qui Christianorum istum in mortuis suis numerum servant, qui magis est in gentiliū consuetudine. Septimus vero dies auctoritatem in Scripturis habet. Unde alio loco scriptum est : *Luctus mortui septem dierum, facti autem omnes dies vitæ ejus*. Septenarius autem numerus, propter sabbati sacramentum, præcipue quietis indicium est. Unde merito mortuis tanquam requiescentibus exhibetur. † Tertia agitur tricesimo die, quam nobis Aaron et Moyses in auctoritatem ducunt, de quo dictum est in scriptione de missa : Quoniam sic certamus pro nostris defunctis, quatenus possint participes fieri eorum quos Christus revocavit a claustris inferni, in ea commemoratione simili modo celebrantur officia pro ipsis, quomodo celebrantur in illis diebus quando Christus descendit ad inferna et in quibus creditur mortuus. Non enim possumus intelligere de omnibus qui sint, qui illico postquam recesserint de corpore penetrent regna cælorum, aut qui in aliis custodiis recipiantur. Igitur uno modo facimus mortuorum officia. Sunt etiam loca in quibus generaliter pro omnibus defunctis omni tempore, excepto Pentecostes et festis diebus, in officio vespertinali et matutinali oratur. Sunt et alia in quibus missa pro iisdem quotidie celebratur. Sunt etiam et alia in quibus in initio mensis novem psalmi, novem lectiones totidemque responsorii pro eis cantantur. Quid hoc valeat, Augustinus in libro ad Paulinum de cura gerenda pro mortuis monstrat : Non sunt, inquit, prætermittendæ supplicationes pro spiritibus mortuorum, quas faciendas pro omnibus in Christiana societate defunctis etiam tacitis nominibus quorum sub generali commemoratione sus-

cepit Ecclesia : ut quibus in ista vita desunt parentes, aut filii, aut qualescumque cognati, vel amici, ab una eis exhibeatur pia matre communi. Si autem deessent istæ supplicationes quæ fiunt recta et pia fide ac pietate pro mortuis, puto quod nihil processet spiritibus eorum, si quamlibet locis sanctis exanima corpora ponerentur.

CAPUT XLIII.

Repetitio de tribus psalmis baptismalibus.

Diximus in superioribus tres psalmos baptismales per noctes nobis ad memoriam reducere tria opera Christi, hoc est, repulsionem dæmonum, effectum sanitatum, et resurrectionem nostram, simulque triduanam sepulturam Domini; atque alio modo, officia dierum baptismalium, Spiritus sancti deductionem in terra recta, et tres psalmos noctium, fidem, spem, et charitatem : at nunc addimus in operibus tenebrarum seu in nocte tria esse vitia originalia, id est, suggestionem diaboli, carnis delectationem, et consensum animi. Propter hæc tria vitia vice trium virtutum, scilicet fidei, spei et charitatis, tres psalmos cantamus, quibus memorata vitia repellantur de nostris catechumenis. Quælibet celebrandum sit officium in Dominica nocte, quæ est octava post Pascha Domini, ex superioribus verbis monstratur, in quibus narratur de octo beatitudinibus, et de opere septiformis Spiritus atque ejus perfectione, ac de octo feriis regenerati hominis.

CAPUT XLIV.

Repetitio de antiphona, Fluminis impetus, quæ cantatur in Theophania.

Solent mussitare de psalmo, *Deus noster refugium*, quare præpostero ordine ponatur in tertia periocha. De qua re ita dicimus, sequentes ordinem Evangelii. Prius venerunt Magi adorare Dominum quam baptizatus esset, ideo officia quæ celebrantur in prima periocha designant Christianos, et quodammodo imitantur munera et obsequia Magorum; Magi obtulerunt aurum, thus et myrrham : sicut enim præcipuum metallum est aurum, ita hoc munus mancipatur præcipuo officio, id est regali. Per hoc munus Christo oblatum potest designari regalis potestas cum omnibus suis subditis ventura ad Christum. Hæc enim signant secundæ periochæ antiphonæ. Thus igne adustum redolet suaviter, et pertinet ad ministerium sacerdotum. Thus quod tunc fuit oblatum Christo potest signare sacerdotes et religiosos ministros Ecclesiæ, qui ex igne cordis thus orationum oblaturi erant Christo. Per myrrham potest designari omnis summa electorum. Myrrha est pigmentum fervens. Quicumque parati sunt animo ad commoriendum pro Christi nomine, myrrham offerunt. In qua summa colligitur plebs et populus qui notati sunt in antiphonis : *Afferre Domino, filii Dei, et, Omnes gentes quascunque fecisti, ac, Venite, adoremus*. Porro tertia periocha Christi baptismum celebrat; unde et responsorium : *In columbæ specie, et, Hodie in Jordane, in ea cantamus.*

Antiphona, *Fluminis impetus*, apostolorum corda repleta de Spiritu sancto in die Pentecostes monstrat, qui postea semper et ubique baptismum prædicaverunt. Tertia periocha per suos psalmos continet eventum illum qui fuit eo tempore, quando apostoli prædicaverunt baptismum, cui eventui congruit psalmus, *Deus noster refugium*. Antiphona monstrat quomodo Spiritus sanctus lætificavit apostolos, ut sanctificarent tabernaculum Domini per baptismum. Cæteri versus sonant quod homines mundi contra hoc agerent, sicuti sunt isti, *Propterea non timebimus dum turbabitur terra, et transferentur montes in cor maris. Sonuerunt et turbatae sunt aquæ eorum, conturbati sunt montes in fortitudine ejus*. Psalmus, *Cantate Domino*, monstrat quod omnes dii gentium sunt dæmonia. Et iterum de atrocitate gentilium infidelium et lætitia credentium dicit: *Commoveatur mare et plenitudo ejus: gaudebunt campi, et omnia quæ in eis sunt*, et reliqua. *Dominus regnavit, exsultet terra, latentur insulæ multæ*, prædicationem apostolorum monstrant, nihilominus et subversionem idolorum. Ita inquit versus: *Alluxerunt fulgura ejus orbis terræ, vidit et commota est. Montes sicut cera fluxerunt a facie Domini, a facie Domini omnis terra; et in sequentibus: Confundantur omnes qui adorant sculptilia.*

CAPUT XLV.

De versu repetitio, et de Pentecoste, et de calice.

Versus hoc habet singulare ut excitet corda cantantium ad requirendam faciem Domini in oratione. Idcirco sæpiissime ante orationem præcedit. Versus qui dicitur in nocturnali officio, ante orationem quæ præcedit lectionem, intenta vult facere corda presentium ad lectionem. Notum est quod sessio plus pertinet ad securitatem quam statio. Securitas enim parit negligentiam inter ignavos. Ideo præcedit oratio ante sessionem, ut Domini protectio nostra corda eripiat ab omni securitate fallaci. Ante hymnos *Magnificat*, et *Benedictus Dominus Deus Israel*, præcedit versus, quoniam sic debemus esse vigilantes et intenti ad verba hymnorum memoratorum ut in oratione. In cæteris cursibus ante novissimam orationem præcedit. Oratio et benedictio semper in fine sunt, antequam disjungantur fratres singuli ad propria. Morem tenet iste usus antiquæ Ecclesiæ. Ita legitur in Actibus apostolorum de Paulo, quando recessit ab Epheso, et Ephesiis prædixit jam faciem suam non visuros eos amplius; et cum hæc dixisset, positus genibus suis cum omnibus illis oravit. Similiter quando de Tyrò recessit, *Deducentibus nos omnibus cum uxoribus et filiis usque foras civitatem, et positus genibus in litore orabamur: et cum valefecissemus invicem, ascendimus in navim; illi autem redierunt ad sua*. Oratio

novissima ideo communiter celebratur in novissimo, ut unusquisque tali scuto, id est, communi oratione, rediens ad sua, muniatur contra omnia adversa. Hanc orationem vocavit sanctus Ambrosius *postulationem*. Postulationem namque Augustinus deputat in oratione missæ, quam solet sacerdos dicere post communionem. Quam orationem ubique subsequitur benedictio et gratiarum actio: hoc enim sonant verba, *Benedicamus Domino, et, Deo gratias*. Hæc enim utraque ad gratiarum actionem referenda sunt, qua oratione Paulus concludit cæteras orationes.

CAPUT XLVI.

Repetitio de Pentecoste.

Post superiora descripta inveni iterum authenticum perspicuum Ambrosianum de quinquaginta diebus post Pascha. Quod malui hic introducere, quamvis non in suo loco, quam pigritia præterire. Dicit Ambrosius in tractatu super Lucam: Majores nobis tradidere, Pentecostes omnes quinquaginta dies ut Paschæ celebrandos. Et post pauca: Ergo per hos quinquaginta dies jejunium nescit Ecclesia, sicut Dominica qua Dominus resurrexit, et sunt omnes dies tanquam Dominica.

CAPUT XLVII.

Repetitio de Pentecoste.

Nuperrime monstratum est mihi, ut puto ab eo qui *quod aperit, nemo claudit*, quid rationabiliter possit dici de corpore Domini posito in altari, et de calice ex latere ejus, salvo magisterio eorum qui alias et melius mihi volunt aperire quomodo et quare aliter panis ponendus sit in altari, et calix juxta eum. Altare crux Christi est, ab eo loco ubi scriptum est in canone: *Unde et memores sumus,* usquedum involvitur calix de sudario diaconi vice Joseph, qui involvit corpus Domini sindone et sudario. De quo altari dicit Beda secundo libro super Apocalypsin: Alia editio habet, *super aram*, eo quod super altare crucis thuribulum suum aureum, id est, corpus immaculatum, et Spiritu sancto conceptum obtulerit Patri pro nobis. Panis extensus super altare corpus Domini monstrat extensum in cruce, quod nos manducamus. Vinum et aquam in calice monstrant sacramenta, quæ de latere Domini in cruce fluxerunt, id est, sanguinem et aquam, quibus nos potat Dominus noster. De quo potu mystice dicit memoratus Ambrosius in libro memorato: Quæro etiam cur ante mortem non invenimus esse percussum, post mortem invenimus, nisi forte ut potus ejus fuisse doceatur, et ordinem mysticum noverimus; quia non ante altaris sacramenta, post baptismum, sed baptismum ante, et sic poculum. Et paulo post: Aqua enim et sanguis exit. illa quæ diluat, iste qui redimat. Bibamus ergo pretium nostrum, ut libendo redimamur.